COLECȚIA

Jubiri de poveste

DEEANNE GIST

Fata de la Tiffany

O epocă a schimbărilor începe...
dar dragostea poate pune totul în pericol

Moștenitorul imperiului Tiffany, Louis Tiffany, rămâne fără personal când sticlarii care lucrează pentru el intră în grevă, cu doar câteva luni înainte de mult așteptatul Târg Mondial din Chicago. Disperat și în lipsă de alte opțiuni, Tiffany găsește ajutorul necesar unde se aștepta mai puțin: la o școală de artă newyorkeză frecventată de femei. Printre ele se numără și Flossie Jayne, o tânără cu mari speranțe de afirmare. Deși încântată de noul său statut de femeie independentă, Flossie descoperă destul de repede că lumea este mai puțin prietenoasă decât se aștepta. Cu toate acestea, face tot ce îi stă în putință pentru a transforma pensiunea în care s-a mutat într-o adevărată casă, străduindu-se să-i facă pe ceilalți locatari – printre care se numără un tânăr chipeș și cam singuratic – să se simtă ca membrii unei mari familii. În lupta ei sfidătoare cu convențiile sociale cu care se confruntau femeile, Flossie este pusă în încurcătură tocmai de inima ei. Ce sau cine va avea câștig de cauză? Visurile ei despre afirmarea artistică și traiul independent de femeie emancipată sau iubirea pentru misteriosul locatar din camera de alături?

Romanele lui Deeanne Gist, deopotrivă cele cu tentă istorică și cele contemporane, au urcat rapid în topul celor mai bune cărți, ajungând să fie apreciate atât de cititori, cât și de critici. Cu patru nominalizări pentru premiile RITA, două premii Christy câștigate consecutiv și o mulțime tot mai numeroasă de fani loiali, Deeanne Gist pare să fi găsit rețeta succesului.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1497-1
9 786063 314971
Alma

DEEANNE GIST

Fata de la Tiffany

Tiffany Girl
Deeanne Gist
Copyright © 2015 Pressing Matters Publishing Company, Inc.
Ediția originală a fost publicată de Howard Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Fata de la Tiffany
Deeanne Gist

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GIST, DEEANNE
Fata de la Tiffany / Deeanne Gist.
trad.: Andreea Șeler – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-1497-1
I. Șeler, Andreea (trad.)
821.111(73)-31=135.1

DEEANNE GIST

Fata de la Tiffany

Traducere din limba engleză
Andreea Șeler

Alma

Pentru prima oară în cariera mea, această carte a ajuns la tipar fără să fi fost citită de tatăl meu. Te iubesc și mi-e tare dor de tine, tati.

În memoria lui Harold LaVerne Graham.

Atât înainte, cât și după pierderea tatălui meu, echipa mea de sprijin personal și-a luat angajamentul de a suplini această lipsă în fiecare zi din perioada în care am scris această carte. Dedicația, sprijinul, alinarea și strădaniile lor neobosite m-au ajutat să-mi respect obiectivele, zi după zi, până ce manuscrisul a fost terminat. Astfel, țin să le mulțumesc cu inima plină de emoție dragilor mele:

Catherine Brake
Daree Stracke
Norma Jean Ursey

Când am primit sugestiile amabile făcute de minunatul meu redactor pe marginea manuscrisului, echipa mea de sprijin personal a intervenit din nou, alături de Grupul Comunitar cu care eu și soțul meu ne întâlnim în fiecare marți pentru a ne bucura de compania și de distracția oferite.

York și Robyn Whipple
Mark și Lisa Chadwell
David și Karen Danielson
Jodie Faltynski
April Garcia
Ryan Walters

Vă mulțumesc pentru sprijin, încurajări și puterea pe care mi-ați oferit-o în această perioadă incredibil de dificilă. N-o să uit niciodată, niciodată cât vă sunt de îndatorată.

Dumnezeu să vă binecuvânteze de o sută de ori față de cum m-a binecuvântat pe mine, cu prieteni ca voi.

Notă pentru cititori

Vreau să vă avertizez că definiția victoriană a intimității diferă foarte mult de modul în care o concepem în zilele noastre. Așa că vă rog să nu vă alarmeze faptul că persoanele cazate la aceeași pensiune se mișcă liber prin camerele celorlalți, fără să ceară permisiunea sau fără să țină cont dacă ocupanții acestora sunt sau nu de față. Așa stăteau lucrurile în pensiunile private cu clienți din rândul lumii bune de la oraș, precum și cu clienți cu mijloace mai modeste. Acest obicei e menționat în multe dintre materialele pe care le-am studiat, printre care și mărturii ale persoanelor din epoca respectivă.

De asemenea, vreau să vă anunț că ceea ce era acceptabil din punct de vedere social în epoca victoriană nu prea se potrivește cu concepția despre „corectitudine politică" din epoca noastră. Cât am scris această carte, m-am străduit foarte mult să ilustrez exact concepțiile oamenilor din vremea respectivă și am prezentat totul pe cât posibil din perspectiva mentalității comune din 1893 (așa că, vă rog, nu ucideți mesagerul!) Cât despre articolele pe care le scrie protagonistul nostru pentru ziarul lui, în loc să le compun eu, am preferat să reproduc, uneori chiar cuvânt cu cuvânt, fragmente mici din articole care au fost scrise în epoca respectivă. (Și care țin, bineînțeles, de domeniul public.) Am făcut asta în mare parte pentru că acestea reprezintă niște incursiuni extrem de edificatoare în trecutul societății noastre.

În cele din urmă, pe lângă protagonista noastră, Flossie Jayne, și inamica ei, Nan Upton, toate fetele de la Tiffany au fost „construite" pornind de la persoane reale, inclusiv directoarea lor, Clara Driscoll. Nu știu ce temperamente aveau acestea sau cum arătau, așa că în aceste privințe mi-am folosit fantezia – inclusiv în ceea ce privește lucrurile pe care le spun, bineînțeles. Pentru informații mai amănunțite în acest sens, vă rog să citiți „Nota autoarei", pe care o veți

regăsi după finalul romanului. Totuși, cred că ar trebui să citiți mai întâi cartea, pentru că această notă conține multe informații care strică suspansul romanului.

Prolog

Reeve își amintea tot ce se întâmplase în dimineața aceea. Își amintea senzația de mâncărime pe care i-o crea pe piele contactul cu stofa de lână a pantalonilor scurți pe care îi purta. Rigiditatea gulerului de la cămașă și cum îi venea greu să înghită din cauza papionului. Felul în care crengile salciei biciuiau geamurile. Femeile care stăteau în salon, învăluite în parfumurile lor ierboase, făcute în casă.

Dar și-o amintea mai ales pe mama lui. Care stătea complet nemișcată. Zăcea întinsă pe o masă – și asta dimineața târziu, când toată lumea știa că ar fi trebuit să taie păstăile de fasole culese din grădină. Avea ochii închiși, buzele lăsate și pielea de o culoare ciudată.

Tata îl înghiontise și mai tare în șold. Aplecându-se, Reeve întinsese mâna spre ea. Avea bărbia la fel de tare ca pietrele pe care tata le arunca în pârâu, făcându-le să sară vesele peste apă, și la fel de rece. Își retrăsese mâna brusc și își ridicase ochii spre tatăl său, întrebători.

Acesta nu scosese nici o vorbă, însă lacrimile îi curgeau în voie pe obraji.

– Bietul copil! suspinase cineva.

Întorcându-se, Reeve își îngropase chipul în scobitura gâtului tatălui său, inspirând mirosul înțepător al săpunului lui de bărbierit și simțind umezeala dată de sudoarea sau poate de lacrimile vărsate.

Trei luni mai târziu, prăvălia de alimente uscate a tatălui lui se închisese.

Alte trei mai târziu, îl adusese pe Reeve la ușa casei bunicilor săi. Bunici pe care nici nu știuse că-i avea. Bunicul său îi făcuse semn să intre printr-o smucitură scurtă din cap, după care zăvorâse ușa, iar tatăl său dispăruse din fața ochilor săi.

Reeve rămăsese nemișcat în holul de la intrare, cu pereții săi goi și cu aerul umed, închis. Privirea de ardezie a bunicului său îi măsurase

ciorapii desperecheați, haina roasă până la urzeală și șapca plină de pete. Reeve nu avusese nevoie să îl atingă pentru a-și da seama că era tare ca pietrele de pe marginea pârâului și la fel de rece.

Capitolul 1

New York, 1892
Douăzeci și doi de ani mai târziu

– Taică-tău a decis să te retragă de la Școala de Arte Aplicate.

Flossie Jayne își ridică privirea de la muselina pe care o ținea în mâini, cu degetele oprindu-i-se o clipă și cu vârful acului ieșit din materialul de culoarea smântânii.

– Cum adică?

Mama ei cosea un nasture de porțelan pe o jachetă cu talia marcată în stil Ludovic al XVI-lea, dintr-un brocart în nuanțe bogate de roșu de Burgundia și roșu sângeriu. Pe fiecare nasture era pictată o imagine în miniatură. Imagini pe care le pictase chiar Flossie.

– Adică, răspunse mama ei, după ce termini trimestrul de iarnă la Școala de Arte, n-o să te mai întorci acolo.

Flossie lăsă materialul corsajului în poală. Osul de balenă prins între cele două bucăți de muselină alunecă.

– Dar de ce? Lecțiile de pictură o să continue până vara viitoare.

– Tatăl tău știe asta. Tăie firul, după care luă alt nasture.

– S-a întâmplat ceva?

Mama ei nu spuse nimic. Nu mai avea părul la fel de negru precum al lui Flossie, ci era îmblânzit de fire argintii și strâns la spate, într-un coc.

– Mamă, lecțiile alea... lecțiile alea sunt viața mea. Pictura e singurul lucru care mă ajută să îndur orele astea nesfârșite de cusut.

Chiar dacă mama ei lucra, se îmbrăcase cu mare grijă. Rochia ei verde smarald nu era la fel de luxoasă precum costumele pe care le cosea pentru personajele din cercurile înalte ale societății newyorkeze, dar în mod clar era mai frumoasă decât hainele pe care le purtau majoritatea soțiilor de bărbier. Când primeau cliente, acestea îi remarcau croiala fină și, de multe ori, îi comandau ceva asemănător,

dar semnificativ mai scump. Astfel, atât ea, cât și Flossie se îmbrăcau foarte elegant și după ultima modă, indiferent ce program aveau.

– Orele noastre de cusut nu sunt nesfârșite, rosti mama ei. Nesfârșită e truda bietelor cusătorese din fabrici și din ateliere. Noi lucrăm în salonul nostru cald și comod, cu tot felul de mătăsuri, catifele, blană de nurcă, dantele și pietre prețioase.

– Coasem din zori și până când se lasă întunericul, până ne dor ochii și capul. Nu ne oprim decât pentru a găti și a deretica. Gândul de a coase fără întrerupere era suficient de apăsător, însă ideea că trebuia să renunțe la pasiunea ei, singurul lucru care nu numai că îi oferea un refugiu, ci îi insufla puteri noi, era de-a dreptul insuportabil.

– Ba te oprești în fiecare după-amiază, pentru lecții, răspunse mama ei.

– Exact la asta mă refeream și eu.

Mama scoase un sunet nemulțumit.

– Ar trebui să te bucuri că avem de lucru. Cu atâția oameni care și-au pierdut averile, multe croitorese au ajuns să aibă din ce în ce mai puțini clienți.

– Tu n-o să-ți pierzi niciodată clientele.

Flossie mișca din nou acul de-a lungul osului de balenă, fixându-l cu împunsături atente de ac. Nu când toate rochiile tale sunt practic opere de artă.

Mama ei își permise să schițeze o umbră de zâmbet.

– Nici ale tale nu sunt prea departe.

– Și dacă ar fi așa, diferența e că ție îți place la nebunie să coși. Mie nu, dimpotrivă. Ba chiar urăsc să cos. Singurul lucru care mă face să stau pe scaunul ăsta e că știu că, dacă vreau să mă duc la Școala de Arte Aplicate, tata a zis că trebuie să câștig și eu ceva bani pentru familie. Dar, dacă nu mai vrea să mă lase, ce rost mai are? Dincolo de grătarul căminului, focul trosni, luptând vajnic cu frigul de decembrie. Înainte, lui Flossie îi plăcea foarte mult camera asta, cu fereastra ei spre nord, care dădea spre parcul Stuyvesant. Pereții ăștia movulii și covorul de Bagdad fuseseră martori la multe evenimente frumoase.

Totuși, senzația de bine și de căldură pe care i-o dădeau se disipase de mult, lăsând în loc teamă și trudă, căci aici își desfășurau activitatea ea și mama ei zi după zi, săptămână după săptămână. Își împinse vârful piciorului în podea, punându-și în mișcare balansoarul.

– S-a dus iar la curse, nu-i așa?

Mama ei cusu ultimul nasture.

– Chiar te-ai descurcat strălucit cu miniaturile astea. Doamna Wetmore o să fie foarte încântată de ele.

– De data asta cât a pierdut?

Flossie blestema ziua în care tatăl ei fusese invitat la curse de unul dintre clienții săi. Ceea ce ar fi trebuit să fie o zi de relaxare sfârșise prin a deveni o pasiune devastatoare. Ba chiar începuse să închidă frizeria sâmbetele pentru a se duce la hipodrom.

– Nu se cade să judeci tu cum își cheltuiește tatăl tău banii.

– Dar cum cheltuiește banii noștri?

– Șșștt! Mama ei aruncă o privire către ușă, ca și cum ar fi putut să le audă cineva, dar nu mai țineau servitoare, nici bucătăreasă. Noi două nu avem bani. Toți sunt ai lui.

– Dar de ce? Noi suntem cele care muncesc. Noi concepem hainele. Noi ne ocupăm de clienți. De ce nu suntem stăpâne pe banii pe care îi câștigăm? De ce trebuie să îi dăm toți banii lui?

– Pentru că așa stau lucrurile.

– Și dacă le schimbăm?

– Ar fi cazul să te oprești aici.

– Vorbesc serios, mamă. Ce-ar fi dacă am refuza pur și simplu să-i dăm banii pe care-i câștigăm? Să-i spunem răspicat că nu poate să se atingă de ei?

Ridicându-se, mama ei scutură jacheta, după care o săltă, ținând-o de umeri, astfel că lumina se abătu pieziș peste tivul surfilat cu fir auriu.

– După ce soția senatorului o să se arate în lume îmbrăcată cu jacheta asta, nasturii cu miniaturi o să devină și mai populari decât sunt deja. Poate că mâine ar trebui să mai pictezi și alții.

– Hai să intrăm în grevă!

Aruncându-i o privire tăioasă, mama ei așeză jacheta cu grijă pe spătarul fotoliului ei.

– Ce Dumnezeu tot spui acolo?

– Hai să-i spunem tatei că refuzăm să mai muncim până nu ne dă fiecăreia un procent din câștigurile din cusut.

Mijind ochii, mama ei culese de pe covor câteva petice mititele de material care căzuseră pe covorul oriental moștenit în familia lor de câteva generații.

– Ai citit prea multe articole! Dacă n-ai grijă, tatăl tău o să-ți interzică să te mai atingi de vreun ziar.

– Ar trebui să citești și tu ce scrie acolo. În *New York World* am găsit o prezentare foarte amănunțită a femeilor care pregătesc penele pentru pălării, când au făcut grevă. Au blocat efectiv toată industria prelucrării penelor. În cele din urmă, s-a interzis munca pe timpul nopții, și femeile au avut câștig de cauză. Bine, au avut câștig de cauză în această primă înfruntare cel puțin.

Tânăra se trase mai în față pe scaun.

– Nu înțelegi? Dacă i-am spune amândouă tatei că nu mai suntem dispuse să lucrăm nici o oră până nu ne dă fiecăreia un procentaj din câștiguri, n-ar avea de ales, ar trebui să cedeze.

– Nu.

– Atunci hai să păstrăm pentru noi o parte, fără să-i spunem nimic. Clientele îți dau ție banii, deci n-ar avea cum să afle.

Mama o măsură pe Flossie, cu ochii în care se reflecta strălucirea focului din cămin.

– Uită-te un pic în jur, copilă! Balansoarul în care stau, ceașca de ceai de lângă cotul tău, chiar și pereții care te apără de frigul de afară... toate astea sunt rezultatul trudei tatălui tău. Sigur îți aduci aminte că nu am dus-o mereu atât de bine ca acum. I-au trebuit ani buni să ne ofere așa condiții alese. Dacă vrea să-și facă și el un pic plăcerea, eu, una, n-o să-l bat la cap, și nici tu.

– Țin minte că duceam un trai mult mai modest decât acum până te-ai apucat tu de croitorie. Până ai descoperit că te pricepi – nu, că ai un talent – să creezi rochii de cea mai înaltă calitate. Țin minte că tata a fost atât de încântat, încât a angajat o servitoare și apoi și o bucătăreasă, ca tu să te poți dedica mai mult croitoriei. Împături căptușeala de muselină. La început, totul a fost minunat, dar lucrurile s-au schimbat odată ce ne-am mutat aici, departe de toți prietenii noștri. Tata și-a deschis o frizerie nouă, cu scaune luxoase și echipamente și mai și. S-a înscris la cluburile alea... și a început să se întoarcă târziu seara. A început să meargă la curse și ne-a concediat servitoarele. Mama ei stătea cu spatele rigid și cu buzele strânse. Te-am auzit plângând, mamă. Flossie își ațintă privirea în jos, îndepărtând un firicel de pe muselina din poală. Nu mai sunt o fetișcană. Am douăzeci și unu de ani. Sunt suficient de matură să înțeleg că lucrurile merg foarte, foarte prost.

– Trecem printr-o pasă proastă acum, pur și simplu. Tuturor le merge rău.

Glasul femeii tremura.

Punându-și cusătura deoparte, Flossie se ridică în picioare.

– Dar n-ar trebui să avem asemenea probleme. Afacerea ta are succes, așa cum avea și a lui, numai că acum abia dacă mai deschide frizeria. Pur și simplu ia banii pe care-i câștigăm noi și îi cheltuiește.

– Te-a înscris la Școala de Arte Aplicate.

– Numai pentru că i-ai forțat tu mâna. Și motivul pentru care nu m-am simțit deloc vinovată e că am câștigat cu sudoarea frunții până la ultimul bănuț din taxa de școlarizare. Își mușcă buza de jos. Dar e clar ca bună ziua că, atâta timp cât îi dăm totul pe tavă, tata n-o să-și schimbe năravul. De ce ar face-o?

– Tatăl tău e un om minunat.

– Așa e. Și mi-e foarte drag – foarte, foarte drag. Dar ce-ți face ție – ce ne face amândurora – e nedrept și... și eu nu mai sunt dispusă să continui așa. Dacă tu vrei să te omori muncind și să-i oferi totul lui, ești liberă să o faci, dar eu refuz. Dacă e să muncesc, atunci o să păstrez o parte din câștig.

Mama parcurse distanța dintre ele și i se adresă, pe un ton scăzut:

– Ba n-o să faci așa ceva.

– A venit vremea, mamă, răspunse Flossie, pe aceeași tonalitate potolită. Ba chiar a venit de ceva timp.

Mama ei îi dădu o palmă. Trăgând aer în piept, uluită, Flossie se prăbuși pe spate, acoperindu-și cu palma obrazul cuprins de o durere usturătoare. Ochii i se umplură de lacrimi. În toată viața ei, nici unul din părinții ei nu ridicase palma asupra ei.

– Suntem femei. Mâinile mamei ei tremurau. Poți să citești cât poftești despre femei bărbătoase care vor să fie tratate ca domnii, dar, oricât am încerca, nimic n-o să schimbe realitatea. Nu suntem ca bărbații. Nici acum și niciodată. Iar dacă femeile alea n-o să aibă grijă, o să capete fix ce bat atât toba să obțină, și-atunci ce-o să fie? Chiar vrei să-ți urci de una singură geamantanele în tren? Să cureți zăpada cu lopata de pe trotuar? Să conduci trăsuri cu șase cai? Să lupți în război? Să porți pantaloni? Ei bine, eu nu, și n-o să permit asemenea vorbe în casa asta. Clar?

Ținându-și în continuare mâna pe obraz, Flossie refuza să ia în seamă lacrimile care i se scurgeau peste degete.

– Ca lumina zilei.

Întorcându-i spatele, ieși în fugă din cameră și urcă la etaj fără să-și tragă răsuflarea. Aruncându-se pe pat, își îngropă capul în pernă

și se lăsă în voia suspinelor. Nu doar pentru a-și alina suferința, ci și pentru mama ei și pentru toate celelalte femei care nu înțelegeau că bărbații – chiar și cei care le iubeau – aveau mare grijă să le păstreze pe reprezentantele sexului frumos într-o stare de servitute și supunere totală.

Capitolul 2

Flossie miji ochii, reducând imaginea femeii din fața ei la o siluetă pâclită, umbre, lumini și nuanțe intermediare. Era un model tânăr și stătea extrem de nemișcată, într-un fotoliu solid, de stejar, cu gleznele încrucișate și cu mâinile împreunate în poală. Rochia simplă, verde și gulerul alb, de dantelă erau într-un contrast perfect cu părul bogat, aproape negru. Învârtindu-și pensula în terebentină, Flossie aruncă o privire către ceilalți studenți la arte – câțiva bărbați și majoritatea femei. Pentru a-și proteja hainele, își trăseseră pe ei halate pline de pete de vopsea și lucrau în liniște în timp ce profesorul – un maestru ale cărui opere erau la vânzare în multe dintre galeriile newyorkeze – circula printre ei și le mai șoptea din când în când câte o sugestie.

Flossie își șterse pensula pe o cârpă, tamponând-o ușor, după care luă niște albastru safir de pe paletă și îl amestecă cu niște roșu intens. Tot nu-i venea să creadă că tatăl ei n-avea s-o mai lase să se întoarcă la școală după Anul Nou. În adâncul inimii ei, sperase că avea să se răzgândească de Crăciun, însă dimineața respectivă venise și trecuse, plină de politețea tensionată cu care ea despachetase pânzele și vopselele primite de la el. Îi plăcuseră cadourile, bineînțeles, dar nimic nu mai fusese la fel de când mama ei o pălmuise. În momentul acela, tot ce mai rămăsese din copilăria ei se desprinsese de pe ea, ca pielea lepădată de un șarpe. Mama ei se împăcase cu ea aproape imediat, îngrozită de cum reacționase, și se dusese după Flossie în dormitorul ei după doar câteva clipe. Se îmbrățișaseră, amândouă cerându-și iertare, amândouă profund tulburate. Acest incident le apropiase și mai mult, dar într-un mod complet diferit – într-un mod mai matur, ca de la femeie la femeie.

Și totuși, Flossie se hotărâse că venise momentul să plece. Cu tușe rapide, trasă o serie de linii întunecate de-a lungul părții de sus a brațului pe care-l schițase, după care punctă repetat zona de unde începea părul și desenă o linie ondulată sub conturul maxilarului. Una era să decidă că voia să fie pe cont propriu și cu totul alta să găsească o slujbă, mai ales că nu putea să le ceară sfatul părinților ei. Se întreba cam cât câștiga modelul de pe estrada din fața ei.

Prin sală răzbătu un val de murmure. Flossie aruncă o privire către ușă, unde profesorul lor, domnul Cox, se precipita să întâmpine un bărbat și o femeie care tocmai își făcuseră intrarea.

– Tiffany, rosti el. Dumnezeule mare, ce surpriză! N-am știut că vii.

Tiffany? Doar nu era Tiffany *acela*, proprietarul unui adevărat imperiu al bijuteriilor? Nu, bărbatul care intrase părea abia trecut de patruzeci de ani. Nu era nicidecum suficient de bătrân ca să fie chiar el. Iar femeia care îl însoțea nu era îmbrăcată așa cum ar fi făcut-o soția unui asemenea magnat.

– Scuze că am dat buzna așa!

Creștetul acoperit de păr șaten al lui Tiffany se ivi treptat, eliberat de sub gambeta pe care și-o dăduse jos.

– Aiureli! Știi bine că sunteți mereu bine-veniți aici.

Domnul Cox își șterse mâna dolofană pe șorț, după care i-o întinse nou-venitului, schițând un zâmbet care îi încreți mustața subțire, brunetă. Tiffany strânse mâna oferită.

– Dă-mi voie să ți-o prezint pe doamna Driscoll! Este directoarea departamentului meu de femei. Se întoarse către femeia de lângă el. Acesta e domnul Kenyon Cox. Am pictat împreună la Academia Națională de Arte.

Departamentul de femei? Ce fel de departament era ăsta? Și domnul Cox pictase împreună cu un membru din familia Tiffany? Căci bărbatul acesta era mult prea tânăr pentru a fi chiar bijutierul de care auzise ea, deși era clar sâsâit, iar croiala hainei și materialul fin din care era făcută nu lăsau nici o îndoială că era întru câtva înrudit cu acesta.

– Îmi pare bine să vă cunosc.

Doamna Driscoll făcu o ușoară plecăciune, iar penele verzui-închis, de cocoș, de la pălăria ei tremurară. Nu era nicidecum o floare delicată, ușor de zdrobit, ci mai degrabă o inflorescență robustă, pusă față în față cu trupul ca un trunchi de stejar al domnului Cox.

Pe Flossie o uimise întotdeauna că un bărbat de asemenea dimensiuni era în stare să picteze cu o delicatețe demnă de Michelangelo.

– Dar cum de avem onoarea unei asemenea vizite? întrebă domnul Cox.

Tiffany aranjă haina lui și a însoțitoarei sale pe spătarul unui scaun vechi, din lemn.

– Am dori să aruncăm o privire peste lucrările studenților tăi, dacă nu te deranjează.

Ochii profesorului se deschiseră un pic mai mult decât normal.

– Sigur. Vă interesează ceva anume?

Doamna Driscoll se deplasă într-un capăt al sălii, în timp ce Tiffany și Cox începură să circule cu pași lenți prin celălalt. Priviră în treacăt lucrările bărbaților, dar se opriră să le studieze pe cele ale femeilor.

– Chiar așa, răspunse Tiffany. Sunt convins că ai auzit că meșterii sticlari și tăietorii de sticlă au intrat în grevă, nu?

Domnul Cox se strâmbă.

– Am citit în ziare și m-am gândit imediat la tine. Presupun că s-a oprit tot procesul de producție, nu?

– Într-adevăr, dar lucrurile sunt și mai grave de atât. Târgul Mondial de la Chicago începe peste nici cinci luni și pregăteam un exponat pentru el – o capelă în care să folosesc toate tipurile de sticlă cunoscute.

Domnul Cox îi adresă o privire mirată.

– O să fie o expoziție de sticlă colorată de producție americană?

– Nu e ceva oficial, dar când organizatorii târgului și-au dat seama că nu au luat măsurile necesare să includă o expoziție de artă eclezi-astică, au avut o discuție cu tata în privința asta. Iar el a fost de acord să dedice o parte din spațiul său de expoziție în acest sens. Evident, tata mi-a încredințat mie punerea în practică a acestui proiect.

Flossie își înmuie din nou pensula în terebentină. Deci se părea că nou-venitul era moștenitorul magnatului, Louis Comfort Tiffany. În biserica pe care o frecventa ea se aflau vitralii create de el, iar Flossie le admirase de multe ori culorile vii și luminozitatea.

– Nu auzisem nimic de asta. Domnul Cox îl bătu ușor pe spate pe Tiffany. E minunat! Felicitări!

Pe chip îi apăru un zâmbet fermecător, care apoi se stinse.

– N-o să fie nimic dacă nu fac rost de niște sticlari și niște tăietori de sticlă – și repede.

În celălalt capăt al sălii, doamna Driscoll schimba câteva cuvinte cu Aggie Wilhemson, una dintre colegele favorite ale lui Flossie. Aceasta avea peste 1,80 metri înălțime, dovadă a moștenirii ei suedeze care se făcea simțită nu doar în postura ei, ci și în modul cântat în care articula cuvintele.

– Deci o să cedezi în fața revendicărilor muncitorilor, nu? întrebă domnul Cox, iar Flossie își îndreptă din nou atenția asupra lui.

Domnul Tiffany clătină din cap.

– Și dacă aș face-o, n-aș putea să-i conving pe toți ceilalți fabricanți de sticlă să îmi urmeze exemplul. Nu, lucrurile astea necesită timp, iar eu nu îmi permit luxul ăsta. Tocmai de-asta am venit aici.

– Nu îmi închipui cum vă pot ajuta, dar sunt dispus să contribui cum pot.

Băgându-și mâinile în buzunare, domnul Tiffany își înclină capul, cercetând tabloul lui Elizabeth Comyns. Aceasta ilustrase niște cărți și, deși Flossie nu le văzuse, știa că trei dintre modelele create de ea pentru decorarea unor vase de porțelan fuseseră publicate în ediția din anul respectiv a revistei *Artiști amatori*.

– Mă gândeam să angajez niște femei care să se ocupe de operațiunile astea, rosti domnul Tiffany.

Flossie încremeni. Sprâncenele domnului Cox se înălțară brusc, amenințând să se unească cu părul.

– Femei? Să se ocupe de tăierea sticlei?

– De tot, de fapt.

– Crezi c-ar putea?

– Doamna Driscoll pare convinsă de asta, și mă bazez foarte mult pe opiniile ei.

Privirea domnului Cox alunecă spre doamna Driscoll, care acum stătea de vorbă cu Louise King. Această fată liniștită și modestă era eleva de care domnul Cox era cel mai mândru, nu doar pentru că avea un talent extraordinar, ci și pentru că între ei exista o atracție din ce în ce mai puternică.

– Dar nu cumva o asemenea mișcare o să-ți creeze probleme cu sindicatele? întrebă apoi.

– N-aș vedea de ce. Tiffany îi aruncă o privire complice. Femeile n-au voie să fie membre de sindicat.

Lăsându-și capul pe spate, domnul Cox lăsă să-i scape un hohot aspru, ca un lătrat, după care făcu un gest cuprinzător cu ambele brațe, incluzând întreaga încăpere.

– În cazul ăsta, uită-te cât poftești. Dintre toate elevele mele, nu e nici una pe care să nu ți-o recomand.

Capitolul 3

De la doisprezece ani, Flossie avusese mereu grijă de copiii clientelor mamei ei cât acestea erau la probe sau la discuții despre modele cu mama ei. Îi schimbase scutecele lui Eleanor Roosevelt, îl bătuse pe spate pe Harold Vanderbilt, ca să-l facă să râgâie după ce-și băuse laptele, și îl hrănise cu biberonul pe Henry Du Pont. Pentru ea, domnul Tiffany nu era decât un om obișnuit care, întâmplător, avea o groază de bani. Și chiar dacă femeile din familia Tiffany nu o căutaseră niciodată pe mama ei pentru a le face haine, știa că bărbatul acesta mânca, muncea și dormea la fel ca restul oamenilor. Drept urmare, nu putea atribui senzația de uscăciune din gura ei și greața din stomac decât intenției acestuia de a angaja tinere artiste la atelierul său. Dacă reușea să obțină o slujbă la Compania de Sticlărie și Decorațiuni Tiffany, nu numai că avea să poată să plece de acasă și să fie independentă, ci avea și să învețe o mulțime de lucruri despre artă, culori, texturi și activitatea de creație. Doamna Driscoll se opri lângă ea, aruncă o privire peste primul strat de culoare, după care trecu la următoarea elevă. Încruntându-se, Flossie făcu un pas înapoi și își studie lucrarea. Ei i se părea că arăta destul de bine. De ce nu se oprise doamna Driscoll în dreptul ei, s-o întrebe una, alta, așa cum făcuse cu Aggie și cu Elizabeth? Poate că nu ea era cea care lua deciziile. Nu, bineînțeles că nu era. În fond, era femeie. Domnul Tiffany spusese că punea preț pe opiniile ei, dar toată lumea știa că bărbații nu făceau cu adevărat asta – nu în adâncul minții lor.

Până să ajungă la șevaletul lui Flossie, domnul Tiffany avusese parte de îmbujorări, bâlbâieli emoționate, chicoteli prea zgomotoase, priviri insistente și încercări stânjenite de a-i evita privirea. Chiar îl compătimea. Cât de obositor o fi fost să fii văzut doar ca un reprezentant al bogăției și al lumii artistice, nu ca o persoană în carne și oase! Îi era într-atât de milă de el, încât greața din stomac dispăruse cu desăvârșire. Când se apropie de ea, domnul Tiffany o privi preț de câteva secunde.

– Ai ochi pentru umbre și lumini.

– Mulțumesc. Flossie amestecă niște vopsea cu un pic de ocru, după care diluă totul cu ceva terebentină. Stratul inițial e unul dintre preferatele mele.

Bărbatul ridică din sprâncene.

– Zău? De ce?

Înălțând din umeri, Flossie scrută modelul printre pleoapele îngustate, după care trasă o tușă de alb murdar pe umărul siluetei conturate pe pânză.

– Cred că pentru că îmi permite să folosesc pensulele mai groase și pot să mă joc cu contururi vagi, fără să fie nevoie de atenție și precizie. E... nu știu cum să zic... o senzație de libertate. Cam așa ceva. Care e stratul dumneavoastră preferat?

Domnul Tiffany îi adresă o privire uimită.

– Stratul inițial.

Flossie își permise câteva secunde de tăcere.

– Chiar așa? De ce?

Bărbatul se uită într-o parte înainte de a-și întoarce privirea asupra ei.

– Pentru că nu suport să fiu nevoit să respect contururi precise.

Pe buzele lui Flossie se ivi un zâmbet.

– Vă câștigați traiul lucrând cu sticlă colorată, cu vitralii. Dacă nici asta nu implică respectarea unor contururi precise, nici că știu altceva care s-o facă...

Domnul Tiffany îi zâmbi și el.

– E vorba despre ceva diferit, domnișoară...?

– Jayne. Florence Jayne. Proptindu-și o mână în talie, Flossie ridică dintr-o sprânceană. Și în ce fel e diferit?

– E vorba despre colorarea sticlei. În privința asta am libertate totală.

Flossie se întoarse din nou spre tabloul ei.

– Deci alegerea culorilor și aplicarea lor pe sticlă vă dau senzația de libertate?

Bărbatul își îndreptă umerii dintr-odată.

– Nu lucrez cu sticlă pictată. Mi se pare anostă și artificială. Nu, infuzez culoare în sticla cu care lucrez și o amestec cât timp e încă incandescentă. Făcu o mișcare circulară cu brațul. Muncitorii răstoarnă un cazan greu cu sticlă topită pe o masă uriașă din oțel și apoi, cu mișcări iuți, adaugă cantități mai mici de culori. Apoi trag

un dispozitiv ca o greblă prin ea, cu mișcări ample, haotice. Se puse în mișcare, pentru a ilustra mișcările respective, folosindu-și tot corpul pentru a grebla focul lichid imaginar. Culoarea începe să se învolbureze prin sticlă. Uneori creează fâșii lungi, alteori pete compacte sau vârtejuri, forme spiralate... Ochii îi scăpărau, chipul îi radia. Dar niciodată nu obții rezultate identice.

Aceste cuvinte erau pline de însuflețire și de dragostea pe care o nutrea pentru tot acest proces. Îi vorbi cu pasiune despre cum se foloseau niște palete pe margine, unde sticla începea să se răcească pentru a o face să se curbeze, astfel încât să capete aspectul falduri-lor unei draperii, cum se zgâlțâia masa respectivă pentru a face sticla să se vălurească, cum muncitorii suflau pe țevi, formând o bulă de sticlă pe care o sfărâmau și o presărau peste sticla fierbinte. Ah, să fii bărbat și să ai privilegiul de a lucra la un cuptor care încălzea sticla la două mii de grade, de a avea libertatea de mișcare pe care ți-o ofereau pantalonii și forță în mușchi! Stăteau față în față, el respirând precipitat, ea fără să se mai gândească la tabloul ei, ținând pensula neglijent în mână.

– Anul ăsta mi-am deschis atelierul meu propriu de sticlărie, cu cuptoare, în Corona, în Queens, rosti el încetișor, fără să-și mai mascheze în vreun fel sâsâitul.

– Chiar așa?

– Da. Îi adresă un zâmbet încântător, un zâmbet care ar fi tăiat răsuflarea oricărei femei, chiar dacă era de două ori mai în vârstă decât ea.

– Nu mai avem restricțiile cu care ne confruntam când lucram cu alte ateliere de sticlărie. Mișcă din cap, astfel că părul său creț se revărsă în voie, eliberat de restrângerile modului în care fusese aranjat anterior. În Corona facem tot felul de experimente, să vedem ce efecte – total întâmplătoare – obținem, și credeți-mă când vă spun, domnișoară Jayne, am produs toate culorile imaginabile, în orice nuanță, tonalitate și efect cunoscute omenirii.

– Dar dacă ați vrea să reproduceți o anumită culoare, un anumit efect?

– Nu putem. Tocmai asta e partea frumoasă. În ochi îi apăru o scăpărare. Șeful meu de echipă chiar mi-a spus ieri că pe lumea asta sunt doar două lucruri mai nesigure decât producerea sticlei colorate – starea de spirit a unei femei și tocurile pantofilor.

Flossie izbucni în râs. Doamna Driscoll se apropie de ei.

– Doamnă Driscoll, mi-am găsit o prietenă. Aceasta e domnișoara Florence Jayne. Se întoarse către Flossie. Doamna Driscoll e șefa departamentului meu de femei.

– Bună ziua! Încântată de cunoștință, rosti Flossie.

Femeia își ațintă privirea asupra domnului Tiffany.

– Am ales cinci fete despre care cred că sunt numai bune și care au acceptat să înceapă să lucreze la noi.

– Minunat, răspunse el. Ce-ar fi să angajăm șase? Se întoarse către Flossie: Ați dori să veniți să lucrați pentru doamna Driscoll, în departamentul de femei, domnișoară Jayne? Trebuie să vă avertizez că asta ar însemna să respectați contururile trasate.

Pulsul ei se acceleră dintr-odată. Automat, mâna i se duse la piept.

– Oh! Ah, vai de mine! Ăăă... da, mi-ar plăcea foarte mult. Eu... eu...

Dând aprobator din cap, domnul Tiffany începu să se uite în jur, către celelalte eleve din sală.

– Doamna Driscoll o să vă dea toate detaliile, dar acum vă rog să mă scuzați, mă duc să discut cu domnul Cox câteva clipe.

– Da, bineînțeles. Mulțumesc!

Dar el se îndepărtase deja, pașii săi răsunând într-un ritm alert la contactul cu podeaua din lemn. Flossie își așeză pensula pe paletă, după care se întoarse către doamna Driscoll.

– Chiar... chiar s-a întâmplat cu adevărat?

Chipul femeii se îmblânzi dintr-odată.

– Cred că da.

Era mai matură decât Flossie și mult mai tânără decât mama acesteia. Treizeci de ani, poate? Treizeci și doi? Oricum, nu mai mult de treizeci și cinci. Își strânsese părul castaniu într-un coc modest, iar ochii ei căprui păreau capabili să sesizeze orice nuanță a ceea ce se petrecea în jurul ei.

– O să ne concentrăm exclusiv asupra terminării vitraliilor pentru expoziția domnului Tiffany din cadrul Târgului Mondial. N-o să avem prea mult timp pentru pregătire – mă tem că vă așteaptă un fel de botez al focului.

– Înțeleg. Cât credeți că o să lucrăm la vitralii?

– Până la ultimul minut, de acum până la întâi mai, când începe târgul. Va trebui să lucrezi cu program complet de luni până

sâmbătă și o să primești un salariu de cinci dolari pe săptămână. Este bine așa?

Cinci dolari pe săptămână! Toți doar ai ei!

– Da, o să fie foarte bine. Când încep?

– Pe doi ianuarie. Atelierul nostru e în colțul de sud-est al zonei dintre Fourth Avenue și Twenty-Fifth Street. Departamentul de femei e la etajul doi.

– Îl găsesc eu.

Doamna Driscoll dădu aprobator din cap.

– Da, ai grijă să fie chiar așa.

După plecarea domnului Tiffany și a doamnei Driscoll, lui Flossie îi tremurau mâinile atât de tare, încât nu mai era în stare să picteze – nici măcar pe porțiunile unde nu era nevoie de precizie. Avea să fie nevoie să locuiască mai aproape de atelierul Tiffany. Și asta nu doar pentru că locuința tatălui ei era prea departe pentru a fi convenabilă, ci și pentru că, dacă rămânea acasă, tatăl ei avea să-i oprească tot salariul. Iar ea avea nevoie de banii aceia, să-i strângă pentru taxa de studii de la Școala de Arte. Se întreba cum avea să găsească o cameră cu chirie, cât costa și ce aveau să spună părinții ei.

Alungând imediat acest ultim gând, aruncă o privire către celelalte fete pe care le alesese doamna Driscoll. Poate că una dintre ele avea să fie interesată să împartă o cameră cu ea. Oricum, de-acum urma să fie ceea ce în ziare se numea o „femeie emancipată", iar tatăl ei considera asta a fi o monstruozitate.

Capitolul 4

Mama ei era cu o clientă, în spate. Flossie nu știa despre cine era vorba, însă folosi timpul respectiv pentru a încropi o budincă de marmeladă. Marmelada de portocale era preferata tatălui ei, care ținea cu tot dinadinsul să o aibă mereu la masă. În timp ce toca niște seu, încerca să se decidă care era cel mai bun mod de a le da vestea. Oare trebuia să-i spună mamei ei, după care aceasta să-l anunțe pe tatăl ei? Oricât de tentantă era această idee, părea a fi totuși o soluție destul de lașă. După aceea, dilema se reduse la a le spune amândurora în același timp sau separat. Adună seul mărunțit și îl puse într-un

bol, amestecă în supa de legume făcută de mama ei, puse încă o oală la fiert și, preț de alte câteva minute, își adună restul ingredientelor.

Până când mama ei termină cu clienta, Flossie deja adăugase pesmet, făină, zahăr, bicarbonat de sodiu și marmelada.

– Era doamna Cutting, zise mama ei, intrând în bucătărie. Își luă șorțul din cui, și-l petrecu peste cap, după care îi legă cordonul la spate. E pregătită să-mi dea la modificat o rochie din mătase plisată, cea din brocard fluid și cea din *peau de soie*.

Flossie adăugă puțin lapte bătut peste compoziția ei. Doamna Cutting era cunoscută pentru faptul că nu fusese niciodată văzută cu aceeași rochie de două ori, așa că mama ei le făcuse în așa fel încât să poată fi refăcute, să li se poată adăuga sau scoate anumite elemente. Luând un castron de agat, mama ei începu să-l ungă.

– Ne-am hotărât ca rochia din mătase plisată să aibă mânecile din catifea, un brâu rotunjit din piele de miel negru pentru cea din brocard și un guler brodat din satin cu vârfuri ascuțite pentru cea din *peau de soie*.

– Drăguț.

Mama îi aruncă o privire, după care se opri din lucru, punând cârpa jos.

– A fost ultima ta zi la școală. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama... Ești bine?

Flossie începu să amestece ingredientele cu mai multă energie.

– Da. E pregătit castronul?

Mama ei luă castronul și îl ținu nemișcat cât Flossie răsturnă cu grijă compoziția în el. Imediat, cele două femei fură învăluite de o aromă dulce, de citrice.

– Mulțumesc că te-ai ocupat tu de asta. Glasul mamei era domol și plin de blândețe. Taică-tău n-a fost deloc în apele lui de când și-a dat seama că o să trebuiască să renunți la școală. Gestul ăsta... ei bine, o să însemne mult pentru el.

Evitându-i privirea, Flossie puse desertul, cu castron cu tot, în oala cu apă clocotită, după care o acoperi cu un capac, astfel încât budinca să se gătească la aburi. Mama ei stătea nemișcată lângă ea. Flossie își ținea ochii ațintiți asupra oalei.

– Îmi pare atât de rău! spuse mama în șoaptă, punându-și mâna pe brațul lui Flossie. Înghițind în gol, aceasta își lăsă privirea în pământ.

– Domnul Tiffany... cel mai tânăr, care se ocupă de sticlărie colorată, îl știi? Ei, a venit la noi la școală azi.

Mama nu scoase nici un sunet, continuând să o atingă pe brat, încercând să o aline.

– Voia să angajeze niște femei care să facă sticlă colorată pentru expoziția lor de la Târgul Mondial. Căldura degajată de mașina de gătit o învăluia. În cameră începu să se răspândească mirosul de portocale. M-a... Trase adânc aer în piept. M-a rugat să mă număr și eu printre ele.

Mama ei împietri dintr-odată.

– Și tu ce i-ai zis?

Degetele lui Flossie frământau nervos cordonul șorțului, legat în jurul taliei.

– Am acceptat.

Luându-și mâna de pe ea, mama ei făcu un pas înapoi și își duse palma la gură.

– Cât o să-ți plătească?

– Cinci dolari pe săptămână.

– Ah, Flossie... câștigi mai mult cosând pentru mine.

Tânăra își întoarse capul, privind pe geamul de deasupra mesei de lucru din bucătărie. Nu se vedea decât zidul de cărămidă al casei de alături, pe care în timp se depusese un strat consistent de cenușă.

– Lucrând pentru tine nu câștig absolut nici un ban.

– Dar personal n-o să câștigi nimic nici lucrând pentru domnul Tiffany. Oricum o să-i dai toți banii tatălui tău, deci care e diferența?

Flossie își desprinse privirea de la fereastră și și-o ațintă asupra mamei ei, ai cărei ochi căprui semănau atât de mult cu ai ei.

– N-o să-i dau tatei nimic, pentru că n-o să mai stau aici. Mă mut.

Mama ei sorbi o gură de aer, surprinsă.

– Spui prostii. Nu poți să te muți de acasă. Ești o tânără frumoasă, necăsătorită. Ce-o să spună lumea?

– Presupun c-o să spună că sunt o femeie emancipată.

– Nu poți să faci una ca asta, șuieră mama ei. Taică-tău o să... vai de mine, o să...

În momentul acela, se auzi ușa de la intrare deschizându-se, lăsând să năvălească un amalgam de zgomote de pe strada de dincolo de ea, stăvilit de bufnetul închiderii ei. Mama păli instantaneu.

– Dumnezeule mare! O, vai de mine! Vai de mine! Își lepădă fulgerător șorțul, își netezi părul și porni cu pași precipitați către antreu. În ultimul moment, se întoarse către Flossie: Discutăm mai târziu. Să nu-i pomenești nimic tatălui tău despre asta.

Expirând rapid, Flossie luă niște farfurii din dulapul din bucătărie și le duse în sufragerie. Câteva minute mai târziu, tatăl ei intră și el în cameră, urmat îndeaproape de mama sa.

– Ca să vezi, aici era! rosti el, pe un ton voios. Raza mea de soare! Plin de farmec și grație, îi luă din mână ultima farfurie, după care îi prinse ambele mâini în ale sale și îi dădu un sărut pe obraz. Ce faci, bobocel?

Spre deosebire de mama ei, el sigur nu uitase că era ultima ei zi la Școala de Artă Aplicată. Știa că, după cum era și normal, era supărată. Și, așa cum făcea întotdeauna când Flossie era nefericită, făcea tot posibilul să-i însenineze starea de spirit. Adevărul era că se pricepea foarte bine la asta. Avea o experiență de douăzeci și unu de ani făcând pe voiosul pentru a-i șterge îmbufnarea de pe chip. Iar Flossie nu-și amintea vreo ocazie în care zâmbetul lui contagios și ochii căprui, scăpărători, să nu fi avut succes în acest sens. Îl cercetă din nou. Se folosise de priceperea mamei ei în mânuirea acului. Haina bine croită pe care o purta și pantalonii cenușii, cu dungi, îl identificau fără tăgadă drept un newyorkez tipic – poate nu unul de rang înalt, dar în mod clar unul care o ducea bine. Nu avea nici un fir de păr nelalocul său, iar gulerul alb îi era perfect apretat. Doar în ultimii ani îi apăruseră câteva fire albe pe la tâmple. Totuși, elementul ei preferat la modul în care era aranjat, cel pe care îl asocia mereu cu persoana lui, era aroma subtilă de nucă de cocos pe care o lăsă mereu în urmă. Acesta era ingredientul secret care îmbogățea spuma făcută de săpunul de bărbierit pe care îl folosea în frizerie, dar și la propria toaletă.

Petrecându-și brațul pe după talia ei, o conduse într-un dans în jurul mesei, umplând toată încăperea cu vocea sa plăcută, de tenor.

– *Dintre toate zilele iubesc doar una... Cea care încheie glorios săptămâna...*

Neputând să se abțină, tânăra își alătură glasul de alto, armonizând melodia:

– *Când mă gătesc cu haine una-și-una... Și ies la promenadă cu Flossie a-mea dragă... Cu păr frumos și mereu pusă pe șagă.*

Bineînțeles, în cântecul original nu apărea numele ei, ci al unei fete Sally, care locuia undeva pe o alee. Dar tatăl ei schimba textele cântecelor atât de des, încât Flossie era mereu surprinsă când le auzea cântate de altcineva corect. O mai învârti prin sufragerie preț de alte trei versuri, făcând-o să râdă incontrolabil, nemaiputând să respire.

– Ei, așa mai merge, rosti el, oprind dansul. Își ridică nasul în aer, adulmecând. Mi se pare mie sau miroase a... ?

Flossie dădu aprobator din cap.

– Chiar așa.

– Tu ai făcut-o?

– Da. Dar nu e chiar gata. Abia acum am pus-o la fiert.

Cercetându-i atentă chipul, trăsăturile tatălui ei își recăpătară seriozitatea.

– Ești o fiică foarte bună – să faci una ca asta, mai ales azi.

Flossie își lăsă privirea în pământ și făcu un pas înapoi.

– Tată, eu...

– Haideți încoace, amândoi, interveni mama ei, apropiindu-se de ei. Bine că pusesem supa pe foc, căci doamna Cutting n-a plecat decât chiar înainte să ajungi tu acasă, dragule. Așa că ia loc, iar tu, Flossie, hai cu mine!

Tata o prinse pe Flossie de mână, oprind-o lângă el.

– Nu-n seara asta, mamă. În seara asta, Flossie o să stea la masă cu mine. Fără servit la masă și fără spălat vase pentru bobocelul meu. Am nevoie să stea la masă cu mine.

Flossie se desprinse cu blândețe din strânsoarea lui.

– Nu fi prostuț, tată! Mama are nevoie de ajutor. N-o să lipsesc decât un minut.

Bărbatul se îmbufnă, dar se așeză pe locul său, așa cum Flossie știa că avea s-o facă.

În bucătărie, mama luă sosul de mere care fusese lăsat pe pervaz, la răcit.

– Taie niște pâine și, pentru numele lui Dumnezeu, nici să n-aduci vorba despre oferta domnului Tiffany.

În loc să-i răspundă, Flossie se concentră asupra sarcinii primite și, în câteva minute, toată mâncarea era pe masă. Tatăl ei rosti rugăciunea, după care începu să le povestească tot felul de anecdote despre bărbații care intraseră în frizeria sa pe timpul zilei. Când apăreau pauze în conversație, mama ei intervenea repede. Dacă tatăl

ei observase reticența lui Flossie, probabil că o atribuise melancoliei determinate de faptul că nu avea să mai meargă la școală.

Într-un final, ea și mama ei luară farfuriile de pe masă și se întoarseră cu budinca de marmeladă din portocale. În ciuda insistențelor mamei ei de a nu spune nimic, Flossie își adună totuși curajul.

– Domnul Louis Comfort Tiffany a venit la atelierul nostru azi.

Mama îi aruncă o privire tăioasă.

– Zău așa? întrebă tata. Nu-mi spune că v-a ținut o lecție de pictură!

– Nu, a venit doar în vizită, să se uite la lucrările elevilor.

– Și s-a uitat și la a ta?

– Da.

Sprijinindu-se de spătarul scaunului, tatăl ei își șterse o mână pe șervetul pe care și-l pusese la gât, cu o expresie de mândrie întipărită pe chip.

– Și ce părere a avut?

– A zis că am ochi pentru umbre și lumini.

Fruntea tatălui ei se încreți ușor.

– Atâta tot?

– La asta lucram astăzi, la stratul inițial.

– Aha. Expresia lui se mai îmblânzi. Ți-a văzut tabloul *Femeie pe malul mării?*

Flossie clătină din cap.

– Nu, l-am adus acasă alaltăieri. Le-am luat pe rând, ca să nu am atâtea de cărat chiar la sfârșit.

Bărbatul își puse mâna pe masă, cu podul palmei în sus. Flossie își lăsă mâna peste a lui.

– Îmi pare rău că a trebuit să renunți la școală, bobocel. N-o să fie pentru totdeauna. Și nu e ca și cum o să primești vreo diplomă sau ceva. Nu au nici măcar o programă fixă.

– Știu, dar, cu fiecare zi în care lipsesc, o să rămân din ce în ce mai în urmă.

– Dar ești oricum deja foarte pricepută.

– Vreau să fiu mai mult decât „pricepută". Vreau să-mi văd tablourile în muzeu.

Strângându-i mâna, tatăl ei îi adresă un zâmbet împăciuitor.

– Draga mea, toți marii artiști sunt bărbați. Pur și simplu, așa stau lucrurile. Cu cât te împaci mai curând cu gândul ăsta, cu atât mai bine. Vezi? Încă un motiv pentru care e bine să iei o pauză

de la școala asta de arte. Nu știu dacă acolo îți bagă ideile astea în cap sau e de vină un fel de aspirație neclară care-ți afectează nervii, dar trebuie să te oprești și să te gândești cât de bine o duci, totuși.

Flossie își retrase mâna dintr-a lui. Tatăl ei curăță și ultimele firimituri de budincă de pe farfurioara lui, scoțând un clinchet la fiecare atingere a linguriței.

– În mod clar, ai parte de mai multe distracții decât mine, te ocupi de gospodărie, te duci la ceai și te ocupi de problemele profunde ale modei pentru femei. Zicând acestea, luă ultima înghițitură de budincă. Nu, doar o persoană mulțumită de viața ei ar putea să aibă o poftă de mâncare atât de sănătoasă ca tine și să doarmă opt ore în fiecare noapte. N-o să treacă mult și-o să te măriți și o să găsești mai multă satisfacție în creșterea copiilor decât ți-ar putea oferi faptul că vezi o pânză atârnată pe peretele unei săli mucegăite dintr-un muzeu vechi.

Umerii ei se încordară. Pielea din jurul gurii i se tensionă și ea. Aranjându-și mai bine linguriță lângă farfuria de desert, avu grijă să o așeze perfect dreaptă.

– Din cauza unei greve, domnul Tiffany a rămas fără sticlari și tăietori de sticlă. Mama îi dădu un ghiont pe sub masă. Flossie refuză să se uite spre ea. Are nevoie de cineva care să-l ajute să termine niște vitralii pentru exponatul său de la Expoziția Mondială Columbiană.

– Flossie, rosti mama ei, printre dinții încleștați.

– Ne-a oferit mie și altor cinci fete o slujbă.

– Pe care sunt convins că ai refuzat-o. Tata își șterse gura cu șervetul fixat în gulerul cămășii. Minunat desert, draga mea! Pur și simplu minunat!

– Am acceptat postul. Încep lucrul pe doi ianuarie.

Tatăl ei îi adresă o privire tolerantă, plină de afecțiune.

– Atunci o să-i scrii o epistolă foarte politicoasă, în care să-i spui că-i mulțumești, dar că familia are nevoie de serviciile tale.

– O să mă mut.

Dându-și jos șervetul, bărbatul își împinse scaunul în spate.

– Nu-mi mai pune la încercare răbdarea, Flossie. N-o să pleci din casa asta decât atunci când o să te măriți, așa cum se cuvine. Și n-o să ai niciodată o slujbă.

– Ba să știi că accept postul ăsta, tată. Sunt atât de sigură, că poți să te duci la curse să pui banii pe asta. O să plec de cum îmi fac rost de o cameră la o pensiune.

Bărbatul mijise ochii la auzul cuvântului „curse", dar cel care-l făcu să-și iasă cu totul din fire fu „pensiune".

– O pensiune? Prinse strâns marginea mesei și se aplecă peste ea. O pensiune? Glasul îi tremura. Ți-ai pierdut mințile? Ai fi în mare pericol, într-un pericol de moarte. Ca să știi, prin asemenea locuri mișună tot felul de personaje dubioase. Ai fi total compromisă. Nici un bărbat respectabil nu te-ar mai lua de nevastă.

Flossie își prinse palmele sub șezut, făcând un efort de voință pentru a nu intra în panică.

– Lumea e în schimbare, tată. O mulțime de femei respectabile locuiesc în pensiuni în zilele noastre. În ziare vezi mereu femei care au ajuns doctorițe, avocate... și tot felul de alte meserii.

Tatăl bătu cu palma în masă. Flossie tresări. Mama scoase un țipăt speriată.

– Fiica mea n-o să ajungă în ziare, în nici un caz! mugi el. Doar dacă i se anunță cununia sau înmormântarea!

Flossie își strânse pumnii.

– N-o să scrie nimeni de mine în ziar.

– Poți să fii sigură de asta! continuă el atât de tare, că Flossie ar fi vrut să-și acopere urechile. Asta pentru că fiica mea n-o să aibă o slujbă și nici n-o să trăiască într-o pensiune.

Scuipă acest ultim cuvânt de parcă ar fi fost Necuratul însuși.

Flossie își încleștă maxilarul. Din respect pentru el, n-avea să mai spună nimic, dar n-avea cum să o oprească – și nu era prima oară când se menținea fermă pe poziții. Îi era clar că tatăl ei recunoscuse expresia de hotărâre de pe chipul ei. Flutură din mână, într-un gest exasperat.

– Edythe, fă ceva!

Mama își împreună mâinile, tulburată.

– Flossie, dragă, gândește-te și tu... Dacă faci una ca asta, o să devii o... Aruncă o privire la soțul ei. ... O femeie emancipată. Rosti aceste ultime două cuvinte în șoaptă, ca și cum ar fi fost nepotrivite pentru auzul delicat al persoanelor respectabile. Practic, alegi să rămâi fată bătrână. De ce să faci așa ceva? Nu vrei să ai un bărbat pe care să-l iubești? Nu vrei să ai copii, care să-ți îmbogățească viața?

Flossie își dorea lucrurile acestea, n-avea cum să nege. Ani la rând, visase la cum urma să fie când avea să fie mare, să devină soție și mamă, dar asta era înainte ca femeile să aibă opțiuni. Acum, unele își luau diplomele în diferite domenii. Cereau să li se dea drept

de vot. Ba chiar obțineau slujbe care până atunci nu le fuseseră accesibile. Însă, pentru a păstra acele slujbe, trebuiau să rămână nemăritate. Dintr-odată, peste ea se pogorî un calm plin de claritate. Umerii i se relaxară. Dacă era să rămână fată bătrână pentru tot restul vieții, atunci clar n-avea să rămână în casa tatălui ei, unde salariul pe care l-ar fi câștigat nu i-ar fi aparținut. Și-apoi, cine auzise de vreo femeie emancipată care să locuiască cu părinții? Nu, dacă avea să devină cu adevărat o femeie emancipată, trebuia să plece. Nu exista altă posibilitate.

– Mi-ar plăcea foarte mult să am copii, mamă, dar nu pot să mă forțez să-mi doresc un soț care să-mi ia toți banii, în condițiile în care eu îi câștig, și care să mă țină sub papuc pentru că are impresia că știe mai bine decât mine ce e mai potrivit pentru viața mea.

Mama inspiră brusc, uluită. Pe chipul tatălui ei se produse o explozie de roșeață.

– Chiar o să știe ce e mai bine pentru tine! Sigur!

Lăsându-și privirea în jos, Flossie culese o firimitură de pe poala rochiei ei și o puse pe farfurioara de budincă, acum goală. Tatăl își ridică mâna, prinzându-și rădăcina nasului între două degete, ca și cum ar fi vrut să alunge o durere de cap.

– Bine, bine, îi răspunse cu un fel de lătrat. Poți să te angajezi la Tiffany, dar, pentru numele lui Dumnezeu, o să rămâi aici, acasă.

Tânăra își înălță bărbia, fixându-și privirea într-un punct aflat chiar deasupra creștetului mamei ei.

– Îmi pare rău, tati, dar nu pot.

Trăgând aer în piept cu un șuierat, bărbatul își băgă degetele în păr și apoi își strânse pumnii, distrugând astfel înfățișarea sa perfect aranjată. Dintr-odată, Flossie fu cuprinsă de o îngrijorare serioasă pentru starea lui de sănătate. Doar nu o să facă acum vreun atac de cord din cauza ei? Nu, nu! Trebuia să rămână stăpână pe sine.

După câteva clipe tensionate, bărbatul își lăsă din nou brațele pe lângă corp, cuprins dintr-odată de un soi de osteneală tristă. Părul îi rămăsese zbârlit.

– Eu și mama ta am avut grijă de tine în toți anii ăștia, educându-te, învățându-te, încurajându-te, iubindu-te... ba chiar răsfățându-te uneori. Ne-am cheltuit toate puterile – toate resursele – pentru a te pregăti pentru viață, ca soție și mamă. Doar pe tine te avem, Flossie. Și-atunci de ce, după tot ce am făcut, ne-ai face una ca asta?

Ochii fetei se umplură de lacrimi, iar gâtul i se contractă dureros.

– Ți-e teamă că o să dau greș, tati? Ți-e teamă că o să te fac de rușine?

Tatăl ei îi adresă o privire cum nu se poate mai tristă.

– Nu, bobocel, mă tem că o să reușești. Ba chiar știu sigur că o să reușești. Ești atât de frumoasă, de talentată și de inteligentă – prea inteligentă pentru o femeie, de fapt. Într-atât încât mă tem că, odată ce Tiffany își dă seama cu cine are de-a face, o să te ia de la sticlărie și o să te pună să-i proiectezi vitraliile. Și-așa n-ai să te mai întorci niciodată acasă.

În inima ei, dragostea pe care i-o purta explodă pur și simplu. Nu îndrăznea să-i mulțumească pentru credința neabătută în ea, însă o umplu de o căldură care o străbătu până în vârful picioarelor.

– Și te-aș face de rușine dacă aș deveni proiectant la Tiffany?

Strângând din buze, tatăl ei își cercetă unghiile imaculate.

– Nu, aș fi chiar mândru de tine, de fapt. Închipuie-ți numai cum ar fi să mergem la biserică și să le spunem oamenilor care stau lângă noi că fiica noastră a fost cea care a proiectat vitraliile. Îi adresă un zâmbet plin de nostalgie. Atâta timp cât le-ai proiecta, ar fi totul în regulă. Așa cum pictura e o ocupație potrivită pentru o domnișoară cu educația ta. Dar, scumpa mea, cum am putea să le explicăm oamenilor chiar scopul pentru care te-a creat Dumnezeu? Și totul ca să-ți iei o slujbă? Mai ales una care implică să faci lipituri și să tai sticlă? Asta e muncă de bărbat, nu de femeie. Durerea și jignirea din ochii lui îi tulburară momentan hotărârea. Am putea să ascundem cu ce te ocupi – asta dacă ai locui acasă. Și apoi, odată ce vei fi devenit proiectantă, dacă ai ține morțiș să locuiești în altă parte, am putea să discutăm despre ce se poate face.

Flossie înghiți în sec.

– Nu pot să rămân aici, tati. Trebuie să mă mut.

– De ce?

– Flossie. Mama ei era gata-gata să izbucnească în plâns. Te rog!

Tatăl ei își înclină capul.

– Ce e?

Un anumit instinct profund o împiedica să spună exact care era motivul principal – că voia să păstreze banii pe care îi câștiga. Făcuse aluzie la asta mai înainte, iar el nu sesizase nimic. În plus, indiferent ce era în mintea ei, pur și simplu nu putea să îi spună verde în față nimic despre asta sau despre obiceiul lui de a paria la curse. Dar mai

exista un motiv, unul care-i venise în minte în drumul de la școală, ceva care îi stârnise un entuziasm și o anticipație considerabile.

– Dacă aș locui la o pensiune, rosti ea, aș avea frați și surori, ceea ce mi-am dorit dintotdeauna.

Mama își acoperi gura cu palma, lăsând lacrimile care se iviseră mai devreme să se reverse libere pe obraji. Prea târziu, Flossie își dădu seama cum interpretase cuvintele ei.

– Nu, mamă, n-am vrut să spun că...

Împingându-și scaunul, mama își aruncă șervetul pe masă și ieși în fugă din cameră. Flossie se ridică pe jumătate de pe scaun, însă tatăl ei o opri, punându-și mâna pe brațul ei.

– Nu, bobocel, mă duc eu după ea într-o secundă. Stai jos, hai să terminăm aici!

Tânăra se lăsă din nou jos.

– Nu am vrut să critic pe nimeni.

– Bineînțeles că nu, dar mama ta are impresia că m-a dezamăgit în această privință. I-am spus de o mie de ori că tu îmi ești suficientă, mai mult de-atât chiar. Tu întreci chiar și cele mai îndrăznețe speranțe ale unui părinte, dar mama ta nu cred că s-a gândit vreodată că te-a dezamăgit pe tine cu asta.

– Dar nu e așa.

– Și-atunci de unde dorința asta bruscă de a avea frați și surori?

Punându-și cotul pe masă, Flossie își sprijini fruntea în palmă. Nu era o dorință apărută brusc. Fusese una de-o viață sau o speranță măcar.

– E o harababură totală.

– Lămurim noi totul, dar trebuie să termini cu prostia asta cu pensiunea.

– Ah, tati, chiar nu înțelegi? Vreau să-mi deschid aripile. Vreau să văd cum e să trăiesc pe cont propriu, să fac parte dintr-o familie mare. Dacă mă mut într-o pensiune, o să pot să fac toate astea.

– Dacă te muți într-o pensiune, tot ce o să ai e o față de masă murdară în fiecare seară, o saltea din păr de porc și așternuturi mizerabile cu un miros îngrozitor, asta ca să nu mai vorbesc despre oale de noapte negolite și ligheane dezgustătoare.

Flossie se întrebă dacă tatăl ei își dădea seama cine îi spăla lui așternuturile, cine îi golea oala de noapte și îi lustruia ligheanul în care se spăla.

– Cât te plătește Tiffany?

– Cinci dolari pe săptămână.

– Deci n-o să-ți permiți să stai la pensiune decât dacă împarți camera cu cineva, ceea ce înseamnă că al doilea pat ar fi ocupat de o persoană pe care nu ai ales-o tu, ci proprietăreasa. Și dacă e o ființă nesuferită?

– Și dacă nu e? Dacă o să-mi fie...

„Ca o soră", încheie în sinea ei.

Tatăl ei o studia atent.

– O să pleci, nu-i așa? Nu contează ce zic eu, nu contează cât o să ne rănească pe mine și pe mama ta, nu contează tot ce am făcut pentru tine...

– Îmi pare rău, răspunse ea. Nu pot să-ți explic clar ce și cum, dar sunt hotărâtă. Aș vrea foarte mult să mă ajuți în alegerea unei pensiuni, dar, dacă nu vrei, va trebui să mă ocup singură de asta. Dar o s-o fac, tata.

Și totuși, nu știa cum anume avea s-o facă. Celelalte fete de la Școala de Arte Aplicate locuiau în pensiuni unde nu erau locuri libere sau aveau să rămână acasă, însă, cu cât Flossie se gândea mai mult la traiul la o pensiune, cu atât îi sporea entuziasmul. Nu avea să mai fie nevoită să dea socoteală nimănui. Nimănui. Nici tatălui ei, nici mamei ei. Nici măcar unui soț. Putea să fie o femeie emancipată, avea să fie o persoană cu totul și cu totul nouă.

Capitolul 5

Noua chiriașă trecu grăbită pe lângă ușa deschisă a camerei lui Reeve Wilder, într-un vârtej de accesorii extravagante și veșminte tivite cu blană. În spatele ei venea proprietarul, domnul Klausmeyer, cu un cufăr uriaș în spate și pași lenți, trudiți.

Zăpada îi udase partea de jos a pantalonilor săi vechi, de culoare maro, și i se lipise de cizmele cu ținte. Reeve se întrebă dacă proprietarul se urnise, în sfârșit, să curețe zăpada acumulată în fața intrării. Spera că transportul cuferelor n-avea să-l obosească într-atât încât să renunțe la gândul de a se mai ocupa și de asta.

Proprietarul de pensiune era un fost chiriaș care scăpase de sumele datorate pentru cazare căsătorindu-se cu proprietăreasa,

devenind astfel al treilea soț al acesteia și oferindu-i, astfel, pensiunii a treia redenumire. Adevărul era că era o raritate faptul că domnul Klausmeyer își făcuse apariția. De obicei, acesta își petrecea timpul lenevind prin spate, fără să ridice vreun deget să ajute.

– Bună ziua! Sunteți domnișoara Love?

Glasul noii chiriașe avea o nuanță lirică, plină de inocență și de entuziasm. Reeve se așteptase să-și continue înaintarea către scară, căci toate camerele de la parter erau ocupate. În loc de asta, se oprise în dreptul camerei domnișoarei Love. Care se afla chiar lângă a sa.

– Da, eu sunt domnișoara Love. Înseamnă că dumneata ești domnișoara Jayne, fata de la Tiffany.

Toți locatarii pensiunii discutau aprins despre această fată care lucra la Tiffany și care avea să locuiască cu ei. Totuși, el își păstrase gândurile pentru sine. Nu era deloc convins că femeile angajate de Tiffany aveau să fie în stare să se achite de sarcinile care le fuseseră repartizate, dar și mai grav i se părea că apariția lor subminase cauza celor mai mult de o sută de muncitori care făceau grevă, cerând un program rezonabil și salarii mai bune.

– Da, sunt domnișoara Jayne, dar, având în vedere că o să fim colege de cameră, insist să-mi spui Flossie.

„Colege de cameră?" se întrebă Reeve. Domnișoara Love accepta o colegă de cameră?

– În cazul ăsta, și tu trebuie să-mi spui Annie Belle.

– Annabel Love?

– Annie Belle Love. Am fost botezată după bunicile mele, Annie și Belle.

– Ah, ce drăguț! Numele meu e prescurtarea de la Florence, dar nimeni nu-mi spune așa, slavă Domnului! Pentru o clipă, nu mai spuse nimic. Ah, vai! Sper că nu ai vreo persoană dragă pe care să o cheme Florence. N-am vrut să jignesc pe nimeni, evident. Unde să-mi pună lucrurile domnul Klausmeyer?

Un bufnet puternic indică aterizarea cufărului înainte ca această întrebare să capete răspuns.

– A, mulțumesc, domnule. Mulțumesc foarte mult!

Klausmeyer aduse alte trei cufere – pentru numele lui Dumnezeu, câte haine poate să aibă o femeie? Și unde să încapă toate, într-o cămăruță ca aceea? Reeve nu avu mult de așteptat un răspuns, căci operațiunea de despachetare începu și, imediat ce se golea un cufăr, Klausmeyer îl ducea înapoi afară.

Chiar când Reeve s-ar fi așteptat ca lucrurile să se liniștească, Klausmeyer își făcu apariția din nou, cărând o bibliotecă, apoi un fotoliu, o lampă, un șevalet, o măsuță, mai multe tablouri, o tăblie de pat din alamă și trei covoare. Pe toți sfinții, acum era mai mult ca sigur că domnul Klausmeyer n-avea să se mai ocupe și de zăpada de pe trotuar. În ultimele două ore trudise mai mult decât catadicsise să o facă în ultimii doi ani. Iar partea cea mai gravă era că, în tot acest timp, ușa domnișoarei Love rămăsese deschisă.

– Ce haine frumoase! Admirația din glasul domnișoarei Love se apropia periculos de mult de invidie. N-am mai văzut niciodată de aproape asemenea rochii fine.

– Mama e croitoreasă, lucrează pentru doamnele din lumea bună și își pune în practică ideile pe hainele mele.

– Ah, cred că e minunat să ai atâtea rochii!

– Din câte văd, noi purtăm cam aceeași mărime. Îți place vreuna în mod deosebit? Ce-ar fi să probezi câteva și apoi s-o porți pe cea care te încântă cel mai mult la cină, în seara asta? Ce zici?

– A, nu. N-aș putea. Pur și simplu n-aș putea.

Și totuși, din vocea domnișoarei Love reieșea că era mai mult decât dornică.

– Insist!

Imediat, ușa lor se închise cu un păcănit. Reeve aruncă o privire la ceasul aflat pe colțul mesei sale de lucru. Îi vorbise redactorului său de la *New York World* despre fata de la Tiffany, ceea ce stârnise o discuție lungă în urma căreia Reeve primise însărcinarea de a scrie o serie de articole despre această nouă specie, „femeia emancipată", care încerca să se infiltreze în ceea ce fuseseră – și ceea ce în mod clar ar fi trebuit să rămână – domenii exclusiv masculine, după buna orânduială dintotdeauna. Primul trebuia să fie trimis spre redacție peste două ceasuri. Și totuși, de când sosise domnișoara Jayne, el nu reușise să aștearnă pe hârtie decât trei paragrafe. Își închisese și ușa, deși asta avea să întrerupă curentul de aer creat între hol și fereastra sa, pe care o ținea crăpată. Cu toate acestea, glasurile și exclamațiile femeilor răzbăteau prin pereții subțiri atât de clar, că ai fi putut crede că se aflau în aceeași încăpere cu el.

– L-ai întâlnit personal pe domnul Tiffany?

Glasul domnișoarei Love curgea ca whisky-ul de secară, învechit ani la rând, foarte ușor de deosebit față de cel al domnișoarei Jayne, care era mult mai efervescent, ca o șampanie.

– Nu e deloc așa cum mi-l închipuisem, răspunse domnișoara Jayne. Aproape că n-are nici un fir de păr alb, deși știu că se apropie de patruzeci și cinci de ani. Și e un om atât de plăcut! Pur și simplu nu înțeleg cum de l-au lăsat baltă muncitorii aceia, într-un moment atât de critic.

Răspunsul domnișoarei Love veni de dincolo de mai multe straturi de material pe care fie și le punea pe ea, fie le dădea jos. Poate că Reeve ar fi trebuit să îi ia un interviu unuia dintre sticlarii intrați în grevă. În oraș nu erau decât cel mult o sută cincizeci de oameni calificați pentru munca de care avea nevoie Tiffany. Având în vedere că exponatele pentru Expoziția Mondială Columbiană din Chicago trebuiau terminate în mai puțin de câteva luni, acesta era momentul perfect să intre în grevă.

Reeve își înmuie condeiul într-o călimară.

Femeile din zilele noastre au o neliniște, o dorință clară care îi nedumerește pe autor și pe ceilalți reprezentanți ai sexului tare. Dacă e întrebată, o femeie emancipată nu poate să identifice un motiv clar al nemulțumirii ei, deși, într-un mod oarecum mistic, își exprimă dorința de a-și căpăta ceea ce ea numește „locul ei de drept" în societate și-n economie. Și totuși, ce loc ar putea fi mai corect și mai desăvârșit decât poziția pe care o are în momentul de față?

– Ah, vai de mine! Nu, nu! se auzi glasul domnișoarei Jayne. Culoarea asta nu se potrivește deloc. Uite, hai s-o încercăm pe asta. Se auzi din nou foșnet de material. Doamna Klausmeyer mi-a spus că ești învățătoare la școală, continuă domnișoara Jayne.

– Da, la clasele primare.

– Și-i bați vreodată pe elevi?

Reeve se opri din scris.

– O, Doamne, da, răspunse domnișoara Love, fără nici o urmă de remușcare în glas. I-am bătut pe mulți. Chiar acum am în clasă un băiat care anul trecut și-a împins învățătorul pe fereastră. Așa că, la primul semn de agitație, l-am pus pe Georgie să-și dea frumușel haina jos și l-am bătut bine cu o nuia zdravănă. E aproape la fel de mare ca mine, dar de atunci a fost ca un mielușel la ore.

Strângând din dinți, Reeve se întrebă dacă vecina sa ar fi fost la fel de dornică să folosească bățul dacă ar fi fost supusă și ea la asemenea tortură în fața tuturor colegilor ei. Încercând să ignore discuția purtată în camera alăturată, reciti ce scrisese, după care își înmuie penița în cerneală.

Toată lumea știe că bărbații au fost creați pentru a se ocupa de muncile grele, să croiască drumul civilizației, să se zbată, să se lupte și să cucerească. La fel cum toată lumea ar trebui să știe că femeia a fost creată pentru a-i oferi bărbatului condițiile de a-și desfășura munca, pentru a-i ușura truda cu înțelegerea ei, pentru a nu-l lăsa să-și piardă încrederea în sine crezând necondiționat în el, pentru a-i oferi o dragoste atât de mare, încât să-l inspire să-și atingă obiectivele. Iată, deci, care e rolul femeii în viață.

– Ah, Annie Belle, arăți absolut superb! Asta este rochia potrivită pentru tine. Trebuie s-o porți în seara asta. Așa, acum ce-ai zice să mă lași să te și coafez? Părul tău are o nuanță atât de frumoasă – un amestec de ocru și pământ de Siena ars. Aș putea să ți-l tapez puțin, în stilul Gibson, cum se poartă acum. Mă pricep foarte bine.

Reeve le asculta sporovăiala, continuând să lucreze la articol. Un ceas mai târziu, tot ce îi mai rămăsese era fraza de final, însă toate încercările sale fură în van. Într-un târziu, îi veni în minte. Mai întâi, notă două fraze dintr-un eseu celebru:

Why has not Man a microscopic eye?
For this plain reason – Man is not a Fly.
Why is not Man served up with sauce in dish?
For this plain reason—Man is not a Fish.[1]

Zâmbindu-și în barbă, adăugă un cuplet creație proprie.

De ce n-are Femeia orice job căutat?
Motivu-i simplu: Femeia nu-i Bărbat.

[1] Citat din *Essay on Man*, de poetul englez Alexander Pope. În traducere aproximativă, fără rimă: „De ce nu are nici un Bărbat ochi compuși?/Motivu-i simplu: Bărbatul nu-i muscă./De ce nu-i Bărbatul servit pe tavă cu sos?/Motivu-i simplu: Bărbatul nu-i pește. (n.red.)

Apăsă sugativa peste hârtie, după care își deschise din nou ușa. În această după-amiază aflase că domnișoara Jayne fusese la Școala de Arte Aplicate din New York, unde studia, când o angajase Tiffany – și că prefera pictura în ulei. Părinții o iubeau foarte mult. Și că vorbea întruna. Reeve se frecă la ochi. Din câte se părea, viața sa liniștită la pensiunea soților Klausmeyer ajunsese la un final neașteptat și nedorit.

Capitolul 6

Vântul de ianuarie se agață de pulpanele hainei de lungime medie pe care o purta Flossie și le împinse în lateral, dezvelind o rochie de un albastru-purpuriu, cu dungi discrete violet. Nu mai avusese niciodată parte de o primă zi la un loc de muncă și voia să facă o impresie bună. Ar fi trebuit să îi fie ușor să aleagă o rochie. De fapt, avea câte o rochie pentru fiecare ocazie, sau cel puțin așa crezuse. Dar în *Harper's Bazaar* sau în *The Ladies' Home Journal* nu găsise nimic care să-i indice care ar fi ținuta potrivită pentru o fată angajată la Tiffany.

Inițial, se gândise să poarte o fustă simplă și o cămașă, cam cum se îmbrăca la Școala de Arte Aplicate. Dar toți cei de la pensiune se agitaseră atât aflând că avea să lucreze pentru domnul Tiffany, încât începuse să se întrebe dacă nu cumva trebuia să se îmbrace puțin mai atent. Probase patru ținute înainte să se decidă să poarte rochia ei cu rejansă. Spera din tot sufletul că nu se îmbrăcase prea elegant.

Aplecându-și capul pentru a înfrunta vântul, coborî din tramvai, pornind spre clădirea impunătoare, cu patru niveluri, de pe colț. Aproape că ajunsese la intrare, când își dădu seama că era ceva în neregulă cu grupul compact de bărbați adunați la intersecția dintre Fourth și Twenty-Fifth. Unii înalți, alții scunzi. Unii solizi, alții slabi. Unii bătrâni, alții tineri. Dar toți cu expresii nemulțumite.

Încetinind, Flossie întâlni privirea unuia dintre ei. De sub șapca sa ieșeau șuvițe de păr roșcat, a cărui nuanță se regăsea aproape identic în cea a bărbii și a mustății. Paltonul său larg era uzat și avea tot felul de pete de murdărie. O scrută cu foarte mare atenție.

– Ce crezi că faci acilea, don'șoară? Pașii lui Flossie deveniră șovăitori.

– Avem familii acas', să știi. Aceste cuvinte se auziră dinspre un alt bărbat, care ținea în mână un ziar făcut sul. Avem copii, neveste cu prunci în brațe. Te-ai gândit vreodată la asta?

Dintr-odată, din toate direcțiile începură să bolborosească murmure și bombăneli, ca și cum întregul grup ar fi fost o oală care începea să clocotească. Apucându-și gulerul hainei cu mâna, Flossie îl strânse bine pe lângă corp.

– Ce e în capu' ăla al tău? Cum poți să ne iei pâinea de la gură așa? Un bărbat nu cu mult mai în vârstă decât ea aruncă o privire către cei din jurul său, devenind mai încrezător când îi văzu pe toți dând din cap, în semn de susținere. Să-ți fie rușine obrazului, atâta zic...

Flossie își continuă înaintarea către ușă, nefiind sigură dacă trebuia să le înfrunte privirile sau pur și simplu să îi ignore. Din senin, un bulgăre de zăpadă o izbi puternic în față, dezechilibrând-o. Suspinând, surprinsă, își șterse apa de pe piele și se uită să vadă cine îl aruncase. Un băiețel de șase, poate chiar șapte ani, se uită chiorâș la ea și luă din nou zăpadă în palme. Flossie iuți pasul.

Un bărbat slab, dar puternic își croi drum până în primul rând al grupului.

– Dacă ai fi o fătucă cumsecade, ai face cale întoarsă și te-ai duce acasă, în bucătărie, unde ți-e locu'!

– Știi cum le zice oamenilor ca tine? Această întrebare fu lansată de un bărbat în vârstă, care-și agita bastonul spre ea. Lepre spărgătoare de grevă. Fix așa le zice. Și, dacă-ți închipui că fustele alea ale tale o să te scape de la ce pățesc leprele, greșești tare. Avem noi căile noastre. O privi printre pleoapele îngustate. Avem noi căile noastre.

Flossie se cutremură, după care începu să urce grăbită treptele și intră. Una era să citești despre greviști în ziar și cu totul alta să dai nas în nas cu ei. Până ajunse la etajul doi, urcând pe scări, tremura atât de tare, încât nu mai putea nici să-și desfacă nasturii de la palton. Închizând ochii, se sprijini de un perete și trase adânc aer în piept. Când îi deschise, observă o pată de scuipat pe pulpana hainei. Își duse palma la gură, după care bâjbâi prin buzunar, după o batistă. Strâmbând din nas, își șterse haina, după care își împături cu grijă batista peste lichidul scârbos și o băgă înapoi în buzunar. Undeva mai încolo se auzi o ușă deschizându-se. Flossie își îndreptă poziția.

La naiba! Femeia care ieșise pe hol purta o fustă largă, din serj, și o cămașă simplă albă, cu dungi. Flossie se îmbrăcase prea elegant.

– Bună, rosti femeia. Presupun că ești una dintre fetele noi...

Semăna oarecum cu o bufniță – cap mare, nas acvilin, gât scurt, gros și ochi proeminenți. Ochii ei erau de un albastru intens, foarte frumos. Flossie se întrebă dacă ar fi putut să reproducă nuanța respectivă cu vopselele ei pe bază de ulei. Poate albastru safir amestecat cu puțin ocru? Trebuia să încerce, să vadă.

– Da, bună ziua. Numele meu e Flossie Jayne. A fost ceva...

Arătă cu degetul mare peste umăr, spre partea din față a clădirii.

– Am auzit. Îmi pare rău. Cei mai mulți dintre ei lucrează pentru alți producători de sticlă, deși doamna Driscoll i-a recunoscut și pe câțiva dintre cei de la atelierul nostru. Oricum, domnul Tiffany se ocupă deja de un plan, ca de acum toți cei care lucrează aici să intre prin altă parte.

Umerii lui Flossie se mai relaxară.

– Mulțumesc. Ar fi minunat.

– Da, bineînțeles. Femeia își lăsă capul ușor într-o parte. Spune-mi, ești bine?

– Un pic zdruncinată, sinceră să fiu. N-am mai pățit niciodată așa ceva.

– E o chestiune tare dificilă, asta-i sigur. Dar ne bucurăm că ești aici, totuși. Înainte nu eram decât șase, fără să o punem la socoteală pe Clara.

– Clara?

– Clara Driscoll. Cea care l-a însoțit pe domnul Tiffany când a vizitat Școala de Arte Aplicate. Strângând din buze, își îndreptă privirea către o fereastră aflată în cealaltă parte a holului. Trebuia să mă duc eu.

– Poftim?

Femeia dădu ușor din cap, într-o mișcare de negare.

– Nu contează. Pe mine mă cheamă Nan Upton. Eu aleg sticla. Sau... acum mă ocup de asta, dar știu să fac tot pe aici, inclusiv partea de proiectare, așa că, dacă ai nevoie de ajutor cu ceva, spune-mi.

Flossie schiță un zâmbet.

– Aș fi vrut să știu asta de dimineață, când încercam să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac. Mă tem că ținuta asta e prea elegantă.

Nan își trecu privirea iute peste paltonul și peste rochia lui Flossie.

– Nu-ți face probleme. Mă duc să-ți caut un halat.

Tensiunea dimineții începea să se disipeze.

– Mulțumesc. E minunat că mi-am făcut o prietenă chiar înainte să intru efectiv în atelier.

Zâmbetul lui Nan păli oarecum, ca și cum aceasta s-ar fi forțat să și-l păstreze pe buze.

– Poți să consideri că eu sunt persoana care te poate ghida, în caz că ai nevoie de indicații. Așa au stat lucrurile între mine și celelalte fete cu mult înainte de întoarcerea Clarei.

– Întoarcerea Clarei?

– Da, a lucrat în divizia pentru femei acum câțiva ani și a plecat când s-a măritat. În urmă cu puțin timp, a rămas văduvă și l-a întrebat pe domnul Tiffany dacă se poate întoarce. Așa, din senin. Chiar după ce Agnes îi spusese domnului Tiffany că nu mai putea suporta nici o secundă să continue ca directoare. Uneori mă întreb dacă nu cumva Agnes a pus-o.

Flossie clipi, nedumerită.

– Înțeleg.

Deși nu era cazul, evident. Cine era Agnes? Și cum ar fi putut Agnes s-o pună să rămână văduvă? În loc să întrebe, pur și simplu așteptă să vadă dacă Nan mai avea ceva de adăugat. Însă aceasta îi făcu pur și simplu semn către ușă.

– În fine, atelierul e chiar acolo. Hai, intră! Eu rămân aici, să le aștept pe celelalte fete. Bărbații de afară nu sunt chiar comitetul de primire pe care să ni-l fi dorit.

Capitolul 7

Din ultimele rânduri ale grupului de bărbați, Reeve își trase borul pălăriei în jos, privind-o pe domnișoara Jayne intrând în mare grabă în clădire. Unul dintre informatorii săi îi spusese că mai mulți protestatari aveau să se adune în fața sediului Tiffany în dimineața aceasta, așa că venise în căutarea unei persoane pe care să o intervieveze. Nici că-i trecuse prin cap că greviștii aveau să hărțuiască o domnișoară. Femeie emancipată sau nu, spărgătoare de grevă sau nu, era vorba despre o reprezentantă a sexului frumos, astfel

că trebuia să i se arate un anumit respect. În mod clar, nu era cazul să ocupe abuziv locul de muncă al unui bărbat. Într-adevăr, ar fi trebuit să se întoarcă acasă, în bucătărie, așa cum îi spusese unul dintre muncitori, căci, dacă femeile își abandonau căminele, cine urma să mai aibă grijă de copii? Reeve știa din proprie experiență ce însemna să crești fără mamă.

Bineînțeles, nu era vina ei că murise. Reeve era conștient de asta acum, dar nu însemna că se simțise mai puțin abandonat pe atunci. Dacă mama lui pur și simplu ar fi ales să se ducă la serviciu în loc să stea acasă cu el, efectele ar fi fost profunde și permanente. Auzise femei care spuneau că această schimbare nu afecta nicidecum copiii, pentru că doar femeile nemăritate puteau să își ia slujbe, dar oricum era o pantă alunecoasă. Poate că azi nu se puteau angaja decât femeile nemăritate, dar cine știa cum aveau să stea lucrurile peste o vreme?

Totuși, dincolo de toate acestea, nu putea să stea cu mâinile în sân când femeile erau atacate astfel, așa că trebuia să găsească repede pe cineva căruia să-i ia interviu sau să plece. Un individ cu o mustață cafenie, stufoasă și guler rigid stătea chiar în spatele grupului, încruntat și tot mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt. Reeve nu-și putea da seama dacă aceste semne de disconfort erau determinate de frig sau de purtarea celorlalți.

– Tăietor de sticlă? îl întrebă Reeve.

– Sticlar. Da' tu?

– Sunt reporter la *New York World*. Îi întinse mâna. Reeve Wilder.

Bărbatul îi adresă o privire circumspectă, însă îi strânse mâna.

– O să scrii la ziar ce le fac băieții fetelor ăstora?

Aruncă o privire către grupul de greviști. Alte două femei se apropiau, cu expresii neliniștite pe chip. Ținându-se de braț, își continuară înaintarea, expuse oprobriului greviștilor, care le aruncau tot felul de replici mușcătoare și de insulte.

– Nu de-asta am venit, răspunse Reeve. Am venit să văd dacă aș putea prezenta lucrurile și din punctul vostru de vedere.

– Ce vrei să știi?

– Vrei să bei o cafea? Fac eu cinste. Ce zici, să stăm un pic jos, undeva la căldură?

Bărbatul clătină din cap.

– Nu-mi place mie prea tare ce se petrece, da' nu mă clintesc d-aci. Nu până nu pleacă și restu'.

– Atunci hai măcar să ne dăm mai încolo, lângă felinarul ăla, unde nu e așa gălăgie.

După o ușoară ezitare, bărbatul îl urmă cale de câțiva metri mai încolo.

– Tiffany i-a luat pe toți prin surprindere când le-a angajat pe femeile astea, nu? întrebă Reeve.

– Ba bine că nu! Nici că ne-a trecut prin cap c-ar fi cu putință. Se scărpină în barbă. Am zis că greva asta o să se termine cât ai bate din palme, cu târgul atât de aproape și așa mai departe. Acum... nici nu știu ce să mai cred.

– Crezi că femeile au forța necesară să taie sticla? Să umble cu metalul topit?

– Dacă seamănă cu călcătoresele alea cu brațe ca de fier din cartierul de spălătorii, aș zice că probabil că da. Poate nu au mușchii necesari să taie la fel de multe piese pe zi ca noi, dar sigur pot să o facă. Tocmai de-aia suntem așa îngrijorați.

Reeve își trecu palma peste gură.

– Dar sigur n-ar putea să lipească punctele de îmbinare.

Grevistul pufni.

– Nu, asta n-ar putea s-o facă, dar băieții care fac asta sunt în continuare la posturi. Sticlarii și tăietorii de sticlă au intrat în grevă, nu ei.

– Ce părere ai despre Tiffany? E bine să lucrezi pentru un om ca el?

Reeve nu știa dacă bărbatul din fața lui lucra la Compania Obiecte de Sticlă și Decorațiuni Tiffany sau pentru vreunul dintre ceilalți fabricanți de sticlă, dar învățase să-și formuleze întrebările în așa fel încât oamenii să îi ofere răspunsuri care să îl lămurească în multe privințe.

– Domnul Tiffany pare om bun, da' poate la fel de bine să fie și președintele Cleveland. Prea departe pentru unu' ca mine.

Reeve scoase un carnețel din buzunarul de la piept.

– Dacă n-ar fi așa departe, ce i-ai spune?

– Adică în afară de faptu' că vrem să muncim cincizeci de ore pe săptămână în loc de șaizeci? Și că vrem douăzeci de dolari pentru tăietori și optișpe pentru sticlari?

Reeve încuviință din cap.

– Conducătorii sindicatului i-au spus deja astea.

– Poate c-aș vrea să știu cât de cu spor ar mai munci dacă nu și-ar potoli foamea decât cu pâine și bere. Cum s-ar simți văzându-și

femeia și pruncii din ce în ce mai slabi pe zi ce trece. Poa' că știe el tot ce e de știut despre ce culori ar arăta numa' bine într-un vitraliu, dar eu – ca și toți băieții de aici – știu una și bună: nimeni nu poate să muncească bine cu burta goală.

– Cum te cheamă? întrebă Reeve, notând grăbit în carnețel.

– Fără nume.

– Bine atunci. Spune-mi...

Un glas de femeie îi atrase atenția.

– Dacă arunci ăla, o să-ți pară rău!

Era mai înaltă decât cei mai mulți bărbați din stradă, cel puțin 1,80 metri. Avea umerii lați, stătea perfect dreaptă și avea o expresie înverșunată pe chip. Pentru câteva secunde, toți cei din mulțime fură atât de uimiți, că se lăsă o liniște deplină. Băiatul care ținea bulgărele de zăpadă șovăi câteva clipe, suficient ca femeia să intre fără să o mai deranjeze nimeni.

Ușa abia se închise în urma ei, că spre ea se lansă un bulgăre de zăpadă care se zdrobi de panoul de lemn, rămânând lipit o clipită, după care alunecă până jos. Bărbații începură să strige gros, furioși, lansând promisiuni de răzbunare dacă femeia mai îndrăznea să îi provoace.

Reeve văzuse protestatari care aruncaseră cu roșii, pietre, care se încăieraseră chiar, împărțind pumni în stânga și-n dreapta. Văzuse cum încăierările se agravaseră până la folosirea cuțitelor și a armelor de foc. Faptul că se limitaseră la a arunca niște bulgări de zăpadă arăta clar cât de respectuoși erau totuși. Se temea însă că a doua zi n-aveau să mai fie astfel. Iar dacă recurgeau la măsuri mai dure, nu știa sigur care avea să fie reacția publicului.

Un lucru era sigur: chiar dacă domnișoara Jayne vorbea întruna ca o vrabie guroasă și era o femeie emancipată, tot nu voia ca ea să aibă de suferit. Poate că ar trebui să vorbească cu ea în seara asta, să o implore să termine cu prostia asta și să se întoarcă acasă.

Capitolul 8

Flossie își simțea măruntaiele mișcându-i-se haotic, ca un dop de sticlă purtat de ape. În câteva clipe, avea să i se atribuie postul

pe care avea să îl ocupe în cadrul Companiei de Obiecte de Sticlă și Decorațiuni Tiffany. Spera că avea să primească sarcina de a picta fețele de pe vitralii, căci portretele erau specialitatea ei – mai ales femeile, cu părul fluturând în vânt. Ar putea să o înfățișeze pe Fecioara Maria cu părul revărsându-i-se pe umeri, sau pe femeia de la fântână, sau pe Estera. Se încruntă, încercând să-și aducă aminte dacă văzuse vreodată vreun vitraliu cu personaje cu părul învolburat, după care, cu un efort, își concentră din nou mintea asupra momentului prezent. Nan îi spusese că în departamentul lor se aflau șase femei, însă nu vedea decât cinci, toate ocupate cu sarcinile lor. Pe unul dintre pereți erau exclusiv ferestre, permițând luminii să se reverse în întreaga încăpere. Lângă una dintre ferestre se afla o pânză uriașă de pictură, la fel de mare ca o tapiserie demnă de un palat, sprijinită de un cadru de lemn. Pe suprafața ei fusese trasat un model geometric complex. O tânără schița cu acuarele, cu brațul proptit de o rezemătoare de pictură, ca să nu obosească. Era clar că era schița pentru un vitraliu la care nu se începuse încă lucrul, unul de proporții enorme. Fetele pe care le alesese domnul Tiffany de la Școala de Arte Aplicate ședeau de-a lungul unei mese. Aceasta era făcută pur și simplu din niște scânduri uriașe proptite pe capre și avea o suprafață atât de mare, încât Flossie era sigură că pe ea ar fi încăput cele două uși de la intrare.

În capul mesei, doamna Driscoll le cerceta pe Flossie și pe colegele ei ca și cum ar fi fost niște insecte, sub lupă. Cu excepția lui Flossie, celelalte fete purtau fuste de serj, cămăși simple și nu aveau pălării. Împreunându-și mâinile în poală, Flossie făcu un efort să nu se foiască.

Doamna Driscoll își drese glasul.

– După cum știți, Târgul Mondial de la Chicago își deschide porțile peste cinci luni, iar domnul Tiffany are de gând să prezinte un exponat total inedit – o capelă enormă, de 305 metri pătrați, al cărei interior să fie făcut exclusiv din mozaicuri de sticlă.

Flossie aruncă o privire către femeia aflată în spatele doamnei Driscoll, care stătea ghemuită în fața unei ferestre imense cu vitraliu, cu fustele revărsându-i-se pe lângă corp, și tot ridica bucăți de sticlă colorată în dreptul ochilor. Întregul vitraliu era înalt cam o dată și jumătate față de înălțimea lui Flossie, dar era sprijinit de șirul de ferestre încastrate în perete. Mare minune că nu se prăvălea prin ele, făcându-se țăndări.

– Fără muncitorii care lipeau sticla, continuă doamna Driscoll, captând din nou atenția lui Flossie, proiectul domnului Tiffany n-o să fie gata la timp și nu-și va putea împlini visul. Aici interveniți voi. Chipul i se îmblânzi. Domnul Tiffany consideră că femeile sunt potrivite pentru această muncă. Degetele noastre sunt mai agile decât ale bărbaților, ochii mai sensibili la diferitele nuanțe, iar noi avem o înclinație înnăscută pentru tot ce e decorativ.

Flossie își menținu o expresie neutră. De când se știa, nu auzise vreun bărbat care să recunoască așa ceva. Oare acestea erau chiar cuvintele domnului Tiffany sau doar modul în care le prezentase doamna Driscoll?

– Arcadele din ipsos cioplit ale capelei, coloanele din mozaic, candelabrul electric, altarul din sticlă albă și cristelnița în formă de dom au fost terminate de bărbați. Flossie ridică din sprâncene. Ce Dumnezeu mai trebuia făcut, atunci? Dar avem mai multe vitralii care nu sunt complete. Iar de acestea, dragile mele, o să vă ocupați voi. Le veți face la fel de bine, dacă nu și mai și, decât bărbații, respectând un termen care va face ca secția de sticlărie a departamentul de femei să nu fie doar una temporară, ci una care va dăinui dincolo de data târgului și mulți ani după acesta.

Flossie își îndreptă un pic mai mult spatele, știind că era pregătită să accepte o asemenea provocare și savurând ideea de a le putea râde în nas bărbaților acelora de afară – odată ce aceștia aveau să se întoarcă la muncă, bineînțeles.

Capitolul 9

Un bărbat mărunțel se opri în fața ușii lui Reeve. Avea părul pieptănat cu grijă, lipit de cap, și chipul perfect bărbierit.

– Mă scuzați, știți cumva unde e camera domnișoarei Jayne?

– Mă tem că e plecată.

– Da, știu asta. Reeve șovăi. De regulă, vizitatorii de sex masculin așteptau în salon, chiar și cei bine îmbrăcați, de două ori mai bătrâni decât domnișoara pe care o vizitau. Nou-venitul arătă cu degetul mare în spate, către antreu. Am bătut la ușă și am așteptat imediat ce am intrat, dar nu m-a întâmpinat nimeni.

Reeve scoase un oftat.

– Nu, sigur că nu a venit nimeni. Pot să vă ajut eu cu ceva?

– Voiam doar să-i văd camera, atâta tot, după care îmi văd de treabă. V-aș rămâne recunoscător dacă mi-ați arăta unde e.

Punându-și condeiul în suportul său, Reeve își alese cuvintele cu atenție.

– Aveați treabă cu domnișoara?

– Sunt tatăl ei.

– Chiar așa? Reeve se ridică și îi întinse mâna. Reeve Wilder.

– Bert Jayne. Dădură mâna. Voiam doar să mă asigur că fata mea s-a instalat bine aici.

– Din câte se pare, chiar așa este. Astăzi a fost prima ei zi de serviciu.

Lăsându-și ochii în pământ, domnul Jayne își trecu degetul peste borul pălăriei.

– N-am crezut că o să aud asemenea cuvinte în legătură cu vreo femeie – cu atât mai puțin despre fiica mea.

– Îmi pare rău.

Și chiar așa era. Nu-și putea închipui cum era să fie tatăl unei fete care muncea, chiar dacă era angajată într-o companie atât de prestigioasă cum era cea a lui Tiffany. Poate că nu era cea mai bună idee să pomenească despre greviștii care o hărțuiseră pe fiica lui.

– Și mie îmi pare rău. Jayne scoase un oftat. Și totuși, voiam să văd cu ochii mei că e bine. Dacă aș fi așteptat până se întorcea acasă, ar fi părut că accept ceea ce face – și nu e cazul. Nicidecum. Oricum, aș vrea să-i văd odaia.

Împingându-și scaunul sub masă, Reeve ieși pe hol.

– Camera ei e chiar aici, lângă a mea.

Jayne se încruntă.

– Atât de aproape? Nu există un palier numai pentru femei?

– Spre mare mea tristețe, nu. Aș da orice ca femeile să fie pe palierul lor, dar doamna Klausmeyer dă camerele pe principiul „primul venit, primul servit", fără să ia în seamă sexul chiriașilor.

– Ei bine, asta e în mod clar o informație îngrijorătoare. Jayne își frecă fruntea. Dar vă înțeleg totuși. Flossie a mea e ca o moară stricată, dar mărturisesc că îmi lipsește sporovăiala ei. Dintr-odată, casa a devenit foarte tăcută.

Reeve putea să-și închipuie cum era. Deschise ușa camerei ei și pătrunse înăuntru, ținându-i ușa deschisă și domnului Jayne. Podeaua

era acoperită cu un amalgam de covoare, unele circulare, unele dreptunghiulare. De-a lungul pereților, erau înghesuite piese de mobilier, deasupra cărora fuseseră agățate tablouri, schițe, picturi și farfurii din porțelan. Un pat era lipit de peretele opus, ca al lui, însă, spre deosebire de acesta, pe el se afla o cuvertură albă, cu cercuri care se intersectau, din materiale colorate. La cap se afla o pernă cu o față de pernă asortată.

Reeve nu mai intrase până atunci în camera domnișoarei Love. Se întreba câte dintre lucrurile din jur erau ale ei și câte ale domnișoarei Jayne. Se uită după ușă, la celălalt pat. Patul ei. Era lipit de peretele comun cu camera lui – glasul ei se auzea mereu mai aproape decât al domnișoarei Love. Dar domnișoara Jayne nu avea o cuvertură simplă. Patul ei era acoperit cu o lenjerie albă, cu volane, și perna avea o față de pernă din același material dantelat. La căpătâi avea o tăblie din alamă, iar pe perete se afla un tablou mare, cu o femeie la malul mării, care îi captă complet atenția. Se apropie mai mult, căutând semnătura artistului. Ah, iată-l: F. Jayne.

– E cel mai bun tablou al ei, rosti tatăl ei, aflat chiar în spatele umărului lui Reeve. De departe favoritul meu.

Reeve își înclină ușor capul. Era chiar bun. Femeia stătea sprijinită de o balustradă, cu părul roșcat revărsându-se în vânt, schimbându-și culoarea în funcție de cum bătea lumina soarelui. Apa era albastră, sclipitoare, nisipul alb și parcă implora să fie călcat. Aproape că putea auzi valurile, aproape că putea simți gustul sărat al aerului și frecarea firelor de nisip pe piele. Cum stătea acolo, lângă tabloul acela și cuvertura albă de pe pat, se simțea transportat într-o zi de vară, plină de lumină, soare și fericire. O zi cam ca ea. Imediat, făcu un pas precipitat înapoi, lovindu-se de tatăl ei.

– Scuze!

Oricât de mult și-ar fi dorit să se întoarcă în camera lui, i se părea greșit să plece pur și simplu. Omul acela zisese că era tatăl domnișoarei Jayne, și chiar putea vedea o oarecare asemănare la gură. Și totuși, până ce avea să fie sigur, urma să rămână pe poziții.

Domnul Jayne începu să se plimbe prin cameră, cercetând pereții ca și cum ar fi fost într-o sală de muzeu. Cu mâinile împreunate la spate, se aplecă și cercetă o schiță cu o florăreasă care vindea flori unui gentleman bine îmbrăcat. Apoi se uită la una cu un manechin pe care se afla o rochie la modă. O mulțime de oameni care se îmbarcau pe un vas cu aburi. Niște copii care jucau șotronul pe stradă.

– Fata mea e foarte talentată. Cred că a moștenit-o pe maică-sa. Eu nu-s în stare să desenez nici picat cu ceară.

Reeve aruncă o privire către schițele și picturile la care se referea. Unele nu erau rele, dar nu era chiar sigur că ar spune despre domnișoara Jayne că era talentată. Era pricepută, după cum o dovedea tabloul cu femeia de la malul mării, dar în nici un caz nu era următorul Rembrandt al omenirii.

Domnul Jayne se opri în fața unui lavoar. În loc de o piesă de lemn, cu picioare șubrede, femeile aveau un dulăpior cu tot soiul de flacoane de sticlă, boluri de ceramică și vase de porțelan care se aflau în jurul unui lighean elegant și al unei carafe cu model floral și marginea tivită cu foiță de aur. Domnul Jayne le desfăcu pe unele și aruncă o privire cunoscătoare cremelor și lichidelor din interior.

– Eu sunt bărbier, să știți. Nu, Reeve nu știa asta, dar nu se exprimă ca atare. Am învățat-o câte una, alta despre creme și restul, și ea a învățat teribil de repede. E o fată isteață... Flossie a mea. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi putut să devină un bărbier pe cinste. Ridică la nas un borcan cu cine știe ce lichid. Exact mirosul ei, nu-i așa?

Îl întinse către Reeve.

Din politețe, acesta îl adulmecă. Mirosea a trandafiri.

– N-aș putea să mă pronunț, domnule. Eu n-o văd decât seara, la cină, iar masa la care stăm e foarte mare.

Domnul Jayne puse la loc capacul și îl așeză din nou pe lavoar.

– Ei, bineînțeles că n-ați putea să vă pronunțați, dar eu, da, și vă asigur că exact așa miroase și ea. Mai aruncă o ultimă privire prin încăpere, după care scoase o carte de vizită din buzunar. Aș zice... să nu-i spuneți că am fost pe aici. Vreau să se întoarcă acasă. Dacă ar afla că am venit aici, ar putea interpreta vizita mea drept un semn de aprobare.

Reeve acceptă cartea de vizită. Aha, deci până la urmă chiar era taică-său.

– Tăcere absolută, domnule.

Domnul Jayne îl bătu pe umăr.

– Bun băiat! Dacă vrem să stăvilim mișcarea asta de emancipare, trebuie să fim uniți! O zi bună, Wilder!

– O zi bună!

Bărbatul se retrase la fel de rapid și de discret precum apăruse. Păcat că fiica lui nu-i semăna mai mult!

Capitolul 10

Îndurând o durere cumplită de picioare, Flossie se strecură în tramvaiul înghesuit care avea să o ducă până acasă. Acasă la pensiunea Klausmeyer. Chiar dacă era extenuată, nu-și putea reprima tulburarea dată de faptul că tocmai încheiase prima sa zi de muncă. Nu fusese aleasă să picteze fețele personajelor de pe vitralii, nici să coloreze în acuarelă pânza mare, sprijinită, pe care acum știa că toți o numeau „schița". În loc de astea, fusese trimisă în magazie, să aducă sticlă colorată.

Nan Upton, angajata pe care o întâlnise pe hol, stătuse toată ziua lângă o schiță, sortând sticla colorată din mai multe cufere. Lua câte o bucată mică, o ridica spre fereastră, mormăia ceva de neînțeles, pentru sine, după care o lua de la capăt cu o alta. Când terminase sticla din cufere, se apucase de butoaiele cu sticlă colorată. Până ce ajunse să pună deoparte o colecție de bucăți de sticlă care nu cântărea mai mult de câteva kilograme, din magazie fusese mutată dintr-o parte în alta o cantitate mai mare de o tonă. Sarcina lui Flossie fusese să pună bucățile analizate la loc, însă, în loc să le pună pur și simplu claie peste grămadă în cufere, aceasta se hotărâse să le sorteze pe culori. Toate nuanțele de verde într-un cufăr, cele de roșu în altul, iar cele de albastru într-altul. Nici nu era de mirare că domnul Tiffany se luminase la față când îi vorbise despre caracteristicile sticlei opalescente. Ea, una, nu mai văzuse așa ceva de când se știa. O fascina să o atingă, să o privească în lumină, să vadă cum texturi diferite ofereau cu totul alte rezultate, iar asta îi încetinea ritmul de lucru considerabil.

Când doamna Driscoll venise să vadă de ce îi lua atâta timp să se achite de sarcinile sale, o certase un pic.

– Vai de mine, uită-te la sticla asta! Ce Dumnezeu ai făcut până acum?

– Am sortat-o pe culori, răspunsese ea. Poate c-o să dureze mai mult la început, dar per total cred c-o să economisim ceva timp.

– Aiureli! Nimeni n-a putut vreodată să sorteze sticla Tiffany. E pur și simplu prea variată. Cum Dumnezeu să poți să te hotărăști care în ce categorie intră? Nu, nu. Pur și simplu eliberează pardoseala și mesele, pune totul în cufere și apoi vino dincolo. Avem o mulțime de lucruri de făcut.

Foarte dezamăgită, Flossie se supusese. Și totuși, îi era greu să rămână supărată gândindu-se că lucra cu o asemenea gamă de culori și texturi.

Vatmanul trase cu sălbăticie sfoara clopoțelului și luă curba cu viteză, aruncând-o peste bărbații înghesuiți în vecinătatea ei, în vagonul supraaglomerat. Se ținea de o curea de piele, fixată deasupra capului ei. Nimeni nu-i oferi vreun loc, nimeni nu făcu vreo încercare să-i asigure mai mult spațiu. La ora aceasta, același lucru era valabil pentru oricare altă femeie, fie că era vorba despre studente sau angajate. Era intervalul de timp rezervat bărbaților care se grăbeau să ajungă acasă, la soțiile lor, care le puneau masa, le aduceau papucii și le făceau copii. Măcar sticlarii greviști nu mai fuseseră în stradă, în fața clădirii, la finalul programului, așa că ea și celelalte ajunseseră în stația de tramvai fără să le mai agreseze nimeni.

Totuși, bărbaților din tramvaiul de cinci după-amiaza nu le plăcea deloc să le aibă acolo, și, chiar dacă Flossie știa că nu era cazul, era ca și cum ar fi avut o întrunire secretă unde căzuseră de acord să le dea o lecție studentelor și angajatelor: dacă vreți să intrați în lumea bărbaților, să nu vă așteptați la tratament preferențial. Și totuși, femeile erau tratate diferit. Primeau atingeri nepotrivite, sub pretextul ajutorului dat la urcare și la coborârea din vagon. Erau pipăite de „bădăranii de înghesuială" care profitau de aglomerație și li se șopteau lucruri pe care, în condiții normale, bărbații n-ar fi îndrăznit să le rostească cu voce tare.

Strânse mai bine cureaua care scârțâia la fiecare mișcare. Indiferent de cât de mult se încorda, tot nu putea să se ferească de contactul cu trupurile bărbaților din jur, unul destul de intim. Toți se prefăceau că nu era așa, dar toți erau perfect conștienți de el. Încercând să se gândească la altceva, Flossie se străduia să-și închipuie cum ar fi fost dacă ea ar fi avut sarcina de a alege sticla, în loc de a o aduce înapoi în magazie. Își dăduse seama imediat că era o etapă de o importanță critică în procesul realizării vitraliului. În mod clar, ea ar fi ales o altă bucată de sticlă pentru părul Fecioarei Maria. Saturația, densitatea și textura sticlei alese de Nan erau încântătoare – toată sticla Tiffany era încântătoare –, dar Flossie găsise unele care erau chiar mai bune de atât. Se gândise să i le arate lui Nan, după care își amintise că aceasta le văzuse și le dăduse deoparte, tocmai de aceea ea trebuise să le ducă înapoi în magazie.

– West cu Fifty-Seventh! strigă vatmanul, oprind caii.

Scuzându-se, Flossie își croi drum cu greu până în față și aproape că ajunsese la ușă când haina i se prinse de ceva și cineva o ciupi tare de fund. Țipă, se întoarse repede, trăgând de haină și agitându-și mâna în zona din spatele ei. Îi privi în ochi pe toți bărbații din spatele ei, și aceștia o priviră fără ocolișuri. Își lăsă iritarea și dezgustul să i se reflecte clar pe chip. În schimb, primi doar o indiferență amuzată. Închizându-și haina în față, refuză ajutor la coborâre și porni cu pași grăbiți pe stradă.

Din cauza vântului destul de iute, combinat cu aerul rece, o durea nasul și simțea o usturime la urechi. Roțile trăsurilor și ale căruțelor cu butoaie de bere și alte mărfuri împrăștiau zăpada în toate direcțiile. Vizitiii strigau la cai. Flossie strânse din buze. Bădărani de înghesuială. Se confruntase cu ei de când se întorcea zilnic de la Școala de Arte Aplicate și trebuia să dea piept cu ei și acum. Singura modalitate de a-i evita era să se întoarcă pe jos acasă, dar nici asta nu era o opțiune fezabilă. Zilele de iarnă erau scurte, iar femeile care mergeau singure pe stradă după lăsarea întunericului o făceau pe propriul risc. Poate că avea să poată economisi ceva bani în fiecare lună ca la primăvară să-și cumpere o bicicletă.

Capitolul 11

Lăsându-și capul ușor într-o parte, Flossie cerceta masa lungă, plină de crestături, care acoperea aproape toată suprafața sufrageriei pensiunii Klausmeyer. Dinspre bucătărie răzbăteau arome de tocană și pâine cu bicarbonat. Clopoțelul care anunța servirea mesei avea să răsune peste douăzeci de minute, iar chiriașii pensiunii aveau să își facă apariția. Chiriași care pur și simplu se așezau la masă, mâncau și apoi se întorceau în camerele lor. Și de ce nu, când suprafața de lemn nu era acoperită cu o față de masă, când pe ea nu era nici o floare sau vreun alt aranjament care să-i îndulcească aspectul? Când șezuturile scaunelor desperecheate erau concave de la anii întregi de folosință, iar picioarele inegale îi forțau pe toți să fie mereu atenți, ca să nu se dezechilibreze? Când pe polița căminului nu erau nici un obiect decorativ, nici un sfeșnic? Când pe pereții goi, plini de pete, nu era pus nici un tablou care să aline sufletul sau să stimuleze

imaginația? Și, cel mai grav dintre toate, când chiriașii nu scoteau nici o vorbă, astfel că cinele nu erau însoțite de conversație? Ei bine, toate acestea aveau să se schimbe. Lui Flossie îi era extrem de dor de ai ei, și casa părintească îi lipsea mai mult decât era dispusă să recunoască. Și totuși, trăise până acum ca un copil singur la părinți, iar acum căpătase o familie nouă, una foarte mare. Și nu avea de gând să stea cu mâinile în sân și să-i lase să se poarte de parcă n-ar fi stat cu toții în aceeași casă.

Primul pas din planul ei era să schimbe locurile la masă. Aceiași oameni stăteau în aceleași locuri seară după seară, fără să se deranjeze vreodată să schimbe vreun cuvânt cu cei din jurul lor. Nu și în seara asta! La cina din seara aceasta, toți aveau să se prezinte. Își trecu vârful degetului peste cartonașele de loc pe care le avea în cealaltă palmă. Săptămâna trecută, își petrecuse toate serile pictând păsări cântătoare pe ele și apoi caligrafiind numele colocatarilor ei. Dar asta fusese partea ușoară. Mai greu era să se hotărască cine avea să stea unde.

Când auzi clopoțelul care anunța servirea cinei, Reeve își ridică privirea către cadranul ceasului său de perete, surprins să descopere că se făcuse deja șapte. Deși articolul său fusese publicat pe una dintre paginile din spate ale ziarului, evident fusese citit de o mulțime de femei – și toate aveau opinii foarte ferme despre el. Își puse condeiul în suportul său, după care puse capacul călimării. Poate că femeile nu aveau drept de vot, dar asta nu le împiedica să se facă auzite. Veniseră la redacție, cu articolul lui în mână, și ceruseră să se publice o retractare. Redacția le invitase să scrie chiar ele una, însă Reeve ar fi fost surprins să o vadă publicată. Și totuși, spera că avea să apară. Această controversă avea să atragă atenția asupra articolelor sale, iar, dacă era vreun subiect care avea nevoie de atenție, acesta era în mod clar mișcarea de emancipare a femeilor.

Nu-i spusese nimic noii sale vecine despre greviști sau despre întoarcerea acasă. Ar fi fost o pierdere de vreme din partea lui, și nu voia să se lanseze într-o discuție cu ea – și în nici un caz nu într-una neplăcută.

Ridicându-se, își luă sacoul de pe spătarul scaunului, și-l puse rapid și traversă holul, către camera doamnei Dinwiddie.

– Cred că am auzit clopoțelul de cină, doamnă. Coborâm?

Oprindu-se din tricotat, bătrâna văduvă își puse lucrul deoparte și se ridică cu greu. Părul ei îl trimitea pe Reeve cu gândul la fibrele de sticlă. Ca de obicei, și-l strânsese într-o coafură de modă veche care probabil fusese foarte populară în tinerețea ei. El nici nu putea să-și închipuie cât timp îi lua să-și înfășoare sulurile acelea de păr în jurul capului, ca niște cârnați puși unii peste alții.

– Vreți să vă dau eu bastonul? o întrebă.

Femeia flutură din mână, pentru a refuza. Rochia ei cenușie nu avea mâneci largi, bufante, cum purtau cele mai multe femei, ci unele drepte, practice.

– Nu, nu. Mă țin de brațul dumitale.

Reeve schiță o ușoară plecăciune.

– În cazul acesta, sunt cel mai norocos dintre bărbați.

– Ah, taci! Nu-i cazul să-ți irosești galanteria cu mine. Mai bine ai păstra-o pentru domnișoare, ele sigur o s-o prețuiască.

Cu toate acestea, plăcerea din tonul ei îi contrazicea spusele. Reeve o prinse ușor de braț.

– Eu nu am ochi decât pentru dumneavoastră, după cum foarte bine știți.

– Aiureli! Pe partea dreaptă, de după o porțiune de păr rar, încâlcit, i se întrevedea pielea roz a capului. Ai observat-o pe fata cea nouă? Uite, ei ai putea să-i faci curte și să-i culegi margarete.

Reeve zâmbi pentru sine, nu doar datorită expresiei învechite, ci și pentru că o auzea din partea unei persoane de la care nu s-ar fi așteptat.

– Avem o fată nouă aici?

Aranjându-și mai bine ochelarii rotunzi pe nas, bătrâna doamnă tuși afectat.

– Ai observat. Doar că nu vrei să recunoști.

– Ceea ce am observat e parfumul încântător cu care v-ați dat în seara asta. E nou?

Ochii ei se luminară.

– Păi... da, este. Tocmai ce mi-a ajuns, de la Montgomery Ward. Se numește „Floare de pajiște".

Reeve îi ridică încheietura la nas.

– Da, miroase pe măsura numelui.

Femeia scoase un țâțâit neîncrezător, dar, când intrară în sufragerie, zâmbea larg și pașii îi erau mai sprinteni.

La intrare, noua chiriașă îi întâmpină ca și cum ar fi fost gazda unui dineu, iar ei invitații ei.

– Bună seara, doamnă Dinwiddie. Cartonașul dumneavoastră e chiar aici, scaunul cel mai apropiat de ușă, cred. Al dumneavoastră, domnule Wilder, e acolo, în celălalt capăt al mesei.

Bărbatul îi aruncă o privire piezișă. De unde știa cum îl chema? El nu îi adresase nici un cuvânt, deși știa totul despre ea grație peretelui subțire care îi despărțea.

– Cartonașe de loc? întrebă doamna Dinwiddie.

Ceilalți locatari dădeau târcoale mesei, scoțând tot felul de exclamații la adresa diferitelor cartonașe de loc. Chiar și proprietăreasa, o femeie subțirică și trasă la față, puse pe masă un castron cu cartofi, după care pe chip îi apăru o expresie însuflețită neobișnuită, în timp ce privea peste umărul domnișoarei Love, cercetând aceste accesorii inedite ale mesei ei.

– Chiar așa, răspunse domnișoara Jayne. Mă gândeam că ar fi distractiv să stăm lângă cineva nou în seara asta.

Reeve își reprimă un mârâit. Ce Dumnezeu era aiureala asta?

– Nu m-ai așezat lângă domnul Oyster, nu? Încruntându-se, doamna Dinwiddie se aplecă spre ea, dar nu se deranjă să coboare tonul. Mă tem că e pornit pe calea pierzaniei, ascultă la mine!

Funcționarul comercial în discuție își ridică privirea auzindu-și numele. Un bărbat numit Oyster[1] ar fi trebuit să fie chel, palid, cu pielea rece și umedă. În loc de asta, vecinul lor avea un păr bogat, mereu ciufulit, tenul într-o nuanță caldă și avea mereu un zâmbet pregătit când se afla vreo femeie prin apropierea sa. Întâlni privirea domnișoarei Jayne, mișcă jucăuș din sprâncene și apoi îi făcu cu ochiul.

Reeve trebuia să-l țină sub observație pe individul acela. Când femeile nu erau de față, Oyster nu vorbea despre altceva decât despre fostele sale cuceriri – mai ales dacă era vorba despre „femei emancipate", independente. Poate că domnișoara Jayne vorbea întruna și era o pacoste pentru solitudinea liniștită pe care Reeve o prețuia nespus, dar doamna Dinwiddie avusese dreptate: domnișoara Jayne era și o tânără superbă – numai bună să fie dusă de nas de un flușturatic precum Oyster.

[1] În engleză, în original, „stridie" (n.tr.)

Când doamna Dinwiddie începu să se îndepărteze, Reeve o opri cu o ușoară apăsare pe braț.

– Mă tem că eu și doamna Dinwiddie stăm întotdeauna unul lângă altul.

Domnișoara Jayne schiță un zâmbet.

– Da, am observat. Tocmai de aceea v-am așezat în celălalt capăt al mesei față de ea.

– Dar eu nu vreau să stau la celălalt capăt al mesei față de ea.

Doamna Dinwiddie îl mângâie ușor pe mână.

– Gata, gata, domnule Wilder, nu e nici o problemă. E doar pentru o seară. În plus, nu e ca și cum nu ne-am vedea în fiecare după-amiază, la ceai.

Reeve se încruntă. Nu asta era ideea. Întâlnirile lor la ceai erau o metodă de a se asigura că nu muncea încontinuu până la cină, iar pentru ea reprezentau o întrerupere a monotoniei după-amiezilor ei. Nu avea nici o legătură cu cina.

Și totuși, decât să facă o scenă, o conduse la locul ei și îi trase scaunul, ajutând-o să se așeze. Domnișoara Jayne nu numai că îi rezervase locul chiar din fața lui Oyster, ci îl pusese lângă ea pe domnul Nettels, un profesor de muzică îngâmfat care-i privea pe toți de sus doar pentru a se pune pe el într-o lumină mai bună. Biata femeie urma să aibă parte de o cină dezastruoasă!

După ce o strânse ușor de umăr, compătimitor, porni în căutarea cartonașului său de loc. Pe el erau desenați pițigoi – tocmai pițigoi, dintre toate lucrurile de pe lume! Nu suporta pițigoii. Făceau un tărăboi cum nu se putea mai enervant și, odată ce se porneau, nimic nu-i mai putea opri din flecăreală.

Așezându-se pe scaun, își puse șervetul în poală și aruncă o privire la noul mod de aranjare a invitaților. Domnișoara Jayne îi pusese pe toți după sistemul fată–băiat, fată–băiat, iar pe el îl pusese tocmai lângă colega ei de cameră, în vreme ce în fața lor se aflau locurile celor doi proaspeți însurăței ai pensiunii, așa că pe tot parcursul mesei avea să fie nevoit să le îndure dulcegăriile și gângurelile.

Domnul Holliday, un bărbat de patruzeci de ani care de curând luase de soție o fată de șaisprezece ani, își ajută consoarta să se așeze, mângâind-o ușor pe braț.

Domnișoara Jayne stătea în mijloc, de unde putea să vadă cel mai bine toată masa. Își strânsese părul negru, foarte bogat, în creștet, în modul aparent dezordonat pe care Charles Gibson îl făcuse

celebru în numeroasele sale schițe în peniță. Poate că ochii ei căprui și zâmbetul amabil îi hipnotizau pe toți cei de la masă, însă el nu se lăsa păcălit.

– Cât dăm coșul de pâine din mână în mână, m-am gândit că ar fi drăguț dacă ne-am distra cu un joculeț.

Reeve o măsură din priviri. Doar nu vorbea serios, zău!

– Sub farfuria fiecăruia e un bilețel pe care e scrisă o întrebare.

Domnul Oyster își duse imediat mâna către farfurie.

– Un moment, un moment! Domnișoara Jayne îi atinse brațul. Nu trageți cu ochiul! Nu înainte să aflați regulile jocului...

Așezat în stânga ei, domnul Holliday îi întinse coșul de pâine, într-un soi de întrebare mută. Domnișoara Jayne dădu ușor din cap, într-o acceptare amabilă.

– Da, vă rog.

Bărbatul îi puse o chiflă pe farfurie, după care dădu coșul persoanei aflate în dreapta ei, domnul Oyster.

– Pe parcursul mesei, continuă tânăra, vom citi pe rând întrebările de sub farfuriile fiecăruia. Însă întrebarea pe care o citiți nu vă va fi adresată vouă, ci persoanelor care stau chiar de cealaltă parte a mesei. Așa, nu aveți cum să trișați și să formulați un răspuns pe ascuns.

Mai multe dintre persoanele din jurul mesei chicotiră, amuzate. Reeve își schimbă poziția pe scaun, încercând să se acomodeze cu umflăturile stranii ale acestui scaun deloc familiar. Cu ochii la soțul ei, doamna Holliday își împreună mâinile. Bărbatul îi adresă un zâmbet afectuos și o ciupi ușor de sub bărbie.

– Domnule Wilder? i se adresă domnișoara Jayne. Ce-ar fi să începem cu dumneavoastră, și apoi să o luăm pe rând, de-a lungul mesei?

Toate privirile se ațintiră asupra lui. Reeve simți un val de fierbințeală urcându-i pe gât, spre obraji.

– Nu vreau să vă jignesc, domnișoară Jayne, dar...

Cu coada ochiului, observă că expresia doamnei Holliday se umbri. Surprins, își dădu seama că ar fi citit întrebarea pentru ea, căci ea se afla în fața lui.

Cu un oftat, își șterse mâna pe șervet, după care luă bilețelul de sub farfurie. Pe margini avea pictate niște personaje miniaturale. Două dintre ele erau pe un derdeluș. Alte două se băteau cu bulgări

de zăpadă. Unul făcea îngerași de zăpadă, iar în partea de jos erau înfățișați un bărbat și o femeie care patinau pe un iaz înghețat.

Desenele erau simple, dar fermecătoare. Aproape copilărești.

– Domnule Wilder? îl îmboldi domnișoara Jayne.

Reeve își drese glasul.

– Da. Să vedem... Își ridică privirea către doamna Holliday. Care e activitatea dumneavoastră de iarnă preferată?

Gura tinerei se deschise, formând un „O" mititel. Ochii ei albaștri îi căutară pe cei ai soțului ei.

– Ah, vai de mine! Sunt atâtea... Nu știu, pur și simplu. Ia să vedem... cred că patinajul, nu?

Chipul domnișoarei Jayne se lumină.

– Chiar așa? Asta e și preferata mea. Cuprinse cu privirea întreaga masă. Cui îi mai place să patineze?

Neștiind ce să facă cu biletelul, Reeve îl băgă în buzunarul de la piept, ascultând oarecum distrat răspunsurile celorlalți. Deși copilărise în New Jersey și avusese un iaz chiar în spatele casei, el nu patinase efectiv niciodată – nu pentru că nu ar fi vrut, ci pentru că nu avusese voie. Stătuse la fereastra camerei lui, aflate la etaj, și se uitase cum patinau ceilalți oameni din oraș. Colegii lui de școală. Celelalte familii. Îndrăgostiți. Bătrâni. Dar el, niciodată.

În stânga lui, domnișoara Love scoase biletelul de sub farfuria ei. Pe marginile acestuia erau desenate personaje care citeau din cărți. Un bărbat într-un fotoliu, care trăgea dintr-o pipă. O tânără, care stătea la fereastră. Un băiețel, întins pe covor. O femeie care le citea mai multor copii, adunați la picioarele ei.

– Care e ultima carte pe care ați citit-o până la final? îl întrebă ea pe domnul Holliday.

Reeve îl cercetă pe bărbatul respectiv, întrebându-se ce ar putea vedea la el o fetișcană de șaisprezece ani. Era destul de plăcut, își dădu seama Reeve, și bine clădit, dar era suficient de bătrân încât să-i fie tată, iar prin părul negru, bogat, și prin mustață îi apăruseră deja câteva fire albe.

Mângâindu-și bărbia, domnul Holliday îi adresă un zâmbet domnișoarei Love.

– *Ultimul mohican*, de James Cooper.

– Ah, n-am citit-o pe asta, rosti domnișoara Jayne. E despre niște fete care sunt răpite de indieni, nu?

Și așa mai departe, toți cei din jurul mesei își aduseră contribuția, pe tot parcursul cinei. Reeve nu avu nevoie de prea mult timp pentru a-și da seama că domnișoara Jayne îi studiase atent pe toți cei care locuiau la pensiune. Întrebările ei erau prea bine țintite pentru a fi întâmplătoare.

Probabil că doamna Holliday făcuse îngerași de zăpadă și alergase pe derdeluș până anul trecut. Reeve se întreba dacă patinajul chiar era activitatea ei de iarnă preferată sau pur și simplu i se păruse cea mai potrivită pentru o femeie măritată. Deși soțul ei era fotograf, umbla adesea cu câte o carte sub braț și, când doamna Klausmeyer adusese tocana de la bucătărie, tocmai făcea un rezumat sumar al acțiunii din ciclul „Aventurile lui Ochi-de-Șoim".

Domnișoara Jayne abordase un subiect sigur cu domnul Oyster și îl întrebase la ce mâncare ar renunța dacă ar fi nevoit să o facă. Doamna Dinwiddie spuse că secretul unei căsnicii fericite era să te asiguri că persoana aleasă te iubea mai mult pe tine decât pe sine însuși.

Sărbătoarea preferată a profesorului de muzică era Crăciunul. Parfumul preferat al domnișoarei Love era cel al caprifoiului, iar domnișoara Jayne mărturisi că, în copilărie, activitatea ei preferată era să meargă la plimbare cu tatăl ei – chiar și pe ploaie.

Ferindu-și privirea, Reeve se șterse la gură cu șervetul. Ce viață fermecată avusese! O mamă care o îmbrăca în haine demne de o prințesă și un tată care se purta cu ea ca și cum ar fi fost una. Plimbări prin ploaie? El nu mersese niciodată prin ploaie doar așa, de plăcere. Nici măcar nu-i trecuse prin minte.

– Domnule Wilder? Ochii senini ai doamnei Holliday erau ațintiți asupra lui, în așteptare, iar în mâini ținea un bilețel.

Reeve se îmbujoră.

– Îmi cer scuze, nu eram atent. E rândul meu?

– Da.

– Ați putea repeta întrebarea, vă rog?

Tânăra se uită la soțul ei, ca și cum ar fi vrut să se asigure dacă Reeve era serios sau doar se juca cu ea, însă bărbatul dădu din cap, încurajator, astfel că doamna Holliday citi din nou întrebarea de pe bilețelul ei:

– Dacă ar fi să schimbați un singur lucru în societatea noastră, care ar fi acela și de ce?

Imediat, își ațintì privirea asupra domnișoarei Jayne. Pe chipul ei era întipărită o expresie de interes politicos. Nimic care să indice faptul că îl studiase atât de îndeaproape încât în doar două săptămâni petrecute aici își dăduse seama de pasiunea lui pentru păstrarea integrității familiei și a comunității.

În mod clar, pereții dintre camerele lor erau subțiri, însă Reeve nu avea pe nimeni căruia să-i dezvăluie principiile sale. Singurele vizite la care participase fuseseră în camera doamnei Dinwiddie, nu într-a sa, așa că domnișoara Jayne nu avea cum să îl fi auzit spunând nimic. Nici el, nici alții – din câte știa el – nu stăteau în salon seara. Diminețile, domnișoara Jayne mergea la serviciu cu tramvaiul, în timp ce el rămânea în cameră, scriind. Și-atunci... cum de știa să-i pună o astfel de întrebare? Asta dacă nu cumva îi citea articolele. Chiar și așa, era chiar atât de ușor de descifrat? Era atât de transparent?

– Domnule Wilder?

În glasul doamnei Holliday se citea un dram de nesiguranță.

– Îmi cer scuze. Reeve își șterse din nou gura cu șervetul. E o întrebare destul de complexă. O întrebare la care nu aș putea să dau un răspuns succint. Ce-ar fi dacă v-aș spune în schimb care e anotimpul meu preferat?

Domnișoara Jayne îi adresă un zâmbet tolerant.

– Aiureli! Sunt convinsă că oricine scrie articole ca ale dumneavoastră e în stare să ne rezume în câteva cuvinte ce ar putea să facă societatea noastră pentru a deveni mai bună.

Reeve se uită lung la ea. Chiar le citise. Se foi din nou în scaun.

– Anotimpul meu preferat e iarna.

Domnișoara Jayne ridică dintr-o sprânceană.

– Vă e frică să răspundeți la întrebare?

– În nici un caz. Reeve se săturase de jocuțul acesta. Se săturase de toată vorbăria asta. Se săturase să stea în alt loc, când toată lumea știa că scaunul lui era mai confortabil, iar acum pe el stătea domnul Nettels. Pur și simplu am terminat de mâncat și am de respectat un termen de predare. Așa că mă tem că...

Din nou, pe chipul tinerei doamne Holliday apăru o umbră. Ei, pe toți dracii! Dacă nu răspundea la afurisita aia de întrebare, ea avea să considere că i se adusese un afront personal.

Oftând din greu, își luă șervetul din poală și îl puse pe masă.

– Dacă ar fi să schimb ceva în societatea noastră, aș stăvili cruciada recentă a „femeilor emancipate" care vor să distrugă convențiile

trecutului și să calce în picioare tradițiile. Se sprijini mai bine de spătarul scaunului. Motivul pentru care strădaniile lor de a obține independență economică sunt atât de grave e că rolul pe care îl au în momentul de față în societate are o importanță critică. Orice schimbare a sa ar avea consecințe colosale asupra fiecărui individ, ba chiar asupra întregii omeniri. Ridicându-se, apucă partea de sus a spătarului scaunului său. Lemnul se clătina sub atingerea sa. Oricât și-ar dori, femeia emancipată nu poate să se pripească, închipuindu-și cu aroganță că toate lecțiile pe care ni le oferă istoria pot fi răsturnate cu ușurință, iar societatea nu poate fi transformată dintr-odată într-un paradis social și economic prin aplicarea unei formule simple pe care a născocit-o.

Buzele domnișoarei Jayne se întredeschiseră.

Ar trebui să se oprească. Nu prea era un subiect potrivit pentru o discuție la cină. Și nu era ca și cum el ar fi putut să schimbe cu adevărat societatea. Și totuși, toată această situație îi alimenta frica și furia, astfel că nu reuși să-și stăvilească discursul.

– Bărbatul, și nu femeia, e cel care s-a luptat de-a lungul secolelor cu forțele naturii și le-a supus voinței sale. El e cel care a nimicit hectare și hectare de junglă și păduri, care a făcut deșertul să înflorească precum o roză, care a înălțat orașe mărețe, care a creat state și a pus bazele marilor imperii. El e cel care a lansat flote pe apele învolburate ale oceanelor, care a împodobit pământul cu un strat de civilizație, care a unit umanitatea într-o mare societate frățească, cel care a stabilit un cadru de legi și a dezvoltat științele. Împingându-și scaunul sub masă, își îndreptă spatele. Dacă femeile și-au propus să facă munca bărbaților, lucrurile pe care aceștia le-au făcut vitejește timp de nenumărate secole, atunci de ce nu a ales Eva să trăiască separat față de Adam chiar de la începuturi? De ce nu l-a tratat ca de la egal la egal? De ce nu a devenit concurenta, rivala lui? Strânse din buze. Vă spun eu de ce. Pentru că, dacă femeile ar avea independență economică, între ele și bărbați ar apărea neîncredere și invidie. Ar submina fundația care susține toate societățile de pe lumea aceasta. Viitorul nostru, ca rasă, depinde de capacitatea de-a menține viața femeii unită cu a bărbatului, într-un mod plin de încredere, respect și afecțiune. Iar acum, dacă-mi permiteți, eu mă retrag, am de lucru.

Răsucindu-se pe călcâie, ieși încet din încăpere, lăsând în urmă o tăcere deplină.

Capitolul 12

Flossie stătea perfect nemișcată, în pragul camerei domnului Wilder. Ușa era larg deschisă. Răpăiala ploii de afară și covorul ros din hol îi mascaseră apropierea. Bărbatul stătea oarecum cu spatele, căci ședea pe capătul patului, cu corpul orientat către fereastră. Ploaia accentuase noroiul atotprezent de pe străzi, astfel că atmosfera camerei era murdărită de mirosul lui subtil.

Profită de acest moment spontan și sincer pentru a-l studia. Își dăduse sacoul jos, iar cămașa albă se întindea peste spatele lat. Purta o pereche de bretele încrucișate, care prindeau anumite părți ale cămășii, făcând-o să se încrețească, și îi atraseră ochii către pantalonii lui maro, care cuprindeau o talie zveltă. Materialul era pus la încercare de conturul coapselor musculoase.

Umezeala din aer îi pleoștea oarecum părul, însă lui îi accentua cârlionții blonzi, scurți. La picioarele lui torcea o pisică gri, cu o înfățișare demnă de milă, iar el îi mângâia blana udă și încâlcită. Flossie se întrebase adesea de ce își ținea mereu fereastra întredeschisă, chiar și în zilele cele mai friguroase. Ei bine, acum știa. Bărbatul îi tot șoptea ceva pisicii, după care râse ușor când o văzu că se rostogoli pe spate, cerând să fie mângâiată pe burtică.

Își acoperise perna cu o pătură de un verde stins, într-un stil perfect masculin de a-și face patul. Nu avea perdele la fereastră, iar pe noptieră nu se vedea nici un obiect decorativ. Flossie nu mai văzuse niciodată o cameră atât de golașă, de spartană, total lipsită de obiecte personale și de tablouri.

Doar biroul îi oferea oarecum o perspectivă asupra persoanei lui, dar chiar și pe el nu se vedeau decât foarte puține obiecte, toate așezate cât se poate de ordonat. Hârtiile îi erau stivuite cu grijă, flacăra lămpii cu ulei îi pâlpâia, condeiul stătea în suportul lui, iar capacul călimării era fixat cu grijă. Iată deci cât avea de lucru! În mod clar, fusese un pretext pentru a scăpa de la masă.

După plecarea lui, locatarii se arătaseră mai impresionați de numărul cuvintelor pe care le rostise decât de subiectul abordat propriu-zis. Din spusele lor, vorbise mai mult în aceste câteva minute decât în tot anul de când se mutase aici. Totuși, pe ea o impresionaseră subiectul și abordarea sa înflăcărată. Îi citise articolele, știuse

că era îngrijorat în privința mișcării femeilor. Nu-și dăduse însă seama și cât de îngrijorat era.

În mod clar, tatăl ei l-ar fi simpatizat. Dacă ar fi fost să se întâlnească, sigur ar fi descoperit că aveau multe lucruri în comun. Dar, având în vedere ce părere avea tatăl ei despre faptul că ea locuia aici, erau puține șanse ca așa ceva să se întâmple. Și totuși, fusese o revelație să audă din gura domnului Wilder ceea ce tatăl ei nu voise să-i spună – sau poate nu putuse. Ea devenise o femeie emancipată mai mult din cauza circumstanțelor. Nu participase la nici o demonstrație a femeilor sau la vreo întrunire. Nu voia decât să fie plătită pentru munca prestată, astfel încât să se poată duce la școala de artă. Și o afectase destul de tare să i se spună că asta avea să ducă la distrugerea întregii omeniri.

Chiar și așa, în ciuda discursului lui, jocul ei fusese un succes răsunător. Toată lumea rămăsese la masă, discutând, până ce, într-un final, doamna Klausmeyer îi dăduse afară din bucătărie. Căzuseră de acord să se întrunească din nou în salon, însă Flossie voia ca toți cei de-ai casei să fie prezenți. Astfel, se scuzase preț de câteva momente pentru a veni după domnul Wilder.

Ridicând mâna, bătu ușor în ușa deschisă.

Bărbatul se uită peste umăr, după care își îndreptă ușor spatele.

– Nu vă ridicați, rosti ea. Am venit doar să văd ce faceți.

Reeve aruncă o privire către sacoul său, care fusese lăsat pe spătarul scaunului de la birou, și dădu să se ridice.

– Nu vă ridicați, repetă Flossie, după care arătă către pisică. Văd că aveți un prieten.

Reeve se lăsă din nou în jos.

– Plouă.

– De fapt, cred că s-a transformat în ninsoare.

Tânărul aruncă o privire către fereastră.

– Nu, voiam să spun că vine mereu când plouă... sau ninge.

– Motanul?

– Da. Bine... e fetiță. Și da, vine, dar doamnei Klausmeyer nu i-ar plăcea deloc să știe asta.

– N-o să-i spun nimic.

Reeve o cercetă, cu ochii ascunși de semiîntuneric, căci lumina proiectată de lampa de pe birou nu ajungea chiar atât de departe.

– N-o las să se suie pe pat, zise el. Îi fac o salteluță pe jos. Nu deranjează pe nimeni. Nici nu miaună, doar toarce.

Încrucișându-și brațele, Flossie se sprijini de cadrul ușii.

– Cum o cheamă?

– Nu știu. Jucându-se cu pisica, îi atinse nasul, lăbuțele și urechile într-un ritm rapid, în timp ce animalul tot încerca să îl nimerească.

De ce nu îi dăduse un nume? În loc să-l întrebe, preferă să-și rostească invitația.

– Toată lumea s-a adunat în salon. O să jucăm ceva. Am găsit un joc în dulapul doamnei Klausmeyer.

În loc să-i răspundă, Reeve își frecă dosul degetelor de urechea pisicii. Închizând ochii, pisica se apăsă de el și continuă să toarcă zgomotos.

Flossie își lăsă capul ușor într-o parte.

– Ne-ar plăcea să veniți și dumneavoastră.

– Îmi pare rău, nu pot. Trebuie să lucrez.

Flossie se uită din nou spre biroul lui golaș și la călimara cu capacul pus.

– Dar sunt toți acolo.

– Poate data viitoare.

Reeve tot nu-și ridicase ochii spre ea, menținându-și atenția asupra pisicii.

– Asta pentru că sunt o femeie emancipată?

Oprindu-se, Reeve își propti coatele pe genunchi.

– Nicidecum. Îmi pare rău pentru mai devreme... nu știu ce m-a apucat.

– Să nu vă pară rău. V-am pus o întrebare și mi-ați răspuns, pur și simplu.

Reeve o cercetă din nou.

– Dar de ce ați întrebat asta? De ce a fost ceva total diferit față de întrebările celorlalți?

– Nu știu. Nu era chiar complet adevărat. Ce să zic... da, bine. Poate că a avut o oarecare legătură cu articolele dumneavoastră din ziar.

– Chiar așa? Bărbatul își îndreptă spatele, adoptând o poziție mai relaxată. Ei bine, acum am și eu o întrebare pentru dumneavoastră. Cu ce fel de desene ați tivit bilețelul cu întrebarea mea – cea pe care mi-a citit-o doamna Holliday, adică?

Îndreptându-și privirea către colțul tavanului, Flossie își mușcă buza de jos.

– Păi... să vedem. Unul reprezenta un bărbat care trăgea o femeie după el, cu un lanț petrecut pe după gât. Un altul era cu o femeie care

era gonită de la universitate de o mulțime de bărbați în robe negre. Apoi... o femeie trudind din greu deasupra unei vane pline de clăbuci. Și ultimul arăta un tată care băga în propriul buzunar toți banii pe care îi câștiga fiica lui.

– Poate că avea nevoie de ei pentru a pune pe masă mâncare pentru toată familia.

– Poate că nu.

Reeve expiră prelung.

– Nu suntem niște tirani... noi, bărbații, să știi.

– Nu?

– Nu am nici cea mai mică dorință să le condamn pe femei să fie întemnițate în bucătării unsuroase, privându-le pentru totdeauna de evoluție intelectuală. Eu mă gândesc în primul rând la interesele lor. Ale lor și ale copiilor lor.

În loc să-l provoace în continuare, Flossie se hotărî să îi întindă o ramură de măslin.

– În cazul acesta, n-aveți de ce să nu stați și dumneavoastră cu noi în salon.

Urmă o clipă de tăcere.

– Îmi pare rău.

Flossie se gândea că ar fi putut să îl șantajeze. Să-i spună că avea să-l denunțe că primea în cameră o pisică vagaboandă, însă, bineînțeles, n-ar fi făcut în veci așa ceva. Totuși, trebuia să-i vină o idee, dar momentan avea să îl lase în pace.

Desprinzându-se de cadrul ușii, făcu un pas înapoi.

– Bine atunci, data viitoare. Noapte bună, domnule Wilder!

– Domnișoară Jayne...

Pisica mișcă iute din lăbuță și îl nimeri chiar pe dosul palmei. Reeve își trase instantaneu mâna.

– Ei, nu, nu! Ușurel!

Flossie se puse în mișcare, însoțită de-a lungul holului de dialogul lui unilateral.

Capitolul 13

Domnul Tiffany băgă capul în magazie.

– Aha, iat-o!

Flossie se ridică.

– Domnule Tiffany! Mă bucur să vă văd. De-abia aşteptam să vă spun cât de mult îmi place sticla pe care o produceţi aici. E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată şi e un mare privilegiu să lucrez cu ea.

Cu un braţ lipit de talie, bărbatul schiţă o plecăciune.

– Mulţumesc foarte mult. Îşi îndreptă din nou spatele. Am tot vrut să vin pe aici, dar n-am putut să plec din fabrica din Corona.

Flossie nu-şi putea închipui că stătuse îmbrăcat aşa în fabrică sau că ar fi arătat la fel de nepotrivit cum păţise ea în prima zi de lucru. Şi totuşi, îşi acordă o clipită pentru a aprecia calitatea stofei de melanj de lână din care îi era croită haina, tăietura pantalonilor săi maro din camgarn, cu dungi subţiri, negre, şi pantofii de un cafeniu-roşcat care ajunseseră atât de populari, că bărbaţii îi purtau la orice, mai puţin la haine de seară.

– Domnişoară Upton, rosti el, salutând-o astfel pe Nan.

– Bună ziua, domnule Tiffany.

Nan ridică o bucată de sticlă, cu ochii ei ca de bufniţă şi mai albaştri în lumina puternică a soarelui.

Atenţia domnului Tiffany se întoarse la Flossie.

– Mi-ar fi plăcut să vedeţi sticla pe care am făcut-o ieri. Cel mai pur galben, peste care s-a adăugat roşu, exact cât trebuie ca să le dea anumitor părţi nuanţa aceea de oranj pe care o are soarele în secunda dinainte de a dispărea după linia orizontului.

Flossie îşi duse o mână în dreptul inimii.

– Ah, şi eu mi-aş dori să o fi văzut. Din ce spuneţi, cred că ar fi fost perfectă pentru înfăţişarea flăcărilor. Păcat că nu facem vitralii cu focurile veşnice în care au fost aruncaţi Shadrach, Meshach şi Abednego.

Domnul Tiffany izbucni în râs.

– Poate c-o să pot convinge pe cineva să ne comande aşa ceva, dar eu chiar aş vrea s-o folosim pentru nişte narcise galbene.

– Narcise galbene?

Cu o expresie sfioasă, bărbatul ridică din umeri.

– Să nu mai spuneţi nimănui, dar m-am cam săturat să tot fac vitralii pentru biserici. Nu vor decât piese cu scene biblice tradiţionale. Nu prea lasă prea mult spaţiu pentru creativitate. Mă gândeam de ceva vreme să încercăm nişte naturi moarte sau chiar un peisaj cu subiect pastoral.

– Exact ca în tablourile dumneavoastră, spuse ea.

– Da, ca în tablourile mele.

Îi zâmbi, după care se uită la Nan, care tocmai ridica o bucată de sticlă de un albastru acvamarin în lumină.

– Ah, uitați-vă la sticla aia, domnișoară Jayne!

– N-ar fi perfectă pentru solzii unei sirene?

– O sirenă... Dând din cap, domnul Tiffany își permise un chicot. Chiar că ar merge. Ia să vedem... asta e sticla pe care ați ales-o până acum?

– Da, domnișoara Upton a ales-o. Eu nu fac altceva decât să pun sticla înapoi la loc, dar să vedeți numai ce a ales...

Ridicându-și bărbia, Nan începu să-i arate fiecare bucată, după care indică nuanța corespondentă de pe carton.

Cu mâinile în buzunare, domnul Tiffany asculta și o privea cu atenție. Când Nan termină, bărbatul își îndreptă privirea către Flossie.

– Dumneavoastră ce părere aveți?

Mușcându-și buza inferioară, Flossie se uită rapid la Nan. Ochii fetei se oțeliră, iar trupul îi era rigid.

– În mare parte, îmi place foarte mult ce a ales, răspunse Flossie, menținându-și tonul neutru.

– Deci nu ați face nici o schimbare?

Flossie își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Păi... poate că da, însă doar câteva.

– Și anume?

Evitând să se uite la Nan, Flossie se apropie de o grămadă de bucăți de sticlă pe care aceasta le considerase nepotrivite, le trecu în revistă și alese una care avea o culoare intensă, ce aducea aminte de planta de ghimbir. O ridică în lumină.

– Eu aș fi folosit-o pe asta pentru porțiunea din poala Fecioarei Maria – chiar aici. Arătă zona corespunzătoare de pe carton. Cred că zona asta trebuie să fie destul de închisă la culoare, ca să creăm umbre și dimensiune.

Domnul Tiffany dădu aprobator din cap.

– Din moment ce vă ocupați de selecția preliminară și decizia definitivă o să aibă loc ulterior, trebuie să-i oferiți persoanei care alege bucățile cât mai multe opțiuni posibil, fără să-i prezentați totuși tot inventarul din magazie. Asta e ceva de ținut mine. Deci, de acum înainte, domnișoară Upton, vă recomand să alegeți mai multe opțiuni

din ce vă prezintă persoana care vă aduce sticlă din magazie. În al doilea rând, ați avut dreptate, domnișoară Jayne, când ați observat că bucata aleasă de domnișoara Upton pentru poala Fecioarei nu e chiar cea mai potrivită, dar mă tem că nici cea prezentată de dumneata nu e.

– Nu e? întrebă Flossie.

– Nu, culoarea e bună, însă avem nevoie de o bucată de sticlă foarte cutată. Care să dea iluzia că e vorba despre un material vălurit, strâns în poală, și să ofere și dimensiunea care ne lipsește la opțiunea actuală. Ia să văd dacă pot să găsesc eu una.

În jumătatea de oră care urmă, domnul Tiffany analiză bucățile alese de Nan, oferindu-le ambelor fete ocazia să găsească alte opțiuni, după care alese altele și mai bune chiar el. De câteva ori, lui Flossie i se păru că bucățile alese de ea erau la fel de potrivite ca acelea selectate de el, dar savura fiecare clipă petrecută cu ei. Faptul că era foarte bogat nu o impresionase prea tare, însă talentul lui reușise să o facă.

Până ce domnul Tiffany se retrase, Flossie învățase mai multe lucruri despre culori, texturi și proiectare decât o făcuse într-o întreagă lună de cursuri la Școala de Arte Aplicate.

– Ah, Nan, nu-i așa că e minunat?

– De-abia îl înțelegeam, la cât de sâsâit e. Fără să țină prea mult cont de faptul că lucra cu un material fragil, stivui piesele pe care le aleseseră pe o tavă.

– O, Doamne, aproape că nici nu mai observ că vorbește ușor ciudat.

– Din ce am văzut, e mare prietenie între voi.

Flossie începu să ducă la loc piesele nefolosite în cuferele și butoaiele din magazie.

– Am făcut cunoștință când a venit împreună cu doamna Driscoll la Școala de Arte Aplicate.

Ridicând tava cu sticla selectată, Nan îi adresă o privire severă.

– Ca să știi, faptul că ți-a acordat ceva atenție azi nu înseamnă că te pregătește să te ocupi de selectat bucățile de sticlă pentru vitralii. Pentru un asemenea post trebuie să ai multă experiență și talent – iar tu nu ai nici una, nici alta. Ți-aș sugera să nu te entuziasmezi prea tare.

Nan ieși repede pe ușă, înainte ca Flossie să apuce să formuleze un răspuns. Mai bine, totuși. Cel care îi veni în minte nu era chiar de natură să promoveze o relație de camaraderie, și nu voia să și-o

facă dușmană pe Nan – sau pe vreuna din celelalte fete de la Tiffany. Acum, mai mult ca oricând, femeile trebuiau să fie unite.

Capitolul 14

– Care e primul lucru pe care vi-l amintiți din copilărie?

„Imaginea mamei mele în sicriu." Dar nu putea spune una ca asta.

În seara aceasta, domnișoara Love era cea care-i adresa întrebarea, de cealaltă parte a mesei. O întrebare plasată de domnișoara Jayne. În mod clar, n-avea să-i adreseze același gen de întrebări pe care le punea celorlalți, cum ar fi: „Când v-ați cocoțat ultima oară într-un copac?" „Dacă ați primi cadou o ambarcațiune, ce nume i-ați da?" „Dacă ați fi o piesă de mobilier, ce ați fi?"

Nu, întrebările puse lui nu erau niciodată simple. La o primă vedere, păreau destul de nevinovate, însă în realitate îl sondau destul de profund. Iar ea era conștientă de asta. O făcea intenționat. Oare ar fi primit întrebări mai ușoare dacă ar fi stat cu ceilalți în salon în fiecare seară? Sau dacă înceta să mai scrie articole despre femeile emancipate? Ar fi vrut să ia cina la el în cameră, dar doamna Klausmeyer nu permitea așa ceva decât dacă ar fi fost bolnav, și n-avea cum să prevadă ce ar fi făcut domnișoara Jayne dacă ar fi crezut că era bolnav.

Tăie o îmbucătură de scrumbie, după care o împunse cu furculița.

– Prima mea amintire din copilărie e cum stăteam în biserică, cu tata.

Toți cei prezenți își ațintiră privirea asupra domnișoarei Jayne. În mod clar, răspunsul dat de Reeve era insuficient. Rochia verde pe care o purta – cu dantelă, funde și mâneci impunătoare, umflate – era mai potrivită pentru o ducesă decât pentru o femeie care muncea... Reeve observase, totuși, că nu se mai îmbrăca așa elegant când se ducea la atelierul lui Tiffany. Își păstra rochiile deosebite pentru cină și jocurile din salon cu ceilalți chiriași.

Domnișoara Jayne luă o gură de cidru.

– Ce a făcut acele momente în biserică atât de memorabile?

„Chiar în săptămâna aia mi s-a spus că mama era în rai."

Reeve trase aer adânc în piept.

– Îl întrebasem pe tata unde e raiul.

Ceilalți se uitară unii la ceilalți, zâmbind amuzați.

Domnișoara Jayne înclină din cap, cu părul strâns la spate, într-o dezordine plină de meșteșug.

– Și ce v-a răspuns?

– Nu mi-a dat nici un răspuns. Eram în biserică. Pur și simplu mi-a arătat în sus.

Domnișoara Jayne îl luă și mai tare în vizor, concentrând toată puterea ochilor ei căprui asupra lui. Reeve își simți stomacul contractându-se. Avea un simț de observație foarte bun – un pic cam prea bun.

– Și dumneavoastră nu l-ați crezut, nu-i așa? îl întrebă ea.

– Ba da.

– Dar...?

Reeve lăsă să-i scape un oftat.

– Mult timp după aceea, am crezut că raiul și podul bisericii erau unul și același lucru.

În jurul mesei izbucni un cor de chicote lipsite de orice răutate.

– Și cum ați descoperit că nu erau?

– Am urcat odată și am văzut că mama nu era acolo.

Brusc, clinchetul tacâmurilor conteni. Paharele se opriră la jumătatea distanței către gurile mesenilor. Nimeni nu se mai foia; era ca și cum ar fi împietrit cu toții.

– Îmi pare foarte rău, rosti ea cu blândețe, și era cât se poate de sinceră.

Reeve putea observa că tristețea ei era autentică. Reeve simți un nod de emoție ridicându-i-se în gât. Emoție pe care o îngropase de mult alături de mama lui. Sau, cel puțin, așa presupusese. Necrezându-se în stare să se stăpânească într-atât încât să vorbească normal, dădu pur și simplu aprobator din cap și se concentră din nou asupra farfuriei din fața sa. Cu toate acestea, trecu mult timp până să poată fi în stare să mai înghită restul de mâncare.

Capitolul 15

Îngenunchind în fața radiatorului cu gaz al doamnei Dinwiddie, Reeve ridică partea de sus, lăsând-o să se sprijine pe balama, și ridică rezervorul.

– N-ar trebui să dureze mult, după care îl aprind din nou, și o să aveți căldură în doi timpi și trei mișcări.

– Mi-e bine, răspunse ea. Nu-i nevoie să te grăbești.

Reeve nu reuși să-și înăbușe pe deplin zâmbetul. Doamna Dinwiddie stătea pe fotoliul ei cu perne umflate, cu o pătură peste umeri și una peste picioare, cu fular la gât și mănuși în mâini. Pur și simplu nu-i venea să creadă că tăiase vârfurile degetelor de la o pereche de mănuși ca să nu-i înghețe palmele, dar să poată totuși să coasă.

Scoțând un briceag din buzunar, răzui stratul de cărbune acumulat pe marginea distribuitorului de flacără. Avea degetele înțepenite din cauza frigului, ceea ce făcea ca și cea mai simplă sarcină să dureze mai mult decât normal.

– Ia spuneți, ce faceți acum? o întrebă.

– Tivesc o față de masă. Ai grijă să nu dai negreală de-aia pe covor, dragule.

– Doamna Klausmeyer mi-a dat un cearceaf vechi să-l întind peste covor. Dar o să am grijă totuși. Aruncă o privire prin cameră. Avea fețe pe toate măsuțele, iar celelalte piese de mobilier erau acoperite cu milieuri. Unde o să puneți fața asta de masă?

– E pentru sufragerie.

– Pentru sufragerie?

Conducta din partea de sus a rezervorului se încăpățâna să nu se lase clintită. Ridicându-se în genunchi, o prinse mai bine și o împinse în sensul contrar acelor de ceasornic, până ce, într-un final, se deblocă.

– Da, răspunse doamna Dinwiddie. Domnișoara Jayne m-a rugat frumos să mă ocup eu de asta. Zice că, așa, mesele o să fie mult mai plăcute și mai îmbietoare, ca într-un cămin adevărat. Și să știi că sunt de acord cu ea.

Reeve se încruntă. Nu-și putea închipui ca proprietăreasa lor să fie dispusă să dea bani pe ceva atât de frivol ca un material pentru față de masă.

– Și de unde aveți materialul?

– A, e o bucată veche pe care o țineam la păstrare, sub pat. Am găsit și alta, din care ne-am gândit că ar ieși niște draperii încântătoare pentru salon.

– „Ne-am gândit"?

– Eu și domnișoara Jayne.

– Deci o să faceți și draperiile?

– Nu, doamna Holliday a zis că se ocupă ea de ele.

– Dar materialul e al dumneavoastră?

– Îhî...

Acul doamnei Dinwiddie continua să împungă vioi marginea materialului de culoare albă.

Reeve își șterse palmele pe o cârpă.

– Și dacă pe viitor o să vă dați seama că ați fi vrut să folosiți materialul ăla pentru altceva?

– N-o să fie cazul.

– Poate așa credeți acum, dar e posibil să vă răzgândiți mai încolo.

Privindu-l peste ramele ochelarilor, doamna Dinwiddie îi adresă un zâmbet plin de afecțiune, fără ca mâinile să i se oprească vreo clipă.

– Nu-i cazul să devii protector, june Wilder. Mă bucur foarte tare că îl folosesc la ceva bun.

Lui Reeve tot nu-i plăcea ideea. Domnișoara Jayne acapara toată pensiunea. La cină, cartonașe de loc. Întrebări sub farfurii. Serile, jocuri de salon. Iar acum rechiziționase materialele doamnei Dinwiddie. Dacă materialul ăla era o moștenire de familie? Dacă avea ceva planuri secrete cu el și nu avusese încă ocazia să le pună în practică? Oricum nu i-ar fi spus nimic în acest sens nici domnișoarei Jayne, nici altcuiva.

– Aveți vaselină?

Cu mari eforturi, reuși să păstreze un ton politicos. Nu era supărat pe doamna Dinwiddie, ci pe afurisita aia de femeie emancipată care, în mod clar, se hotărâse că, dacă nu putea cuceri lumea, avea să cotropească în schimb pensiunea Klausmeyer. Strânse din fălci. Dar nu, doar mort să fie ca s-o lase!

– Uite acolo, pe comodă. Cu o mișcare din cap, arătă către o comodă mare, cu blat de marmură, pe care erau înghesuite imagini înrămate, lumânări, flacoane și suporturi de pălării. În stânga, aproape de margine.

Reeve rămase lângă comodă, copleșit și stânjenit că trebuia să citească etichetele unor obiecte atât de intime și cu atât mai mult că trebuia să scotocească printre ele.

– Vai de mine, ce frig e aici!

Domnișoara Jayne intră în cameră cu un șevalet din lemn și îl puse lângă ușă. Ca de obicei, avea părul umflat, aranjat cu măiestrie

în așa fel încât să pară nearanjat. Își schimbase hainele de duminică, iar acum purta o fustă simplă, maro, și o cămașă cu dungi.

– Intră, dragă, intră. Doamna Dinwiddie se opri din lucru. Domnul Wilder îmi schimbă fitilul de la radiator. Nu mai durează mult.

– Bună ziua, domnule Wilder.

Domnișoara Jayne îi adresă un zâmbet strălucitor ca și cum ar fi fost cât se poate de îndreptățită să se afle aici, deși toată lumea știa că în după-amiezile de duminică Reeve o ajuta pe doamna Dinwiddie cu toate treburile de care soțul proprietăresei neglija să se ocupe.

Reeve nu se simțea în largul său cu prea multe persoane. Prefera să stea de unul singur. Cu toate acestea, doamna Dinwiddie nu era ca restul lumii. Era o bătrânică bună la suflet care-și pierduse soțul și fiul în nici un an, iar acum nu mai avea pe nimeni pe lume. Iar Reeve știa mult prea bine cum era să treci prin asta.

Dar, mai mult de atât, doamna Dinwiddie îi punea mereu pe ceilalți mai presus de ea. Reeve nu întâlnise niciodată o persoană atât de altruistă. Și nu era vorba de ceva doar de fațadă. O studiase îndelung până să răspundă avansurilor ei prietenoase.

Și totuși, această calitate, care era cel mai bun atu al ei, reprezenta și cea mai mare slăbiciune. Ar fi fost în stare să dea orice oricui, fără să se gândească vreun pic la nevoile, dorințele și confortul propriu. Ceea ce îl readucea cu gândul la problema feței de masă și a draperiilor. N-avea cum să știe ce planuri avusese cu materialele respective, dar un lucru era clar: doamna Dinwiddie nu și-ar fi folosit puținul spațiu pe care îl avea la pensiune ca să îl depoziteze dacă nu ar fi avut o anumită semnificație pentru ea.

– Arătați-i unde e vaselina, domnișoară Jayne. Doamna Dinwiddie arătă cu degetul către partea stângă a comodei. E chiar acolo, lângă praful de lemn dulce.

Reeve cercetă rapid borcănașele, sticluțele și flacoanele împrăștiate pe partea stângă a blatului comodei. Sigur putea să găsească vaselina! Nu avea nevoie de ajutor de la una ca ea.

Domnișoara Jayne se apropie din spatele lui, se opri preț de nici o secundă, întinse mâna pe după el și culese un tubuleț pe care scria clar că conținea vaselină.

– Poftim!

Reeve i-l înșfăcă din mână.

– Pentru ce e șevaletul?

Chipul tinerei se lumină.

– M-am hotărât să îi fac un portret fiecărui chiriaș de aici, de la numărul 438, începând cu doamna Dinwiddie.

– Portretul? Chiar acum? Azi?

Domnișoara Jayne izbucni în râs.

– O, Doamne, nu! N-o să pot termina într-o singură ședință. Azi fac doar schița. Apoi o să revin în fiecare duminică, pe la ora asta, până termin și fazele următoare.

– În fiecare duminică?

– Da.

– Fix la ora asta?

– Aproximativ.

– De ce? întrebă el.

– Pentru că e singura zi în care sunt liberă după-amiaza și pentru că, dacă vin mereu la aceeași oră, lumina nu se va fi schimbat prea tare.

Reeve se întoarse imediat și o străpunse cu privirea pe doamna Dinwiddie.

După-amiezile de duminică și le petreceau împreună. Și le petrecea cu el. Nu cu el și cu domnișoara Jayne.

Doamna Dinwiddie însă nu se uita la el, ci cumva într-o parte, tot atingându-și buzele cu o mănușă fără degete.

– Vai de mine! Și va trebui să port aceeași ținută în fiecare duminică?

– M-ar ajuta mult, răspunse domnișoara Jayne.

– În nici un caz nu trebuie, rosti Reeve, aproape mârâind. Puteți să vă îmbrăcați cum poftiți. Domnișoara Jayne va trebui să se descurce.

– Păi... da, spuse domnișoara Jayne. Sigur că pot să mă descurc, ziceam doar că...

– Știe exact ce ziceați, replică el tăios.

Doamna Dinwiddie se uită la el, ridică din sprâncene și îl urmări cum se întoarce la radiator, se lasă pe podea și se așază turcește. Reeve era conștient că se purta ca un mojic. Ca ea. Și totuși, chiar nu mai era nimic sfânt pe lumea asta?

Scoțând cu forță capacul tubului cu vaselină, înmuie cârpa în el și șterse bine conducta, astfel încât să nu se mai înțepenească data viitoare când urma să aibă nevoie să o desfacă.

Domnișoara Jayne mai făcu vreo câteva drumuri, aducând o pânză pe care o așeză pe șevalet, apoi un bloc de schițe pe care îl puse

peste pânză, după care aduse câteva materiale pe care le așeză pe noptiera doamnei Dinwiddie. Reeve refuză dinadins să se ofere să o ajute. În loc de asta, curăță pânzele de păianjen, praful și murdăria de pe conductele radiatorului.

Într-un final, domnișoara Jayne își trase un halat peste haine și începu să-i închidă nasturii.

Doamna Dinwiddie își puse lucrul deoparte.

– Cred că ar trebui să pun la loc toate păturile astea, să poți să mă vezi.

Reeve trânti sistemul de conducte, care făcu un zgomot puternic.

– Ba n-o să faceți așa ceva. Simțind cum îi pulsa o venă din zona maxilarului, o țintui pe domnișoara Jayne cu o privire fixă. Ați vrea să răcească doar ca să vă faceți schița?

Domnișoara Jayne roși puternic.

– Domnule Wilder, rosti șuierat doamna Dinwiddie. Nu i se întâmplase niciodată să folosească tonul acesta cu el. De-ajuns!

Reeve își strânse pumnii.

– N-o să vă las să vă îmbolnăviți. Poate să aștepte frumușel până ce termin și o să se facă iar cald în cameră sau poate să revină mâine.

– Mâine o să fie la serviciu.

– Atunci poate să se ducă dra...

– Domnule Wilder!

Un alt avertisment, mai apăsat decât cel anterior.

Întoarse butonul cu mișcări bruște până ce sistemul de prindere se strânse în jurul fitilului.

– Are dreptate, rosti domnișoara Jayne, spărgând tăcerea tensionată. Foarte mare dreptate. Nu m-am gândit. O să aștept.

În sfârșit un dram de rațiune. Slavă Domnului! Poate că acum avea să plece.

– Atunci, veniți și stați cu mine, cât așteptăm.

Glasul doamnei Dinwiddie era plin de afecțiune și de o doză deloc neglijabilă de compasiune, ca și cum domnișoara Jayne fusese cea nedreptățită. Apucând fitilul cu două degete, el îl ridică și îl trase din sistemul de prindere.

– Nu, nu, răspunse tânăra. E în regulă. O să fac niște schițe de încălzire. Cărbunele ei începu să se miște pe hârtie, zgâriind-o cu zgomot.

Doamna Dinwiddie nu-și reluă lucrul. Semn clar că era nemulțumită. De el. Și era doar vina domnișoarei Jayne. El și doamna

Dinwiddie se simțiseră bine până ce apăruse ea în discuție, după care și în carne și oase.

Trăgând fibrele noului fitil de-o parte și de alta a tubului, le ținu fixate cu o mână, își ridică briceagul la gură, îl deschise cu dinții și apoi îl folosi pentru a împinge fibrele înspre rezervor. Străduindu-se să coboare cât mai mult fitilul, începu să-și simtă firele de păr de pe ceafă ridicându-se. Cumva, nici el nu știa cum, era sigur că cineva se uita fix la el. Și nu era vorba despre doamna Dinwiddie, ci de ea.

Se uită cu coada ochiului. Domnișoara Jayne lucra la schiță. Îi aruncă o privire rapidă și încremeni. Imediat, Reeve se concentră din nou asupra radiatorului, refuzând să se mai uite la ea. Fu nevoit să dea dovadă de perseverență, însă într-un final reuși să coboare fitilul suficient ca șurubul de reglare să atingă tubul în care era fixat bumbacul.

Își șterse fruntea pe umărul hainei. Angrenajele erau montate. Până reuși să se asigure că suprafața de ardere era perfect dreaptă, reasamblă rezervorul, îl umplu cu gaz și îl fixă înapoi în corpul radiatorului, tăcerea prelungită din încăpere agravase și mai mult tensiunea din aer.

– Va trebui să-l lăsăm cincisprezece minute, să absoarbă ceva gaz, și abia apoi o să-l aprind, rosti el, ridicând fitilul vechi și cârpa pe care o folosise.

– Bine. Glasul doamnei Dinwiddie era politicos, dar nicidecum cald. Total diferit de cum suna de obicei.

Reeve se uită la ea.

Avea buzele strânse și ochii mustrători.

Instantaneu, simți cum pieptul i se contractă. Adunând resturile de pe jos, se ridică precipitat, trecu repede pe lângă domnișoara Jayne și se duse în spate, să le arunce. Abia când se întoarse ca să aprindă radiatorul văzu schița domnișoarei Jayne.

Se opri brusc. Un bărbat musculos, cu umerii lați și părul ondulat, neîmblânzit, ținea o conductă într-o mână, în timp ce cu cealaltă băga un fitil în ea, cu cotul întins în afară. Tușele erau rapide, brute și lejere, dar își dădu seama imediat ce reprezenta. Pe cine reprezenta, mai precis.

Domnișoara Jayne stătea pe fotoliu, lângă doamna Dinwiddie, iar amândouă se uitau fix la el. Se opriseră din vorbit când apăruse el. Oare până atunci vorbiseră despre el?

– Mă scuzați, mormăi el, după care aprinse fitilul, lăsă în jos capacul radiatorului, puse tubul cu vaselină înapoi pe comodă și plecă, plin de furie, confuzie și durere. O durere destul de asemănătoare cu cea pe care o simțise de multe ori până atunci, când fusese închis în camera lui din casa bunicilor, privind lumea din fața ferestrei bătute în cuie, o barieră la fel de impenetrabilă ca un zid gros, de cărămidă.

Capitolul 16

Domnul Tiffany stătea închis în biroul lui Agnes Northrup de aproape patruzeci și cinci de minute. Flossie aruncă din nou o privire către ușa femeii aceleia, dorindu-și să poată să se așeze pur și simplu la picioarele lui și să îl asculte vorbind. Deja putuse să încorporeze lucrurile învățate de la el în tehnicile ei de pictură. Dacă ar fi putut să fie mereu în preajma lui, ar fi reușit să învețe mult mai mult de-atât. Mai ales că avea să dureze o veșnicie până să strângă suficienți bani pentru taxele de școlarizare la Școala de Arte Aplicate, mult mai mult decât se gândise inițial.

Era curioasă ce anume discuta domnul Tiffany cu domnișoara Northrup. Oare îi analiza munca? Domnișoara Northrup lucra cu domnul Tiffany din 1888 și fusese directoarea acestui departament înaintea doamnei Driscoll. Nan zicea că nu îi plăcuse deloc și că era de părere că îi stânjenea activitatea de proiectare. Așa că Nan ar fi trebuit să îi ia locul. Numai că doamna Driscoll, care lucrase anterior pentru domnul Tiffany, își făcuse din nou apariția și îi suflase postul de sub nas. Domnișoara Northrup devenise proiectantă cu normă întreagă și primise propriul birou. Nan nu primise nimic – nici o avansare, nici un loc special unde să-și desfășoare activitatea, nici o altă denumire. Era pur și simplu o angajată la Tiffany, exact ca toate celelalte.

În dimineața aceasta, doamna Driscoll le mutase pe Flossie și pe Nan din magazie în atelier, alături de restul fetelor. Chiar dacă lui Flossie îi plăcea la nebunie să pună bucățile de sticlă înapoi la locul lor, era o ocupație destul de solitară. Aici, nu numai că se bucura de tovărășia celorlalte fete, dar putea să vadă și toate celelalte operațiuni de care se ocupau acestea.

Apăsând cu condeiul, Flossie contură zonele diferit colorate, pe o schiță pe care Grace de Luze – o proiectantă care lucra la Tiffany de trei ani – o colorase cu acuarele. Găsind o zonă colorată într-un albastru saturat, Flossie o contură cu condeiul. Avea grijă să apese bine pe condei, căci sub schiță se aflau două foi de indigo și două de hârtie groasă, maro.

După ce avea să termine, doamna Driscoll avea să îndepărteze schița. Sub ea, pe foile de hârtie maro, avea să se regăsească un desen complet cu locul unde trebuia să fie pusă fiecare bucată de sticlă în cele din urmă. Totuși, înainte ca acele două file de hârtie maro să fie separate, una dintre celelalte fete avea să numeroteze fiecare porțiune individuală pe care o delimitase Flossie. Nan îi spusese că aveau să folosească numerele respective în mod repetat, la fiecare etapă a realizării vitraliului.

Ieșind din biroul domnișoarei Northrup, domnul Tiffany își împreună mâinile.

– Cum merge treaba la vitraliile mele, doamnelor?

Flossie se întreba dacă își punea haine elegante ori de câte ori voia să vină în departamentul de femei, căci mereu îl văzuse într-o ținută impecabilă, de gentleman.

– Ce avem aici? întrebă el, apropiindu-se pentru a se uita mai bine la două fete care tăiau șabloanele cu niște foarfeci cu trei lame.

Acestea tăiau formele trasate cu indigo pe hârtia maro la conturarea pe carton, de care se ocupase altcineva. Toate fuseseră numerotate în prealabil. Foarfecile lor speciale lăsau un loc de trei milimetri în jurul fiecărei zone conturate, pentru a compensa spațiul pe care avea să îl ocupe folia care urma să aibă acolo rolul de fixare. Cea care avea să taie sticla urma să folosească aceste bucăți de hârtie drept șabloane.

– Stați puțin! Ce-i asta? Se încruntă. Doamnă Driscoll, asta pare a fi partea de vest a vitraliului nostru cu *Adorarea magilor*.

Croindu-și drum printre bancurile de lucru, doamna Driscoll se apropie de el cu pași lenți.

– Exact așa. Decupează șabloanele pentru coroana pe care o ține femeia.

Domnul Tiffany își scoase ceasul din buzunar și îl deschise.

– Dar avem de terminat douăsprezece vitralii până în mai. Cum e posibil să fim abia la decuparea șabloanelor pentru primul?

– Sarcinile de care se ocupau bărbații sunt noi, și fetele nu le cunosc. Cu timpul, o să ne mișcăm mai repede.

– Dar nu avem timp.

– Dar nici nu ne permitem să facem greșeli din grabă, când ar trebui să fim atenți la toate detaliile.

Sâsâiala domnului Tiffany deveni mai pronunțată.

– Ei, în cazul ăsta, ce-ar fi să le dăm doamnelor un mic stimulent?

Doamna Driscoll își încrucișă brațele peste piept.

– La ce v-ați gândit?

– Primele două fete care se descurcă cel mai bine, care își îndeplinesc sarcinile rapid și fără greșeli și care nu lipsesc niciodată de la serviciu o să participe la târg. Suport eu toate cheltuielile.

Flossie își duse imediat degetele la buze.

Doamna Driscoll schiță un mic zâmbet aprobator.

– Ar fi un gest foarte generos din partea dumneavoastră, dar, chiar mai mult de atât, fetele și-ar dori să rămână în continuare angajate la Tiffany, chiar și după terminarea capelei – chiar și după ce bărbații o să se întoarcă la muncă. Eu v-aș sugera să le oferiți posturi permanente dacă reușesc să termine vitraliile la timp.

– Tuturor?

Bărbatul făcu ochii mari.

– Tuturor.

– Imposibil! Strânse din buze. Dar probabil că aș putea să păstrez două cu titlu permanent.

– Deci două fete primesc post permanent și două se duc la târg?

Pe chipul domnului Tiffany răsări lent un surâs.

– Uitasem cât de bine vă pricepeți la negocieri, doamnă Driscoll. Bine, atunci, două vor rămâne în departamentul de femei și două o să meargă la târg.

Fetele scoaseră tot felul de chicoteli, fiind încântate, și începură să aplaude și să vorbească toate deodată. Totuși, Flossie simțea o neliniște care nu îi dădea pace. Sigur, îi era recunoscătoare doamnei Driscoll pentru că le pledase cauza, dar, la școală, fetele acestea îi fuseseră colege. Acum aveau să-i fie concurente.

Frecându-și unghia arătătorului de cea a degetului mare, aruncă o privire prin atelier. Nu-și făcea prea mari griji în privința lui Louise. Profesorul de la școală era îndrăgostit de ea, și Flossie n-ar fi fost deloc surprinsă dacă avea să o ceară în căsătorie destul de curând. Theresa, o dactilografă, pictase nuduri în Paris și se descurcase

destul de bine. Deși Flossie era mereu dispusă să aprecieze arta de calitate, simpla idee de a avea o femeie goală pozând în fața unei clase o făcea să roșească puternic. Lulu studiase în Boston la Școala Muzeului de Arte Frumoase. Iar lucrările lui Elizabeth fuseseră publicate în numărul din anul acesta al revistei *Artiști amatori*.

Pe de altă parte, Aggie semăna mai mult cu ea. Nici una din ele nu avea vreo realizare deosebită în lumea artei, însă amândouă munceau cu sârg, erau dornice să învețe lucruri noi și adorau să picteze. La începutul anului școlar, făcuseră un pact. Într-o bună zi, tablourile lor aveau să fie expuse în Muzeul Metropolitan de Artă, lângă cele ale bărbaților.

Poate că acum aveau să poată face un nou pact. Într-o bună zi, aveau să participe la Expoziția Mondială Columbiană și să devină angajate permanente în departamentul de femei al Companiei de Obiecte de Sticlă și Decorațiuni Tiffany.

Întâlni privirea lui Aggie, care se afla în cealaltă parte a încăperii. Masiva suedeză îi făcu cu ochiul, conspirativ, iar pactul fu încheiat pe dată.

Capitolul 17

Reeve se apropie de ușa doamnei Dinwiddie, neștiind dacă era sau nu bine-venit la ceai.

– Ia loc, îi spuse femeia, umplându-i ceașca.

Reeve detesta ceaiul. Ar fi preferat de departe să bea cafea, însă niciodată nu îi spusese ei asta. Se lăsă pe fotoliul de lângă al ei, tapisat cu un material în care se amestecau nuanțe de castaniu, verde și auriu.

– Te-ai purtat foarte urât ieri.

Întinzându-și picioarele, Reeve își încrucișă gleznele și își ținti privirea asupra vârfurilor pantofilor, aparent absorbit de studierea lor.

– Îmi pare rău.

– Chiar îți pare rău?

– Nu.

Doamna Dinwiddie rămase tăcută atât de mult, încât, într-un final, Reeve se aventură să își ridice ochii către ea.

Conturul gurii îi era îmblânzit în mod aproape imperceptibil de o îngăduință amuzată.

– Ce Dumnezeu te-a apucat? Nu te-am mai văzut niciodată purtându-te într-un asemenea hal. Pe cinstea mea, domnule Wilder, parcă aveai doisprezece ani!

– Domnișoara Jayne a început.

Femeia izbucni în râs.

– Dumneata auzi ce-ți iese pe gură?

Reeve se strâmbă.

– Ați văzut și dumneavoastră. A perturbat toată pensiunea. Toată lumea se dă peste cap ca să-i facă pe plac. Știați că l-a făcut pe domnul Holliday să repare picioarele scaunelor din sufragerie, ca să nu se mai clatine? Că doamna Nettels apelează la cunoștințele ei din lumea muzicii să aducă un acordor pentru pianina din salon? Că domnișoara Love a împrumutat vopsele de la ea pentru a adăuga ceva culoare florilor de pe tapetul din salon? Și că ea însăși și-a instalat două tablouri în ulei în sufragerie?

Doamna Dinwiddie își puse două cuburi de zahăr în ceașcă, dar nimic într-a lui.

– E ca o gură de aer proaspăt.

– Ba mai degrabă ca o duhoare care ne-a invadat spațiul.

Doamna Dinwiddie îi întinse ceașca de ceai.

– E ca un izvor care însuflețește toată pensiunea.

– E ca și cum Antihristul ar fi sosit și v-ar fi hipnotizat pe toți, până la unul.

Ochii bătrânei se încrețiră la colțuri, după care se umplură de o emoție atât de apropiată de iubire, încât Reeve își feri privirea și luă o gură mare de ceai, care-l arse pe gât.

– Ce păcat! Doamna Dinwiddie amestecă în ceai, după care lovi ușor cu linguriță de buza ceștii, scoțând un clinchet delicat. Ce crezi c-ar spune ceilalți bărbați dacă te-ar auzi punând o femeie într-o asemenea poziție de onoare?

Reeve lăsă să-i scape un mormăit ininteligibil.

– În mod clar, s-ar potrivi cu sistemul lor de valori, adăugă apoi.

– Care „lor"? Al bărbaților sau al femeilor?

– Nu mă provocați! Își puse ceașca pe masă. Nu numai că iscă probleme în casă, ci și între noi doi. Noi nu ne-am certat niciodată.

Niciodată nu ne-am adresat vreun cuvânt aspru. Asta până și-a făcut ea apariția.

– Era musafira mea, domnule Wilder.

– Și eu ce eram?

– Dumneata, domnule, erai și ești unul dintre cei mai iubiți prieteni ai mei, și ca atare faptele dumitale mă reprezintă – mai ales în ceea ce privește ziua de ieri. N-o să tolerez o asemenea purtare față de cei care-mi sunt oaspeți. În nici un caz.

De când se știa, lui Reeve nu i se mai întâmplase vreodată să spună cineva despre el că era „iubit". Și totuși, acum îi rămase în minte mai degrabă mustrarea. Dezamăgirea. Ultimatumul. Sprijinindu-și coatele pe genunchi, își apăsă palmele de frunte.

– Aveți dreptate. În sinea mea știu asta, și îmi pare rău, dar pur și simplu îmi... Se ridică brusc și începu să se plimbe încolo și încoace. Pur și simplu femeia asta mă...

– Pur și simplu ce?

– Mă irită până în ultima fibră a ființei mele. Se opri preț de câteva secunde. Fie că am sau nu dreptate, fie că-i politicos sau nu, mă scoate din minți și vorbește întruna. E mai rău ca o moară stricată, dacă se poate așa ceva.

Doamna Dinwiddie luă o gură de ceai.

– Interesant.

– Interesant? Trăgându-și pulpana sacoului înapoi, își împinse pumnul în talie. Ce vreți să spuneți cu asta?

Punându-și ceașca pe masă, doamna Dinwiddie se lăsă pe spătarul fotoliului, după care își împreună palmele în poală.

– Mă tem că n-ai vrea să auzi care mi se pare mie că e problema, de fapt, așa că o să-mi păstrez gândurile pentru mine.

– Când m-am ferit eu să aflu exact ce gândiți?

– De data asta, sigur n-o să vrei, ai încredere în mine.

Reeve o cercetă preț de câteva clipe.

– Bine, am încredere în dumneavoastră. În plus, e o bucurie să văd o femeie dispusă să-și țină gura închisă, așa că nu îndrăznesc să stric momentul.

Doamna Dinwiddie chicoti ca pentru sine.

– Hai, pleacă de aici, domnule Wilder! Cred că ai ceva treabă.

Tânărul dădu aprobator din cap.

– Chiar am, de fapt, și îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat ieri.

Bătrâna își ridică mâna, iar el o prinse în a sa. Doamna Dinwiddie îi strânse ușor palma.

– Știu.

– Cât credeți că o să dureze cu portretul ăsta al dumneavoastră?

– Habar nu am, dar am impresia că o să se întindă destul de mult.

– Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar s-ar putea să aștept până ce lucrurile revin la normal pentru a-mi relua vizitele duminicale.

Femeia se încruntă.

– Dar am o listă întreagă de lucruri de care să te ocupi.

– Puteți să mi-o dați mâine și o să le rezolv pe toate, numai că nu în după-amiezile de duminică.

Doamna Dinwiddie scoase un oftat.

– Prea bine.

– Încercați să vă odihniți înainte de cină.

Dându-i drumul la mână, se întoarse în camera sa, dacă nu relaxat, măcar eliberat de nodul acela greu din stomac.

Capitolul 18

– Dar avem nevoie de dumneata, domnișoară King, rosti doamna Driscoll. Nu ai putea să-ți amâni cununia până după ce terminăm capela?

Flossie își ridică privirea de la schița pe care o lucra. Ar fi putut să-i spună doamnei Driscoll că orice eforturi de a o face pe Louise să se răzgândească în privința măritișului cu domnul Cox erau cu totul și cu totul zadarnice. Flossie stătuse cu ochii pe ei doi din septembrie până la Crăciun. În mod normal, profesorii predau claselor prin rotație. Cu toate acestea, domnul Cox se oferise voluntar să predea la aproape toate orele la care participa Louise și mereu se arăta neobișnuit de interesat de lucrările ei.

– Știu că aveți nevoie de forță de muncă, spuse Louise, cu părul ei roșu într-o neconcordanță flagrantă cu pălăria violet pe care o purta. Și îmi pare sincer rău, dar pur și simplu nu mai pot să lucrez.

– Dar de ce? N-ai absolut nici un motiv să te grăbești așa. Doamna Driscoll se opri, ezitând, după care adăugă: Adică, doar dacă...?

Chipul lui Louise fu invadat de roșeață.

– A, nu, nu! Nimic de genul acesta. Doar că domnul Cox a fost angajat să picteze una dintre bolțile Clădirii Meșteșugarilor de la Târgul Mondial și m-a rugat să-l ajut. Iar eu, bineînțeles, vreau foarte mult să o fac, dar nu pot să mă mut în cealaltă parte a țării cu el decât dacă... ei bine...

– Decât dacă vă cununați, termină doamna Driscoll, cu umerii cocârjându-i-se ușor.

– Da, exact.

– O boltă... Doamna Driscoll clătină ușor din cap, descumpănită. Ce mod minunat de a-ți petrece luna de miere!

Pe chipul lui Louise înflori un zâmbet.

– Și nouă ni s-a părut la fel.

– Ei bine... în cazul ăsta n-am putea eu și fetele măcar să-ți organizăm o mică petrecere înainte de a pleca?

– Ah, doamnă Driscoll, ce frumos ar fi fost, dar mă tem că n-avem nici un moment de pierdut. Trebuie să pictăm toată bolta, și n-avem decât câteva luni la dispoziție, așa că domnul Cox mă așteaptă jos, la intrare.

Flossie nici măcar nu se mai prefăcea a-și continua lucrul, ci rămase cu privirea în gol, plină de încântare nu doar fiindcă aflase vestea cununiei lui Louise, ci și pentru că aceasta urma să aibă ocazia să picteze o boltă pentru târg. Târgul Mondial! Ochii i se duseră în direcția intrării în clădire, dorindu-și să fi putut să iasă în fugă și să-l felicite pe domnul Cox. Greviștii nu mai stăteau pe lângă intrare de mult, dar domnului Tiffany nu i-ar fi plăcut deloc ca ea să plece așa. Acesta ținea neapărat ca toată lumea să folosească o rută de acces ocolită, prin clădirea de alături.

– Prea bine, drăguțo, atunci ar fi bine să nu-l lași să te aștepte.

Totuși, Louise îl lăsă să aștepte, cel puțin până ce trecu pe la fiecare dintre fete, pentru a-și lua rămas-bun. Când ajunse la Flossie, își dădură mâinile, emoționate.

– Felicitări! Flossie îi zâmbi. O boltă! Pictată de o femeie! Și toată lumea o să vadă asta.

– O să fie pictată doar în parte de o femeie. Bineînțeles, Kenyon va fi cel care va conduce lucrarea.

– Chiar și așa, sunt foarte încântată pentru tine.

Louise se uită în stânga și în dreapta, după care se aplecă spre ea și coborî tonul.

– Să știi că trebuie să faci tot posibilul să fii una din fetele alese de domnul Tiffany. Ca să poți să o vezi. Dar nu uita, Flossie, să urmezi cu exactitate indicațiile doamnei Driscoll și ale celorlalte proiectante. Sunt foarte pricepute, așa că, dacă le asculți întocmai, cred că o să ai la fel de multe șanse ca restul fetelor.

Prinzând-o în brațe, Flossie închise ochii.

– Promit. O să fac tot ce pot.

– Bravo! Acum trebuie să fug. Râzând, le trimise bezele tuturor, toată un zâmbet, de un entuziasm contagios.

Făcându-i cu mâna, Flossie își dădu seama că nu-i venea în minte nimic mai romantic decât să pleci departe pentru a colabora la o lucrare de artă cu un profesor de pictură îndrăgostit de tine.

Cu un oftat, se întoarse pe loc și se izbi de Nan. Pentru a proteja tava cu bucăți de sticlă pe care o căra, Nan se răsuci într-o parte, împingând-o pe Flossie în spate. Astfel, reuși să-și păstreze echilibrul și tava cu sticlă intactă, însă Flossie nu.

Dând disperată din brațe, aceasta se împletici în spate, până ce se destabiliză cu totul.

Fetele țipară.

Flossie se izbi de ceva tare și se prăbuși pe podea, acoperindu-și capul cu mâinile.

Fetele țipară din nou, după care se lăsă o tăcere deplină.

Nu avu nevoie să se uite pentru a ști ce făcuse. Se izbise de un panou care fusese sprijinit lângă ferestre. Mii de fragmente de sticlă colorată, care alcătuiau vitraliul *Povestea crucii*, fuseseră lipite de panou cu bucățele de ceară. Când se lovise cu fundul de el, Flossie distrusese o porțiune din imaginea la care colegele ei lucraseră din greu.

Doamna Driscoll se repezi către ea.

– Ai pățit ceva? Te-ai tăiat în sticlă?

Flossie se ridică în șezut și rămase nemișcată câteva clipe, năucă.

– Nu știu. Nu cred.

Doamna Driscoll și Aggie o ajutară să se ridice în picioare.

Flossie privi peste umăr și trase aer în piept, uluită.

– Vitraliul nostru!

Povestea crucii trebuia să includă în forma finală cinci scene care înfățișau nașterea lui Hristos, botezul, învierea și așezarea de-a dreapta Tatălui. Flossie distrusese o întreagă secțiune dintr-unul dintre sferturile de jos.

Își duse mâna la gură.

– O, nuuu!

Doamna Driscoll culese niște bucăți de sticlă colorată, care se lipiseră de partea din spate a fustei lui Flossie.

– Măcar nu ai dărâmat panoul. Ar fi putut să te strivească. Ești rănită?

– Nu, sunt bine. Probabil că m-au protejat jupoanele, dar uitați-vă și voi... Se întoarse către doamna Driscoll, dându-și seama că picioarele începuseră să îi tremure. Câtă muncă! Câtă muncă! Îmi pare atât de rău... Nu știu ce s-a întâmplat, m-am întors și...

– Era inevitabil să se întâmple odată și odată, la cât de aglomerată e încăperea asta. Doamna Driscoll îi întinse una dintre bucățelele de sticlă. Dacă nu s-ar fi desprins în contact cu corpul tău, probabil s-ar fi spart. Haideți să le punem pe toate la locul lor.

Luând bucățica de sticlă, Flossie se uită la ea, apoi la doamna Driscoll și apoi la vitraliu. Nu fixase niciodată, dar absolut niciodată, fragmentele de sticlă pe panoul de sticlă care servea drept șevalet. Fiecare etapă a realizării vitraliilor o entuziasma, însă aceasta era chiar cea care i se părea de-a dreptul magică. Era cea în care schița prindea viață.

– Încep eu de sus, rosti doamna Driscoll, învârtind o bucată de ceară între degete, după care o lipi de o bucată de sticlă de un galben-brun. Tu din margine.

Flossie se uită la schița de pe carton. Marginea secțiunii respective era traversată de o dâră de castaniu. Îngenunchind, culese bucățile de sticlă maronii pe care le desprinsese în cădere. O secundă mai târziu, Aggie îngenunche lângă ea cu niște tăvi și se apucară amândouă să sorteze bucățile de sticlă pe culori până la ultima.

– Baftă! îi șopti aceasta, după care se întoarse la locul ei.

Cât se ocupase cu trasarea contururilor porțiunilor de diferite culori pe carton, Flossie nu se gândise efectiv la vasta cantitate de sticlă care, ulterior, trebuia tăiată și încorporată în fiecare vitraliu. Una era să vadă pe cineva făcând operațiunea aceasta și cu totul alta să se confrunte personal cu ea. La terminarea programului de lucru, ea și doamna Driscoll tot mai aveau de așezat sute de piese.

– Din păcate, m-a apucat o durere de cap, rosti doamna Driscoll, frecându-și fruntea. Va trebui să terminăm mâine.

– Îmi pare foarte rău. Flossie lipi o bucată de sticlă oliv de panoul imens de sticlă transparentă pe care îl numeau „șevalet". Duceți-vă acasă. Termin și eu rândul acesta și plec.

Doamna Driscoll șovăia.

– Ai grijă să nu rămâi până prea târziu. Nu e bine să circuli după lăsarea întunericului.

– O să fiu atentă.

Cu un oftat profund, doamna Driscoll se ridică cu greu în picioare.

– Bine, atunci. Noapte bună, domnișoară Jayne.

Celelalte fete plecară la puțin timp după doamna Driscoll, până ce în atelier rămaseră doar Flossie și Aggie.

– Vrei o mână de ajutor?

Flossie își ridică privirea. Părul blond și ochii albaștri ai colegei ei contrastau puternic cu părul ei negru și cu ochii căprui. Aggie era înaltă și mlădioasă, în timp ce silueta ei era plină de rotunjimi.

– Nu-i nevoie să rămâi, îi spuse Flossie.

– Nu mă deranjează. Așezându-se turcește lângă ea, Aggie luă o bucată de sticlă și o ridică în lumină. E ca un puzzle, nu?

– Doar că piesele nu au forme diferite, astfel încât să se potrivească unele cu altele, avem doar schița de pe carton și liniile de demarcație trasate cu vopsea pe șevaletul de sticlă.

– Merge atât de încet doar pentru că nu mai ai șabloanele.

Flossie își ridică privirea la părțile vitraliului care încă nu fuseseră completate. În partea de sus, toate bucățile de hârtie maro, care fuseseră decupate și numerotate pentru a deveni șabloane, fuseseră lipite de panoul de sticlă cu ceară. Între ele exista câte un spațiu de trei milimetri. În mod normal, persoana care alegea sticla lua doar câte un șablon și trecea câte o bucată de sticlă peste spațiul gol până ce găsea una a cărei culoare se potrivea cu cea de pe carton.

Apoi îi dădea piesa aleasă și șablonul fetei care se ocupa de tăiat. Aceasta avea să taie după conturul șablonului, avea să lipească o bucată de ceară de partea din spate a sticlei și avea să o fixeze pe locul de pe panoul mare, din sticlă transparentă. Din moment ce șablonul ei avea un număr, putea să-i găsească cu ușurință poziția exactă pe șevalet localizând fragmentul cu același număr de pe schița imensă, din hârtie groasă și închisă la culoare. Zi după zi, săptămână după săptămână, cele două făceau aceste operațiuni până ce toate bucățile de hârtie de pe șevalet erau înlocuite cu sticlă colorată.

Când Flossie desprinsese piesele de pe panou, pe acesta nu mai existau șabloane de hârtie, pentru orientare. Doar bucățile de sticlă care căzuseră.

– Ai de gând să rămâi până ce-o să termini, nu-i așa? întrebă Aggie.

– Da, dar nu e cazul să rămâi și tu.

– Cum o să-ți dai seama unde vine fiecare culoare fără să poți să ridici sticla în lumină?

– Presupun că va trebui să mă descurc cu un felinar.

– Ba nu, va trebui să *ne* descurcăm cu un felinar.

Fetele își zâmbiră. Nici una nu luă în seamă ninsoarea care începuse cândva după-amiază și se înteți odată cu lăsarea întunericului.

Capitolul 19

Reeve pătrunse în vestibul, călcând apăsat pentru a-și scutura zăpada de pe picioare, și își suflă în palme. Ninsese toată ziua și toată noaptea. Și nu avea încă nici o veste despre domnișoara Jayne.

Nu venise acasă la cină – ceea ce îi bulversase pe toți locatarii de la pensiune. Era ca și cum n-ar fi putut să-și aleagă singuri locurile la masă, fără cartonașele ei de loc. El se întorsese pur și simplu la scaunul său obișnuit, iar toți ceilalți îi urmară exemplul, într-un final.

Dar sub farfurii nu se mai aflau bilețele pictate și nici n-o aveau pe domnișoara Jayne printre ei, ca să înlesnească discuțiile. Domnul Oyster făcuse vreo câteva încercări firave de a-i angrena pe toți în conversație, însă, fără domnișoara Jayne, aceasta se diluase considerabil.

După cină, toți se adunaseră în salon. În mod normal, Reeve s-ar fi întors în camera lui, dar cunoștea prea bine străzile New Yorkului. Cunoștea prea bine disperarea greviștilor. Cunoștea prea bine pericolele care se puteau abate asupra unei doamne care ieșea neînsoțită după lăsarea întunericului.

Murmurând o scuză, își pusese un fular la gât, își îmbrăcase haina și își proptise o pălărie cu borurile rotunjite pe cap și ieșise – de trei

ori – pentru a încerca să dea de ea. Poate că era o femeie emancipată, poate că îi dăduse peste cap rutina, ca tuturor celorlalți, dar Reeve nu credea că era atât de bine pregătită pentru independență pe cât se credea. Iar acum era pe undeva pe străzi, singură, și poate că dăduse de necaz.

Sperase că doamna Dinwiddie avea să-i spună ceva, să-l încurajeze să plece în căutarea ei. Așa ar fi avut măcar o justificare pentru tot acest efort. Dar bătrâna nu scosese nici un cuvințel, ci se dusese în salon cu ceilalți, exprimându-și foarte vocal admirația pentru perdelele pe care le făcuse doamna Holliday.

Se tot gândea la tatăl domnișoarei Jayne, cum venise să verifice unde locuia, să se asigure că totul era în regulă cu pensiunea. Ce i-ar putea zice el omului aceluia dacă se întâmpla ceva cu fiica lui? Cum ar putea să-i explice că se dusese la culcare, complet indiferent, știind clar că ea era undeva pe afară?

Nu putea. Nici nu voia. Pe el nu-l verificase nimeni așa, iar expresia de pe chipul tatălui ei când îi vorbise despre ea, felul în care se lăudase cu lucrările ei pur și simplu pentru că fuseseră realizate de ea îl impresionaseră profund. Astfel, se aventurase în furtuna de zăpadă, în încercarea de a o găsi, de dragul tatălui ei.

Prima dată, mersese până la capătul străzii lor, de câteva ori. A doua oară, verificase și câteva alei din Central Park. A treia oară, avansase cam un kilometru și jumătate pe Madison.

Acum, ultima oară, era tentat să se ducă pe jos tocmai până pe Fourth Avenue, unde se aflau atelierele Tiffany, dar era pur și simplu prea departe. Tramvaiele nu mai circulau, așa că, oriunde s-ar fi aflat domnișoara Jayne, aceasta ar fi trebuit să ia o trăsură. Se întreba dacă avea suficienți bani la ea pentru asta.

Dându-și jos haina, o puse în cuier, alături de pălărie, după care își trase fularul de la gât. Ceilalți locatari se retraseseră de mult în camerele lor. Focul din salon fusese redus la o grămăjoară de cărbuni care mai luceau slab.

Poate că se întorsese cât lipsise el. Porni pe hol, cu pașii amortizați de covor. Ajuns la ușa sa, văzu că pisica se strecurase înăuntru și se ghemuise pe un colț al patului. Înaintând, ajunse în dreptul ușii domnișoarei Jayne, unde se opri, șovăind. Nu putea să o deschidă pur și simplu. Își lipi urechea de ușă. Nu se auzea nimic.

Îndreptându-și spatele, își frecă falca, după care bătu încetișor.

– Domnișoară Jayne? Domnișoară Jayne? Ești acasă?

– Tot nu s-a întors. Era vocea somnoroasă a domnișoarei Love. Credeți că a pățit ceva?

– Sunt sigur că e bine, o minți el. Mie doar – încercă să găsească repede un pretext – mi s-a părut c-am auzit ceva. Culcați-vă la loc! Probabil s-a dus în vizită la una dintre colegele ei de la Tiffany și rămâne acolo peste noapte.

Dar el știa că domnișoara Jayne n-ar face asta, nu fără să anunțe pe cineva. Îi trata pe toți locatarii pensiunii de parcă ar fi fost membrii familiei ei.

Familie. Reeve clătină din cap. Era atât de naivă! Oamenii aceștia nu erau familia ei, așa cum nu erau nici lăptarul, nici cel care aprindea felinarele, însă în mintea ei toți erau frații, verii și bunicii ei adoptivi. Nu i-ar fi lăsat să-și facă griji pentru ea – nu că vreunul dintre ei era cu adevărat îngrijorat. Toți se duseseră la culcare fără nici o strângere de inimă.

Întorcându-se în salon, îngenunche în fața focului, puse pe vatră niște bușteni și răscoli cărbunii până ce flăcările reînviară. Încet-încet, degetele i se dezghețară, și începu să-și simtă din nou tălpile. Știa că greviștii încetaseră de mult să mai picheteze sediul Tiffany, dar tot nu putea să scape de neliniștea care i se cuibărise în piept. Oare trebuia să se ducă la poliție? Își îngropă chipul în palme, frecându-și obrajii. Pur și simplu nu știa ce era de făcut. Poate că ar fi trebuit să o trezească pe doamna Dinwiddie, să vadă ce părere avea ea.

Cu un șuierat de vânt, ușa de la intrare se deschise cu zgomot. Domnișoara Jayne intră cu pași trudiți, cu haina fluturându-i peste poale și cu un val de ninsoare împingând-o din spate. Ridicându-se brusc, Reeve traversă încăperea și închise ușa cu putere. În tăcerea care se lăsă brusc nu se distingea decât vântul care biciuia ferestrele, în timp ce orologiul de pe polița căminului îi reamintea că timpul își continua trecerea.

– V-ați întors teribil de târziu.

Avu grijă să-și mențină tonul măsurat și neutru.

Umerii lăsați îi erau acoperiți cu un strat de zăpadă, la fel ca mânecile hainei, poalele îi erau ude și avea fularul înfășurat strâns peste cap.

– Șșș... și dumneavoastră ați rămas în salon până foarte târziu.

Reeve își permise un mic zâmbet. Măcar mai avea un pic de sfidare în ea.

– Unde ați stat până la ora asta?

– La muncă.

Reeve se mai uită o dată la ceasul din salon.

– Până la trei dimineața?

Flossie încerca să-și desfacă fularul, însă mâinile ei înghețate, acoperite cu mănuși, refuzau să se îndrepte și să o asculte. Dându-i mâinile la o parte, Reeve i-l desfăcu și i-l dădu jos de pe cap. Plin de zăpadă, fularul se îndoi ca un hamac. Tânărul îl scutură în suportul pentru umbrele, după care îl drapă pe cuierul din hol.

Când se întoarse din nou spre ea, descoperi că nu schițase absolut nici o mișcare. Coafura ei în stil Gibson se transformase în ceva care-l ducea cu gândul la o amibă. Niște cârlionți negri stăteau în sus, pe când ceilalți se lăsaseră într-o parte. Reeve nu vedea nimic care să-l facă să creadă că fusese agresată, dar, pe de altă parte, nu-i putea vedea decât pielea de pe față.

– Ați fost atacată? o întrebă el.

– Nu, dar mi-e f-f-f-friiig.

Începu să tremure din toate încheieturile.

Dintr-odată, în loc să mai caute vânătăi, Reeve observă că mănușile îi erau glazurate cu gheață, nasul îi era roșu și buzele vinețiii. Conducând-o în salon, o trase lângă foc, dar nu direct în fața lui, după care începu să-i desfacă încet paltonul cu două rânduri de nasturi. Era de o calitate excelentă, bineînțeles, și îi ferise trunchiul de umezeală, slavă Domnului. Aruncându-l cât colo, îi cuprinse brațele în palme și începu să i le frece în sus și în jos cu putere.

Tânăra închise ochii.

– Mmmm. E bi-biiiine.

– O să te încălzești în doi timpi și trei mișcări.

Dar partea de jos a poalelor fustei era îmbibată cu apă, iar palmele – acoperite în continuare cu mănuși – îi erau în continuare țepene.

Reeve îi întoarse palma către el și desfăcu năsturelul-perlă care-i ținea mănușa strânsă pe încheietură. Peste piele se strânsese un strat gros de gheață. Îndepărtă cât putu din el, după care îi trase mănușa lipită de piele. Cu fiecare centimetru de palmă descoperită, gheața se crăpa cu zgomot.

Tânăra tresări.

– A-au!

Într-un final, reuși să i-o scoată, după care îi cuprinse palma mititică între ale sale, știind bine că nu trebuia să i-o frecționeze sau să o forțeze să se întindă dintr-odată. După ceva timp, femeia își întinse

degetele. Reeve îi strecură palma sub pulpana sacoului său și i-o prinse la subsuoară. Răceala pielii ei se insinuă sub cămașa lui.

Trupul ei începu să se clatine.

Reeve o prinse, ajutând-o să-și recapete echilibrul.

– Ușurel, vrăbiuță mică și gureșă.

Flossie ridică pleoapele. Până și în gene avea cristale de gheață și zăpadă. Susținându-i privirea, Reeve continuă să-i țină mâna prizonieră. Nu se mai uitase niciodată atent la ochii ei. Aveau exact culoarea viorii domnului Nettels. Brad lustruit, cu accente castanii întunecate.

Pleoapele ei se închiseră, după care se deschiseră. Se închiseră, după care se deschiseră din nou.

– Stai trează, îi spuse el, lăsând deoparte toate formalitățile.

Pe buzele ei de un albăstrui-deschis se formă un mic zâmbet, iar ceva ascuns adânc în sufletul lui se trezi la viață. Își îndreptă atenția asupra mâinii ei drepte și reluă procesul desprinderii mănușii. Când îi cuprinse mâna în a sa, observă că avea bătături și se întrebă dacă se datorau muncii ei de la Tiffany. Într-un final, i-o prinse sub celălalt braț. Tremurul ei se reduse la niște înfiorări intermitente, iar buzele începură să-și recapete culoarea firească.

Apucând-o de talie, tânărul o așeză ușurel pe un fotoliu, surprins să observe că aproape îi putea cuprinde cu totul talia în palme.

– Trebuie să-ți dai jos cizmele astea ude.

Poalele fustei ei cafenii se învălurară în jurul ei, ude leoarcă până la vreo douăzeci și cinci de centimetri de la pământ. Evident, nu se punea problema să își dea fusta jos. Cel puțin nu în fața lui. Totuși, din moment ce trunchiul îi fusese protejat, avea să poată să o trimită în camera ei de îndată ce urma să se asigure că picioarele nu îi erau în pericol de a suferi degerături.

Ghemuindu-se în fața ei, întinse o mână.

– Cizma, te rog, domnișoară Jayne.

Flossie se uită lung la poalele fustei, cu brațele moi.

– Sunt prea obosită.

– Ai picioarele reci?

– Mă dor degetele.

Reeve dădu într-o parte tivul fustei și se opri brusc când dădu de panglica din satin roz prinsă de marginea de jos a juponului. Îi urmări conturul șerpuitor, un univers de volane ude, murdare, cenușii, dantelate care se revărsau de sub poalele ei. Își ridică privirea către

ea, însă Flossie avea ochii închiși și bărbia lăsată în piept. Chiar în momentul acela, inspiră profund, cutremurându-se.

Reeve își coborî privirea către pieptul, talia ei și apoi către valurile de material sub care erau ascunse șoldurile ei.

– Măcar întinde-ți piciorul, ca să poată fi cuprins de căldura din cameră.

Femeia nu schiță nici o mișcare.

Înghițind în sec, dădu într-o parte volanele, însă nu făcu decât să dea de alte volane. Câte jupoane avea pe ea? Se lăsă pe spate, mutându-și greutatea pe călcâie, cu palmele sprijinite pe coapse, cu pulsul haotic, de parcă tocmai ar fi făcut un tur de Central Park, cu viteză maximă.

– Cum ai ajuns acasă? o întrebă el.

– Pe jos.

Capul ei rămase plecat, iar ochii închiși.

– Tocmai din Fourth Avenue?

Nici un răspuns.

– În miez de noapte?

Nici un răspuns.

– Singură?

Nici un răspuns.

Simți cum ceva în maxilar începu să zvâcnească.

– De ce n-ai luat o trăsură?

Din nou, nici un răspuns. Dar, dacă ar fi mers pe jos atâta cale, ar fi avut ghetele acoperite cu un strat gros de gheață. La cât de extenuată era, nu credea că era în stare să facă altceva decât să se prăvălească în pat, cu cizme cu tot. Iar dacă degetele ei de la picioare erau în pericolul de a degera, ceea ce făcea el acum – sau nu făcea – ar fi putut reprezenta diferența dintre a și le păstra sau a și le pierde.

Bâjbâind pe sub jupoanele ei, preferă să se prefacă a căuta ceva sub pat, însă, când dădu de o gleznă subțire, acoperită de pielea cizmei, nu mai avu de ce amăgire să se agațe. O apucă și o trase.

Cizma ei avea un șir lung de nasturi mici și negri, din piele, acoperiți cu o pojghiță de gheață. Nasturi pe care el n-avea cum să îi poată desface cu degetele sale butucănoase.

– Nu te mișca, zise el. Vin imediat înapoi!

Se duse în pas alergător până în camera sa, încercând să calce cât mai ușor, pentru a nu-i trezi pe ceilalți locatari. Deschise sertarul de la masa sa de lucru și bâjbâi până dădu de o cutie aflată chiar

în spate, o deschise, scoase un cârlig de descheiat nasturi din lucrurile mamei sale, după care înșfăcă două prosoape de pe lavoarul său.

Cât lipsise el, domnișoara Jayne se ridicase din fotoliu și se așezase pe jos, într-o poziție ghemuită, cu mâinile sub cap. Punând prosoapele aproape de foc, Reeve porni într-o nouă expediție după una dintre cizmele ei, o descoperi și se luptă cu stratul de gheață și cu nasturii până ce reuși într-un final să i-o dea jos. Își acordă doar o clipă pentru a-i observa ciorapul cu dungi, alb cu roz, înainte de a încerca să tragă de el, dar nu reuși să-l clintească. Iar el n-avea de gând să bage mâna sub fustele ei ca să-i dea jos jartiera. În ciuda convingerii domnișoarei Jayne că locatarii pensiunii Klausmeyer erau toți o familie mare și fericită, el și ea sigur nu erau frate și soră.

Se ridică în patru labe și o zgâlțâi de umăr.

– Trezește-te, domnișoară Jayne. Ai ciorapul ud leoarcă, și trebuie să ți-l dai jos.

Tânăra ridică din umăr, pentru a scăpa de atingerea lui.

Reeve o zgâlțâi din nou.

– Trezește-te! Doar cât să-ți dai ciorapul jos. De restul mă ocup eu.

Pufăind morocănoasă, Flossie întinse mâna către poale.

Întorcându-se cu spatele, Reeve așteptă. La un moment dat, auzi un scâncet, așa că se uită peste umăr. Strâmbându-se, Flossie își ținea în mână talpa goală, cu jupoanele revărsându-i-se în jur.

– Doare? întrebă el.

Mușcându-și buza, tânăra încuviință din cap.

Îndepărtându-i mâinile, Reeve îi lipi talpa de coapsa lui și îi acoperi cât putu de mult din picior cu palmele.

– E bine că doare. Iar pielea e roșie, nu albă, moale și nu tare, ceea ce iar e bine.

– Focul... Flossie se uită cu jind spre cămin. Putem să stăm mai aproape de foc?

Reeve clătină din cap.

– N-am face decât să agravăm lucrurile. Trebuie să te încălzim încetul cu încetul. Am pus niște prosoape lângă foc, totuși. După ce o să-ți încălzesc bine talpa cu mâinile, o s-o învelim într-un prosop cald.

Își mută poziția mâinilor pe piciorul ei.

– Nu te uita! Pe chip îi trecu o altă grimasă de durere. Am degete urâte la picioare.

– Mă tem că e prea târziu pentru asta. Am văzut deja că acela din mijloc e ușor curbat și mult mai lung decât toate celelalte. Reeve clătină din cap. Sper să nu mă aleg cu coșmaruri.

Buzele ei zvâcniră, după care trăsăturile îi fură îmblânzite de începutul unui zâmbet. Un zâmbet care-i punea în valoare obrajii și atrăgea atenția asupra zonei aflate chiar deasupra buzei ei de sus.

– Poate că o să degere și-o să cadă.

– Ah, ce idee bună! Să-l las așa, să înghețe în voie?

– Da, dacă nu e prea mare deranjul.

Reeve se trezi că un zâmbet involuntar tot încerca să-i relaxeze buzele, deși nu îl lăsă să aibă câștig de cauză. Totuși, avu grijă să țină la căldură infamul deget.

– Dorința-ți mi-e poruncă.

– Chiar așa? Flossie își înălță ușor capul, acum complet trează. Și-atunci de ce nu stai cu noi, în salon, după cină?

Reeve se concentră din nou asupra piciorului ei. Nu doar degetele ei erau neobișnuite. Avea niște tălpi uriașe pentru o femeie de statura ei. Chiar și așa, erau frumos modelate, bine arcuite și erau surprinzător de moi pentru o femeie care muncea.

– Ce te-a făcut să rămâi la muncă până atât de târziu? întrebă el.

– A trebuit să refacem o porțiune de vitraliu, așa că am rămas peste program.

Ridicându-i talpa de pe coapsa lui, o prinse într-o palmă și îi acoperi degetele cu cealaltă.

– Să refaceți? Ce s-a întâmplat? S-a spart ceva?

– Nu, slavă Domnului!

Tonul ei se stinse, la fel ca privirea.

Luând unul dintre prosoape, Reeve îl înfășură în jurul piciorului, după care întinse mâna.

– Și celălalt.

Flossie se împinse în mâini până ce reuși să stea în șezut.

– Mă descurc singură.

Reeve îi înmână cârligul de descheiat nasturii.

– Aș fi crezut că Tiffany are o afacere mai curată de-atât. Nu mi se pare prea eficient și prea profitabil ca vitraliile sale să aibă nevoie să fie refăcute.

Gheața de pe cizma aceasta se topise între timp, însă Flossie nu reușea deloc să desfacă nasturii. Confiscând cârligul, Reeve preluă controlul operațiunii.

– Nu a fost vina domnului Tiffany, rosti Flossie, ci a mea. M-am lovit de unul dintre vitraliile la care lucrăm, am dărâmat niște piese și a trebuit să le lipesc pe toate la loc.

– Și asta a durat până la trei dimineața?

– A fost un fel de proces de reparare prin încercare. Retrăgându-și piciorul din strânsoarea lui, Flossie își puse o mână pe tocul cizmei și pe cealaltă în vârf, după care își scoase încălțămintea. Măcar a rămas Aggie cu mine, să mă ajute, altfel aș fi fost și acum acolo.

– Aggie?

– Domnișoara Wilhemson. O prietenă și totodată una dintre fetele cu care lucrez.

Își ridică arătătorul și îl roti, sugerându-i să se întoarcă.

Reeve se întoarse cu spatele și așteptă până ce ea își dădu jos ciorapul. Tovarășul său cu dungi albe și roz zăcea, mototolit, pe podea lângă o jartieră roz împodobită cu o fundă uriașă. Reeve închise imediat ochii și se forță să se concentreze asupra discuției pe care o purtau. Nu-i venea să creadă că vecina lui dărâmase unul dintre vitraliile lui Tiffany. Avea noroc că nu fusese dată afară. Sau, cel puțin, presupunea că n-o concediase nimeni.

Când nu mai auzi nici un foșnet în spatele său, aruncă o privire peste umăr. Flossie stătea jos, ținându-și talpa și degetele în palme, cu chipul încrețit.

– Nu face asta!

– Mă mănâncă, mă arde și parcă mă înțeapă o mie de ace mititele.

– Asta e bine. Înseamnă că n-o să pierzi nici un deget, fie că-ți plac, fie nu. Îngenunche în fața ei și-i lipi talpa de piciorul său. Te-a concediat?

– Nu, slavă Domnului!

– Dar a trebuit să rămâi la muncă până ce ai terminat de reparat tot?

– Nu m-a obligat nimeni. Am făcut-o din proprie inițiativă.

Își propti brațele pe podea pentru a-și susține greutatea și se așeză mai comod, cu chipul oarecum eliberat de tensiune.

– De ce? întrebă el.

– De ce? Adică de ce am stat peste program?

– Adică de ce ai rămas acolo atât de mult încât să-ți pui în pericol integritatea corporală venind pe jos, în miez de noapte, asta ca să nu mai zic nimic despre degerături?

– Nu exista nici un pericol să fiu acostată. Ce om întreg la minte ar ieși pe străzi pe o vreme ca asta?

– Cam așa e, mormăi el, luându-i talpa și încălzindu-i-o în palme. Oricum, n-ar trebui să mai faci așa. Nu trebuie să dovedești nimic doar pentru că ești femeie.

Flossie își îndreptă poziția, și aerul de relaxare dispăru.

– Nu încercam să dovedesc nimic.

– Nu? Ai lucrat până la trei dimineața și ai venit acasă pe jos, pe o furtună de zăpadă, și chiar nu încercai să dovedești nimic? Reeve ridică dintr-o sprânceană. Ori ești foarte naivă, ori minți.

Tânăra își smulse piciorul din strânsoarea lui.

Reeve întinse mâna după al doilea prosop, îl desfăcu și așteptă.

– Pot să mă descurc și singură.

– Nu la fel de ușor pe cât mi-ar veni mie să te ajut.

– Am zis că mă descurc.

– Încerci cumva să-mi dovedești ceva?

Flossie înșfăcă prosopul din mâna lui și își înfășă piciorul în el într-un mod fantezist.

– Dar tu de ce nu te culcași până la ora asta?

„Bună întrebare", își zise el în gând. Ferestrele erau încontinuu bombardate cu gheață și zăpadă. *Ta-ta-ta.*

Tânăra își ridică privirea către el.

– Nu mă așteptai pe mine, nu-i așa?

– Sigur că nu.

Reeve se ridică. Flossie făcu ochii mari.

– Chiar asta făceai. Îți... îți făceai griji pentru mine, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu. Pur și simplu aveam multe pe cap, nu puteam să dorm și te-am auzit când ai intrat.

Din nou! Obrajii i se înălțară un pic, iar buzele frumos modelate se întinseră într-un zâmbet destul de atractiv. Femeia îl măsură din cap până în picioare.

– Am înțeles. Frumoasă pijama!

Instantaneu, un val de căldură îi asaltă obrajii lui Reeve.

– M-am schimbat înainte de a ieși din cameră.

Flossie ridică din sprâncene.

– Și ți-ai pus și sacoul, lavaliera, bretelele, șosetele și pantofii? Atât de repede încât să mă întâmpini chiar când am trecut peste prag?

Aplecându-se, Reeve îi culese ciorapii, jartierele și mănușile, le împachetă și i le oferi.

– Ai face bine să-ți schimbi hainele astea ude înainte să faci pneumonie.

Ochii ei se luminară, însă, contrar obiceiului ei, nu scoase nici un cuvânt.

Ajutând-o să se ridice, Reeve îi luă cizmele, după care o conduse până la ușă, în timp ce ea se chinuia să meargă cât mai firesc în condițiile în care avea tălpile înfășurate în prosoape.

– Noapte bună, domnișoară Jayne.

– Noapte bună, domnule Wilder. Flossie luă cizmele din mâinile lui, după care îl opri punându-și o mână pe brațul lui. Și mulțumesc, sincer. Chiar apreciez ajutorul pe care mi l-ai dat și... ei bine, faptul că ai rămas treaz până m-am întors acasă.

Cu o mișcare scurtă din cap, Reeve se întoarse în camera lui, închise ușa și rămase lângă ea, cu fruntea lipită de panoul de lemn. O putea auzi cum se mișca în camera alăturată. Pisica se ridică, după care veni să se frece de picioarele lui. Aplecându-se, o luă în brațe și o scărpină după urechi până ce în camera vecină nu se mai auzi nici o mișcare.

Și totuși, aproape că se iveau zorii până când reuși să adoarmă.

Capitolul 20

– Dacă ați putea să pocniți din degete și să vă transportați în alt loc, unde ați vrea să ajungeți?

Doamna Dinwiddie își puse cartonașul lângă castronașul ei de supă și se uită întrebător la domnul Wilder.

Flossie își înăbuși un zâmbet de satisfacție. Avea să-l scoată din încăperea aceasta – la modul figurat măcar.

– În camera mea, răspunse el.

Flossie miji ochii.

– Ei, prostii! Doamna Dinwiddie agită lingura spre el, într-un gest care arăta clar că nu îl credea. Ești scriitor, domnule Wilder. Folosește-ți imaginația!

– Sunt reporter de ziar. Nu-mi imaginez lucruri.

Domnul Nettels pufni. Domnul Wilder îl săgetă cu o privire tăioasă.

– Și totuși, continuă doamna Dinwiddie, încearcă să intri în spiritul jocului. Dacă ai putea să ajungi într-o clipită în orice loc din lumea asta, ce ai alege?

Reeve aruncă o privire către colțul încăperii, ca și cum și-ar fi cântărit opțiunile înainte de a-și concentra din nou atenția asupra doamnei Dinwiddie.

– Cred că m-aș duce la Târgul Mondial de la Chicago – după ce o să-și deschidă porțile, bineînțeles.

Chipul bătrânei se lumină, și ea schiță un zâmbet din care îi radiau nenumărate riduri.

– Ce alegere minunată! Și mie mi-ar plăcea foarte mult să mă duc. Domnul Tiffany o să trimită două fete, dar nu știm dacă domnișoara Jayne o să fie una din ele, nu-i așa, domnișoară Jayne?

– Nu, și o să mai dureze până ce o să ia o decizie.

– Și pe ce-și va baza hotărârea? întrebă domnul Wilder.

– Pe performanța de la locul de muncă.

Își aranjă o șuviță de păr în coafură. Domnul Wilder era singurul care știa de gafa pe care o comisese la muncă – în afară de celelalte angajate de la Tiffany, bineînțeles. Însă în ultima lună lucrase cu și mai multă râvnă și venise și mai devreme diminețile. De o săptămână fusese mutată de la trasarea schiței, și acum lucra cu Nan. Aceasta alegea sticla, apoi Flossie o tăia exact după forma șablonului. Era o muncă mai grea decât părea la prima vedere, așa că toată săptămâna o duruseră brațele și degetele.

Netezindu-și șervetul din poală, Flossie ghidă conversația în așa fel încât să nu mai fie vorba despre ea, iar ceilalți să fie și ei incluși.

– Din moment ce nu ați stat în salon cu noi aseară, s-ar putea să nu știți că duminică o să fie ziua de naștere a doamnei Holliday.

Domnul Wilder se uită la tânăra care stătea lângă el.

– La mulți ani, doamnă Holliday!

– Mulțumesc. Aceasta îl privi în ochi, evident entuziasmată. O să veniți la petrecerea mea, nu-i așa?

Domnul Holliday mângâie ușor mâna soției lui.

– Bineînțeles că o să vină.

Domnul Wilder făcu o încercare firavă:

– La petrecere?

– A, da. Domnul Oyster își scoase un rest de mâncare dintre dinți cu limba. Doamna Jayne a făcut toate aranjamentele să mergem cu toții la patinoarul din Central Park duminica asta.

Privirea domnului Wilder se întoarse asupra ei, apăsătoare.

– Din păcate, sunt...

– Vine chiar și doamna Dinwiddie, interveni aceasta, întrerupându-i refuzul.

Știa că-și dorea să interacționeze cu ei, să facă parte din familia lor, dar cu toate acestea refuza mereu. Nu avea absolut nici o logică.

– Bineînțeles că vin. Bătrâna își tamponă buzele cu șervetul. N-aș rata o asemenea ocazie, și nici domnul Wilder, nu-i așa?

Privirea ei albastră se ațintì într-a lui.

Doamna Dinwiddie era trecută de șaptezeci de ani, dar fusese măritată cu un colonel în rezervă și crescuse un fiu. Flossie se minuna ori de câte ori vedea cum îi juca pe degete pe bărbații din casă.

În loc să răspundă, domnul Wilder scoase un sunet incert, după care luă încă o lingură de supă.

Capitolul 21

Reeve cerceta portretul neterminat al doamnei Dinwiddie. Nu părea cine știe ce, doar doi ochi și dâre de vopsea roșie care acopereau restul feței.

– Vă obosește să pozați pentru portretul ăsta? o întrebă apoi.

Doamna Dinwiddie îi turnă ceai în ceașcă, învăluită într-un miros de ulei de camfor.

– Deloc. Domnișoara Jayne mă distrează destul de mult.

Tânărul scoase un sunet plin de nemulțumire.

– Poate că, după ce termină cu mine, o să îți facă portretul și ție.

Reeve îi adresă o privire de avertisment, însă femeia pur și simplu îi înmână ceașca plină. Tânărul se instală pe fotoliul aflat lângă al ei, și discutară despre procesul lui Lizzie Borden, falimentul companiei ferate Philadelphia & Reading și despre cel mai recent articol al său despre femeile emancipate.

– Nu poți nega, rosti doamna Dinwiddie, privindu-l peste lentilele ochelarilor, că modul în care se prezintă căsătoria în vremurile noastre are o anumită componentă mercantilă.

– Ah, nu și dumneavoastră!

Reeve se uită încruntat la ea.

– Hai, recunoaște! De cele mai multe ori, soțiile se ocupă de cele mai josnice dintre muncile necalificate.

Reeve scoase un oftat.

– O să recunosc că sunt multe femei care stau cocârjate peste albia de rufe, dar nu e ca și cum viețile soților lor ar fi mai puțin sordide sau monotone. Bieții oameni sunt plecați toată ziua, împachetând cod înghețat sau vânzând trabucuri de cinci cenți sau făcând vreo altă muncă grea, cu nimic mai bună decât cea pe care o fac partenerele lor de viață.

Mai petrecură încă un sfert de oră într-o dezbatere revigorantă. Reeve dădu un pic înapoi, însă câștigă chiar mai mult teren ulterior. Deja avea o mulțime de idei pentru următorul său articol.

– Deci vii la petrecerea de la patinoar? îl întrebă ea, luându-și andrelele și lucrul. Din câte-și putu da seama Reeve, făcea ceva albastru închis.

– Mă tem că, de data asta, nu, răspunse el.

– De ce?

– Nu am patine, și aș prefera să nu-mi dau banii ca să închiriez unele.

– Poți să le împrumuți pe ale lui Herschel.

– Ați păstrat până acum patinele fiului dumneavoastră?

– Da.

Reeve se foi în fotoliu.

– Sunteți foarte generoasă, mulțumesc, dar tot nu vin.

– De ce nu?

Reeve își frecă palmele de stofa pantalonilor.

– Nu știu să patinez.

– Pfff! E o nimica toată. Îți prinzi patinele de încălțări și ai pornit.

Când se uitase la alții cum patinau, de la fereastră, i se păruse ușor, dar nu se putea să fie atât de simplu pe cât păruse, căci altfel n-ar fi văzut atât de mulți patinatori căzând.

– Doar nu vreți să spuneți că o să patinați și dumneavoastră? întrebă el.

– O, Doamne, nu! Mi-aș crăpa dovleacul în doi timpi și trei mișcări. Nu, am de gând să închiriez o sanie cu scăunel.

Reeve încremeni. Din nou, doamna Dinwiddie avea să-și cheltuiască banii doar pentru că așa dorea domnișoara Jayne.

– Dar nu sunt cam scumpe?

– Nu din cale-afară.

Clinchetul andrelelor ei părea nefiresc de tare în tăcerea care se lăsase în camera bătrânei.

Reeve bătu ușor cu degetul mare în piciorul său. Oare care ar fi momentul în care ar trebui să intervină? Dacă pur și simplu nu se pricepea la calcule? Dacă i se întâmpla să cheltuiască prea mult și nu mai reușea să-și achite chiria? Nu se mai interesase niciodată de situația ei financiară, pentru că nu fusese nevoie.

– Doamnă Dinwiddie, credeți că e înțelept să vă cheltuiți banii pe asemenea frivolități?

Andrelele ei se opriră câteva clipe.

– Asta e o întrebare filosofică sau una practică?

– Practică.

Doamna Dinwiddie își lăsă lucrul în poală și se uită fix la el preț de câteva secunde.

Reeve își simți obrajii încălzindu-i-se.

– De fapt, nu e treaba mea. Vă rog să mă iertați!

Bătrâna doamnă clătină din cap.

– Nu, apreciez că-ți faci griji pentru mine. Nu ăsta-i motivul pentru care nu ți-am răspuns. Se uită într-o parte, trase aer în piept, după care îl fixă din nou cu privirea. Din moment ce suntem prieteni atât de buni, o să-ți încredințez un mic secret. Am destul de mulți bani. Dacă aș fi vrut, aș fi putut trăi în continuare în clădirea cu fațadă de ardezie în care am locuit cu Robert patruzeci și patru ani. Dar am preferat să mă mut într-o pensiune, ca să fiu înconjurată de oameni, ca să am cu cine să iau cina, ca să am cu cine să stau în salon după masă...

Reeve clipi, nedumerit. Habar n-avusese că așa stăteau lucrurile.

– Am încercat și niște pensiuni mai cu pretenții, continuă ea. Dar m-am săturat repede de aerele pe care și le dădeau ceilalți locatari, așa că am căutat un loc curat, aflat într-un cartier respectabil și cu oameni buni la suflet. Întinzând mâna peste măsuța dintre ei, îl bătu ușurel pe braț. Și, în mod clar, dumneata ești chiar un astfel de om.

Reeve își îndreptă poziția.

– Îmi cer scuze. N-am știut. N-am vrut să vă jignesc în vreun fel.

– Bineînțeles că nu. Tocmai de aceea o să vii și dumneata la petrecerea pe patine a doamnei Holliday.

– Ia stați puțin... ce?

– E foarte tânără, domnule Wilder. Și s-ar simți foarte jignită dacă nu ai veni. Ar crede că ai ceva cu ea, că poate nu e suficient

de plăcută, de frumoasă sau o soție suficient de bună pentru domnul Holliday. Își luă din nou lucrul. Nu, trebuie să vii cu noi, chiar dacă o să stai doar puțin. Patinele lui Herschel sunt într-o cutie, pe dulapul ăla de acolo.

După câteva clipe de șovăială, Reeve mormăi ceva cum că era de acord, se ridică și luă patinele din locul indicat.

Capitolul 22

Întinzându-și picioarele, Reeve își încrucișă gleznele și se rezemă de spătarul băncii, mulțumit să-i privească pe ceilalți patinând. Cerul lipsit de nori permitea razelor soarelui să ofere ceva căldură, atenuând gerul de iarnă.

Sute de patinatori pluteau pe lacul din Central Park într-o stare care, din punctul lui de vedere, semăna foarte mult cu euforia dată de zbor. Un bărbat cu un frac indigo trecu pe lângă el cu mâinile la spate, alunecând întâi pe un picior și apoi pe celălalt. Apoi apăru ca vântul și ca gândul un băiețel, care șterpeli în trecere șapca roșie a altui ștrengar. Cu un strigăt de protest, puștiul rămas cu capul descoperit porni în urmărirea lui, fără să dea vreo atenție faptului că era pe patine, ca și cum pur și simplu ar fi alergat.

Privindu-l, Reeve clătină din cap, uluit. Era cu totul altfel să privească patinatorii de pe o bancă decât de la fereastră. Putea auzi șuieratul patinelor pe gheață, simțea aerul rece, înțepător, mirosea fumul de la focurile făcute în cabinele de încălzire și aproape că putea simți gustul castanelor care se coceau pe jar.

Doamna Dinwiddie îi făcu cu mâna de pe sania ei cu scaun, aproape de nerecunoscut de sub toate blănurile cu care era acoperită, haina groasă și fularul înfășurat bine peste gură și nas. Domnul Nettels patina în urma ei, ținând mânerele scaunului și împingând-o cu putere.

– Haideți și dumneavoastră, domnule Wilder! strigă domnișoara Love, alunecând cu grație pe lângă ei, cu un râs care fu luat de o pală de vânt.

Reeve le făcu și el cu mâna, după care trecu în revistă ceilalți patinatori, căutându-i pe vecinii săi. O văzu pe doamna Holliday, îmbrăcată

cu o jachetă neagră și o fustă, ținându-l de braț pe soțul ei. Înainta încet, cu pași ezitanți, încercând din răsputeri să înainteze peste lacul înghețat plin de urmele neregulate lăsate de ceilalți patinatori.

Totuși, nu avu nevoie să o caute pe domnișoara Jayne, pentru că știa deja unde era, ce făcea și cu cine patina. Oricum, era greu de ratat. Purta o rochie din catifea castanie, care-i accentua curbele, iar blana albă cu care era tivită atrăgea atenția asupra gâtului și asupra încheieturilor ei. Pe cap avea o pălărioară asortată, fixată cu o eșarfă albă ca neaua, legată sub bărbie. Oyster patina în același ritm, în drept cu ea, și se țineau de mână, ca doi îndrăgostiți ieșiți la promenadă.

Își luară avânt cu picioarele stângi, după care le ridicară ușor, lăsându-le în spate, alunecând perfect sincronizați pe patinele drepte. Oyster își plecă ușor capul spre ea, spunându-i ceva care o făcu să schițeze un zâmbet.

Reeve își lovi picioarele unul de celălalt de vreo câteva ori și își băgă mâna înmănușată în buzunarul de la haină, încălzindu-și-o cu ajutorul unui cartof fierbinte pe care i-l dăduse doamna Klausmeyer. Făcu un efort să se uite în altă parte.

Un grup de copii se prinseseră de mâini și șerpuiau printre ceilalți patinatori, iar ultimul băiat abia se mai putea ține pe picioare, împins mereu când într-o parte, când într-alta. Un tată, aflat la câțiva metri de Reeve, își ținea fiul între genunchi, prinzându-l ori de câte ori îi alunecau picioarele de sub el. Pentru o clipă, Reeve se întrebă dacă tatăl lui ar fi făcut același lucru cu el, dacă mama lui n-ar fi murit.

Dincolo de ei, Oyster își strecură un braț pe după talia domnișoarei Jayne și o întoarse în fața lui, acaparând din nou toată atenția lui Reeve. Oyster o conduse în câțiva pași vioi de vals pe gheață. Sau poate că erau pași de mazurcă... Reeve nu putea să-și dea seama exact, dar când patina ea cu spatele, când el, după care înaintau amândoi unul lângă celălalt.

Făcură ocol după ocol, cu fustele ei fluturând în vânt și cu pantalonii lui biciuiți de briza înghețată la fiecare mișcare a baletului lor grațios. O învârtea, o trăgea lângă el. O conducea în serii de piruete, o prindea de talie și, într-un final, o trase într-o răsucire ca o tornadă, mișcându-se într-un cerc mic din ce în ce mai tare, până ce Reeve nu mai reuși să îi distingă.

Într-un final, Oyster încetini, și se opriră, după care o trase aproape și își lăsă capul în jos, șoptindu-i ceva la ureche. Reeve își trase picioarele sub el și își îndreptă spatele.

Râzând, domnișoara Jayne își puse mâinile pe pieptul lui Oyster și se împinse departe de el, patinând cu spatele, după care se întoarse și porni direct către Reeve. Nu făcu nici o încercare să încetinească, nimic care să arate că n-avea să se izbească în plin de o grămadă de zăpadă.

Ridicându-se brusc, Reeve se postă la marginea lacului și îi întinse o mână.

Și ea făcu întocmai.

– Haideți și dumneavoastră cu noi, domnule Wilder.

– Aveți grijă, răspunse el.

Tânăra încetini cu o ușurință plină de grație, îi prinse mâna și îl lăsă să o ajute să pătrundă pe zona cu zăpadă.

Oyster se opri brusc la marginea lacului, împroșcându-l pe Reeve cu cristale de gheață.

– Ratezi toată distracția, Wilder. N-ai de gând să-ți pui patinele?

Reeve aruncă o privire către perechea de patine pe care i-o împrumutase doamna Dinwiddie.

– Poate.

Respirând precipitat, domnișoara Jayne își duse mâna înmănușată la piept.

– Ei bine, eu am de gând să mă odihnesc puțin. Domnul Oyster m-a învârtit serios.

– Da, am văzut.

Fata schiță un zâmbet.

– Chiar așa?

Oyster schiță o plecăciune elaborată.

– Ați fost partenera perfectă, domnișoară Jayne. Cea mai bună dintre toate pe care le-am avut.

Reeve se încruntă. De ce făceau toți asta? De ce îi spuneau că era cea mai bună, indiferent de ce făcea? Da, recunoștea că priceperea ei la patinaj era impresionantă, dar... cea mai bună parteneră? Din toate pe care le-a avut?

Din gura ei ieșeau norișori fini,de abur.

– Pot să stau pe bancă lângă dumneavoastră, domnule Wilder?

– Bineînțeles. Reeve o conduse până la bancă și o ajută să se așeze în timp ce Oyster se îndepărtă pe patine, cel mai probabil în urmărirea cine știe cărei alte tinere inocente.

Scoțând cartoful – acum călduț – din buzunar, Reeve i-l oferi.

– Ce vă mai fac degetele?

Tânăra cuprinse cartoful în căușul palmelor înmănușate.

– Mă furnică un pic, clar. Ah, ce bine se simte! Mulțumesc!

– Cu plăcere. Și cele de la picioare?

– Sunt bine. Ale dumneavoastră?

– Ale mele? Se lăsă pe bancă lângă ea. În regulă. Pur și simplu în regulă.

Domnișoara Jayne se lăsă pe spătarul băncii și îi cercetă pe ceilalți patinatori.

– N-am mai patinat așa de ceva vreme.

Lui Reeve îi stătea pe limbă să spună că se pricepea foarte bine, dar preferă să-și păstreze remarca pentru sine. Ultimul lucru de care avea nevoie domnișoara Jayne era să-i mai aducă și el laude.

Stăteau în liniște, ea studiind patinatorii, el cercetând-o pe ea. Chip oval. Nas subțire. Pomeți înalți. Buză superioară frumos arcuită. Maxilar clasic și – Reeve se uită mai atent – o gropiță foarte, foarte discretă în bărbie. Atât de discretă, că nici nu o observase până atunci.

– Îmi place la nebunie să patinez, suspină ea, cu obrajii înălțându-i-se pentru a lăsa un surâs să-i apară pe chip. Îți dă o senzație de... nu știu... de libertate. Nu vi se pare? Când văzu că Reeve nu-i răspunse, se întoarse către el. Nu vi se pare?

Bărbatul ridică din umeri. Domnișoara Jayne își lăsă capul într-o parte.

– De unde ziceați că sunteți?

– Din New Jersey.

– Înseamnă că sigur ați mai patinat.

Din nou, Reeve nu spuse nimic. Domnișoara Jayne făcu ochii mari.

– Nu ați patinat niciodată?

Privirea lui se duse către un chioșc.

– Vreți o ciocolată caldă?

– Cum e cu putință să fi crescut în New Jersey și să nu fi avut ocazia să patinați?

– Pur și simplu, așa s-a întâmplat.

– De ce?

Reeve își trecu palma peste față.

– Nu aveam voie.

Domnișoara Jayne își îndreptă spatele.

– Nu aveați voie? Adică părinții dumneavoastră v-au interzis să patinați?

– Bunicii, de fapt. Am fost crescut de bunici.

Putea vedea eforturile ei de a se abține, însă într-un final cedă în fața curiozității.

– V-ați pierdut ambii părinți?

– Într-un fel.

Din nou, ezitare. Din nou, capitulă în fața curiozității.

– E un subiect dureros pentru dumneavoastră?

– Nu deosebit, nu.

Un alt norișor de abur se formă rapid în fața gurii ei.

– De ce faceți asta?

Reeve ridică dintr-o sprânceană.

– Ce anume?

– De ce vă limitați întotdeauna răspunsurile la doar trei cuvinte?

– Răspunsurile mele au mai mult de trei cuvinte!

– Ba nu, nu au. Bine atunci... ce s-a întâmplat cu părinții dumneavoastră?

– Au murit.

Tânăra își ridică brațele, într-un gest de resemnare.

– Vedeți?

– Au fost două cuvinte.

– Știți bine la ce mă refer.

Și chiar așa era. Știa exact la ce se referea, dar nu vorbea niciodată despre trecutul lui. Nu pentru că îl deranja în mod deosebit, ci pentru că rar se întâmpla să vină vorba despre asta.

Se ridică.

– Mă duc să iau o ciocolată caldă. Vreți și dumneavoastră o ceașcă?

– Da, mulțumesc.

Folosi timpul petrecut la coadă pentru a-și da seama de ce nu îi venea ușor să vorbească despre părinții lui. Sau despre orice altceva, de fapt. Și nu reuși să găsească decât un singur răspuns viabil: femeia asta emancipată îl speria până în măduva oaselor.

Capitolul 23

– Poftiți! Reeve îi întinse o ceașcă de ciocolată caldă din care ieșeau aburi, sperând că nu o cuprinsese frigul prea tare cât lipsise el.

Domnișoara Jayne lăsă deoparte cartoful – acum de-a dreptul rece – și cuprinse în palme pereții de metal ai cănii cu ciocolată.

– Ahhh! Ce caldă e!

– V-a luat frigul?

– Un pic. Dar ciocolata o să mă încălzească, totuși. Mulțumesc. Suflă peste lichidul închis la culoare.

Reeve se instală lângă ea.

– S-o beți repede. La cât e de frig, n-o să rămână caldă mult timp.

Domnișoara Jayne îl cercetă cu privirea.

– Deci ați fost crescut de bunici?

Pe toți sfinții, chiar că era insistentă. Și totuși, o credea în stare să pună întrebarea asta sub farfuria cuiva, la cină, dacă nu îi spunea acum ce voia să știe.

Luând o înghițitură de cacao, lăsă lichidul cald să-i coboare pe gât.

– Da. Mama a murit când aveam patru ani. Nu mi-a spus nimeni din ce cauză. Iar tata a murit de pneumonie, pe când aveam optsprezece.

– Îmi pare foarte rău. Chipul ei se îmblânzi, iar tonul i se îndulci. Cred că v-ați simțit foarte singur.

Reeve nu spuse nimic.

– Și tatăl dumitale nu s-a recăsătorit?

– Abia mult mai târziu. Și, la momentul acela... ei bine, aveam șaisprezece ani, iar noua lui soție – optsprezece.

Pe lângă ei trecură pe patine două persoane mai în vârstă, probabil soț și soție, care se țineau de mână. Nu era ceva ce Reeve vedea prea des. De obicei, bărbatul o ținea pe femeie de braț sau înaintau unul lângă altul, dar la distanță, ca la promenadă. Dar aceștia doi chiar se țineau de mână. Era cu totul diferit. Arăta nu numai că se iubeau, ci și că erau parteneri, se cunoșteau foarte bine, erau prieteni și se simțeau complet în largul lor împreună. Arăta că simțeau o liniște care le aparținea doar lor.

– De ce nu v-au lăsat să patinați? întrebă ea. Bunicii dumneavoastră, adică...

Reeve ridică din umeri, urmărind cu privirea cuplul pe care-l remarcase.

– Din același motiv din care nu m-au lăsat să mă duc desculț la școală, deși nici unul dintre ceilalți copii nu avea încălțări. Din același motiv pentru care mă obligau să mănânc de prânz acasă, în loc să-mi iau pachet la școală, ca toți colegii mei. Din același motiv pentru care mi-au interzis să mă duc la biblioteca publică – deși, într-un final, au dat înapoi în această privință.

– Ați ieșit vreodată pe furiș din casă pentru a vă duce să patinați?

– M-am gândit de multe ori s-o fac, dar, dacă eram prins, pedeapsa era prea mare ca să merite. Așa că, în loc să mă duc, mă uitam la ceilalți.

– Vă uitați la ei? Dar cum e cu putință, dacă nu plecați pe ascuns?

Un nor trecu peste soare. Reeve își strânse mai bine fularul pe care îl avea la gât.

– Lacul era chiar în spatele casei bunicilor mei. Puteam să-i văd de la fereastra camerei mele.

Domnișoara Jayne trase aer în piept, pe gură, cu o expresie impresionată care-l făcu pe Reeve să-și regrete cuvintele.

– Nu vă uitați așa la mine, zise el. Îmi făcea plăcere.

Tânăra își mușcă buza inferioară.

– Dar nu la fel de mult pe cât v-ar fi plăcut să patinați efectiv.

– Poate.

Privind mai atent patinatorii, Reeve observă că doamna Holliday căpătase mult mai multă încredere în ea, iar acum aluneca pe gheață cu mult mai multă ușurință.

– Ei bine, ce-ați zice dacă am lua măsuri să remediem situația? N-ați vrea să patinați, domnule Wilder?

Reeve o țintui cu privirea.

– Chiar acum?

– Chiar acum.

– Cu dumneavoastră?

– Cu mine.

Trăgând aer în piept, Reeve îl ținu o clipă în plămâni înainte de a expira puternic.

– Nu, îmi pare rău. Nu e... nu e vorba despre dumneavoastră, doar că... doar că n-am nici cea mai mică dorință să patinez.

– Ba eu cred că aveți. Cred că vă doriți cu ardoare să patinați și dumneavoastră cu toți ceilalți.

– Ei bine, în cazul acesta vă înșelați.

În ochii ei apăru o scânteiere de tachinărie.

– Foarte rar mi se întâmplă să mă înșel.

– S-ar putea să fiți surprinsă.

– Foarte rar mi se întâmplă să fiu surprinsă.

– N-o să patinez.

– Ba eu cred că da. Dând pe gât restul ciocolatei calde ca și cum ar fi fost un pahar de whisky, puse cana jos, își frecă palmele și se ridică. Haideți, chiar acum! Hopa sus!

– Nu.

Domnișoara Jayne luă perechea de patine pe care o împrumutase Reeve.

– Prindeți-vă astea de cizme! Și nu vă faceți griji, o să fiu mereu aproape.

Soarele își făcu din nou apariția, făcându-l să-și mijească ochii pentru a se proteja de lumina puternică reflectată pe suprafața lacului și pe zăpada din jur.

– Vă mulțumesc pentru invitație, dar prefer să privesc.

– Sigur că da, și eu sunt o actriță celebră!

Domnișoara Jayne îi agită din nou patinele în fața ochilor.

Reeve i le înșfăcă din mână.

– Dumnezeu a avut un motiv pentru care v-a înzestrat cu două urechi și cu o singură gură, domnișoară Jayne.

Izbucnind în râs, tânăra își roti degetul, arătând către picioarele lui.

– Haideți, puneți-vă patinele!

– Eu chiar...

– Domnul protestează cam prea mult, aș zice.

Își propti o mână în șold. Reeve începu să simtă o zvâcnire în maxilar.

Tânăra se aplecă până ce ajunse cu fața la același nivel cu al lui. În jurul ei plutea un miros ușor de apă de trandafiri.

– Eu nu plec de-aici până nu văd că încercați măcar. Vreți să vi le pun eu?

Ea dădu să îngenuncheze. Reeve o apucă de braț.

– În nici un caz. Mă descurc singur.

Domnișoara Jayne își îndreptă poziția, zâmbind mulțumită de sine.

Prinzând bine patinele de metal de tălpile cizmelor sale, Reeve prinse curelele, le strânse și se ridică.

– Ei, nu stați nemișcată acolo. Haideți, dacă e musai!

– O să vă placă la nebunie. Îi prinse brațul când pătrunseră pe gheață.

Reeve își retrase mâna, cu o mișcare bruscă. Imediat, picioarele îi fugiră de sub el, făcându-l să aterizeze în fund în zăpada adusă de vânt, care îi amortiză cât de cât căderea.

Domnișoara Jayne își mușcă buza de jos, cu o sclipire jucăușă în ochi.

– Așa, ați făcut-o și pe asta. Toată lumea cade. Face parte din experiență. Îi întinse ambele mâini. Sus! Haideți să încercăm din nou!

Reeve se uită fix la ea, încercând să se hotărască dacă să se lase în voia ei sau nu.

Tânăra își înclină capul.

– Știu, la fel ca dumneavoastră, că ați vrut dintotdeauna să ieșiți pe gheață, așa că ați putea să vă permiteți să vă bucurați de experiență. Vă rog!

În adâncul sufletului său, Reeve știa că avea dreptate, dar voise să facă totul în ritmul său, din proprie inițiativă. Nu se împotrivea pentru că nu voia să patineze, ci pentru că i se forțase mâna. Iar acum domnișoara Jayne se aștepta să se bucure de tot instantaneu, pur și simplu pentru că așa voia ea.

Ei bine, avea să-i urmeze instrucțiunile privind patinatul, însă n-avea să savureze senzația decât atunci când avea să fie el pregătit.

După o clipă de ușoară ezitare, o apucă de mâini și se ridică.

– Bine. Acum o să pornesc cu spatele. Tot ce trebuie să faceți e să vă țineți gleznele ferme și patinele în așa fel încât să vă susțină greutatea.

Reeve dădu scurt din cap, în semn de aprobare. Preț de câțiva metri, alunecă pe gheața neregulată, plină de crestături, hotărât să-și mențină echilibrul.

– Vă descurcați minunat. O să ne oprim acum. Îl dusese până în mijlocul lacului, unde mai multe persoane stăteau nemișcate, discutând, în timp ce alții încercau figuri mai dificile. Când vă dau drumul, rosti ea apoi, încercați să mergeți – asta după ce o să vă stabilizați, bineînțeles.

Să meargă? Reeve aruncă o privire în jur. Nimeni altcineva nu mai mergea pe patine.

– N-o să merg.

Domnișoara Jayne închise ochii preț de o clipă, după care îi deschise din nou.

– Mergeți, domnule Wilder. Haideți, start!

Reeve nu se clinti.

– Cu cât începeți să mergeți mai repede, cu atât mai repede putem să ne întoarcem.

Reeve porni. Tânăra îl încurajă, îl lăudă și chiar îl ajută să-și recapete echilibrul când fu în pericol să cadă. Apoi îi luă din nou ambele mâini și porni cu spatele în timp ce-l îndruma să împingă cu o patină în vreme ce se lăsa să alunece pe cealaltă.

Până ca Reeve să-și dea seama de ce se întâmpla, ajunseră să traseze ocoluri lente împreună, de-a lungul marginii lacului. Nu semănau nicidecum cu mișcările agile ale celorlalți, dar patina. Încă nu se hotărâse dacă avea să savureze momentul sau nu.

– V-am citit articolele, rosti ea, cu gulerul pus în mișcare de briză.

– Și nu sunteți deloc de acord cu ele.

Își ținu gleznele mai ferme, pentru a nu se dezechilibra din cauza suprafeței neregulate a gheții.

– Cu anumite părți din ele. Presupun că e destul de normal să crezi că, dacă femeile au stat acasă secole de-a rândul și lumea și-a urmat cursul, dacă dintr-odată n-o să mai stea acasă, lumea o să se oprească pur și simplu. Ridică din umeri. Doar că mie nu mi se pare cine știe ce argument.

– Un cal de luptă și o căprioară nu pot fi potriviți pentru aceleași lucruri, domnișoară Jayne.

Încetiniră și ocoliră un tată care-și conducea băiețelul de mână.

– Recunosc că bărbații și femeile sunt ființe diferite, continuă ea. Dar aici nu e vorba despre masculin și feminin, e vorba despre factorul uman. Femeile sunt oameni, la fel ca bărbații. Drept urmare, avem aceleași drepturi ca voi de a avea slujbe.

– Vorbiți despre drepturi, dar, când ați acceptat să lucrați la Tiffany, i-ați sabotat pe cei mai mult de o sută de bărbați care luptau pentru ale lor. Pentru dreptul de a primi salarii mai bune și de a avea un program mai scurt. Nu numai asta, dar bărbații aceștia au la rândul lor familii de întreținut. De dumneavoastră nu depinde nimeni.

– Dacă femeile ar avea dreptul de a face parte dintr-un sindicat, atunci poate că am fi făcut front comun, căci eu nu am nici o obiecție ca bărbații aceia să fie plătiți mai bine și să lucreze mai puține ore. De fapt, mi-ar plăcea foarte mult să obțină lucrurile pe care le cer. Faptul că eu fac ce făceau ei nu are nici o legătură cu asta, ci cu a-l ajuta pe domnul Tiffany să-și realizeze visul, să-și atingă obiectivul.

– Tiffany? repetă el, cu un pufnet batjocoritor.

– Toată lumea are visuri și țeluri. Și greviștii, și eu, și domnul Tiffany. E ca și cum domnul Tiffany ar fi... nu știu... una dintre debutantele cărora le face mama rochii de bal.

– Debutante?

Mișcându-și energic degetele de la picioare, Reeve încercă să-și stimuleze circulația fără să-și piardă totuși echilibrul.

– Da. Debutantele și mamele lor planifică luni la rând – uneori chiar ani – ieșirea în societate. Dacă ar fi ca fetei respective să-i spună cineva că nu se poate duce la bal după toate aceste pregătiri și cheltuieli pur și simplu pentru că, în ultima clipă, croitoreasa a refuzat să-i facă rochia... ar fi... ar fi imposibil de justificat. Biata fată ar fi distrusă. Are o singură șansă, o singură ocazie de a-și face debutul. Eu pot să vă spun clar că, dacă ar fi fiica mea, aș bate la ușa fiecărei croitorese pe o rază de mulți kilometri până ce-aș găsi una în stare să facă rochia.

Reeve își dădu ochii peste cap. Normal că numai o femeie ar fi putut discuta despre legislația muncii dând un exemplu cu rochii și debutante.

– Iar domnul Tiffany e aidoma unei debutante?

– Exact. Îi adresă un zâmbet. Numai că debutul său în societate – în lumea largă, de fapt – o să fie sub forma unei capele prezentate la Expoziția Mondială Columbiană. Are de gând să se afirme acolo. Greviștii au încercat să-i răpească această realizare, acest vis unic în viață în care a investit enorm de mult timp, o groază de energie și foarte mulți bani.

– Pe-ăștia din urmă nu i-a cheltuit cu muncitorii, mormăi Reeve.

Domnișoara Jayne fie nu-l auzi, fie se prefăcu a nu-l fi auzit.

– Așa că am fost încântată să-l pot ajuta pe domnul Tiffany în orice fel pot. Și nu conta dacă asta implica să trec prin mijlocul unui grup de greviști care-mi aruncau tot felul de insulte, fiind hărțuită de băieței și scuipată de oameni în toată firea.

Reeve redeveni serios.

– Să știți că n-am fost deloc de acord cu modul în care ați fost tratată.

– Nici mie nu mi-a plăcut.

Glasul ei era blând.

Frigul trecuse de mult prin șosetele de lână ale lui Reeve, și aproape că nu-și mai simțea deloc urechile. Încetini și apoi se opri.

– Domnul Tiffany are mai mulți bani decât ar putea să cheltuiască într-o viață de om. Și-ar fi putut permite să-și trateze muncitorii mai corect. Dacă ar fi făcut-o, nu și-ar fi pus în pericol „debutul în societate", cum îl numiți dumneavoastră.

– L-ați întâlnit vreodată pe domnul Tiffany? Ați fost vreodată la el?

– Nici nu am nevoie. Faptele sale vorbesc de la sine, cât se poate de clar.

– Ca și ale celor care m-au scuipat.

Reeve își aranjă mai bine pălăria.

– Da, păi... mulțumesc pentru lecția de patinaj, dar acum o să pornesc spre casă.

– Pentru că i-am luat apărarea domnului Tiffany?

– Pentru că mi-e frig.

– Ah! Ei bine, încă un lucru, atunci, înainte să plecați.

Reeve scoase un oftat.

– Ce lucru?

Aruncând o privire în jur, tânăra se întoarse, formând un cerc mic, atât de în largul ei pe patine, încât nici nu păru a-și gândi mișcările.

– Acolo, zise apoi, arătând în depărtare. Vedeți chioșcul acela unde patinatorii se pot încălzi?

Reeve urmă direcția privirii ei până la o clădire mică, albă, cu patru laturi.

– Da.

– Vreau să porniți spre el, pe patine, cât de repede puteți.

– De ce?

Ea ridică din umeri.

– Ca să simțiți cum e să vă lăsați în voia mișcării, să renunțați la control.

– Nu simt nevoia să simt cum ar fi să nu mai am controlul asupra propriului corp. Cum domnișoara Jayne ridică dintr-o sprânceană, el insistă: Chiar nu.

– Poate că da, poate că nu, dar, în cazul improbabil în care ați fi prea încăpățânat să vă mai aventurați vreodată pe gheață, vreau să știți cum e să patinați, adică să patinați cu adevărat.

Reeve își prinse rădăcina nasului între degete preț de câteva secunde.

– Domnișoară Jayne, vă sunt recunoscător pentru ceea ce încercați să faceți, dar o să mă întorc pur și simplu pe banca mea, o să-mi dau patinele jos și o să pornesc spre casă.

Femeia din fața lui îl atinse ușor pe braț.

– Vă rog? Ați prins totul din zbor, aveți un talent natural pentru patinaj. Sunt convinsă c-o să puteți să o faceți. Aplicați aceeași tehnică, un picior împinge și vă susțineți pe celălalt, ușor îndoit, și apoi schimbați, numai că un pic mai repede.

– Nu vi se pare că ați uitat ceva?

– Ce?

– Nu știu cum să fac ca să mă opresc.

Domnișoara Jayne făcu un gest cuprinzător din braț în jos, arătându-i că nu era ceva pentru care să-și facă griji.

– Pur și simplu o luați spre grămada de zăpadă de pe marginea lacului. Sigur vă opriți.

Reeve nu avea nici o dorință de-a experimenta acea senzație pe care ea considera că trebuia să o guste. Dar nici cea mai mică dorință de a crea o scenă cu ea acolo, în mijlocul lacului, dacă nu-i făcea pe plac.

Mormăind în barbă, se puse în mișcare, pornind glonț către chioșcul de încălzire. Piciorul ușor îndoit, împins cu celălalt. La fel, piciorul ușor îndoit, apoi împins. Patinele zgâriau gheața ca lama unui cuțit pe o gresie. Fulgii de zăpadă i se topeau pe obraji, însă i se lipeau de gene. Din toate părțile îl asaltau râsetele și conversațiile celorlalți patinatori.

Luă un pic mai multă viteză, surprins să descopere că era un pic mai ușor să-și păstreze echilibrul când se deplasa mai repede. Din dreapta sa fu asaltat de niște râsete și chicoteli puternice. Nici nu avu parte de alt avertisment, că se trezi nas în nas cu ei: un șir de puști care se țineau de mijloc, patinând cu viteză maximă și șerpuind printre ceilalți patinatori, angrenați într-un joc copilăresc. Numai că pe el nu îl ocoliră, ci îi tăiară calea.

– Atenție! strigă la ei.

Nu știa ce să facă pentru a se opri. Prin minte îi zburau diverse opțiuni, numai că nu avea decât câteva secunde pentru a reacționa.

Dacă era să cadă și aluneca spre ei, era posibil să taie pe cineva cu lamele patinelor. Dacă se arunca în față, risca să se aleagă cu o mulțime de tăieturi pe mâini și chip. Dacă se izbea de ei, i-ar fi risipit ca și cum ar fi fost niște bile pe o masă de biliard.

Într-un final, își îndoi genunchii și încercă o întoarcere la nouăzeci de grade, stârnind un nor de ace de gheață, dar nu îi reuși manevra. Chiar înainte de impact, mai multe chipuri șocate se întoarseră către el.

Îl înșfăcă în brațe pe puștiul de care se izbi, după care se strădui din răsputeri să-și recapete echilibrul și să-l protejeze pe copil. Ceilalți băieți se prăbușiră ca niște popice, unul dintre ei chiar învârtindu-se pe gheață și ajungând în calea lui, pe burtă, cu membrele răschirate.

Cu o înjurătură, Reeve se smuci în așa fel încât să cotească la stânga. Era prea mult. Picioarele îi zburară de sub el, făcându-l să cadă în fund. Băiatul pe care-l ținea în brațe se trase imediat de pe el și se îndreptă cu mare agilitate.

Puștiul pe care-l lovise cu patina scoase un țipăt ascuțit și chinuitor, evoluând în susul și în josul gamei, când acut, când grav.

O, Doamne! O, Doamne!

Neluând în seamă durerea pe care o simțea, Reeve se întoarse și se ridică în patru labe, apropiindu-se cu mișcări precipitate de băiat, care părea a avea în jur de paisprezece ani. Cu picioarele strânse la piept, băiatul își ținea palma cu cealaltă mână, țipând și legănându-se.

– Lasă-mă să văd!

Reeve trase ușor de brațul băiatului și îl ridică, astfel încât să fie deasupra inimii. Sângele pătrunsese prin materialul mănușii.

– Nu, nu!

Băiatul se trase înapoi, cu lacrimile șiroindu-i pe chip. Reeve îl prinse mai ferm. În jurul lor se strânseră și alți patinatori, veniți care dincotro, care vorbeau toți deodată.

Punând o mână pe capul băiatului, Reeve i-l trase la piept.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău... Închise ochii cu putere. Trebuie să îți dăm mănușa jos, fiule.

– Nu, scânci puștiul.

O undă de agitație în mulțime îi atrase atenția lui Reeve.

– Lăsați-mă să trec, se auzi un glas. Sunt doctor. Lăsați-mă să trec! Masa de oameni de lângă ei se despărți, permițând înaintarea unui bărbat corpolent, între două vârste. Îngenunchind lângă ei, îi adresă băiatului un zâmbet liniștitor.

– Cum te simți, tinere?

– Degetul meu...

Doctorul dădu aprobator din cap.

– Va trebui să-ți dau jos mănușa.

– Nu!

Reeve îl ținea strâns la piept.

– N-o s-o trag de pe mână, îl liniști medicul. O s-o tai cu briceagul.

Băiatul încremeni.

– Șșștt!

Reeve își lipi obrazul de creștetul băiatului.

– O să fie bine. Dar vreau să închizi ochii acum, da?

Băiatul își strânse imediat pleoapele. Reeve și doctorul schimbară o privire îngrijorată.

– Sunteți tatăl lui?

– Nu, sunt... eu... Emoțiile îi formară un nod în gât. Sunt cel responsabil de asta.

Doctorul începu să taie materialul mănușii cu briceagul.

– A fost un accident. Tocmai de-aia se numește așa, pentru că nimeni nu a vrut să se întâmple asta.

Poate că nu voise nimeni ca lucrurile să se întâmple astfel, dar totul putea fi prevenit. Ar fi trebuit să rămână pe banca aia. Nu avusese ce căuta pe gheață. Absolut deloc.

Băiatul se smuci, țipând din nou când doctorul îndepărtă o bucată de mănușă care se lipise de degetul rănit. Reeve îl strânse mai tare. Slavă Domnului, patina lui nu îl retezase, dar era tăiat până la os.

– Cum te cheamă? întrebă Reeve.

– Paschal Smith, se smiorcăi puștiul.

Doctorul bandajă degetul, exercitând presiune. Paschal țipă din nou. Reeve își lipi buzele de șapca de lână a băiatului și rosti o rugăciune în gând. „O, Doamne, nu lăsa să-și piardă degetul! Să nu rămână fără deget!"

– Paschal! Un bărbat solid, cu o piele pergamentoasă, își croi cu forța drum prin mulțime. Paschal, ce s-a întâmplat?

– Tati... Glasul băiatului își pierduse din vigoare. Nu mă simt prea bine.

– Trebuie să-l ducem în chioșcul de încălzit, decretă medicul. O să-l cos eu acolo.

Reeve n-ar fi avut cum să se facă util pe patine, așa că îl lăsă pe Paschal în grija tatălui său. Alți câțiva bărbați se repeziră să îl ajute. Îl traseră pe băiat în picioare și îl conduseră până la chioșcul de încălzit.

Cu degete tremurânde, Reeve își desfăcu curelele patinelor și se eliberă. Abia acum simți pentru prima oară durerea în partea de jos a coloanei, din cauza căzăturii. Cu mare grijă, își propti tălpile pe gheață și se ridică, strâmbându-se de durere. Când își ridică privirea, văzu că domnișoara Jayne stătea la câțiva metri distanță, cu mâinile petrecute pe după talie, ca și cum s-ar fi cuprins singură într-o îmbrățișare.

– Sunteți bine? întrebă ea, pe un ton clar tulburat.

Reeve își strânse pumnii, ca ea să nu vadă că tremura.

– Lăsați-mă în pace! Nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră. Și nici să vă văd măcar.

Chipul ei păli.

– Îmi pare rău. Îmi pare atât...

Reeve o întrerupse cu o mișcare a mâinii.

– Nici un cuvânt. Nimic.

Din gâtul ei răzbătu un sunet sugrumat, însă Reeve deveni mai înverșunat. Era foarte furios pe sine, dar și mai și pe ea. Întorcându-i spatele, porni spre chioșcul de încălzire, descoperind că și fără patine era aproape la fel de greu să traverseze întinderea de gheață.

Capitolul 24

Flossie se plimba încolo și încoace în fața șemineului din salon, mustrându-se pentru a mia oară. Ce fusese în capul ei, să-l trimită pe domnul Wilder așa, fără să-l fi învățat cum să se oprească? N-avea nici o scuză. Absolut nici una. Iar acum un băiat era în pericolul de a-și pierde un deget din cauza asta.

Voise să se ducă și ea la chioșcul de încălzire, dar, după vorbele tăioase ale domnului Wilder, nu prea mai îndrăznise. Știa că vorbele sale nu reflectau în totalitate ce gândea, că reacționase pur

și simplu la spaima pe care o trăsese. Și totuși, i se păruse că ar fi fost mai înțelept să nu-l provoace înainte de-a avea timpul necesar să se calmeze.

Restul chiriașilor din familia de la numărul 438 se retrăseseră în camerele lor pentru câteva momente de răgaz înainte de cină, însă Flossie nu putea efectiv să stea locului, așa că se schimbase și apoi făcuse focul în salon, în așteptarea lui.

Aruncă o privire la ceasul de pe polița căminului. De obicei, tic-tacul lui i se părea liniștitor. Și totuși, în clipa aceea nu-i oferea nici o alinare. Singurul lucru care ar fi putut-o liniști ar fi fost să afle de la domnul Wilder vești bune. Vești că băiatul avea să fie bine și că domnul Wilder nu o ura, că nu simțea repulsie când o vedea – deși știa că nu era cazul. Și totuși, simțea că ar fi fost bine să-l audă spunându-i asta. Așa, ar fi și el conștient de acest lucru.

Mai dură un ceas și jumătate până ce, într-un final, ușa se deschise. Instantaneu, Flossie se întoarse repede spre ea. Domnul Wilder pătrunse în hol, cu umerii lăsați și cu o expresie gravă pe chip. Gâtul ei se contractă dureros. „O, nu! O, nu! Te rog, spune-mi că băiatul o să se facă bine!"

Bărbatul își puse pălăria în cuierul din hol, cu cârlionții săi blonzi mai bine definiți decât de obicei. Dându-și jos mănușile, le îndesă în buzunarele hainei și închise ochii, părând extenuat. Fără să-i deschidă, își descheie nasturii hainei, însă, în loc să și-o dea jos, rămase pur și simplu nemișcat, cu capul plecat și cu brațele pe lângă corp.

Flossie își simți inima strângându-i-se de compasiune. Făcu un pas spre el. Tânărul își înălță capul. Ochii li se întâlniră, ai ei implorând să fie înțeleși, ai lui oțelindu-se.

– Degetul băiatului? întrebă ea, abia reușind să articuleze cuvintele.

Buzele lui deveniră mai tensionate.

– Totul la locul lui, dar dacă apare vreo infecție...

Flossie înghiți, încurcată.

– Trebuie să vă cer scuze. A fost vina mea – este vina mea.

– Și asta ar trebui să rezolve totul? Pur și simplu?

– Păi, eu...

Flossie se uită în jur, dezorientată. Evident, vorbele ei n-aveau să vindece degetul băiatului, dar sperase că scuzele ei aveau să rezolve cât de cât lucrurile între ei. Aruncând fulgere din priviri, bărbatul își dădu repede haina jos, o puse cu forță în cuier, după care făcu același lucru și cu fularul.

– Nu m-am exprimat suficient de clar pe gheață, domnișoară Jayne?

Tânăra își împreună mâinile.

– Ba da, dar erați supărat și n-ați vorbit serios. Știți și dumneavoastră că așa e.

Îngustându-și pleoapele, bărbatul își împinse maxilarul ușor în față.

– Oho, am vorbit serios, domnișoară Jayne. Cât se poate de serios. Și mă aștept să-mi respectați dorințele. Și, ca să nu fie nici o confuzie, să știți că nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră. Nici acum, nici la cină, nici măcar dacă ne întâlnim pe hol. O să vă anunț dacă și când o să apară vreo schimbare în această privință.

Flossie clătină din cap.

– Vă rog, mi-am cerut scuze și chiar regret sincer ce s-a întâmplat. Aș da orice să pot...

Întorcându-i spatele, el porni pe hol, nelăsând-o nici măcar să-și termine fraza.

Reeve trânti ușa camerei sale, străbătut din nou de valuri de furie. Nu-i venea să creadă că femeia aceea avea tupeul de a-i spune când vorbise serios și când nu. Sau poate că-i venea să creadă, era tipic pentru femeile emancipate. Tipic pentru ea.

Avusese de gând să se prăbușească direct pe pat și să evadeze preț de o oră în lumea viselor, dar acum nu mai avea cum, nu când ea îl enervase din nou. Din nou, domnișoara Jayne îi dăduse peste cap planurile.

Lărgindu-și nodul lavalierei, o desfăcu, o făcu ghem și o aruncă în perete. Bucata de material alunecă pe pat. Cu mișcări bruște, își dădu jos pantofii fără ca măcar să se aplece, apoi se descotorosi de sacou, cămașă, pantaloni, toate umede. Lăsându-se pe scaunul de la masa de lucru, își dădu jos fără menajamente șosetele ude leoarcă și își cuprinse degetele în palme, încercând să le încălzească.

Radiatorul său rămăsese fără gaz din moment ce nu se întorsese suficient de devreme ca să îi umple rezervorul, așa că în camera lui era foarte frig. Nu se putea duce în salon ca să se încălzească, nu cu ea acolo. Tremurând, se băgă sub plapumă și se ghemui. Nu ca să doarmă, ci pur și simplu în încercarea de a se încălzi.

„Cred că vă doriți cu ardoare să patinați și dumneavoastră cu toți ceilalți", așa îi spusese. „Nu vă faceți griji, o să fiu mereu aproape", așa îl asigurase. „Domnul protestează cam prea mult", îi zisese.

Furia i se amplifică. O refuzase politicos. Apoi ferm. Apoi fără ocolișuri. Dar ea insistase: „Nu plec de pe lacul ăsta până nu încercați măcar".

Se întoarse pe spate. Nu numai că era o femeie emancipată, era și genul de chiriașă din cauza căreia pensiunile căpătaseră o reputație proastă. Genul de persoană pe care ziariștilor și romancierilor le plăcea la nebunie să o satirizeze. Își trase brațul peste ochi. Poate că ar trebui să scrie un roman. Ar putea să aibă ca personaje un profesor de canto îngâmfat, un burlac de o reputație îndoielnică, doi soți cu o diferență mare de vârstă și o femeie emancipată băgăcioasă al cărei principal obiectiv în viață era să poarte pantaloni. Ar fi cei mai ușor bani câștigați în viața lui. Probabil ar fi publicat în foileton, pe prima pagină, și ar primi o sumă uriașă pentru el.

În minte i se învolburau tot felul de posibilități. Ar putea-o numi Merrily. Nu, Marylee A, nu, mai bine Marylee Merrily. Exact! Și-o să fie autoritară, băgăcioasă și îngrozitor de sigură pe sine. Avea să-și ducă vecinii până în pragul nebuniei. Avea să aducă tot felul de necazuri asupra întregii pensiuni, după care avea să fie aruncată fără prea multe vorbe în stradă, unde avea să aterizeze pe dosul ei foarte atractiv.

Pieptul i se ridica și îi cobora precipitat. Mintea continua să i se învârtă frenetic. Într-un final, trase puternic plapuma deoparte, își puse o pereche de pantaloni uscați și o cămașă de lucru, își umplu rezervorul de la radiator, după care se așeză la masa de lucru, cu o foaie goală în față.

Capitolul 25

Casa în care copilărise Reeve era scoasă la vânzare. Se uita lung la adresa din Brooklyn, scrisă cu majuscule: GEORGIA AVENUE NR. 85. De-a lungul vieții, trăise în multe locuri. Își petrecuse adolescența în casa bunicilor săi, în Princeton Junction, un an în casa mamei sale vitrege, în Seattle, vreo câțiva în căminul facultății și restul de atunci

în mai multe pensiuni. Dar, dintre toate locurile unde locuise, unul singur fusese căminul lui, iar acum era de vânzare.

Încerca să-și aducă aminte tot ce mai știa despre ea. Cele mai vii amintiri erau legate de salonul din față, unde fusese pusă mama lui la priveghi. Împinseseră toate mobilele pe lângă pereți și aduseseră masa din bucătărie, pe care puseseră coșciugul. După înmormântare, când masa fusese readusă la locul ei, Reeve refuzase să mai mănânce pe ea. În loc să-l oblige, tatăl lui luase farfuriile și le pusese pe treptele verandei.

Reeve reciti anunțul. Nu era menționat nici un preț. Dar el era un om care făcea economii. După ce terminase de achitat taxele pentru facultate, singurele lucruri pe care și le cumpăra erau cărțile, și asta doar rar.

Pisica sări pe pervaz, apoi coborî în cameră. Aplecându-se, Reeve începu să-și miște degetele, ademenind-o să se joace cu el.

– Salutare, domniță. Pe unde ai umblat? Ți-am păstrat niște pește.

Cu coada ridicată și cu urechile ciulite, pisica se apropie de el cu mici salturi. Reeve își băgă mâna în buzunarul de la pieptul sacoului și scoase câteva bucățele de carne de pește înfășurate în trei batiste. Mâța le mâncă direct din palmă, după care se ghemui la picioarele lui și începu să-și spele mustățile.

– Pun pariu că și ție ți-ar plăcea să ai o casă a ta, nu-i așa, fetițo?

Aruncând încă o privire la anunțul din ziar, îl împinse deoparte și începu să lucreze la articolul său, însă privirea i se întoarse de la sine pe pagina tipărită. GEORGIA AVENUE NR. 85. Chiar și de acolo, adresa parcă îi sărea în ochi.

Întoarse ziarul. Îl puse sub scaun. Apoi îl îndesă în sertarul biroului. Dar mintea i se întorcea la el, nu-i dădea pace.

Nu putea să-și permită să-și ia o casă. Sau, cel puțin, nu credea c-ar fi putut. Dar dacă vânzătorii erau într-o situație disperată? Dacă o vindeau ieftin? Dacă o lua altcineva înaintea lui?

Expirând prelung, rupse anunțul din ziar, împinse scaunul sub masa de lucru și mângâie pisica.

– Să nu stai trează așteptându-mă, fetițo! Probabil că o să întârzii.

Reeve se apropie de casa mică, asemănătoare celor de țară, cu vopseaua scorojită pe pereții exteriori. El și-o amintea ca fiind mult mai mare. Fațada îi era flancată de un rând de tufișuri, dezgolite

de ghearele iernii. Pe veranda deschisă din fața ușii, un balansoar alb, vechi, purta țurțuri pe brațe. Reeve se uită lung la treptele pe care stătuse împreună cu tatăl lui și încercă să-și reconstituie mental mesele lor sărăcăcioase. Oare tatăl lui știa, de fapt, să gătească? Probabil că da, căci sigur mâncaseră ceva atunci. Reeve nu-și aducea deloc aminte dacă mâncarea fusese bună sau nu. În orice caz, fusese vară atunci. Acum ar fi fost prea frig ca să poată mânca afară.

Ușa casei se deschise. În prag apăru o femeie cu o rochie albastră decolorată, dar curată, cu un bebeluș în brațe și un băiețel cam de școală ținându-se de poalele ei.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă ea.

Reeve se întreba de când locuia acolo. Oare și pentru ea era vorba despre casa în care copilărise? Crescuse între pereții aceștia, apoi se măritase și-și născuse copiii acolo, în camera părinților lui?

Ridică mâna în care ținea bucata de hârtie ruptă din ziar.

– Numele meu e Reeve Wilder și speram să pot sta de vorbă cu soțul dumneavoastră despre casă.

Bebelușul înșfăcă o șuviță din părul blond al mamei sale și trase. Fără să dea vreun semn că simțise durerea, femeia îi luă mânuța și îi desprinse degetele.

– Nu e acasă.

– Am înțeles. Știți când o să se întoarcă?

Femeia aruncă o privire de-a lungul străzii, cu ochii umbriți de cearcăne negre.

– Nu contează. Oricum, când o să se întoarcă, n-o să prea fie în stare să stea de vorbă cu nimeni.

Reeve își acordă o clipă pentru a procesa cuvintele ei. Poate că locuința asta era blestemată. Poate că nimeni nu fusese vreodată fericit acolo. Poate că era mai bine că nu mai avea nimic de-a face cu ea. În sinea lui, se scutură zdravăn. El nu era omul care să creadă în blesteme, și cele mai fericite momente din toată existența sa fuseseră petrecute în casa aceea.

– Clive vrea opt sute nouăzeci și nouă pentru casă, rosti femeia.

Un val de dezamăgire îl izbi cu putere, după care fu urmat de o anumită nesiguranță. Se aștepta ca el să negocieze cu ea? Reeve nu mai făcuse afaceri cu o femeie până atunci.

– Vindem ieftin pentru că vrem să ne mutăm în sud. Avem rude acolo. Făcu o mișcare cuprinzătoare, arătând către verandă. Avem o gospodărie bună.

Reeve evită cu mari eforturi să-și ducă privirea la vopseaua scorojită, la scândurile prinse strâmb în partea stângă a verandei și la petele de apă de pe streșini. Pereții ar fi putut fi găuriți cu totul, și el tot ar fi vrut casa asta.

– De când locuiți aici, doamnă... ?

– Gusman. Din '88. Clive a cumpărat-o de la un moș care rămăsese văduv și dăduse în mintea copiilor.

În casa asta îi mai murise și altuia nevasta? Reeve scoase un oftat. Având în vedere câți ani trecuseră, își dădea seama că era inevitabil, dar nu-i plăcea să audă asemenea lucruri.

– Vreți să vedeți și restul? întrebă ea.

– Nu vă deranjează?

– Deloc. Întorcându-se, se făcu nevăzută înăuntru, lăsându-l să o urmeze sau nu.

Reeve urcă treptele verandei. „Bună ziua, tată."

Ajuns la ușă, își dădu jos pălăria, călcă de câteva ori apăsat pentru a scutura zăpada de pe cizme, trase adânc aer în piept și trecu pragul. Ochii săi avură nevoie de câteva clipe pentru a se adapta. Era o casă mititică. În fața căminului se afla un covor zdrențuit, ținut pe loc de un balansoar, un scaun de bucătărie și unul în miniatură, aproape ca și cum cei trei urși din Silver Hair ar fi locuit acolo.

Privirea i se duse la locul în care fusese pus sicriul mamei sale. Nu era nici o piesă de mobilier în partea aceea, doar un perete cu niște pete întunecate, perfect dreptunghiulare, care-l făceau să se întrebe dacă acolo avuseseră ceva tablouri pe care le vânduseră pentru a-și asigura cele necesare traiului.

– Bucătăria e aici. Femeia pătrunse în camera alăturată, iar băiatul cel mare îl măsură din priviri pe Reeve. Întârzierea în a o urma pe mama sa făcu materialul poalelor ei să se întindă în spațiul dintre ei.

– Îți place aici? întrebă Reeve, pe un ton scăzut.

Doamna Gusman trase de rochie.

– Hai, Archie!

Băiețelul se grăbi să își urmeze mama fără să răspundă.

Reeve abia ajunsese în cadrul ușii, când se opri brusc. Lumina se revărsa printr-o ușă de sticlă și o fereastră laterală, cu o perdea cu pătrățele roșii care flutura în vânt. Pe sobă fierbea molcom niște varză, a cărei aromă umplea spațiul înghesuit, de trei metri pe trei. De perete era proptită o albie, iar pe blatul unui dulap uzat, presărat cu făină, se afla niște aluat de pâine. În partea de jos se vedeau

un container, un sertar de tacâmuri și un tocător, care se putea scoate la nevoie.

Încercă să și-o închipuie pe mama lui aici, dar nu dădu decât de niște străfulgerări efemere care dispărură înainte de a le putea studia în întregime. Și totuși, stătea acum acolo unde stătuse ea cândva. Mergea pe unde mersese ea. Încercă din nou să o simtă, să îi perceapă energia, dar trecuse prea mult timp.

Doamna Gusman așeză bebelușul într-un scaun. Cineva îl modificase, adăugându-i niște stinghii, ca micuțul să nu poată aluneca de pe el.

– Așază-te și tu pe scaunul tău, Archie, și-ți dau niște cocă.

Reeve fu izbit de nostalgie. Oare și mama lui făcuse același lucru cu el?

Archie luă bucata de cocă pe care i-o rupsese mama lui și începu să o modeleze sub formă de șarpe. Reeve îl privea de-a dreptul fascinat.

– Vreți o cafea, domnule Wilder?

– Poftim? A, nu. Începu să-și rotească pălăria în mâini. Ăăăă... nu cumva știți unde ar putea fi soțul dumneavoastră, nu?

– Presupun că e la cârciuma lui Krummenacker, la intersecția dintre Pennsylvania și Jamaica. În glasul ei nu era nici un dram de amărăciune, doar resemnare. Luă un șorț dintr-un cui, după care își trase cordonul în spate, să și-l lege în jurul taliei. Credeți că v-ar interesa casa?

– Chiar mă interesează.

– Aveți banii?

Reeve ezită din nou, nefiind obișnuit să discute asemenea chestiuni cu o femeie, dar, în situația de față, era posibil ca doamna Gusman să fie singura capabilă să o facă. Era greu să accepte un asemenea gând.

– Nu am opt sute nouăzeci și nouă de dolari, dacă la asta vă referiți. Și, cu toate băncile aflate la un pas de faliment, plus că nimeni nu mai împrumută bani, nici nu cred că aș putea să fac rost de ei, dar aș putea să preiau ratele dumneavoastră.

Umerii ei se lăsară în jos.

– Am avea nevoie de ceva mai mult decât de cineva care să ne preia ratele. După cum vă spuneam, vrem să ne mutăm în Tennessee. Clive o să pornească de la zero acolo. Nu putem să plecăm cu mâna goală.

Reeve își frecă ușor ceafa.

– De cât aveți nevoie?

– Prețul minim ar fi două sute, plus preluarea ratelor pe doi ani, cât mai avem.

Era o afacere uimitoare și spunea multe despre cât de disperați erau, de erau dispuși să vândă atât de ieftin. Și totuși, Reeve simțea o greutate pe piept.

– Mă tem că nu am atâția bani.

Întorcându-se către sobă, femeia amestecă în varză.

– Cât ai?

– Patruzeci și opt.

Bebelușul scoase un gâlgâit, dând din mânuțe și făcând bule de salivă.

Doamna Gusman lovi ușor lingura de marginea oalei, după care se întoarse din nou spre el.

– Îmi pare rău, domnule Wilder. Dacă am fi nevoiți, am putea să lăsăm până la o sută șaptezeci și cinci, dar în nici un caz nu la patruzeci și opt.

Reeve aruncă o privire către camera părinților săi, aflată în dreapta. Camera în care se născuse. Camera în care dormise. Întrezări tăblia de la capătul unui pat solid, din lemn, și o cuvertură din petice. Ar fi putut să aibă singurul cămin pe care-l avusese vreodată pentru o sută șaptezeci și cinci de dolari și doi ani de rate.

Dar, în ceea ce-l privea pe el, puteau să fie la fel de bine o sută de mii de dolari. Aruncă o privire în jos. O bucățică de zăpadă căzuse de pe cizma lui și lăsase o pată noroioasă pe podeaua din lemn. Nu era prima oară când aducea noroi în casa asta, dar îi era foarte teamă că avea să fie ultima. Expiră prelung.

– Ei bine, mulțumesc pentru timpul acordat. Îmi pare rău că v-am deranjat.

– Nici un deranj.

Cu o mișcare din cap, ieși pe ușa din față, cu un nod în gât atât de mare, încât nici nu putea înghiți și cu atât mai puțin să respire.

Capitolul 26

– Suntem în urmă, fetelor. Doamna Driscoll se ridică de la masă și începu să se plimbe încolo și încoace. Acum, că Louise s-a măritat,

că Lulu e plină de dor de casă și că mâna Theresei începe din nou să amorțească, pierdem foarte mult teren.

Flossie aruncă o privire prin atelier. Poate că nu terminaseră decât cinci vitralii, dar făcuseră machetele pentru alte cinci și era doar o chestiune de timp. Și totuși, în total erau douăsprezece, și fiecare implica mii de etape, mii de bucăți de sticlă și mii de ore de muncă.

– Chiar trebuie să vă reamintesc câte sunt în joc aici? Doamna Driscoll se opri și apucă în mâini spătarul scaunului ei. Munca noastră aici are o semnificație imensă. La târg o să vină milioane de oameni din toate colțurile lumii. Închipuiți-vă cât de mult ar însemna pentru femeile din toată lumea dacă ne atingem țelul. Și apoi închipuiți-vă cât ne-ar afecta cauza dacă nu reușim.

Flossie nu se gândise la asta. Se concentrase atât asupra scopurilor ei, încât nu prea se gândise la imaginea de ansamblu. Și totuși, deja începea să se satură că totul era văzut mereu din perspectiva genului. Chiar tot ce făceau trebuia privit mereu printr-o lentilă care se concentra asupra modului în care femeile se comparau cu bărbații?

Articolele domnului Wilder fuseseră deosebit de aprige săptămâna aceasta împotriva femeilor emancipate. Credea că era inevitabil, având în vedere situația, dar oricum o întrista.

– Știu că munciți din greu. Apucând spătarul scaunului mai tare, doamna Driscoll se aplecă spre ele. Dar trebuie să munciți mai repede. Târgul își deschide porțile într-o lună. E clar că n-o să fim gata la timp, însă nu trebuie să întârziem mai mult decât e absolut necesar.

Mona Van Ness, fata care se ocupa de comisioane, intră în atelier în grabă, cu coada ei neagră săltându-i pe spate. Îi dădu doamnei Driscoll un bilet, după care schimbă câteva cuvinte șoptite cu Grace, aflată în față.

Cu un oftat, doamna Driscoll îi dădu înapoi biletul.

– Mulțumesc, Mona. Domnul Mitchell mi-a spus să te trimit în sala de prezentare când o să te mai văd.

– În cazul acesta, mă duc acum să-l caut.

Fata le făcu cu mâna celorlalte, după care ieși cu pași precipitați.

– Se pare că trebuie să mă duc la fabrica din Corona. Doamna Driscoll clătină din cap. Probabil o să lipsesc toată ziua, așa că mâine, când o să mă întorc, o să evaluez munca fiecăreia dintre voi și cât de repede v-ați achitat de sarcini. Vă provoc să îmi faceți o surpriză plăcută.

Întorcându-se la locurile lor, fetele de la Tiffany își luară armele, ca să spunem așa, răspunzând acestei chemări la război. Flossie nu știa sigur cum ar putea tăia sticla mai repede respectând în același timp forma șablonului din hârtie. În decursul ultimelor săptămâni, mușchii brațelor și ai mâinilor ei căpătaseră forță, dar unele dintre piese erau mici și contururile complexe. Și totuși, își lăsă capul în piept și se concentră asupra muncii.

Și Nan începu să se miște mai repede. În mod normal, trecea undeva între șase și douăsprezece bucăți de sticlă prin fața șevaletului înainte de a se hotărî asupra uneia. Astăzi pur și simplu alegea prima bucată pe care o încerca. Flossie învățase de mult că selectarea nu ținea doar de culoare, ci și de textură și transparență. Doamna Driscoll chiar le punea pe fetele care alegeau sticla să își suprapună bucățile de sticlă pentru a obține culoarea perfectă, să o proiecteze în a treia dimensiune sau să modifice gradul de transparență.

Dar această metodă rapidă și nesăbuită a lui Nan aduse o mulțime de bucăți de sticlă pe masa lui Flossie într-un timp foarte scurt.

Pe măsură ce teancurile de piese se înălțau, Flossie se simțea mai presată și mai neliniștită. Reuși să-și țină gura închisă până ce Nan începu să aleagă sticla pentru tronul lui Hristos. Acesta se afla chiar în zona centrală a vitraliului și trebuia să fie spectaculos – culori perfecte, texturi perfecte și gradul perfect de transparență.

Întorcându-se, Flossie trecu în revistă niște bucăți de sticlă vălurită pe care Nan le respinsese și alese una de un auriu irizat, punctat cu mici pete metalice.

– Ce-ai zice de asta?

Nan pufni.

– În nici un caz. Tu concentrează-te să tai bucățile pe care le-am ales eu și ai grijă să le aranjezi în așa fel încât nervurile să fie orientate în aceeași direcție.

Flossie își înăbuși răspunsul care-i venise pe buze. Ce-avea să spună doamna Driscoll când avea să se întoarcă? Lui Flossie nu-i surâdea ideea de a tăia din nou toate piesele pur și simplu pentru că Nan nu se sinchisea să o ia mai încet.

Strâmbându-se, Nan își puse o mână pe abdomen.

– Sper că nu mă ia și pe mine boala aia care a făcut-o pe Lulu să plece ieri.

Și Flossie spera același lucru. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie ar fi fost să se îmbolnăvească.

– Te doare stomacul?

– Da.

– Poate ar fi bine să te odihnești un pic. Am destule piese de tăiat.

Frecându-și abdomenul cu palma, Nan aruncă o privire în jur, la celelalte fete.

– Nu, mă descurc.

Și totuși, în decursul următoarelor două ore, starea ei continuă să se înrăutățească, asemenea calității bucăților de sticlă alese. Pe la ora prânzului, nici nu mai ridica sticla în lumină. Pur și simplu înșfăca bucăți de culoarea respectivă, le atribuia un șablon și apoi le punea pe masa lui Flossie.

– Nan, e clar că te simți rău. Du-te acasă! Am o mulțime de lucru.

După multe tergiversări, Nan acceptă într-un final. Cu haina pe braț, bătu cu degetul într-o stivă de bucăți de sticlă pe care tocmai le pusese pe masa lui Flossie.

– E foarte important să folosești piesele astea pentru scena nașterii. Ai înțeles?

– Nu e cazul să-ți faci griji. Totul o să fie bine.

În momentul în care Nan ieși, dispoziția lui Flossie se îmbunătăți. Nu-și dăduse seama cât de despotică devenise Nan, însă acum parcă soarele strălucea mai mult, munca înainta mai repede, iar glumele celorlalte fete deveniră irezistibile.

Termină de tăiat piesele pentru tronul lui Hristos, după care studie cartonul. Bucățile de sticlă pe care le alesese Nan pentru scena nașterii perturbau fluxul de culori, aveau texturi total nepotrivite sau nu ofereau luminozitatea unei adevărate opere Tiffany.

Mușcându-și buza, aruncă o privire prin cameră. Aggie înfășura bucățile de sticlă tăiate în folie, folosind ceara ca adeziv. Mary, fiica unui portretist, lucra la o schiță nouă. Ella, care bea ceai cât tot Imperiul Britanic, alegea sticla pentru un vitraliu, în timp ce Elizabeth lucra în echipă cu ea, tăind bucățile.

Flossie se uită din nou la cartonul pe care apărea scena nașterii lui Hristos. Putea să se descurce mai bine decât o făcuse Nan cu selectarea bucăților de sticlă. Știa sigur că putea. Dacă doamna Driscoll ar fi fost acolo, i-ar fi cerut mai întâi permisiunea. Dar nu era.

Și totuși, Flossie nu-și făcea foarte multe griji. Doamna Driscoll ceruse să fie surprinsă. Ei bine, când avea să vadă sticla aleasă de ea, nu numai că avea să fie surprinsă, ci și încântată. Îndreptându-și atenția asupra tăvilor cu sticlă respinsă, începu să aleagă niște bucăți

noi. Degetele îi zburau către diferite bucăți, exact ca o dactilografă care își cunoștea atât de bine mașina de scris, încât nici nu mai avea nevoie să caute litera necesară.

Odată ce termină de decis exact ce bucăți de sticlă se potriveau, le tăie și le lipi de șevaletul de sticlă. Nicicând nu lucrase atât de repede și cu atâta bucurie.

Când termină porțiunea respectivă, se ridică și se uită lung la ce realizase, străbătută de un curent de euforie. Asta însemna să fii artist. Asta voia să facă în viață. Acesta era talentul ei.

Din nou, își închipui reacția doamnei Driscoll, după care-și petrecu mâinile pe după umeri, îmbrățișându-se singură. Abia aștepta să-i vadă fața.

Capitolul 27

– Ce Dumnezeu e asta? Doamna Driscoll făcu un gest cuprinzător din braț, arătând către bucata de vitraliu pe care o refăcuse Flossie.

Nuanțele de cafeniu și auriu ale veșmintelor celor trei magi ofereau un contrast savuros la tunica maro pe care o purta Fecioara Maria. Pe fundal, cerul sugera culorile răsăritului. Și totuși, tonul doamnei Driscoll indica nemulțumire. Poate că se referea la porțiunea unde Iisus, cu barbă, le predica apostolilor. Lui Flossie nu-i prea plăceau culorile alese pentru scena respectivă, dar nu avusese timp decât pentru a reface imaginea nașterii.

– La ce parte vă referiți?

– La asta! Doamna Driscoll arătă clar către scena nașterii – exact cea pe care o schimbase Flossie.

Aceasta începu să se joace cu un nasture al cămășii pe care o purta.

– Adică partea pentru care am ales eu culorile?

Celelalte fete încă nu ajunseseră la serviciu, dar Flossie avea grijă ca de fiecare dată să ajungă prima și să plece ultima. Părinții ei îi spuseseră mereu să fie cea mai bună la orice făcea. Să vină devreme la serviciu era doar o parte din asta, la fel ca alegerea celor mai bune culori pentru vitralii. Sau, cel puțin, așa crezuse ea.

– Ce Dumnezeu a fost în capul tău, să începi să alegi culori? Treaba ta e să tai sticla, ba chiar într-un ritm mai încet decât ar trebui, ca să fim sinceri.

Într-un ritm mai încet decât ar trebui? Poate că nu se mișca la fel de repede ca Elizabeth, dar nici încet nu se mișca. Își mută greutatea pe celălalt picior.

– Nan nu a fost deloc în apele ei ieri și am vrut să evit să fim nevoite să refacem ceva. Aruncă o privire către ușă, pentru a se asigura că nu venea nimeni, după care începu să vorbească mai încet: Ar fi trebuit să vedeți ce piese alesese pentru porțiunea asta. Nu erau deloc prea bune. Am încercat să-i sugerez alternative, dar n-a vrut nici în ruptul capului să mă asculte.

Doamna Driscoll se holba la ea, aparent nevenindu-i să creadă ce auzea.

– Domnișoara Upton nu a ales culorile pentru această porțiune. N-ai observat că nici nu ridica bucățile în lumină, ci le lua pur și simplu din tavă, alegea șablonul și ți le dădea direct?

Flossie încremeni.

– Tocmai de aceea am fost atât de tulburată. Am crezut că încerca să grăbească lucrurile și că renunța la calitatea vitraliului. Aruncă o privire către scena nașterii lui Hristos. A fost ceva ce nu v-a plăcut la bucățile de sticlă pe care le-am ales?

– Da, mie îmi plăcea sticla care fusese aleasă înainte.

– Nu vreau să credeți că nu vă respect, doamnă Driscoll, dar v-ați uitat atent la bucățile care fuseseră alese pentru partea respectivă a cartonului? Nu știu cine a făcut selecția, dar, oricine ar fi fost, a ales sticlă cu striații pentru rochia Fecioarei Maria, sticlă vălurită pentru darurile magilor și texturi fibroase pentru trupul lui Iisus nou-născut.

Preț de câteva clipe cât o veșnicie, doamna Driscoll nu zise nimic. Ochii ei căprui-deschis pur și simplu o scrutau pe Flossie ca și cum ar fi fost o ciudățenie pe care o găsise într-un magazin de obiecte fantasmagorice.

– Sunt convinsă că o să te surprindă la maximum, domnișoară Jayne, dar domnul Tiffany însuși a ales sticla pentru această parte a ferestrei.

Gura lui Flossie se întredeschise de la sine. Tânăra făcu un pas înapoi.

Cu privirea în altă parte, doamna Driscoll expiră prelung, după care se concentră din nou asupra lui Flossie.

– De asemenea, domnul Tiffany a inventat sticla cu striații tocmai pentru că, atunci când e realizată conform formulei sale, arată ca falduriile unui veșmânt. Cât despre cea cu textură fibroasă, o folosește în zonele care au nevoie de o strălucire relativ discretă – cum ar fi trupul unui bebeluș, de exemplu. A lucrat la formula sticlei vălurite pentru că această textură are o strălucire puternică, potrivită cu comorile pe care magii le-au pus la picioarele lui Iisus nou-născut.

Flossie începu să respire greu, iar mintea parcă îi fu cuprinsă de ceață.

Punându-și palmele pe masă, doamna Driscoll se aplecă spre ea.

– Doar de data asta, o să mă prefac că nu am auzit lucrurile care ți-au ieșit de pe buze și că nu ai făcut ce-ai făcut. Dar, dacă se mai întâmplă vreodată să te ocupi de o operațiune care nu ți-a fost repartizată de mine, te voi concedia pe loc. Ne-am înțeles?

– Da, doamnă Driscoll.

– Bine. Acum ți-aș sugera să te întorci la masa ta de lucru și să începi să cauți șabloanele pe care le-ai aruncat ieri. Ne-ai afectat serios progresul. Va trebui să găsesc piesele pe care le-a ales domnul Tiffany – dacă o să pot. Dacă nu, va trebui să refacă selecția, și n-o să-i placă deloc asta.

Inima lui Flossie începu să bată nebunește.

– Îmi...

– Pe lângă asta, o să rămâi și mai mult în urmă cu tăiatul, pentru că nu numai că va trebui să pui șabloanele înapoi pe șevalet pe măsură ce le găsești, ci și să dai jos toate bucățile de sticlă pe care le-ai lipit deja acolo, plus că va trebui să te ocupi nu numai de bucățile de sticlă de azi, ci și de cele de ieri. Asta ca să nu mai vorbim despre cât costă sticla pe care ai stricat-o, dar, de acum încolo, dacă mai faci vreo greșeală sau spargi vreo bucată de sticlă, banii respectivi o să-ți fie scăzuți din salariu.

– Da, doamnă Driscoll. O să am grijă. Și o să mă mișc repede, o să vedeți.

După ce făcu o reverență, se întoarse în grabă la masa ei de lucru, cu lacrimile înțepându-i ochii și începoșând urmele de tăieturi de pe masa nefinisată de lemn. Împingând deoparte instrumentele de tăiat sticla, începu să caute prin coșul de gunoi șabloanele de ieri.

Nu putea vedea nimic, dar avu grijă să nu scoată nici un sunet în timp ce umerii îi tremurau puternic.

Dacă nu era aleasă să se ducă la târg din cauza acestui incident? Trebuiau să o aleagă! Pur și simplu trebuiau! Nu era decât o singură greșeală. Avea să lucreze de două ori mai mult – mai mult decât orice altă angajată, astfel încât să se facă indispensabilă.

Într-un final, expirând tremurat, își șterse ochii, puse pe masă șabloanele numerotate pe care le găsise la gunoi și începu să înlocuiască piesele pe care le tăiase în ziua precedentă.

Capitolul 28

– Știe cineva unde e exemplarul de azi din *New York World?* întrebă Nettels. Nu e în salon.

Privirile tuturor se îndreptară către soții Trostle, cuplul de vârsta a treia care tocmai se mutase la pensiune, presupunând că ei îl luaseră din locul obișnuit.

– Ah, vai de mine! Doamna Holliday își mușcă buza. Mă tem că eu sunt vinovata. Citeam *Fecioara veselă din Mumford Street*.

Reeve se înecă cu cafeaua.

Oyster îl bătu pe spate.

– A, da, am văzut și eu de dimineață. Încântătoare povestire, într-adevăr.

Recăpătându-și controlul asupra respirației, Reeve își ridică privirea. Cum Dumnezeu de știau de povestirea satirică pe care o scrisese?

– Ar trebui să punem pe cineva să o citească cu voce tare diseară, sugeră doamna Trostle.

Femeia emana un aer de bogăție pe care nu-l putea egala nici unul dintre ceilalți locatari ai pensiunii. Reeve se întrebă în treacăt dacă nu cumva mama domnișoarei Jayne îi făcuse ceva rochii, dar, dacă așa stăteau lucrurile, ce căuta femeia aceea la pensiunea soților Klausmeyer?

– Dar domnișoara Jayne nu e acasă, replică doamna Holliday.

– Domnișoara Jayne? strigă domnul Trostle, încercând să compenseze faptul că nu auzea prea bine. Era la fel de bătrân ca soția sa,

dar nu îmbătrânise cu la fel de multă grație. Avea fruntea plină de riduri, ca un câine boxer, iar ciocul cărunt îi tot tremura, atârnat de un maxilar ieșit în afară și văduv de câțiva dinți. E fata de la Tiffany?

Data de început a târgului venise și trecuse, însă fetele de la Tiffany tot nu terminaseră vitraliile și fuseseră ținute la muncă până seara târziu, astfel că soții Trostle nu o cunoscuseră pe domnișoara Jayne. Reeve o auzise plecând foarte devreme diminețile și sosind târziu serile. Nu o așteptase niciodată și nici nu ieșise din camera sa în căutarea ei, însă, spre marea sa iritare, nici nu putea să adoarmă până ce nu o auzea întorcându-se.

Aranjându-și lavaliera pe piept, Nettels își îndreptă poziția pe scaun.

– Cred c-aș putea s-o citesc eu, în lipsa domnișoarei Jayne.

Reeve nu ascultă decât pe jumătate restul discuției. Fusese ocupat toată ziua reluând niște interviuri cu sticlarii intrați în grevă. Sigur povestirea pe care o menționase doamna Holliday nu era scrisă de el. Și totuși, parcă nu o mai văzuse în sertarul biroului în ultima vreme. Oare o băgase din greșeală în cine știe ce plic, împreună cu vreunul dintre celelalte articole ale sale?

Chiar dacă o făcuse, redactorul său și-ar fi dat seama că nu era ceva care să merite publicat. Reeve era ziarist. Scria articole serioase. Articole importante. Articole despre oameni adevărați aflați în situații adevărate, cu consecințe adevărate. Simplul fapt că era semnată cu pseudonimul satiric I.D. Claire ar fi trebuit să-i arate domnului Ulrich că nu era un material pe care să-l ia în considerație pentru publicare.

Imediat ce putu să se scuze și să se retragă, o făcu. Trebuia să citească atent ziarul din acea zi.

Capitolul 29

Mai multe mese de lucru din lemn erau înșirate de-a lungul ferestrelor dintr-o parte a camerei, pe când în cealaltă se regăseau mai multe birouri cu pupitru și biblioteci. Câțiva reporteri, corectori și funcționari își ridicară privirea când Reeve trecu pe lângă ei,

în drumul său spre biroul redactorului. În aer, fumul de pipă se amesteca cu cel de trabucuri, creând o pâclă deasă și un miros lemnos.

– Salut, Wilder.

Bob Tarver își luă ochelarii de pe nas și își lărgi nodul lavalierei.

– Tarver... Reeve aruncă o privire la hârtia aflată pe biroul lui. La ce lucrezi?

– Tocmai am primit informații că inaugurarea roții proiectate de Ferris a fost întârziată cu încă o lună.

– Atât de în urmă sunt? Parcă trebuia să fie gata până acum.

– Chiar trebuia. Tarver se scărpină în cap, astfel că vreo câteva fire i se ciufuliră și rămaseră așa – câteva dintre puținele pe care le mai avea. Chelise atât de mult, încât cărarea sa abia dacă mai avea cinci centimetri lungime.

– Dar nu e vina domnului Ferris, totuși, ci a birocraților ălora din Chicago. Le-a luat atât de mult să accepte că roata e cea mai bună modalitate de a eclipsa Turnul Eiffel, încât Ferris n-a putut să înceapă lucrările la ea decât atunci când târgul aproape că-și deschisese porțile.

Ridicând stofa cracului de la pantalon, Reeve își sprijini șoldul de marginea biroului lui Tarver. Turnul Eiffel fusese construit la intrarea Expoziției Mondiale din 1889, însă cei din Chicago se hotărâseră să facă tot posibilul să construiască ceva care să întreacă monumentul parizian de aproape 350 de metri.

– Ar fi trebuit să țină târgul în New York. Noi am fi terminat totul la timp.

– Da, asta așa e.

Reeve aruncă o privire către peretele din spate.

– Ulrich e?

Tarver arătă cu degetul mare în spatele său.

– Toată dimineața a scris la mașină la recenzia despre premiera lui Smith.

Ridicându-se, Reeve îl bătu ușor pe umăr, după care se duse în spate, salutându-se cu mai mulți ziariști. Observă că trei dintre birouri erau goale, fără vreun semn că foștii ocupanți mai lucrau acolo. Ajunse în dreptul ușii redactorului și bătu la ușa deschisă.

Ulrich îi făcu semn din mână să intre. Vârtejul său era într-o formă de zile mari, pieptănat în așa fel încât forma un mare cârlionț roșcat, creând un echilibru perfect cu ciocul de aceeași culoare.

– Mă bucur că ai venit, trebuie să vorbesc ceva cu tine. Ia loc până termin aici.

Prin fereastra supradimensionată din spatele lui pătrundea o fâșie de lumină chiar peste masa de lucru, scoțând în evidență teancul de hârtii din dreapta, un dicționar gros de vreo șaptesprezece centimetri, trei ziare rivale și mai multe bilețele prinse cu piuneze de perete.

Reeve se instală într-un scaun cu spătarul format din mai multe stinghii verticale și-și propti glezna pe celălalt genunchi. Ulrich își dăduse jos atât sacoul, cât și vesta, rămânând în cămașă, cu bretelele și lavaliera la vedere. În partea stângă a pieptului avea o pată de cerneală pe materialul șifonat.

Într-un sfârșit, scoase din mașina de scris foaia la care lucrase până atunci și arătă către un coș cu corespondență aflat pe o masă din colțul încăperii.

– Vezi scrisorile alea de acolo?

Încuviințând din cap, Reeve își sprijini palma pe gleznă.

– Toate sunt de la abonați care au citit satira ta cu pensiunea.

– Chiar voiam să te întreb de ea. Reeve măsură din priviri teancul de misive. Aș fi putut să-ți spun și eu că o să primim plângeri. Nici măcar n-am vrut să-ți trimit textul. L-am scris pur și simplu în glumă. Probabil s-a amestecat printre celelalte materiale ale mele.

– De când ai început să faci glume?

– De la povestirea asta, presupun. Aș fi vrut să-mi dai de veste înainte s-o trimiți la tipar.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, Ulrich își îndesă vârful lavalierei între al treilea și al patrulea nasture.

– Sunt redactor de ziar, Wilder. Când băieții mei îmi trimit materiale, presupun că sunt pentru dat la tipar.

– Nu ai văzut pseudonimul?

– Ba da. Schiță un zâmbet. Nu prea-ți stă în caracter, dar, pe de altă parte, nici materialul nu era unul tipic.

– L-am scris acum mai bine de două luni. Când l-ai primit?

– Săptămâna trecută.

Reeve își trecu o palmă peste față.

– Am înțeles. Ei bine, îmi pare rău. Ar fi trebuit să ard povestioara aia din clipa când am terminat-o. Ba nici n-ar fi trebuit s-o aștern pe hârtie. Sunt supărați rău șefii?

– Nu, deloc.

– Asta e o ușurare.

Ulrich își îndreptă scaunul, ceea ce însemnă că picioarele din față ale acestuia se întoarseră pe podea cu un bufnet surd, după care scoase o pipă și o pungă cu tutun din sertarul de sus al biroului.

– Șefii vor să transformi povestioara într-un foileton.

Reeve încremeni.

– Poftim?

– Vor s-o transformi într-un foileton.

Tânărul se încruntă.

– De ce?

Deschizând punga, Ulrich luă niște tutun între degete, îl puse în căușul pipei și îl îndesă cu vârful degetului.

– Pentru că cititorilor noștri le-a plăcut la nebunie. De când am publicat-o, am fost invadați de scrisori care cer o continuare.

Reeve se uită din nou la coșul cu plicuri.

– Adică alea nu sunt reclamații?

– Nici măcar una. Frecând un chibrit de marginea biroului și aprinzându-l, Ulrich așteptă ca flacăra să se stabilizeze, după care apropie bățul de pipă, trăgând din ea până ce tutunul se aprinse. De fiecare dată, din gură îi ieșea din ce în ce mai mult fum, iar încăperea fu invadată de un miros înțepător, oarecum asemănător cu al frunzelor arse. Având în vedere că ne-a scăzut numărul de abonați, șefii caută modalități de a atrage cititorii și sunt dispuși să scoată bani din buzunar pentru asta. Așa că mi-au zis că trebuie s-o faci pe Marylee asta a ta personajul unui roman-foileton.

Reeve începu să-și frece tâmplele.

– Dar... intriga e prostească și eu nici măcar nu sunt scriitor de ficțiune, habar nu am despre asta.

– Păi, aș putea încerca să găsesc pe altcineva. Ulrich își aprinse din nou tutunul pentru o aromă mai puternică, după care flutură din mână, să îndepărteze fumul. Nu m-aș fi gândit că nu vrei o mărire de salariu.

Reeve își bătu cu degetul mare în picior.

– Cât de mare e mărirea asta?

– Doi cincizeci. Dacă foiletonul merge bine și numărul de abonamente crește, va crește și salariul tău. Dacă nu, va trebui să pui capăt poveștii prematur.

Reeve cercetă calendarul de pe perete. Ulrich nu mai dăduse paginile înainte de două luni.

– Și cât ar putea crește salariul?

– Până la cinci dolari.

Reeve ridică din sprâncene.

– Pe episod?

– Pe episod.

La cinci dolari pe text, ar fi putut să-și dubleze economiile sale de patruzeci și opt de dolari în două luni. Chiar și cei doi dolari și jumătate pe săptămână în plus ar fi fost o binefacere. Începu să-și balanseze piciorul.

– Și cam care ar fi povestea?

– E la latitudinea ta, atâta timp cât totul se petrece într-o pensiune și femeia emancipată – Marylee, parcă – rămâne personajul principal. Asta se cere în cele mai multe dintre scrisorile primite. Ulrich ridică din umeri. Eu ți-aș sugera să mai bagi câteva personaje excentrice, știi tu: proprietărese băgăcioase, fiice cochete, servitoare șleampete, locatari needucați, mâncare oribilă... Dar tu nu locuiești într-o pensiune? Pur și simplu inspiră-te după oamenii care stau cu tine acolo.

Reeve se gândi la locatarii de la pensiunea soților Klausmeyer. După jocurile cu întrebări și răspunsuri de la cină, îi cunoștea mai bine decât înainte. N-ar fi fost greu să-i transforme în caricaturi ale propriilor persoane, cu excepția doamnei Dinwiddie. Nu i-ar face nici în ruptul capului una ca asta. Iar restul pur și simplu nu erau prea interesanți.

Ei bine, mai era domnișoara Jayne. Ea era interesantă. Fascinantă, chiar. Și în mod clar complexă. Și totuși, să o distribuie în rolul principal al unui întreg foileton? El nu se pricepea deloc la așa ceva. Dar banii câștigați în plus l-ar putea ajuta să economisească mai repede pentru avansul acela pentru casă. Un avans pe care-și dorea foarte mult să îl strângă.

Începu să-și scarpine maxilarul. Dacă scrierea acestui foileton avea să-i ofere șansa de a strânge mai repede banii necesari pentru a recupera casa din Brooklyn, atunci poate că ar fi trebuit să o facă. Nu era ca și cum ar fi știut cineva că el era autorul.

Trăgând adânc aer în piept, își îndreptă picioarele și se ridică de pe scaun.

– Vreau să-mi scriu și articolele obișnuite. Iar satira poate să fie publicată doar sub pseudonim.

– De acord.

– Bine, atunci. O să-ți dau ceva de lucru până la finalul săptămânii.

Cu pipa în colțul gurii, Ulrich îi întinse mâna.

– Așa-mi place de tine, Wilder. Bravo!

Reeve îi strânse mâna, dar nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu cumva tocmai făcuse un târg cu diavolul.

Capitolul 30

Flossie, Aggie, Nan și toate celelalte fete de la Tiffany se adunară pentru a admira secțiunile *Poveștii crucii*. Era ultimul vitraliu pe care-l terminaseră pentru capelă – cea mai mare și mai importantă lucrare de care se ocupase vreodată departamentul de femei – și acoperea aproape toate ferestrele din atelierul lor. Flossie era plină de mândrie datorită acestei realizări.

Fuseseră alese circa zece mii de bucăți de sticlă colorată, tăiate, lipite și aranjate pentru a da naștere acelui vitraliu circular. Văzând imaginea completă, știind că implica muncă de bărbat care fusese totuși făcută de femei, lui Flossie îi venea să deschidă fereastra și să strige asta în toate cele patru vânturi.

„Ia uitați-vă ce am făcut! Ia uitați-vă ce am făcut noi – douăsprezece femei – singure!"

Bineînțeles, piesele trebuiau fixate cu ajutorul foliei și, în cele din urmă, instalate în capelă, iar nici o femeie n-avea să fie lăsată să pătrundă în acest domeniu. Și totuși, realizaseră lucruri care, până atunci, fuseseră teritoriul exclusiv al bărbaților. Bărbați care intraseră în grevă și care aveau să fie surprinși să vadă ce reușise departamentul de femei în lipsa lor.

Și-ar fi dorit ca familia ei de la pensiune să vadă ce ieșise din mâinile lor. Chiar și domnul Wilder. Mai ales domnul Wilder. Se conformase cererii lui și îl lăsase în pace. Nu că fusese greu, având în vedere cât de mult lucrase. Dar spera că trecerea timpului și sosirea primăverii îi îmblânziseră sentimentele în ceea ce o privea.

Trăgând aer în piept, făcu un efort să se concentreze din nou asupra momentului prezent și cercetă scena nașterii lui Hristos din cadrul vitraliului – cea despre care crezuse inițial că fusese realizată prost. Dădu din cap, nedumerită. Alegerile făcute de domnul Tiffany erau perfecte. Perfecte. Nuanțele fiecărei bucăți de sticlă din roba

Fecioarei Maria curgeau dintr-una în alta, creând umbre și lumini, falduri și văluriri. Bucățile de sticlă pe care le alesese ea ar fi fost și ele bune, dar nu ca acestea. Nu ca piesele alese de domnul Tiffany.

Studie și celelalte secțiuni, pentru care doamna Driscoll fusese cea care hotărâse care sticlă trebuia să fie în care loc, alături de Nan și Ella. Inima i se umflă de mândrie. Era dispusă să pună rămășag pe toți banii pe care-i avea că nimeni n-ar fi visat măcar că femeile aveau priceperea și capacitatea de a crea o asemenea operă de artă spectaculoasă.

Se auzi o ușă deschizându-se și un glas bărbătesc întrerupse tăcerea care se lăsase peste grupul de fete.

– Doamnă Driscoll? strigă domnul Tiffany.

– Suntem aici, răspunse doamna Driscoll, aruncând o ultimă privire plină de regret către creația lor înainte de a-și îndrepta atenția asupra lui.

Flossie și-ar fi dorit să poată să o așeze pe doamna Driscoll pe un scaun și să-i aranjeze părul. Începuse să-și facă o cărare pe mijloc și să-l prindă la spate, strâns, într-un coc care părea a fi un fel de excrescență a scalpului ei. Ar fi arătat de o sută de ori mai bine în stilul Gibson.

Domnul Tiffany pătrunse pe ușă și rămase pe loc.

– Ca să vezi! Ați reușit, doamnelor! L-ați terminat, și chiar în ceasul al doisprezecelea.

În decursul acestor ultime cinci luni, fetele se obișnuiseră cu el și cu vizitele sale, astfel că nu mai erau sfioase și emoționate, însă îl priveau în continuare cu admirație extremă și cu respect. Ținându-și brațele împreunate la spate, bărbatul porni de-a lungul șirului de vitralii, inspectându-le lucrările ca un general care-și trecea în revistă trupele. Când ajunse la capătul șirului, toate fetele își țineau respirația, emoționate.

Domnul Tiffany se întoarse către doamna Driscoll.

– Perfect. Absolut perfect.

Doamna Driscoll schiță un zâmbet. Fetele începură să aplaude și să ovaționeze. Flossie și-ar fi dorit să fie bărbat doar ca să-și poată arunca șapca în aer și să înceapă să chiuie. În loc de asta, le îmbrățișă pe Aggie și pe Nan, care se aflau în stânga, respectiv în dreapta ei.

– Presupun că acum o să vreți să știți pe care dintre voi am ales-o să meargă la târg.

Fetele se liniștiră imediat. Sprijinindu-și un șold de una dintre mesele de lucru, domnul Tiffany rămase într-o poziție în care nu era nici drept, nici așezat.

– Ei bine, înainte să vă spun asta, am o surpriză pentru voi. Ați auzit de Clădirea Femeilor de la Târg? E o clădire proiectată de femei și plină cu exponate realizate exclusiv de femei. Membrele consiliului femeilor m-au abordat și mi-au cerut mostre ale lucrărilor voastre, care să fie expuse în clădirea lor.

Flossie luă o gură de aer. Lucrările ei erau în mare parte integrate în vitralii, dar sigur ar fi putut să taie niște bucăți de sticlă numai bune pentru a fi expuse. Sau poate ar fi vrut să expună una dintre schițele pe hârtie maro, făcute cu condeiul ei ascuțit și indigo? Ah, cât de încântați ar fi fost părinții ei! Ar compensa supărările pe care li le pricinuise! Se vedea cu ei în fiecare duminică, la biserică, și de fiecare dată o implorau să se întoarcă acasă, mai ales de când aflaseră că angajatele de la Tiffany se duceau la muncă și în după-amiezile de duminică, pentru a termina vitraliile.

Domnul Tiffany se uită la proiectante, care stăteau înghesuite în celălalt capăt al șirului de vitralii.

– Am convenit să le trimit o imagine realizată de domnișoara McDowell și niște schițe făcute de domnișoara Northrup, domnișoara de Luze și domnișoara Emmet.

Flossie se aplecă în față și se uită rapid la fetele menționate. Lucrau la Tiffany de mai mult timp decât ea și colegele ei de clasă. Cele patru roșiră, zâmbiră și schimbară priviri între ele.

Domnul Tiffany își împreună palmele în poală.

– Bineînțeles, nici n-aș îndrăzni să le exclud pe fetele noastre noi. Sunt foarte mândru de voi și voi trimite și trei lucrări de ale voastre. Una cu magnolii, una cu struguri și una cu crizanteme.

Inima lui Flossie deveni grea ca plumbul. Ea nu lucrase la nici una dintre imaginile respective – și nici Nan. Și totuși, domnul Tiffany nu anunțase cine avea să meargă la târg. Oricât de minunat ar fi fost să-și știe lucrările expuse, ar fi preferat de departe să participe efectiv la târg. Trudise mai multe ore decât oricare dintre celelalte, nu lipsise nici o zi, venise mereu devreme și plecase târziu și nu avusese decât două incidente nefericite – când se prăbușise peste șevaletul de sticlă, lucru care nu fusese deloc vina ei, și când refăcuse

alegerea sticlei pentru imaginea la care lucrase domnul Tiffany, greșeală pe care o remediase imediat.

– Ați vrea să le spuneți, doamnă Driscoll?

Obrajii femeii căpătară o nuanță de roz, iar în secunda următoare aceasta se întoarse în așa fel încât să le cuprindă cu privirea pe fete.

– Sinceră să fiu, nu știam cum aveam să luăm această decizie, însă procesul de alegere a fost simplificat de faptul că membrele consiliului femeilor l-au întrebat pe domnul Tiffany dacă una dintre persoanele care aleg sticla și partenera ei care o taie ar putea face o demonstrație pentru vizitatorii de la târg.

Pulsul lui Flossie atinse cote alarmante, și deja nu mai putea să respire.

– Eu și domnul Tiffany am scris fiecare numele echipei pe care voiam să o trimitem, și amândoi am ales exact aceeași echipă.

Aggie își strecură mâna în a lui Flossie. Acum deja era clar că Aggie n-avea să fie aleasă. Sarcina ei fusese să îndoaie folia peste marginile bucăților de sticlă, ca să le pregătească pentru fixarea finală, însă Flossie era una dintre cele două fete care se ocupaseră de tăiat, așa că aveau să fie alese fie ea și Nan, fie Ella și Elizabeth, care formau cealaltă echipă.

– Le-am ales pe Nan... Flossie trase aer în piept, cu inima umplându-i-se de bucurie și ochii de lacrimi usturătoare. ... Și Elizabeth.

Încremeni imediat. Nan își duse mâna la gură. Celelalte fete începură să țipe de emoție. Se adunară în jurul lui Nan și al lui Elizabeth, îmbrățișându-le, aplaudând și vorbind toate deodată. Flossie se întoarse către Nan și zâmbi, rostind câteva cuvinte de felicitare înghițite de vacarmul celorlalte.

Era ca și cum n-ar mai fi fost în corpul ei, ci ar fi plutit pe sub tavan, privindu-se din afară, văzându-se cum participa la bucuria generală și spunând lucrurile potrivite într-o asemenea situație. Le îmbrățișă pe proiectante și le întrebă care erau schițele pe care aveau să le trimită. Își exprimă față de doamna Driscoll încântarea legată de semnificația pe care urmau să o aibă vitraliile lor pentru mișcarea feministă și schimbă câteva vorbe cu domnul Tiffany, spunându-i că de-abia aștepta să vadă cum avea să fie privită capela lui. Și totuși, în tot acest timp, nu-și dori altceva decât să o rupă la fugă și să nu se oprească decât după ce avea să fi lăsat în urmă durerea și dezamăgirea pe care le simțea.

Capitolul 31

La pensiunea soților Klausmeyer, toate luminile erau stinse. Închizând ușa în urma sa, Flossie înaintă pe hol pe bâjbâite.

O secundă mai târziu, domnul Wilder ieși din camera sa, cu o lampă cu gaz în mână. Era în cămașă și în șosete. Bretelele îi atârnau pe lângă corp, iar părul îi era răvășit.

– Ah, dumneavoastră erați...

– Pe cine așteptați?

– La ora asta, chiar pe nimeni. Tocmai de aceea am ieșit, să văd ce se întâmplă. De ce v-ați întors așa târziu?

– M-am oprit la părinții mei înainte de a veni acasă. Îmi pare rău că nu am anunțat pe nimeni. A fost oarecum o decizie de moment.

După ce plecase de la serviciu, se dusese direct la tatăl ei pentru a i se arunca în brațe, căutând un refugiu, și, deși el și mama ei o alinaseră cum putuseră, o și rugaseră să „termine cu aiureala asta" și să vină acasă. Într-un final, își dorise să nu se fi dus deloc la ei.

Tânărul își mijì ochii.

– Ce s-a întâmplat?

Buzele ei se întredeschiseră. Cum să poată să-i spună că se întâmplase ceva? Cum nu se simțea în stare să articuleze vreun cuvânt, clătină din cap și făcu o mișcare să treacă pe lângă el.

– Sigur s-a întâmplat ceva, rosti el, blocându-i parțial înaintarea. Ce e? Greviștii?

Lipindu-și pumnul strâns de buze, Flossie clătină din nou din cap.

– V-a făcut cineva vreun rău?

– Nu așa cum vă gândiți dumneavoastră.

– Atunci ce e?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Domnul Tiffany a ales pe altcineva să se ducă la târg.

Abia reuși să formeze cuvintele, cu gâtul strâns parcă de o menghină. Bărbatul ridică lampa.

– Plângeți?

Ștergându-și o lacrimă, Flossie își feri privirea.

– Sunt dezamăgită, atâta tot. Am crezut... Nu voia să-i spuse ce anume crezuse. Șuieratul slab al lămpii umplea tăcerea. Pisica lui ieși

și ea pe hol. Profitând de această ocazie de a-i abate atenția, Flossie încercă să-și controleze tremurul glasului. E altă pisică decât cea pe care am văzut-o atunci?

Bărbatul lăsă lampa mai jos.

– E aceeași. Dar am spălat-o, atâta tot.

– Zău? Flossie se ghemui și își trecu o palmă peste spatele animalului. Arată de o sută de ori mai bine. Și are blana atât de moale...

Reeve își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

– I-ați găsit un nume? întrebă ea.

– Îi zic Mâța.

Scărpinând pisica sub bărbie, Flossie se aplecă și mai mult și aproape că-și atinse nasul de al ei.

– Nu e cine știe ce nume, îi șopti pe un ton copilăros. Nu-i așa?

Mâța începu să toarcă și își ridică nasul în așa fel încât îl atinse pe al lui Flossie. Acest gest era atât de dulce, de neașteptat, încât o făcu efectiv să își piardă orice control. Cu emoțiile atât de expuse, nu mai reușea să și le reprime. Alunecând de tot pe podea, își acoperi chipul cu palmele. Domnul Wilder puse lampa jos și apoi se lăsă într-un genunchi lângă ea.

– S-o... s-o chem pe domnișoara Love?

Flossie refuză printr-o mișcare din cap, având grijă să nu-și lase suspinele să se audă, însă umerii i se mișcau incontrolabil.

Reeve își descleștă și își încleștă din nou pumnii.

– Nu plânge, gata, mai sunt doar câțiva pași până în cameră...

– Nu-i nevoie să stați cu mine, rosti ea, ținându-și în continuare fața îngropată în palme. Îmi pare rău că v-am deranjat. Știu că sunt o pacoste pentru dumneata, așa că, vă rog, o să fiu bine. O să stau aici câteva minute, atâta tot.

Reeve își frecă palmele de stofa pantalonilor.

– Hai, hai, vrăbiuță mică! Nu pot să te las în mijlocul holului așa.

De dincolo de palmele ei evadă un suspin.

Expirând prelung, Reeve se așeză lângă ea și o trase către el, ținând-o în brațe și lăsând-o să plângă cu fața lipită de cămașa lui.

– Îmi pare rău, scânci ea. Crezusem că mi-au secat lacrimile.

– Șșștt! Reeve își lăsă obrazul peste părul ei. O să fie bine.

– Vo-voiam atât de mult să mă duc...

– Și eu mi-aș fi dorit.

– Și am muncit atât de mult! Mă duceam dis-de-dimineață și rămâneam mereu peste program... niciodată nu m-am plâns...

– Șșștt!

Flossie continuă să plângă până ce, într-un final, lacrimile i se uscară. Mâța se cocoță în poala domnului Wilder, după care trecu în a ei. Flossie începu să o mângâie, acțiune ce reuși să o aline – alături de gândul că era în brațele domnului Wilder. Îmbrățișarea lui era complet diferită de cea a tatălui ei. Trupul lui era tare și ferm, dar nicidecum incomod. Oricât de mult și-ar fi dorit să mai rămână în brațele lui, se retrase ușor.

– Ești mai bine acum? întrebă el încetișor.

Flossie ridică din umeri, cu ochii umplându-i-se din nou de lacrimi.

Tânărul îi cercetă chipul, scrutând-o ca un pictor care încerca să rețină fiecare nuanță a trăsăturilor modelului său. Lumina lămpii îi pâlpâia în pupile. Îi dădu o șuviță firavă pe după ureche, după care își puse palma pe podea.

Flossie simți un val de căldură inundând-o. Își afundă degetele în blana Mâței.

– Ai face bine să te duci la culcare, rosti el. Nu mai este mult până dimineață.

– Da.

Nici unul dintre ei nu schiță vreo mișcare. Inima lui tresări. Flossie își simți stomacul contractându-i-se.

Inspirând prelung, bărbatul își trase picioarele sub el și se ridică, după care îi întinse mâna să o ajute. Flossie o ridică pe Mâță, își frecă obrazul de gâtul ei, apoi își ridică ochii către domnul Wilder.

– Pot să dorm cu ea în noaptea asta?

Mărul lui Adam al domnului Wilder se tot înălța și cobora.

– Da.

Fiindcă ținea animalul cu ambele brațe, Flossie nu mai avu cum să accepte mâna oferită. Aplecându-se, bărbatul îi cuprinse talia cu palmele și o ridică ușor în picioare. Flossie ținea strâns pisica. Aceasta își implântă ghearele în corsajul lui Flossie, dar nu făcu nici o încercare să sară din brațele ei. Mâinile domnului Wilder mai zăboviră încă o clipă în plus pe talia ei, după care făcu un pas înapoi.

– Noapte bună, Mâță.

Își frecă pumnul strâns de creștetul animalului, chiar între urechi.

Pieptul lui Flossie se ridica și se lăsa vizibil. Căldura din trupul ei se intensifică. Apropiindu-se de ușa ei, îi aruncă o privire rapidă,

după care intră în cameră, însă imaginea lui în cămașă, șosete și cu bretelele atârnându-i peste pantaloni avea să-i rămână întipărită în memorie multe luni de-atunci încolo.

Capitolul 32

– Mie nu-mi prea place personajul Marylee, rosti domnișoara Jayne, tăindu-și plăcinta cu cod. E atât de... nu știu... superficială. Și un pic enervantă, nu vi se pare?

Furculița lui Reeve se opri la jumătatea distanței către gură, dar apoi își dădu seama de asta și o duse până la destinație.

– A, dar stați să citiți episodul de azi. Aplecându-se către ea, doamna Trostle aruncă o privire de-a lungul mesei și înapoi. Cred că bibliofilul începe să se îndrăgostească de ea.

Reeve se înecă. Oyster îl lovi zdravăn pe spate.

– Ești bine?

Tânărul ziarist ridică o mână, după care se bătu cu pumnul în piept de câteva ori.

– Am înghițit greșit, dar chiar sunt curios, doamnă Trostle. Ce vă face să credeți una ca asta despre bibliofil?

Ochii domnișoarei Jayne se deschiseră mai mult, mirați.

– Citiți și dumneavoastră textele domnului I.D. Claire?

– Are un nume de-a dreptul ridicol[1], rosti el.

Tânăra schiță un surâs.

– Eu, una, declar că-mi place.

Scoțând un pufnet, Reeve se concentră iarăși asupra doamnei Trostle. Femeia era din nou gătită la patru ace, cu o rochie ale căror mâneci erau la fel de umflate și de rotunjite ca două capete de oameni. Poate că și ea avea o croitoreasă în familie, însă, pe de altă parte, asta n-ar fi explicat și bijuteriile pe care le purta.

Tot învârtindu-și un șirag de perle pe după deget, doamna Trostle strânse din buze.

– Toate semnele sunt prezente. Bibliofilul e perfect stăpân pe sine și elocvent în exprimare în orice situație până ce intră Marylee

[1] I.D. Claire – joc de cuvinte, fiind omofon cu *I declare*, care înseamnă „declar". (n.tr.)

în încăpere și atunci devine tăcut, stânjenit și prea emoționat ca să se poată retrage.

Reeve clipi.

– Chiar așa?

Femeia îi adresă o privire condescendentă.

– Ei bine, pot înțelege de ce dumneavoastră n-ați observat asta, fiind bărbat, dar noi, femeile, avem un al șaselea simț când vine vorba despre chestiunile astea.

Reeve își scărpină maxilarul.

– Interesant. Eu chiar nu am remarcat nimic.

– Dumnezeule mare! Doamna Trostle flutură din mână, ca și cum ar fi încercat să îndepărteze o muscă. E clar ca lumina zilei.

„Nu și pentru autor", răspunse el în gând, după care clătină din cap. Bibliofilul era singurul personaj normal de acolo. Desigur, Reeve îl înzestrase cu câteva manierisme, cum era faptul că citise dicționarul din scoarță în scoarță, dar în mare parte personajul acela era reprezentantul rațiunii într-o lume plină de confuzie. Al ordinii într-o lume a haosului. Al simțului practic într-o lume de iluzii. Faptul că bibliofilul ar fi avut sentimente pentru Marylee nu îl deruta numai pe el, ci și întregul fir narativ.

Până ce Reeve reuși să se concentreze din nou asupra conversației generale, discuția ajunsese la tablourile domnișoarei Jayne.

– Chiar aveți un talent deosebit, domnișoară Jayne. Doamna Trostle se întoarse către soțul ei. Nu e așa, Chester?

– Ce?

– Nu crezi că domnișoara Jayne are un talent deosebit? repetă femeia, pe un ton ridicat.

– Da, da. Proptindu-și un monoclu în fața ochiului drept, acesta se uită atent la domnișoara Jayne. Un talent deosebit, chiar așa. Ceilalți ne-au spus unde lucrați și cât de mult ați muncit pentru domnul Tiffany. Trebuie să ne împărtășiți însă ce ei n-au avut cum să ne spună. Ați studiat artele la Paris?

Domnișoara Jayne se îmbujoră.

– Ah, nu. Pur și simplu am fost verile la școala de arte când eram mai mică și apoi m-am înscris la Școala de Arte Aplicate din New York.

– Școala de Arte Aplicate... Bătrânul dădu aprobator din cap. Acolo ați făcut portretul ăla de la malul mării pe care-l aveți pe peretele de lângă pat?

– Nu, ăla a fost făcut vara trecută.

– Ei bine, e o pictură excelentă. În mod clar, aveți un talent pentru înfățișarea femeilor cu părul șaten-roșcat. Ba chiar sunteți cea mai bună din câte am văzut eu.

Tânăra netezi șervetul pe care-l avea în poală.

– Mulțumesc. Părul roșcat este preferatul meu.

– Ați văzut portretul pe care i l-a făcut doamnei Dinwiddie? întrebă domnișoara Love.

– Da, cum să nu? Doamna Trostle își lovi ușor buzele cu arătătorul. Mă-ntreb dacă nu cumva ar vrea să-l vadă și *monsieur* Bourgeois.

Soțul ei se aplecă spre ea, ca să o audă mai bine.

– Bourgeois? Jean-Pierre Bourgeois? Ce idee excelentă! O să-l întreb când o să mă întâlnesc cu el, săptămâna viitoare.

Holliday se șterse la gură cu șervetul.

– Cine e Jean-Pierre Bourgeois?

– Are o galerie de artă. Doamna Trostle își așeză tacâmul pe farfurie având grijă să respecte poziția cerută de etichetă, ca și cum tocmai ar fi terminat de mâncat la masa unei regine.

Doamna Holliday îi urmă exemplul, punându-și tacâmul întocmai, deși ea nu terminase de mâncat.

Domnișoara Jayne își înălță capul ca să-i vadă mai bine pe soții Trostle.

– Cunoașteți un proprietar de galerie?

– Vai, da, cum să nu?! Doamna Trostle luă o gură de ceai. Îl cunoaștem pe *monsieur* Bourgeois de când locuiam în Paris, acum mulți ani. O să deschidă o galerie nouă pe West Twenty-Third, și, în loc să expună doar artă europeană, vrea să promoveze interesul pentru arta americană.

Domnișoara Jayne schimbă o privire cu domnișoara Love.

– Și credeți că ar putea fi interesat de tablourile mele?

– Da, dar nu știu de ce parcă îmi aduc aminte că îl interesau peisajele. Doamna Trostle ridică din umeri. Nu contează însă. O să discute Chester cu el și, dacă e interesat de portrete sau de doamne cu un păr roșcat superb, o să aranjăm o întâlnire cu dumneavoastră.

Chipul domnișoarei Jayne se lumină instantaneu.

– Ah, mulțumesc, doamnă Trostle. Și vă mulțumesc și dumneavoastră, domnule Trostle, adăugă apoi, ridicând glasul.

Bărbatul își relaxă mușchii din jurul ochiului și bagă din nou monoclul în buzunarul vestei.

– N-am cum să-ți promit nimic, draga mea. *Monsieur* Bourgeois e foarte pretențios, dar, după cum a spus soția mea, e întotdeauna dispus să descopere talente noi. Așa că... o să vedem ce-o să iasă.

Conversația se concentră apoi asupra sosirii prințesei Spaniei la Târgul Mondial de la Chicago, însă Reeve vedea clar că mintea domnișoarei Jayne era la un milion de kilometri depărtare. Spera că n-avea să fie prea dezamăgită dacă tabloul avea să-i fie respins. Poate că ar putea să strecoare ceva similar în povestea lui cu Marylee. Și totuși, problema bibliofilului era îngrijorătoare. În mod clar, trebuia să facă ceva în această privință.

Capitolul 33

Abia intrată, Flossie rămase chiar lângă ușa restaurantului Delmonico's din Madison Square, nesigură, învăluită în aroma pandișpanului care prevestea o masă reușită. Soții Trostle nu numai că vorbiseră cu prietenul lor, *monsieur* Bourgeois, ci îi și arătaseră tablourile ei săptămâna trecută, pe când ea era la serviciu. Proprietarul de galerie fusese impresionat și întrebase dacă Flossie n-ar putea să ia prânzul cu el.

Tânăra cercetă încăperea în căutarea unui francez care să stea singur la masă. Oglinzile aflate pe pereții sălii o făceau să pară mult mai mare. Mesele erau acoperite cu fețe de masă de un alb pur. Florile proaspete care le înnobilau nu puteau concura, totuși, cu toaletele uimitoare ale femeilor care stăteau la ele. În centru se afla o fântână solidă, care adăuga un șipot liniștitor murmurului discret al conversațiilor din jur. Flossie nu mai fusese niciodată într-un restaurant atât de rafinat. Da, tatăl ei era membru la mai multe cluburi, dar nici unul ca acesta.

Un șef de sală bărbierit impecabil, îmbrăcat cu un costum negru elegant, se apropie de ea.

Flossie strânse mai tare umbrela de soare pe care o avea în mână.

– Trebuie să mă întâlnesc cu *monsieur* Jean-Pierre Bourgeois.

– Pe aici, vă rog.

Flossie aruncă o privire către plafonul acoperit cu fresce, gândindu-se că ar fi fost mult mai frumos un mozaic cu sticlă Tiffany. Șeful

de sală deschise o ușă care dădea către o terasă cu mese, iar briza de vară îi învolbură rochia din tafta cu dungi gri și roz.

Un bărbat mărunțel cu piele măslinie și ochi calzi, căprui, ședea singur la o masă. Când îi văzu apropiindu-se, se ridică.

– *Mademoiselle* Jayne?

– Încântată!

Bărbatul îi luă mâna înmănușată și i-o sărută, după care îi ținu scaunul să se așeze în timp ce i se adresă șefului de sală:

– Punci *à la Romaine* pentru doamna, rosti el, cu un puternic accent franțuzesc.

Flossie nu mai luase niciodată masa singură cu un bărbat, fără prezența mediatoare a altei persoane, însă omul din fața ei părea cam de o vârstă cu tatăl ei, așa că ce rău putea să fie în asta? Și-apoi, acum era o femeie modernă. Dacă era să-și croiască un drum în lume, trebuia să învețe să fie independentă.

– Mă așteptam să fiți mai în vârstă, rosti *monsieur* Bourgeois. Tablourile dumneavoastră arată o pricepere rar întâlnită la cineva atât de tânăr.

– Mulțumesc.

Flossie roși de plăcere.

Cât prin fața lor se perindară supa de cap de vițel, cotlete de pui și vită înăbușită *à la Jardinière*, Flossie îi povesti despre experiența de la Școala de Arte Aplicate și de la Tiffany. El îi vorbi despre expozițiile sale din Paris și Londra, legăturile cu Societatea Artiștilor Francezi și relațiile pe care le stabilise cu pictorii americani care trăiau peste hotare – inclusiv cu Remington, Chase și Sargent.

– M-au impresionat foarte mult operele de artă pe care le produce națiunea dumneavoastră. Schiță o mișcare din mână, moment în care o rază de soare se reflectă pe inelul de aur pe care-l purta pe degetul mic. Drept urmare, am fost de-a dreptul uluit să văd că galeriile de aici expun numai artiști europeni, așa că nu am putut să nu profit de ocazie pentru a le prezenta conaționalilor dumneavoastră ceva ce a fost chiar sub nasurile lor atâta timp.

– Deci veți expune exclusiv opere americane?

Hărmălaia făcută de roțile cu plăci de fier care treceau pe caldarâmul din zona belgiană a Fifth Avenue acoperi parțial răspunsul francezului.

– ... Include opere europene, bineînțeles, dar mă voi concentra în special asupra pictorilor americani, ceea ce mă aduce la operele

dumneavoastră. Am fost destul de fascinat de portretul acela al unei femei pe malul mării. Spuneți-mi mai multe despre el.

Ridicând ușor dintr-un umăr, Flossie culese cu lingura o boabă de zmeură dintr-un pahar de desert delicat, din cristal.

– Îmi place foarte mult să pictez părul femeilor, mai ales în bătaia vântului. Iar părul roșcat e preferatul meu. E atât de frumos în soare, nu vi se pare?

Bărbatul îi adresă un surâs reținut.

– *Oui, mademoiselle*, așa este. Unde erați când l-ați pictat?

– În Gloucester, la nord de Boston. Profesorul nostru ne-a dus pe plajă. Înghițind zmeura, dădu ușor din cap. Vântul bătea atât de tare, încât mi-a dărâmat pânza de două, trei ori, dar să fi văzut cerul în ziua aceea! Cea mai pură nuanță de albastru pe care am văzut-o eu vreodată.

– Chiar l-am văzut.

– Ați fost și dumneavoastră la Gloucester?

– L-am văzut în tabloul dumneavoastră.

Obrajii ei se încălziră.

– Mulțumesc.

– *Je vous en prie*. Tocmai de aceea l-am întrebat pe *monsieur* Trostle dacă aș putea să vă întâlnesc personal. Dacă o să-mi permiteți, aș vrea să includ tabloul respectiv în expoziția mea, cu intenția de a-l vinde.

Flossie știa că despre asta trebuiau să discute, dar crezuse că avea să fie nevoie să-l convingă într-un fel sau altul. Dumnezeule mare, o scosese la masă la acest restaurant luxos ca să o convingă el pe ea?

Aruncă o privire peste balustrada decorativă care separa clienții de la Delmonico's de pietoni. De cealaltă parte a străzii, o doică împingea un cărucior de-a lungul aleii șerpuitoare din parc, pe lângă monumentul amiralului Farragut. O trăsură impunătoare cu doi valeți în livrele trecu pe lângă ei, blocând momentan imaginea, după care opri lângă trotuar.

Netezind panglica pe care o avea în jurul taliei, Flossie înghiți în sec.

– Nici că mi-ar plăcea altceva mai mult, domnule. Ce preț credeți că ați putea obține pe el?

– O să cer patru sute, dar n-o să accept nimic sub trei sute.

Gura lui Flossie se deschise involuntar.

– De dolari? Patru sute de dolari?

– *Oui.* Bărbatul îi atrase privirea chelnerului. *Un petit café, s'il vous plaît.* Apoi ochii i se îndreptară asupra ei, cercetători. Ați mai avut vreodată un tablou expus într-o galerie?

Flossie încercă să se concentreze asupra întrebării, dar era în continuare năucă de când auzise prețul de vânzare. Trei sute de dolari ar fi fost salariul ei pe un an întreg. Patru sute era deja o sumă de neconceput. Mai ales pentru un singur tablou.

– Ăăă... nu, mă tem că nu am mai avut nici o lucrare expusă într-o galerie până acum.

– Nu e cazul să-ți faci griji. O să mă ocup eu de tot.

Inima parcă îi stătu în loc. Dacă tabloul acesta era apreciat acum, sigur aveau să i se ceară și altele. Asta era marea ocazie pe care sperase c-avea să o obțină. Toți artiștii cu lucrări la Muzeul Metropolitan, până la unul, începuseră într-o galerie exact ca asta. Ceea ce nu știa *monsieur* Bourgeois era că Flossie ar fi fost dispusă să-l plătească ea pentru această ocazie, nu invers. Pe sub poalele rochiei, își puse vârful unei cizmulițe peste al celeilalte.

– Deci tot ce trebuie să fac e să vă aduc tabloul?

– Păi... trebuie să mă puneți în legătură cu persoana care se ocupă de afacerile dumneavoastră.

Tamponându-și buzele cu șervetul, Flossie își îndreptă spatele.

– Sunt o femeie emancipată, mă ocup singură de afacerile mele.

Proptindu-și cotul de brațul scaunului pe care stătea, francezul își lipi de câteva ori încheietura arătătorului de buze.

– N-aveți un tată? Sau vreun viitor soț?

– Am un tată, dar trăiesc pe cont propriu. Am un loc de muncă. Tot ce ține de afaceri trebuie discutat cu mine.

Chelnerul le aduse cafeaua, după care luă de pe masă paharele de desert, goale acum.

– Vă rog să mă scuzați, rosti bărbatul din fața ei, dar pare complet nepoliticos...

– N-o să o iau ca pe o jignire, vă asigur. Așa, deci despre ce anume doreați să discutați?

Împreunându-și sprâncenele, bărbatul luă o gură de cafea, după care ridică ușor din umeri.

– Ei bine, nu știu sigur dacă sunteți conștientă de asta sau nu, dar organizarea unei expoziții implică multe cheltuieli, așa că trebuie achitat un comision în avans.

Flossie clipi. Nu se gândise la comisionul lui, dar bineînțeles că era normal să perceapă unul.

– Am înțeles. Și cât e acest comision?

– O sută cincizeci de dolari.

Flossie luă o gură de aer, uluită.

– Dar veți putea să păstrați suma integrală din vânzare, rosti apoi francezul. Indiferent dacă e vorba despre trei sau patru sute.

Flossie își schimbă poziția pe scaun. O sută cincizeci de dolari? Panica îi făcu stomacul să i se contracte.

– Îmi pare rău, dar nu am o asemenea sumă. Nu s-ar putea face plata după încheierea vânzării?

– Mă tem că lucrurile nu merg așa. O expoziție implică multe costuri care trebuie achitate în avans. Aplecându-se peste masă, își sprijini antebrațele pe blatul acesteia. Un bărbat ar înțelege asta. Sunteți sigură că nu ați prefera să discut cu tatăl dumneavoastră?

– Nu, nu.

Soarele avansase pe cer, iar acum își proiecta razele direct asupra ei. Perle mititele de sudoare i se formară de-a lungul coloanei vertebrale.

– Pur și simplu, ăăă, nu am o asemenea sumă disponibilă.

Își trecu degetul de-a lungul buzei ceștii de porțelan. Își dorea atât de mult asta! Să câștige salariul pe un an întreg dintr-o singură vânzare simplă!

Francezul bătu în blatul mesei cu degetul mare.

– De obicei, nu mă amestec în chestiunile financiare ale artiștilor mei, dar poate nu v-ar deranja să vă dau o sugestie?

– Nicidecum. Flossie își scoase o batistă din manșeta rochiei și își tamponă ușor fruntea, chiar la limita părului.

– Nu aveți la cine să apelați? Un unchi? Un bunic? Ați putea să le înapoiați banii imediat ce se vinde tabloul – și știu sigur că se va vinde, altfel nu m-aș oferi să îl includ în expoziția mea. Își termină cafeaua. Ce-ar fi dacă am face asta... ce-ar fi dacă mi-aș reduce comisionul la o sută de dolari? Sunteți o domnișoară atât de fermecătoare, și sunt convins că într-o bună zi veți deveni o artistă foarte importantă. Așa că o să vă fac o reducere, dar trebuie să păstrați secretul.

Flossie își mușcă buza de jos. Poate că tatăl ei ar fi fost dispus să-i dea banii. Din ce spunea mama ei, se descurcase destul de bine la curse, lucru neobișnuit. Poate că avea să-l poată convinge că era

ca și cum ar fi investit într-un cal, numai că acum era vorba despre fiica lui, și ea avea șanse mult mai mari de câștig.

Dând aprobator din cap, Flossie își puse batista la loc și își îndreptă spatele.

– O să văd ce pot să fac.

– Excelent. Nu mi-ar plăcea deloc să ratăm amândoi această ocazie și ca publicul larg să fie lipsit de bucuria pe care operele dumneavoastră ar putea să le-o ofere. Schiță un zâmbet. Am sentimentul că suntem la începutul unei relații îndelungate și plină de satisfacții, *mademoiselle*.

– Mi-ar plăcea să fie așa, domnule. Chiar foarte mult.

Capitolul 34

– Doamna Vanderbilt a venit pe aici săptămâna asta. Mama ei înșiră niște mărgeluțe pe ac, le împinse pe ață și apoi le fixă pe corsajul rochiei de bal la care lucra.

Ascunzându-și picioarele sub poalele fustei, Flossie se legăna în balansoar.

– A stat suficient cât să ia ceaiul aici?

– Chiar a stat. De fapt, mi-a spus că verișoara ei se mărită. Doamna Vanderbilt m-a rugat să-i cos rochiile pentru nuntă.

Flossie trase repede aer în piept.

– Ah, mamă, felicitări! Ce recunoaștere a calității muncii tale!

Mama ei băgă alte mărgele pe ac.

– Nu m-am hotărât încă dacă o să accept comanda sau nu. Ar fi mult de muncă.

Așezat pe canapea și ocupat cu cititul ziarului *Times*, tatăl ei îndoi colțul paginii, ca să se uite la ele.

– Și mulți bani.

– Mă tem că m-ar băga în mormânt. Mama scoase un oftat. M-au luat iar durerile de cap.

– Îmi pare rău să aud una ca asta, rosti Flossie. Atunci poate că n-ar trebui să accepți.

– Asta îi tot zic și eu tatălui tău, dar recunosc că ne-ar prinde bine banii în plus. Am putea cumpăra pianul acela de concert pentru salon pe care mi-l doresc atât de tare de o groază de vreme.

Împăturindu-și ziarul, tatăl își încrucișă picioarele.

– Flossie, aș vrea să aud mai multe despre galeria asta de artă despre care mi-a povestit mama ta.

Flossie continuă să se legene.

– Păi... proprietarul galeriei, *monsieur* Bourgeois, m-a scos la masă la Delmonico's ieri.

– La Delmonico's? Tatăl se încruntă. Cine a mai mers cu tine?

Flossie își lăsă picioarele jos și își îndreptă spatele.

– M-am dus singură.

– Ah, Flossie! Mama ei își ridică privirea de la rochia la care lucra. N-ar trebui să faci asemenea lucruri. E o îndrăzneală prea mare.

În mod normal, Flossie ar fi contrazis-o, dar în seara aceasta se hotărî că i-ar fi de ajutor să fie cât mai cuminte.

– Da, mamă.

– Câți ani are Bourgeois ăsta? întrebă tatăl ei.

– E mai în vârstă – cam de o seamă cu tine, aș zice. A închiriat un spațiu pe West Twenty-Third, unde are de gând să deschidă o galerie.

Mama își lăsă lucrul în poală.

– Și ce a zis despre tablourile tale?

– I-a plăcut foarte mult cel cu femeia la malul mării. Știți ce? Crede că poate să ia patru sute de dolari pe el.

Sprâncenele tatălui ei se înălțară într-o clipită.

– Patru sute de dolari?

– Da, și, dacă nu poate să-l vândă cu atât, zice că n-o să accepte nimic sub trei sute. Vă-nchipuiți? O să expună și artiști europeni, bineînțeles, dar vrea să-și stabilească reputația de primul expozant care să promoveze artiștii americani.

– Cum ar fi? întrebă tatăl ei.

– Remington, Chase și Sargent sunt singurii pe care-i știu sigur. Nu știu alte nume.

– Ar fi chiar o companie onorantă pentru tine.

Flossie schiță un zâmbet reținut.

– Da, e destul de greu de crezut că e chiar adevărat. Sunt foarte entuziasmată.

Tatăl ei bătu cu degetul pe partea din spate a spătarului canapelei.

– Și n-o să-ți expună decât tabloul ăla?

– N-aș putea să-mi permit mai mult de unul singur.

– Să-ți permiți? Bărbatul se încruntă. Cum adică „să-ți permiți"?

Aranjându-și un pliu al materialului din talie, Flossie aruncă o privire către mama ei, după care se uită din nou la el.

– Păi, artiștii trebuie să suporte anumite costuri de instalare.

– Ce fel de costuri de instalare?

Tânăra trase adânc aer în piept.

– O sută de dolari, în avans.

Tatăl ei tresări și se ridică imediat.

– O sută de dolari?

– Inițial era vorba despre o sută cincizeci, dar am negociat până la o sută.

– Asta înseamnă treizeci și cinci la sută. Jaf la drumul mare.

Mama își puse cusătura pe masa de lângă ea.

– Dar, chiar dacă îl vinde pentru trei sute, Bert, tot ar rămâne cu două sute. Gândește-te numai. Două sute de dolari – pentru un singur tablou.

Bărbatul se strâmbă la Flossie.

– De ce nu ia o parte din prețul obținut din vânzare? De ce te pune să plătești în avans?

Flossie apucă pandantivul pe care-l purta la gât și începu să-l plimbe înainte și înapoi pe lănțișor.

– Zice că are foarte multe cheltuieli cu organizarea expoziției, dar e încrezător că tabloul meu se va vinde și, atunci, acești trei sute de dolari nu ar fi decât începutul.

Tatăl ei se aplecă înainte, cu coatele sprijinite pe genunchi.

– Și de unde anume o să iei tu o sută de dolari?

Flossie nu spuse nimic, ci pur și simplu își menținu privirea ațintită asupra lui.

Bărbatul începu să clatine din cap.

– A, nu. De data asta, nu, fetițo. Una e să te trimit la Școala de Arte Aplicate, dar asta... asta e cu totul și cu totul altceva. Îmi pare rău, scumpo, dar nu pot să-ți dau atâția bani.

– Nu vă ceream să mi-i dați pur și simplu. O să vi-i înapoiez.

– Și dacă tabloul nu se vinde?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Bert! Mama își scutură poalele, să le aranjeze. Tabloul se va vinde. E extraordinar. Preferatul tău, de fapt.

Bărbatul se frecă la ochi.

– E un tablou frumos, și nu vreau să te supăr, dar adevărul e că nu sunt deloc sigur că ar fi cineva dispus să plătească trei sute de dolari pe el.

Flossie încercă să înghită, simțindu-și efectiv inima în gât.

– Știu că e vorba despre mulți bani, tată, dar în galeria domnului Tiffany intră zilnic oameni care plătesc de două ori pe atât pe o vază.

Bărbatul își ridică privirea către ea.

– Numele lui e Louis Comfort Tiffany. Tocmai de aceea poate să ceară atâția bani pe ce iese din atelierele lui. Pe tine te cheamă Florence Rebecca Jayne. Nu e același lucru.

– Nici numele domnului Tiffany n-a avut mereu aceeași greutate ca acum. Flossie îl privi direct în ochi, știind că nu era cazul să dea vreun semn de slăbiciune. De fapt, domnul Tiffany – adică tatăl lui, bijutierul de pe Fifth Avenue – a împrumutat inițial o mie de dolari de la tatăl lui, un simplu morar, când a pus bazele afacerii. A folosit banii ăștia pentru a deschide o mică papetărie și un magazin de cadouri, iar acum uite unde a ajuns. Își împreună mâinile. Nu cer decât o sută, tată. Și o să vi-i dau înapoi de îndată ce se vinde tabloul.

Oricât de mult ar fi vrut să aducă în discuție cursele de cai, Flossie nu reuși totuși să-și adune într-atât curajul.

– Vreau să te gândești la asta. Mama își umezi buzele. Dacă tabloul lui Flossie se vinde – și sunt convinsă că așa o să fie –, n-o să mai fie nevoită să mai lucreze la Tiffany și va putea să se întoarcă acasă.

Strângându-și mâinile, Flossie nu zise nimic. Nu avea de gând să se întoarcă acasă. Îi plăcea foarte mult să locuiască la pensiune și adora slujba ei de la Tiffany. Și totuși, acum nu era momentul să se lanseze într-o ceartă.

Cu o expresie chinuită, tatăl ei se ridică de pe canapea.

– Îmi pare rău, bobocel. E prea mult. Și chiar nu știm nimic despre Bourgeois ăsta.

– Dar soții Trostle îl cunosc și...

Bărbatul se uită la mama ei.

– Eu mă duc la culcare acum.

– Bert, eu...

Aplecându-se, tatăl ei o sărută pe obraz.

– Să vii să iei cina cu noi cât mai curând. Mi-e dor să te am la masă cu noi.

Flossie îl urmări cu privirea cum ieși din cameră, cu lacrimile adunându-i-se în ochi.

– Nu mă așteptam să mă refuze.

Trăgându-se pe marginea fotoliului, mama ei coborî tonul.

– Nu contează. Îți împrumut eu banii.

Flossie își întoarse fulgerător capul către ea.

– Tu?

– Da. Tatăl tău nu știe, dar, când a început să se ducă la curse în mod regulat, am început să preiau comenzi despre care nu i-am spus nimic și am ascuns banii de pe ele.

– Poftim? Ochii lui Flossie se îndreptară imediat către ușă. Dar... cum?

Mama ei flutură din mână.

– Vorbește mai încet. Nu am lucrat la ele decât când el nu era acasă. N-a bănuit nimic, și nici tu. Tocmai de-aia aveam atât de mult de lucru pentru tine, pentru că tot rămâneam în urmă cu comenzile despre care știa și el.

Flossie se holba la mama ei, nevenindu-i să creadă.

– Dar cum rămâne cu... cum de m-ai...

„Cum de m-ai pălmuit atunci", ar fi vrut să spună, însă nu o făcu. Cu toate acestea, mama ei înțelese la ce se referea Flossie, căci cutele de pe frunte i se adânciră.

– Și-acum mă simt îngrozitor din pricina asta și de-a dreptul rușinată. Cred că motivul pentru care am reacționat atât de vehement când mi-ai sugerat să ascundem o parte din bani e că eu deja chiar asta făceam. Ochii i se umplură de lacrimi. Îmi pare atât de rău!

Focul din cămin trosni, emanând un val de căldură în încăpere.

Flossie își reduse tonul până la nivelul unei simple șoapte.

– Nu plânge, mamă, și nici să nu-ți pară rău. Chiar dacă nu ți-ar pierde banii la curse, tot e perfect acceptabil să păstrezi și tu o parte din ei.

– Oricum ar sta lucrurile, vreau să ți-i dau ție.

– Vrei să spui că ai o sută de dolari?

Mama își trecu mâna prin părul din spatele capului.

– De fapt, nu, nu o sută, dar am șaptezeci și cinci. Crezi că *monsieur* Bourgeois ar accepta șaptezeci și cinci?

– Chiar dacă ar fi de acord, eu nu-i accept. Flossie clătină din cap. În nici un caz.

– Dar vreau să ți-i dau. Oricum nu-i folosesc la nimic.

– Și dacă tata pierde mult?

– După ce a câștigat ultima oară, a zis că o să se oprească.

– Și de câte ori ți-a mai promis asta?

Mama se ridică.

– Discuția asta se încheie aici. Fie îi dai tu francezului, fie îi dau soților Trostle chiar eu și îi rog să îi trimită lui *monsieur* Bourgeois. Și-apoi pot să iau comanda pentru nunta Vanderbilt și să adun din nou o bună parte din ei.

– E imposibil să lucrezi pentru o nuntă fără ca tata să își dea seama și, în plus, ai zis că implică prea multă muncă. Ai spus că te-au apucat din nou durerile de cap.

– O să mă descurc eu.

Flossie se ridică.

– Nu, mamă. Și dacă nu se vinde tabloul?

– O să se vândă.

– Și totuși, dacă nu se vinde?

– Atunci, măcar o să știu că am făcut tot ce s-a putut ca să te ajut. Șovăi preț de o secundă. La naiba, nu pot să ți-i dau acum, cu taică-tău acasă, dar o să ți-i aduc mâine.

– Zău că nu-mi place asta, mamă. Hai să lăsăm totul baltă!

– Din moment ce tu o să fii la muncă, o să vin la pensiune și o să-ți pun banii în cizmele din piele maro. Așa, acum ar fi bine să pleci. S-a făcut destul de târziu.

Strecurându-și brațul pe sub cotul lui Flossie, mama ei aproape că o împinse pe ușă afară.

Capitolul 35

De când s-a mutat aici, domnișoara Jayne a pus întrebări sub farfuriile de la cină, a organizat jocuri în salon și s-a apucat să le facă portretele locatarilor. Acum, că lucrările la capela Tiffany s-au încheiat și e din nou acasă serile, a început din nou. De data aceasta, pictează portretul doamnei Holliday. Uitasem

cât de tare ne perturbă viețile. N-o să pot să includ acest aspect al personalității domnișoarei Jayne în foiletonul meu. Nimeni nu m-ar crede.

Străduindu-se să-și scrie săptămânal textul satiric, Reeve adunase o întreagă colecție de notițe despre domnișoara Jayne.

Oricât m-aș strădui, nu pot să le separ pe Marylee și pe domnișoara Jayne în minte. Inițial, planul meu era să o folosesc pe domnișoara Jayne doar ca inspirație. Totuși, acum îmi dau seama că o studiez fără încetare, iar ea nu mă dezamăgește niciodată. În fiecare seară face ceva care îmi dă o idee pentru foiletonul meu...

Domnișoara Love băgă capul în camera lui Reeve.

– Vă deranjez?

Femeia aruncă o privire la hârtiile de pe biroul lui. Având în vedere că Reeve auzise numeroasele discuții dintre ea și domnișoara Jayne, o cunoștea mai bine decât pe oricare altă femeie – în afară de doamna Dinwiddie – și același lucru era valabil și pentru domnișoara Jayne. Dar nici una din ele nu știa asta.

– Nicidecum. Își așeză condeiul în suport, după care își acoperi notițele cu o foaie albă.

Domnișoara Love aruncă o privire prin încăpere, observând-o pe Mâță, care-și lingea labele și își curăța mustățile.

– Doamna Klausmeyer știe de vagaboanda asta?

– Da. Mi-a mărit chiria.

– Vai! În cazul ăsta, s-ar putea să nu puteți să ne ajutați.

Reeve se sprijini de spătarul scaunului.

– Cu ce să vă ajut?

– Facem o colectă. Doamna Trostle a venit cu ideea, căci domnișoara Jayne mai are nevoie de ceva bani pentru comisionul pe care i-l cere *monsieur* Bourgeois.

Îndreptându-și piciorul, Reeve scoase un pumn de monede din buzunar.

– „Ceva bani"? Din ce spune doamna Trostle, îi mai lipsește salariul pe o lună. Dacă treceți cu pălăria în mână pe la fiecare, n-o să adunați cei douăzeci și cinci de dolari de care mai are nevoie.

– Oricum, orice contribuție, cât de mică, ajută.

Reeve numără cincizeci de cenți și îi întinse domnișoarei Love.

Ochii femeii se luminară, plini de surprindere.

– Foarte generos din partea dumneavoastră.

– E o nesăbuință ce vrea să facă.

Reeve puse monedele rămase înapoi în buzunar. Trupul domnișoarei Love deveni mai rigid. Reeve ridică o palmă.

– E doar o părere, dar, din experiența mea, un agent își câștigă comisionul după vânzarea tabloului, nu înainte.

– Și câtă experiență aveți dumneavoastră cu agenții din lumea artei?

Unindu-și degetele, Reeve și le sprijini de abdomen.

– Absolut nici una.

Domnișoara Love îi adresă o privire de cunoscătoare.

– Așa mă gândeam și eu.

Reeve își înclină ușor capul.

– Nu prea mă aveți la inimă, domnișoară Love, nu-i așa?

Aceasta își trase de manșetele cămășii.

– Nu-mi plac articolele dumneavoastră despre femeile emancipate.

– Dar dumneavoastră sunteți învățătoare, nu o femeie modernă.

– Colega mea de cameră e o femeie emancipată și, prin urmare, consider că toate lucrurile pe care le spuneți despre ea reprezintă un afront personal.

În ultima vreme, Reeve descoperise că nu se mai gândea la domnișoara Jayne ca la o femeie emancipată. Deși se intitula astfel, nu prea se încadra în acest tipar, cel puțin nu așa cum era acesta prezentat în prelegeri și în scrierile contemporane. Nu era deloc nemulțumită. Nu îi privea cu dușmănie pe bărbați și nici nu îi numea tirani. Nu declara că singura dorință a acestora era să le facă pe femei să se supună, să se târască la picioarele lor și să fie complet dependente de ei, ocupate mereu cu satisfacerea dorințelor, capriciilor și mofturilor lor. Nu o auzise nici măcar o dată spunând ceva care să facă măcar aluzie la faptul că bărbații ar fi fost niște brute egoiste și violente, dornice de putere sau că aceștia voiau numai tovărășia unor ființe inferioare și nicidecum a unora egale cu ei. Nu, nu era o femeie emancipată, era pur și simplu o fată naivă care încerca să-și facă un rost într-o lume a bărbaților. Polemicile sale nu erau îndreptate împotriva ei.

– Nu mă refer la dumneaei personal, răspunse el. Ci la femeile emancipate în general.

– Dar nu există „în general". Când scrieți articolele acelea, vă referiți la domnișoara Jayne și la multe dintre celelalte prietene ale mele. Cu o privire piezișă, făcu un pas înapoi. Oricum, îmi cer scuze că v-am deranjat. Mulțumesc pentru contribuție.

Apoi porni cu pași vioi pe hol către camera ei. Reeve lăsă să-i scape un oftat, știind că tocmai aruncase cincizeci de cenți pe fereastră, căci domnișoara Jayne n-avea să poată strânge comisionul cerut de Bourgeois.

Capitolul 36

Dintre toate fetele de la Tiffany, Lulu Sturtevant era cea mai tăcută. Nu-și coafa părul. Nu purta bijuterii. Nu vizita pe nimeni și nici nu interacționa cu vreo colegă. Pur și simplu numerota secțiunile de hârtie maro și le decupa. Uneori, Flossie uita chiar că era și ea acolo.

Nu și astăzi însă, căci doamna Driscoll o pusese să o ajute să taie bucățile de sticlă. Lulu aborda această misiune cu aceeași seriozitate cu care se ocupase de sarcinile anterioare și, până la finalul zilei, ajunse să taie două piese cât Flossie tăia una singură.

Acum, că lucrările la capelă se terminaseră și deschiseseră în sfârșit expoziția de la târg, departamentul de femei lucra la vitralii comandate de diverse biserici. Cea la care lucrau acum avea la bază un tablou din secolul al XIII-lea pictat de Pietro Perugino. Domnul Tiffany se întorsese de la Chicago să verifice rapid cum mergeau lucrurile aici și se interesase în mod deosebit de acest proiect, căci avea de gând să-l facă pe Iosif din Arimateea după chipul și asemănarea tatălui său.

– Să fiu al naibii! rosti el, cu un sâsâit pronunțat. Uite cât au înaintat doamnele astăzi!

– Asta datorită domnișoarei Sturtevant, răspunse Nan. Uitați-vă câtă sticlă a tăiat – și asta doar într-o singură zi. Cu o mișcare cuprinzătoare din mână, Nan arătă către roba femeii pioase, giulgiul alb pe care zăcea trupul lui Hristos și faldurile rubinii ale pelerinei lui Iosif. Și ați văzut asta? Arătă către o bucată de sticlă de un roșu movuliu care avea un vârtej spectaculos de pigment negru. Uitați cum a tăiat

piesa aceasta, astfel încât vârtejul de culoare să arate exact ca undu-irea tivului hainei lui Iosif.

Domnul Tiffany se aplecă, studiind piesa respectivă.

– Excelent! Chiar excelent!

Roșie ca un rac, Lulu reuși totuși să îl privească în ochi. Fu foarte generos cu laudele la adresa ei, dar pe Flossie nici măcar nu o salută. Era prima oară de când aceasta lucra aici când nu schimbară una, două vorbe amabile.

Poate că domnul Tiffany nu-și dăduse seama că o jignise, însă Nan da, și îi aruncă lui Flossie o căutătură triumfătoare după ce acesta plecase. Întorcându-i spatele, Flossie continuă să-și taie bucățile de sticlă. Și ea lucrase la roba lui Iosif și își poziționase bucățile în așa fel încât particularitățile sticlei să dea impresia că materialul era strâns și vălurit în anumite locuri.

Și totuși, nu spusese nimic. Pentru Lulu era prima zi de tăiat sticlă, și până atunci nu fusese remarcată niciodată. Flossie n-ar fi vrut să se supere că i se dăduse ei atenție. Cu toate acestea, câteva clipe mai târziu, nu putu să nu simtă un junghi de ciudă când Lulu întinse mâna și începu să lucreze la teancul lui Flossie, pentru că ea își terminase toate bucățile de sticlă repartizate.

Capitolul 37

Flossie pătrunse în galeria de artă, unde lumina se strecura prin fereastra din față. Firma nou cocoțată – GALERIA DE ARTĂ BOURGEOIS – forma o arcadă peste fereastră, cu literele pe dos de unde le vedea ea. Mirosul de ceară de albine, ulei de semințe de in și oțet stătea mărturie că pereții acoperiți cu lambriuri fuseseră lustruiți. Înăuntru nu era nici o piesă de mobilier, doar un spațiu delimitat de pardoseala strălucitoare și de pereții semilucioși. De-a lungul acestora erau rezemate tablouri înrămate, împachetate în hârtie maro. Pe suprafața hârtiei erau scrise nume precum Audubon, Granger, Jayne și Cloudman.

Inima i se opri pentru o clipită. Jayne. Chiar acolo, între doi mari artiști americani. Tot nu-i venea să creadă că *monsieur* Bourgeois

acceptase tabloul chiar dacă îi lipseau douăzeci și doi de dolari și ceva mărunțiș din comisionul cerut.

– *Mademoiselle.*

Întorcându-se, Flossie arboră un zâmbet. Francezul mărunțel tocmai își punea un sacou peste cămașă, deși nu avea lavalieră sau vestă pe dedesubt. Chiar și așa, părul său negru era perfect aranjat și îi complimenta perfect pielea măslinie și ochii întunecați.

– V-am întrerupt din lucru. Flossie strânse în mâini toarta gentuței elegante, din pânză, pe care o purta. N-am înțeles eu bine la ce oră trebuia să vin?

– Ba deloc. Vina e a mea. Mă tem că am pierdut noțiunea timpului. Aruncă o privire în jur. V-aș invita să luați loc, dar din păcate nu am nici un scaun. Mobila trebuia să fie livrată de dimineață, dar deocamdată nici urmă de ea.

Flossie era înnebunită după accentul lui, ar fi putut să stea cât era ziua de lungă să-l asculte fără să se sature.

– Nu e nici o problemă.

Deschizându-și poșeta, Flossie scoase o pungă destul de grea cu bani.

– Am venit doar să vă dau comisionul. Sunt toți banii aici, dacă doriți să-i numărați. Șaptezeci și șapte de dolari și treizeci de cenți.

Încruntându-se, bărbatul o strecură în buzunarul de la piept al hainei sale.

– Știu că sunteți o... Cum se numește pe aici? O femeie emancipată? Dar mă așteptasem ca un bărbat să vină să facă plata pentru dumneavoastră.

Flossie își înălță bărbia.

– După cum v-am spus data trecută, eu mă ocup singură de afacerile mele.

Francezul o cercetă cu ochii săi căprui imposibil de descifrat.

– Înțeleg. Ei bine, femeie modernă sau nu, eu n-aș fi nicicând într-atât de grosolan încât să număr banii în fața dumneavoastră.

– În fața unui bărbat i-ați număra?

Monsieur Bourgeois o apucă de braț.

– Nu este cazul să vă faceți dumneavoastră probleme în privința asta.

Cu corpul rigid, Flossie se retrase cu grijă de lângă el.

– Mă tem că trebuie să insist.

– Mă încred în dumneavoastră.

– Și dacă descoperiți că nu am numărat bine?

Francezul își frecă ușor maxilarul.

– Nu ați numărat bine?

– Ba da.

– Atunci, cuvântul dumneavoastră este de ajuns pentru mine. O apucă din nou de braț. Așa, acum dați-mi voie să vă fac un tur și să vă spun cum am gândit totul.

În următoarele douăzeci de minute, făcură un tur al încăperii. *Monsieur* Bourgeois îi spuse ce fel de tablouri aveau să fie expuse și unde anume. Unde avea de gând să plaseze băncuțele de vizionare. Cine credea el că avea să vină să vadă tablourile. Iar apoi îi arătă o schiță a invitațiilor pe care avea să le tipărească în relief. Ba chiar despachetă pictura lui Audubon pentru a i-o arăta.

– E o strigă.

O bufniță maro într-o postură amenințătoare, cu aripile arcuite în spate, care țipa ascuțit la o veveriță care îi invadase creanga.

– Superb, rosti ea. Uitați-vă la scoarța copacului și la cât de stufoasă e coada veveriței. Are o atenție la detalii de-a dreptul incredibilă.

– Chiar așa.

Francezul acoperi din nou tabloul cu hârtie.

– Mai expuneți și alte tablouri pictate de femei? întrebă ea.

– Nu. Sunteți singura mea pictoriță, dar ăsta o să fie micul nostru secret. Cred că cea mai bună metodă e să nu pun ziduri în fața cumpărătorilor. Să-i las să se îndrăgostească de tablou așa cum am făcut-o eu. Apoi, când se vor lupta să pună mâna pe el, abia atunci o să le dezvălui adevărata dumneavoastră identitate.

Flossie își înfășură panglicile poșetei pe după deget.

– De-abia aștept să îl văd pe perete, cu celelalte. Când pot să mai trec pe aici?

Monsieur Bourgeois își pendulă arătătorul într-un gest de interdicție.

– *Non, non.* Eu nu le permit artiștilor să vină să vadă totul în avanpremieră. Asta e regula. Altfel, o să-mi spună care mai de care să le mut tabloul colo și pe cel de acolo în altă parte... Îi luă mâna într-a lui. Trebuie să aveți încredere în mine, *ma chère*. O să mă asigur că lucrarea dumneavoastră va fi expusă perfect. Vă aștept aici în seara vernisajului, dar nicidecum mai devreme. Promiteți că o să faceți așa cum spun?

Flossie dădu aprobator din cap.

– Înțeleg și vă dau cuvântul meu.

– Bravo, domniță! La ușă, îi sărută mâna. Ne vedem de sâmbătă în două săptămâni, la vernisaj. Aveți grijă să purtați ceva frumos.

– Așa o să fac. Și mulțumesc, *monsieur* Bourgeois. Pentru tot!

Făcându-i discret cu mâna, Flossie ieși pe trotuar, entuziasmată și speriată de moarte în același timp.

Capitolul 38

Ușa de la intrare se trânti, iar la urechi îi ajunse imediat zgomotul produs de niște pași grăbiți care veneau spre el. Reeve își ridică privirea de la articolul la care lucra la timp pentru a o vedea pe domnișoara Jayne trecând valvârtej prin dreptul ușii lui, într-un amalgam de indigo și alb. Ce căuta acasă în mijlocul zilei? Se trezi în picioare, ba chiar ajunsese și în hol înainte să-și dea seama că schițase vreo mișcare.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el, ținând în continuare în mână condeiul.

Cu mâna pe clanță, tânăra se întoarse către el, cu ochii strălucitori, cu obrajii îmbujorați și cu un zâmbet radios. Efectul general îi înmuie genunchii, amenințând să-l facă să se prăbușească.

– Ia ghiciți!

Domnișoara Jayne își cuprinse talia cu mâinile și sări ușor pe loc.

– S-a vândut tabloul dumneavoastră? Reeve nu concepea așa ceva, nu numai pentru că galeria nu se deschisese încă, ci și pentru că pictura respectivă nu era de același calibru cu cele pe care s-ar fi așteptat să le vadă într-o galerie. Și totuși, el nu era un expert în artă, așa că poate că se înșela.

– O să mă duc la târg!

În hol răsună un hohot ca un clinchet de clopoței.

– La târg? Cum? Când?

– Mâine! Deschizându-și larg brațele, tânăra începu să se învârtă, înaintând către el, cu fusta umflată de mișcare. În ultima secundă, se opri la nici o jumătate de metru de el și coti spre dreapta.

Reeve întinse mâinile și o prinse, asigurându-se că nu avea să se dezechilibreze.

– Elizabeth e foarte bolnavă și nu poate să meargă. Își duse palma la gură, ca și cum tocmai ar fi fost prinsă comițând cine știe ce păcat de moarte, deși nu părea să îi pară chiar rău pentru ce făcuse. Preciză: E un lucru oribil de spus. N-ar trebui să fiu atât de încântată că e bolnavă. Și nu sunt, chiar nu sunt, dar nu pot să nu fiu un pic încântată pentru că m-a rugat să mă duc eu în locul ei.

– Ce e cu agitația asta aici?

Glasul doamnei Dinwiddie avea vocea somnoroasă a unei persoane care ațipise în fotoliu.

– Ah, doamnă Dinwiddie, n-o să vă vină să credeți! Domnișoara Jayne intră în goană în camera bătrânei, îi luă andrelele din mâini, o trase în picioare și o prinse într-o îmbrățișare strașnică. Mă duc la târg! Mă duc la târg!

Doamna Dinwiddie o mângâie pe braț, din câte se părea mai mult din reflex decât conștient.

– Poftim? Ce spui acolo?

Reeve duse condeiul în camera lui, după care se întoarse în ușa doamnei Dinwiddie, unde se sprijini cu un umăr de cadrul de lemn. Domnișoara Jayne ridică brațul bătrânei și făcu o piruetă pe sub el, ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul unei săli de bal. Într-un final, îi dădu drumul și începu să sară pe loc. Bătea din palme, țopăia ca un iepuraș și râdea fără nici o reținere.

Doamna Dinwiddie chicoti, și, fără să vrea, Reeve se trezi că și buzele lui se întindeau într-un zâmbet.

– Nu-mi vine să cred! Împreunându-și mâinile, domnișoara Jayne și le lipi de pielea de sub bărbie. Domnul Tiffany e deja acolo, dar dimineață o să trimită o trăsură care să mă ducă la Grand Central Station, unde o să mă întâlnesc cu Nan. De-acolo, o să iau un tren Pullman până la Chicago. Puteți să vă închipuiți? Un tren Pullman. O să iau masa în vagonul ăla restaurant luxos și o să dorm într-o cabină adevărată. Nici nu pot să concep una ca asta. Tânăra se apropie de el în pași de dans, îl prinse de mâini și îl trase în încăpere, după care începu să se învârtă cu el, ca și cum ar fi fost doi copii. Trebuie să mă duc să-mi fac bagajele. O, Doamne, ce haine să-mi iau la mine? De-abia aștept să le spun părinților mei. Se opri, cu mâinile în continuare prinse de ale lui și cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Ah, Reeve, o să fie atât de bucuroși și de mândri! O să fac o demonstrație practică de tăiat sticlă în Clădirea Femeilor. O să pot vedea capela la care am lucrat atât! O să pot vedea pictura

murală pe care a făcut-o prietena mea, în Clădirea Meșterilor... O, Doamne! Cum o să am timp de tot ce trebuie să fac înainte să plec? Trebuie să mă apuc de treabă. Ieși cu pași grăbiți din cameră, însă o clipă mai târziu prinse cadrul ușii și intră din nou. Ați putea să-mi faceți un serviciu foarte mare, domnule Wilder? Știu că sunteți ocupat, dar ar însemna atât de mult pentru mine! Ați putea să-i spuneți mamei să vină aici? O să am nevoie de ajutorul ei, altfel o să fie imposibil să fiu gata la timp. Ar fi un deranj prea mare?

Reeve se trezi clătinând din cap.

– Bineînțeles că nu. Sunt bucuros să vă ajut.

– Ah, mulțumesc!

Deschizând brațele larg, domnișoara Jayne se porni către el.

Făcând ochii mari, Reeve făcu un pas precipitat înapoi, însă nimic nu-i putea tăia avântul. Tânăra își petrecu brațele pe după gâtul lui, îl sărută pe obraz, după care se îndreptă grăbită spre camera ei înainte ca el să fi avut ocazia să reacționeze în vreun fel.

Toate fibrele din trupul lui se tensionară. Sângele îi gonea prin vene cu o așa viteză, încât aproape că îi simțea curgerea. Iar locul de pe obraz unde îl sărutase îl furnica.

Cu o expresie satisfăcută, doamna Dinwiddie îi făcu semn din mâini să iasă din camera ei.

– Să nu îndrăznești să trimiți un mesaj, du-te și adu-o aici pe mama ei cât mai repede, altfel fătuca asta e în pericol să explodeze într-o mie de bucățele.

Procesele lui cognitive se repuseră în funcțiune.

– Nu am timp să...

– Ba da, ai. Dacă asta înseamnă că va trebui să lucrezi până un pic mai târziu în seara asta, asta-i viața... Hai, du-te acum! Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mocăi!

Reeve ieși pe ușă și ajunse în stradă înainte de a-și da seama că habar nu avea unde locuiau soții Jayne. Întorcându-se pe loc, intră din nou în pensiune.

Doamna Dinwiddie îl întâmpină pe la jumătatea holului cu o hârtiuță în mână.

– Poftim. Adresa e notată aici. Hai, repejor!

Abia după ce opri o trăsură și reuși să-și tragă răsuflarea cât de cât, își dădu seama că domnișoara Jayne îi spusese pe numele de botez. Iar asta îl zgudui până în adâncul sufletului, mai mult chiar decât sărutul dat.

Capitolul 39

Călătoria cu trenul pe care Flossie o savură intens o tulbură teribil pe Nan, al cărei stomac nu se putu adapta mișcării constante a vagonului. Când, în sfârșit, ajunseră în Chicago și la hotelul lor, se lăsase din nou întunericul. Nan se prăvăli în pat. Flossie însă trase imediat perdelele de pe fereastră.

Camera lor dădea chiar înspre celebra Midway Plaisance, lungă de peste un kilometru și jumătate, și spre gigantica roată Ferris aflată chiar în centrul ei și care fusese inaugurată în ziua anterioară. Plină de admirație, o privi cum se mișca, cu marginile însuflețite de sute de lumini electrice, atât de intense, că o dureau ochii. Roata era uriașă, cea mai impunătoare structură pe care o văzuse ea vreodată. Citise despre ea, bineînțeles, dar era cu totul altceva să o vadă cu ochii ei.

Peste tot se vedeau stâlpi cu felinare în vârf, reflectoare și lampioane japoneze care preschimbau noaptea în zi. Aleea largă care traversa Midway-ul era atât de aglomerată, că n-aveai cum să arunci nici un ac. Străini în costume naționale se amestecau cu oameni de afaceri îmbrăcați sobru și cu turiști gătiți cu hainele lor cele mai bune.

Mai încolo, mai multe clădiri spectaculoase cu domuri albe se profilau pe fundalul întunecat al cerului. Automat, gândurile i se duseră la Columb, care era sărbătorit la această expoziție pentru faptul că descoperise America, motiv pentru care se și numea „Columbiană". În urmă cu patru sute de ani, acesta se așteptase să dea de un oraș fabulos de bogat, cu temple care se înălțau până la nori și cu turle poleite cu aur. La vremea aceea fusese dezamăgit, însă acum n-ar mai fi fost. Asta pentru că imaginea din fața ochilor ei era mai frumoasă și mai măreață decât orice oraș și-ar fi putut închipui exploratorul. Era, într-adevăr, orașul visurilor lui – și alor ei.

Flossie își lipi vârfurile degetelor de suprafața rece a geamului, cu inima deschizându-i-se către bucuriile pe care avea să i le aducă dimineața.

Se trezi mai devreme decât de obicei și ieși discret din cameră, având grijă să nu o trezească pe biata Nan. Ajunsă afară, traversă

strada până la intrarea din Madison Street, îi arătă permisul de acces la expoziție unui paznic înalt și chipeș îmbrăcat cu o uniformă albastră și gata, era acolo!

Voia să vadă capela de una singură, în toată splendoarea ei, înainte ca porțile să se deschidă pentru publicul larg. Măturătorii înlăturau ultimele gunoaie rămase după seara trecută, măturile lor scoțând un fâșâit ritmic și stârnind nori de praf. Satele cu diferite specificuri din Midway dormeau în spatele unor paravane vărgate și al unor intrări boltite. Un bărbat rotofei cu o pelerină albă, care se învolbura în bătaia vântului, și o pălărie enormă de pai cu ciucuri trăgea îndelung dintr-o țigară și o petrecu cu privirea când trecu pe sub un viaduct și pătrunse în perimetrul oficial al Cetății Albe.

Nimic n-ar fi putut să o pregătească pentru ce i se înfățișă în fața ochilor. În toate direcțiile, în toate părțile se aflau palate albe de dimensiuni colosale, cupole aurite, pilaștri impunători, statui decorative și poduri arcuite. Printre aceste structuri maiestuoase își croia drum o apă de un albastru ca safirul – o cale de acces lichidă – ce reflecta dublu frumusețea fațadelor ca de marmură.

Nu îi fu greu deloc să identifice Clădirea Meșterilor. Fiind cea mai înaltă clădire înălțată vreodată de mâna omului, fusese prezentată drept A Opta Minune a Lumii. În ghiduri chiar se spunea că Turnul Eiffel putea fi pus orizontal în ea fără să atingă vreun perete și tot mai rămânea un spațiu de circa trei sute de metri.

Drumul întortocheat o duse pe lângă niște trepte de marmură care coborau până la marginea apei. Vreo șase gondole se legănau în lagună, așteptându-și primii pasageri. Gondolierii, abia veniți din Veneția, stăteau întinși, îmbrăcați cu colanți de briganzi și purtând eșarfe colorate la brâu. Pe sub borurile largi ale pălăriilor se ghiceau chipuri măslinii și ochi negri, iar din conversațiile lor purtate pe ton scăzut răzbăteau tonurile muzicale ale limbii italiene.

Traversând un pod, Flossie aruncă o privire către o insulă împădurită de basm, cu poteci șerpuitoare, umbrare parfumate și crânguri dese. Un cârd de rațe luneca pe apă, lăsând în urmă o undă în formă de „V" pe suprafață.

Cu cât se apropia mai mult de Clădirea Meșterilor, cu atât se minuna mai mult de cât de mare era. Urcând treptele care duceau la portalul impunător pe unde se intra, trecu pe sub o arcadă triumfală, apoi se opri chiar la intrarea măreață. Aruncă o privire în urmă,

aproape așteptându-se ca orașul acela celest să fi dispărut ca o iluzie, însă imaginea aceea vrăjită rămase neclintită.

Capitolul 40

În orice alte condiții, Flossie ar fi fost fascinată să vadă un oraș în miniatură într-o clădire – cu tot cu străzi, ca niște culoare. În loc de asta, acum ochii i se ațintiră sus, sus, sus până la înălțimea amețitoare a bolții cu pandantive și... ah! Iat-o! Pictura murală pe care o făcuseră Louise și domnul Cox.

Ținându-și pălăria cu o mână, iar cu cealaltă mână dusă la gât, observă că, în loc să picteze partea superioară a bolții, cei doi înfățișaseră figuri feminine în fiecare dintre segmentele triunghiulare care coborau din cele patru colțuri ale cupolei. Pe un panou de forma unui scut, o femeie robustă care încerca o spadă simboliza lucrul la forjă. Pentru a ilustra pictura pe ceramică, o fată grațioasă cu un veșmânt alb-albastru drapat pe trup decora o vază. O femeie înaltă, cu trup frumos, cu straie aurii-verzui, mânuia un echer de zidărie pentru a simboliza munca în construcții. Iar, în cel din urmă pandantiv, o domnișoară cu tenul alb ținea în mână o furcă de tors, pentru a ilustra lucrul în domeniul textil.

Flossie nu-și putea închipui cum reușise Louise să picteze atât de sus. Simplul gând îi stârnea un roi de fluturi în stomac. Și totuși, lucrarea lor era impresionantă. Toate articolele pe care le citise menționau numele domnului Cox, dar Flossie era sigură că Louise își trecuse semnătura alături de a lui. Și totuși, oricât s-ar fi străduit, era prea departe pentru a deslușì ceva atât de mic precum o semnătură.

Când gâtul ei nu mai putu îndura tensiunea acestei poziții nefirești, își lăsă bărbia în jos și cercetă clădirea până descoperi turnul cu ceas, după care porni direct către el și către porțiunea americană a clădirii. Exponatele Tiffany nu fură deloc greu de găsit, căci tatăl domnului Tiffany și Gorham Manufacturing suportaseră costurile pentru structura de la intrarea în pavilionul american, drept pentru care numele lor erau scrise cu litere mari pe ea, iar exponatele lor erau primele, chiar după poartă.

Apucând clanța aurită a ușii capelei, o deschise și pătrunse în interior, dar i se tăie imediat răsuflarea. Spațiul acela era pătruns de prezența Domnului. Nu conta că era vorba despre un exponat. Nu conta că acolo nu se țineau slujbe. Nu conta că înăuntru nu era nici un preot sau pastor. Sacrul era prezent în toate colțurile, în toate crevasele și i se strecură până în adâncul sufletului.

O liniște completă se pogorî asupra ei, alungând toate grijile lumești. Sunetul cizmelor ei pășind pe pardoseala de marmură răsuna puternic în timp ce înainta pe culoarul central, printre rândurile de strane bine lustruite. Treptele deloc înalte din față o ademeneau să se apropie, cu suprafețele acoperite cu mozaicuri. Modelele acestora erau simple în partea de jos, dar deveneau din ce în ce mai complexe cu fiecare treaptă pe care o urca. În stânga, un pupitru acoperit cu mozaic se înălța ca un înger, tăcut și impresionant. În dreapta se afla o cristelniță împodobită, într-un alcov luminat de unul dintre vitraliile făcute de ele.

Întreaga ființă îi fu invadată de un val de bucurie în timp ce ochii îi sorbeau efectele create de vitralii – o aură de lumini și culori. Sticla colorată nu eclipsa cristelnița, ci o completa.

Având forma unui glob împodobit, cristelnița era o celebrare perfectă a grădinii raiului, unde inocența, odată pierdută, fusese recâștigată și cuprinsă pentru totdeauna de miracolul tainei botezului.

Încă un pas, și ajunse în fața altarului. Mai multe perechi de coloane formau un semicerc în jurul lui și al ei. Spirale multicolore de mozaic se înălțau pe el ca și cum valurile de pe trepte s-ar fi spart la baza lor, într-o încercare de a ajunge în Lumea Sfinților. Coloanele susțineau arcade rotunde care înfățișau mai multe curcubeie concentrice.

Pe unul dintre ele erau scrise niște cuvinte latinești pe care Flossie nu le înțelegea și nu le putea pronunța. Totuși, îl întrebase pe domnul Tiffany ce reprezentau și i se spusese că se traduceau prin: „Sfântul, sfântul, sfântul Dumnezeu Atotputernic care a fost, este și va fi întru vecie".

Coloanele o atrăgeau din ce în ce mai tare, fiecare fiind mai extravagantă ca precedenta, conducând-o către capodopera care încadra altarul. O capodoperă a artei mozaicului, catapeteasma prezenta o coroană strălucitoare a regelui, adorată de păuni cu cozile desfăcute, un simbol bizantin al vieții veșnice.

Știa că ar trebui să se roage, că ar trebui să-i adreseze niște cuvinte profunde Mântuitorului ei, însă nimic nu-i venea în minte. Doar admirație profundă și apoi recunoștință.

Trăgând adânc aer în piept, se întoarse și privi în sus, captivată de candelabrul greu, din sticlă verde, aflat deasupra ei. Din orice poziție l-ar fi privit, avea conturul unei cruci. O aureolă de lumini albe îi înconjura partea de jos, proiectând pronia divină și pace asupra celor care treceau pe sub el.

Și totuși, oricât de frumoase erau toate, nimic nu se putea compara în mintea ei cu vitraliile strălucitoare pe care le făcuseră ea și celelalte fete. Coborând treptele, se întoarse în naos, cu vitralii într-o parte și-n cealaltă. Respirația îi deveni greoaie, chinuită. Ochii i se umplură de lacrimi. Faptul că le văzuse luând naștere pe șevalete nu se compara cu a le vedea terminate și puse în locurile pentru care fuseseră menite.

Vitraliul circular al *Poveștii crucii* strălucea, de o frumusețe ieșită din comun. Numai la el se trudise nenumărate ceasuri. Flossie și-o aminti pe Lulu cea dulce și tăcută cum decupa șabloanele de hârtie. Pe scumpa ei prietenă, Aggie, care nu obiecta să înfășoare fiecare bucată de sticlă în folie, ceas după ceas, zi după zi. Înfășurase zeci de mii de piese fără să-i fi ieșit de pe buze vreo singură plângere.

Și-o aminti pe Theresa, cu chipul ei de heruvim și aerul mereu vesel, cum trasa imaginea de pe carton cu condeiul ei atâta timp, că mâinile începuseră să îi înțepenească, iar degetele o dureau necontenit. Pe draga de Louise – înainte ca domnul Cox să o ia departe –, care pusese copia la indigo trasată de Theresa sub o bucată de sticlă și pictase contururile duble pe ea, acolo unde avea să intre folia. Și, bineînțeles, pe Nan, care alesese sticla colorată, după care îi dăduse ei piesele, pentru a le tăia.

Fiecare dintre fete avusese rolul ei. Nici unul nu era mai important decât celelalte. Iar fiecare dintre bucățile de sticlă fusese aranjată exact așa cum își închipuise proiectanta.

Stând în mijlocul naosului, Flossie se întoarse într-un cerc complet, admirând pe rând vitraliile superbe. Datorită acestor douăsprezece fete, milioane de oameni aveau să se bucure de rodul muncii lor, de binecuvântarea oferită de creațiile Tiffany. Poate că semnăturile lor nu apăreau în colțul de jos al vitraliilor, dar fiecare dintre ele semnase cu însăși sufletul ei.

Capitolul 41

Ușa lată a Clădirii Femeilor se închise cu un clanc în urma lui Flossie. Un paznic al Expoziției Columbiene, într-o uniformă elegantă, albastră, îi aruncă o privire, după care-și duse mâna la borul șepcii.

– Bună dimineața, domniță, rosti apoi, cu accentul tărăgănat caracteristic sudului care o fermecă instantaneu. Bine ați venit în Clădirea Femeilor! Ca toți ceilalți paznici, era mult mai înalt decât media, iar ochii săi căprui înregistrau neobosiți toate detaliile. Dacă pot să vă ajut cu ceva, strigați-mă!

– Mulțumesc. Chiar așa, poate o să puteți să mă îndrumați. Sunt angajată la Tiffany, am venit să fac o demonstrație. Totuși, înainte de a începe, aș fi vrut să arunc o privire rapidă exponatelor de aici.

– Sigur, domniță. Demonstrația dumneavoastră o să fie sus, în celălalt capăt al sălii de întruniri. Au venit mai devreme niște băieți și au pregătit totul. Cât despre expoziția de vitralii a fetelor de la Tiffany, e chiar după colț. Veniți după mine, vă arăt eu!

Când ajunseră la exponate, Flossie trase aer în piept.

– O, Doamne! Ca să vezi! N-am știut că domnul Tiffany avea să includă și asta în expoziție. Se întoarse către paznic, radiind de fericire. Eu am făcut asta!

Flossie arătă către un șablon de hârtie pe care ea îl conturase cu un condei. Era vorba despre unul dintre primele cartoane la care lucrase, tocmai prin ianuarie.

– Dumneavoastră ați pictat aia? rosti bărbatul, referindu-se la cartonul expus lângă șablon.

– Nu, nu. Domnișoara McDowell a pictat cartonul. Eu i-am făcut o copie indigo pe hârtie maro.

– Chiar așa?

Flossie încuviință din cap.

– Ei bine, eu trebuie să pornesc în patrulare, zise el. Dar, dacă o să pot, o să arunc și eu o privire la demonstrația dumneavoastră de sus.

– Minunat! O să mă uit după dumneavoastră, domnule... ?

– Scott. Hunter Scott.

Flossie zâmbi.

– Numele meu e Florence Jayne. Mă bucur să vă cunosc.

– Și eu la fel, domniță. Paznicul își duse din nou mâna la cozorocul șepcii, după care porni înapoi către sala principală, făcând un pas în lateral pentru a face loc unui cuplu de tineri.

Flossie abia reuși să se controleze și să nu înceapă să sară și să le spună că ea era cea care făcuse șablonul de pe hârtie. În loc de asta, păstră tăcerea și ascultă atentă comentariile lor.

– Ia uită-te la asta, Cullen! Nici nu știam că femeile fac vitralii.

– Sunt sigur că nu fac nici una dintre muncile grele implicate, răspunse bărbatul. Doar pictatul și altele asemenea.

– Am auzit că la etaj o să fie o demonstrație, în vreo cincisprezece minute. Ce-ai zice dacă am merge și noi?

– Dacă ți-ar plăcea...

Flossie deschise gura pentru a-i spune bărbatului că nu avea dreptate, dar cei doi deja se întorseseră și porniseră cu pași vioi către poarta bizantină, cu modelul ei elaborat. Rusoaicele făcuseră modelul ei complex pirogravând lemnul de stejar și acoperindu-l apoi cu foiță de aur. Flossie dădu nedumerită din cap. Erau atâtea de văzut și atât de puțin timp!

Ieșind din încăpere cu pași grăbiți, urcă la etaj, așteptându-se să dea ochii cu Nan. În schimb, îl văzu pe domnul Tiffany, care studia bucățile de sticlă aflate pe o masă. Mai multe șevalete din sticlă aflate în diferite stadii de completare erau înșiruite de-a lungul unui perete cu ferestre, iar în fața lor se aflau rânduri-rânduri de scaune.

– Bună dimineața, domnule, rosti Flossie.

Domnul Tiffany se întoarse către ea.

– Domnișoară Jayne, e întotdeauna o plăcere să vă văd.

– Mulțumesc. Tocmai am fost la expoziția dumneavoastră de la parter. E de-a dreptul impresionantă.

– Voi sunteți impresionante, fetele mele. Aruncă o privire peste umărul ei. Unde e domnișoara Upton?

Flossie aruncă și ea o privire în spate, cuprinzând întreaga sală.

– Nu știu sigur.

– Ei bine, în cazul acesta, va trebui să susțineți prezentarea de una singură. Eu, unul, am de gând să stau în public.

Trei femei intrară și se așezară în primul rând.

Flossie traversă distanța care o despărțea de domnul Tiffany și coborî tonul.

– Sunt convinsă că ar prefera să vă asculte pe dumneavoastră.

Bărbatul clătină din cap, semn că nu era nicidecum de acord cu ea.

– Eu nu țin niciodată cuvântări în public. În plus, aici e vorba despre ce fac femeile, așa că o să vă las pe dumneavoastră să faceți onorurile.

Flossie se înroși, dându-și seama, bineînțeles, că domnul Tiffany era jenat de faptul că vorbea sâsâit. Ea tot uita de defectul lui de vorbire. În următoarele minute, puseră la punct un plan de acțiune. Când terminară, observară că în sală se adunase o mulțime respectabilă.

Făcând câțiva pași în lateral, domnul Tiffany se retrase lângă perete.

Flossie își drese glasul.

– Vă mulțumim că ați venit! Numele meu este Florence Jayne și sunt angajată la Tiffany.

Începând de la un capăt al șirului de șevalete de sticlă, începu să le vorbească despre procesul de producție al sticlei Tiffany în ateliere, după care le explică fiecare etapă a producerii vitraliilor, de la pictarea schiței la tăierea pieselor de sticlă.

– După cum vedeți pe schița acesta, domnișoara McDowell a pictat frunzele copacului folosind mai multe nuanțe de verde. Luă o bucată de sticlă vălurită, de un verde-deschis, și o ridică în lumină. Vedeți cum valurile și striațiile sticlei amintesc de imaginea frunzelor răvășite de vânt?

Nan intră în cameră cu pași precipitați, înaintând cu zgomot pe podeaua din lemn către partea din față. Aproape ajunsese în fața publicului, când domnul Tiffany îi puse o mână pe braț și o privi fix, dând ușor din cap, în semn de interdicție.

– Am zis s-o iau pe o scurtătură, îi spuse ea în șoaptă, glasul ei răsunând totuși destul de puternic. Așa că am trecut până pe Insula Împădurită, dar apoi n-am găsit nici un pod care să ducă în partea cealaltă.

Oamenii din public își întoarseră privirile către ea. Domnul Tiffany însă își menținu atenția concentrată asupra lui Flossie, continuând să o țină pe loc pe Nan. Dădu discret din cap către Flossie, încurajând-o să-și continue expunerea.

– Da, păi... după cum spuneam... Flossie ridică din nou bucata de sticlă în lumină. Textura e perfectă, însă culoarea sticlei nu se potrivește prea bine cu cea de pe carton. Astfel, în momentul acesta, persoana care alege sticla o ia de la început și alege o altă bucată.

Domnul Tiffany o îmboldi pe Nan să se apropie de masa cu bucăți de sticlă. Aceasta alese imediat una verde, o ridică în lumină, după care i-o întinse lui Flossie.

– Aceasta are o culoare mult mai potrivită, rosti ea. Dar valurile sticlei sunt prea rare.

Nan alese o alta.

– Domnișoara Upton, aici de față, este una dintre cele mai pricepute în alegerea sticlei, după cum puteți vedea studiind această ultimă piesă pe care mi-a oferit-o, însă uneori poate dura ore întregi, sau chiar săptămâni, până să fie găsite nuanța și textura perfecte.

Din public se auzi un murmur. La intrare, paznicul cu care discutase Flossie mai devreme stătea sprijinit de arcadă, cu un picior petrecut peste glezna celuilalt.

– În acest moment, persoana care alege piesele – în cazul acesta, domnișoara Upton – dă sticla selectată celei care se ocupă de tăiere, care în cazul nostru sunt eu. Ca să vedeți, știu că mulți dintre dumneavoastră considerați că tăierea sticlei e o ocupație prea masculină pentru a fi făcută de o femeie, dar vreți să vă spun un secret? Aruncă o privire în stânga și-n dreapta, după care se aplecă spre ei: Sexul slab nu e chiar așa slab cum cred cei mai mulți. Apoi își desfăcu repede manșeta dreaptă, își ridică mâneca și își flexă brațul. Imediat, sub piele se treziră la viață niște mușchi impresionanți.

Unele dintre femei chicotiră și începură să-și facă vânt cu evantaiele. Altele aplaudară, arătându-și aprecierea. Cei doi tineri pe care-i văzuse la parter mai devreme se înroșiră puternic. Paznicul ridică un colț al buzelor, într-un început de zâmbet.

Flossie își închise din nou nasturii de la manșetă.

– Tai sticlă de luni întregi și recunosc că inițial a fost dificil, dar am ajuns destul de pricepută. Începu să demonstreze ce implica tăierea, după care își ridică privirea către public. Dacă doriți să vă apropiați ca să vedeți mai bine, puteți să o faceți fără nici o problemă.

Privitorii se ridicară și se îngrămădiră în jurul ei, privind-o fascinați. Nan continuă să aleagă bucăți de sticlă și să i le ofere, însă Flossie era cea cu care interacționau oamenii. Când prezentarea aproape că ajunsese la final, aceasta îi trimise pe toți la locurile lor, promițându-le o surpriză minunată.

– După cum știți, geniul din spatele tuturor acestor obiecte de sticlă e domnul Louis Comfort Tiffany și, poate că nu v-ați dat seama, însă domnia sa se află chiar acolo.

Din public se auziră mai multe suspine surprinse, iar cei mai mulți își înălțară capetele pentru a se uita mai bine la el.

– Domnul Tiffany n-o să poată să vă răspundă la întrebări, dar poate o să reușesc să îl conving să vină să aleagă câteva piese pe care să le tai, astfel încât să puteți vedea adevăratul maestru în acțiune.

Fără să scoată vreun cuvânt, domnul Tiffany se apropie de masă. Până și Flossie fu captivată să-l privească pur și simplu cum ridică în lumină bucată după bucată de sticlă înainte de a se hotărî asupra unei piese minunate pentru o porțiune de cer la apus, în care se amestecau portocaliul caisă, rozul somon și liliachiul foarte, foarte pal.

– Noi numim acest tip de colorit sticlă cu dâre, rosti ea. Și numai domnul Tiffany poate să combine până la cinci culori într-o singură compoziție – și să se potrivească între ele.

La finalul demonstrației, spectatorii se ridicară și se lansară în ovații zgomotoase. Domnul Tiffany îi făcu cu ochiul. Flossie aruncă o privire către Nan, după care îi făcu semn să iasă în față. În loc să li se alăture, Nan rămase într-o parte, cu trupul rigid și gâtul încordat. Flossie nu avu timpul necesar să se gândească la ce era în neregulă, căci mulțimea o înconjură, și toți vorbeau în același timp.

Capitolul 42

– Se pare că Sindicatul Sticlarilor și al Tăietorilor de Sticlă este pe punctul de a ajunge la o înțelegere cu fabricanții din domeniu. Redactorul lui Reeve trase un fum din pipă. Vezi dacă nu reușești cumva să dai de fetele astea care lucrează la Tiffany, să afli ce părere au despre asta.

– Fetele de la Tiffany? Reeve se holbă la șeful lui. Și ce anume ai vrea să le întreb?

– Ei bine, pentru început... au terminat capela Tiffany. Ai putea să le pui ceva întrebări despre asta, și sunt convins că au o groază de lucruri de spus despre întoarcerea bărbaților la lucru, pentru că, până la urmă, când o s-o facă, Tiffany n-o să mai aibă nevoie de ele, nu-i așa?

Reeve își pusese și el aceleași întrebări. Domnișoara Jayne se întorsese de la târg săptămâna trecută, dar nu prea voia să o întrebe dacă se aștepta să-și piardă slujba. Cumva, nu i se părea chiar potrivit.

Ulrich luă o foaie și o bagă în mașina sa de scris.

– Apropo, satira ta cu pensiunea ne-a adus multe cititoare, așa că trebuie să întețești povestea de dragoste dintre Marylee și bibliofil.

Maxilarul lui Reeve se încordă.

– Marylee și bibliofilul nu sunt atrași unul de celălalt.

– Ba bineînțeles că sunt, și e cazul să fructificăm legătura lor. Femeilor le plac la nebunie lucrurile astea. Lovind mânerul de retur al mașinii, împinse partea mobilă în stânga, până la capăt.

Reeve își coborî privirea către vârfurile pantofilor. Casa de pe Georgia Avenue era în continuare de vânzare. În fiecare duminică, primul lucru pe care-l făcea era să caute în ziar anunțul în care apărea. Și totuși, mai avea mult până să strângă două sute de dolari.

– Ce se mai aude de mărirea de salariu pe care trebuia să o primesc dacă foiletonul cu pensiunea se dovedea un succes?

– Ce e cu ea?

– Eu aș zice că e un succes. Așadar, ce se aude?

Ulrich își scărpină ceafa.

– Și o să pui accent pe partea cu povestea de dragoste?

Reeve închise ochii.

– Dacă e neapărat necesar.

– Este. Ulrich își trase pipa în colțul gurii. Mărirea o să se regăsească în următorul salariu pe care îl primești, dar mă aștept să văd o nouă turnură în episodul de săptămâna asta, precum și un material cu fetele de la Tiffany până săptămâna viitoare.

Răsuflând prelung, Reeve încuviință și se retrase.

Capitolul 43

– V-ați trezit devreme.

Flossie bagă capul în camera domnului Wilder. Era la fel de golașă ca oricând, deși Mâța stătea ghemuită pe patul lui.

– Mi s-a încredințat un subiect nou, și lucrez la el.

Tânărul luă o foaie goală de hârtie și acoperi textul la care lucra. Flossie intră în cameră, străbătu distanța până la pat și își trecu o palmă peste blana pisicii.

– V-am adus ceva de la târg.

Întorcându-se către ea, bărbatul se ridică în picioare.

– Poftim?

Flossie își îndreptă poziția.

– V-am adus ceva. Întinzând mâna, deschise palma pentru a lăsa la vedere o biluță de hârtie maro, legată cu o sfoară.

Tânărul rămase complet nemișcat, uitându-se lung la darul din palma ei.

– Ce e?

– Deschideți-l!

– Chiar acum? Vreți să îl deschid chiar acum?

– Da, chiar acum.

Înghițind în sec, bărbatul luă pachetul mititel și desfăcu funda. În interior descoperi o figurină mică din metal, reprezentând o pisică ghemuită într-o poziție aproape identică cu cea pe care o avea Mâța în acel moment, cu capul sprijinit pe labele din față și coada curbată după conturul trupului.

Mișcă încet din cap.

– E Mâța?

– Da.

O roșeață îi cuprinse gâtul și apoi obrajii, iar privirea începu să i se miște încolo și încoace prin încăpere. Bâjbâind, trase sertarul de la masa de lucru, lăsă figurina să cadă înăuntru și apoi îl închise repede.

Flossie își mușcă buza de jos.

– E un obiect decorativ. Ar trebui să-l puneți undeva la vedere.

– Oh! Trase brusc sertarul, deschizându-l, luă figurina și o așeză cu putere pe birou.

Întinzând mâna pe după a lui, Flossie o mută din centrul mesei de lucru în colțul din dreapta, lângă ceas.

– Așa. Astfel n-o să vă încurce când lucrați.

– Da, chiar așa. Făcu un pas înapoi. Mulțumesc.

Flossie îi închise sertarul.

– Cu plăcere. Am adus câte un mic dar pentru toată lumea. Figurina dumitale am luat-o de la un meșter de jucării din Clădirea Meșterilor. De cum am văzut-o, gândul mi s-a dus direct la dumneata.

– Zău?

– Da.

Domnul Wilder își mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Tânăra își trecu degetul peste marginea biroului lui, uitându-se la scrierile pe care el le acoperise.

– Lucrați la un articol?

– Cam așa ceva.

Tânărul se postă între ea și masa de lucru.

– Cam așa ceva?

Domnul Wilder își frecă fruntea cu palma.

– Nu întârziați la serviciu?

Flossie aruncă o privire la micuțul ei ceas de buzunar.

– Încă n-am întârziat, dar probabil ar trebui să plec, oricum. Voiam doar să vă dau cadoul. Toți ceilalți și le-au primit și nu voiam să vă simțiți exclus.

Domnul Reeve încetă să se mai foiască. Privirea i se duse automat către figurina de pe birou.

– Mulțumesc. Nimeni nu mi-a... adică...

Inima ei se strânse. Din când în când, tatăl ei pleca din oraș, dar de fiecare dată se întorcea cu câte un mic cadou pentru ea. Oare nimeni nu făcuse asta pentru domnul Wilder?

Tânărul expiră prelung, după care se uită la ceasul său de buzunar. Cu un zâmbet abia schițat, Flossie ieși în hol.

– Păi... ar cam trebui să plec.

Bărbatul o conduse până în cadrul ușii.

– O zi bună, atunci, și... ăăă... mulțumesc.

– Cu plăcere. Ne vedem diseară!

Flossie se puse în mișcare, străbătând holul, și ieși pe ușă simțindu-i privirea ațintită asupra ei la fiecare pas.

Capitolul 44

Reeve trecu în revistă paginile cu notițe pe care le luase despre domnișoara Jayne. Din moment ce ea era inspirația pentru Marylee, își formase obiceiul de a-i urmări fiecare mișcare în timpul cinelor.

Am avut la cină și ștuleți de porumb fiert. Domnișoara Jayne și l-a mâncat pe al ei ca o mașină de scris – câte un rând de boabe, pe rând. Bineînțeles, nu e modul corect de a mânca porumb. Ar trebui să întoarcă știuletele, ca o roată, și să mănânce boabele de pe toate părțile, încetul cu încetul.

Citi o însemnare de mai jos.

Altcineva pune întrebările de sub farfuria persoanei care stă în fața domnișoarei Jayne. N-am idee cine. În seara asta i s-a adresat întrebarea: „Dacă ai putea să-i pui o singură întrebare lui Noe, care ar fi aceasta?" Ea a vrut să știe cum de-și putea da seama dacă doi țânțari erau mascul și femelă. Doamna Trostle a fost de-a dreptul șocată de un asemenea subiect.

Reeve își frecă fruntea. Adam nu avusese nevoie să facă diferența dintre sexe. Dumnezeu îi trimisese animalele pur și simplu.

Domnișoara Jayne a organizat în salon o seară dedicată Expoziției Mondiale. Toți trebuiau să aducă un obiect care să fie pus într-una dintre clădirile târgului. De când s-a întors, poveștile pe care le spune la cină sunt de-a dreptul fascinante, așa că am făcut o excepție și m-am dus și eu în salon. Doar să privesc, bineînțeles, nu să și particip.

Domnișoara Jayne a adus o pereche de castaniete din lemn pe care le-a cumpărat cât a fost la expoziție. Când i-a venit rândul, și le-a prins de degete și ne-a povestit că femeile maure de pe Midway Plaisance băteau din ele în timp ce dansau și că nu purtau decât câte un bolero cu broderii fine – nici bluză, nici corset pe dedesubt, doar pielea goală pe sub cămașa de corp. Iar fustele le aveau fixate pe șolduri, nu pe talii..

Oyster, libertin ca de obicei, i-a cerut să descrie dansul lor, după care s-a prefăcut a nu înțelege până ce, într-un final, a rugat-o să-l reproducă. Iar eu mă așteptam serios să fie refuzat. Însă ea s-a ridicat, și-a săltat brațele, a închis ochii și a început să se legene, ca și cum ar fi fost hipnotizată de melodia fascinantă a unui îmblânzitor de șerpi. Întâi capul, apoi umerii, talia și șoldurile au început să i se onduleze – toate în același ritm cu răpăitul castanietelor

pe care și le fixase de vârfurile degetelor. Până la final, aproape că mi se tăiase răsuflarea.

Își strânse genunchii cu palmele. Aceasta era ultima sa însemnare, și nici una dintre notele făcute nu îi arăta cum să facă pentru a scrie o poveste de dragoste între Marylee și bibliofil. Habar nu avea cum să înceapă. Tot ce știa era că însemnările sale erau mult prea personale și detaliate.

Dacă nu și-ar fi dorit atât de mult banii respectivi, i-ar fi spus superiorului său să găsească pe altcineva care să continue foiletonul. Dar și-i dorea, mai mult decât își dorise ceva pe lumea aceasta. Iar vremurile de disperare impuneau acțiuni pe măsură. Adunându-și hârtiile, le îndesă în fundul sertarului, după care se duse în salon.

Capitolul 45

Reeve împinse titirezul, făcându-l să se învârtă. Domnul Trostle fusese chemat în Milwaukee, în interes de afaceri, așa că doamna Trostle îi pregătea bagajele, iar soții Holliday se duseseră la culcare devreme. Astfel, domnișoara Jayne rămăsese fără partener la *Jocul fetei bătrâne*, iar Reeve nu avu de ales și trebui să accepte să își asume acest rol. Aveau nevoie de un doi pentru a înainta până la „Se întâlnesc" – poziția la care toți jucătorii trebuiau să ajungă la început prin poziționarea exactă a titirezului. Totuși, acesta își încetini rotirea pe numărul cinci.

– Păcat, rosti Nettels.

Fluturând din mână, domnișoara Jayne îi adresă lui Reeve un zâmbet liniștitor.

– Nu e nici o problemă. Odată ce trecem de partea asta de la început, sunt convinsă că o să înaintăm cu toată viteza pe restul tablei de joc.

Reeve spera că așa avea să fie. Era cel mai idiot joc pe care-l jucase vreodată. Timp de încă trei tururi, titirezul se opri pe toate cifrele, mai puțin pe doi. Între timp, Oyster și domnișoara Love ajunseră la „Se plăcură" și înaintară trei căsuțe, apoi la „Plimbare cu bicicleta dublă". Nettels și doamna Dinwiddie ajunseră la „Ieșire la picnic".

Reeve îi întinse titirezul domnișoarei Jayne.

– Nu, nu, protestă ea. Nu mă pricep deloc la învârtit.

– Insist.

După o scurtă ezitare, domnișoara Jayne puse titirezul în mișcare.

– Doi! exclamă domnișoara Love, bătând din palme. Bravo, Flossie!

Domnișoara Jayne își menținu atenția asupra tablei de joc, refuzând să-i întâlnească privirea. Întinzând mâna peste masă, Reeve mută piesa lor pe „Se întâlnesc". Nettels nimeri pe „Neînțelegeri. Întoarceți-vă la locul de întâlnire".

– O, nu! Domnișoara Love îi adresă o privire compătimitoare domnului Nettels. O să fiți la fel de în urmă ca domnul Wilder.

Poziția domnișoarei Jayne deveni rigidă. Reeve se lăsă pe spătarul scaunului. La următoarea încercare cu titirezul, Oyster și domnișoara Love trecură peste o căsuță de pedeapsă și ajunseră la „Frățiorul mai mic o apucă de mână". Domnișoara Jayne îi dădu titirezul. Reeve îl puse în mișcare. Șase.

– Ia uitați-vă! Domnișoara Jayne înșfăcă piesa lor. Cel mai mare număr de căsuțe. Unu, doi, trei, p-patru... Mușcându-și buza, numără următoarele două căsuțe în gând.

Nettels pufni din nou.

„Antipatie. Întoarceți-vă trei căsuțe."

Fără vreo vorbă, domnișoara Jayne mută piesa lor înapoi, evitând din nou să-l privească. Nettels și Dinwiddie ajunseră la „Lucrurile se precipită – săriți direct la «Cererea în căsătorie»", ceea ce le permise să treacă peste mare parte din traseul de pe tabla de joc, slavă duhului imaterial al marelui Cezar! Cu ceva noroc, aveau să câștige și să-i curme suferința.

Și totuși, în următoarele trei tururi, Nettels nimeri tot pe „Tati refuză – întoarceți-vă la «Cererea în căsătorie»", ceea ce menținu jocul foarte animat. Reeve și domnișoara Jayne ajunseră la „Dragoste la prima vedere", „Vă faceți daruri" și „Ieșire la operă", în timp ce Oyster se străduia să țină pasul, iar Nettels trecu într-un final de „tati", doar pentru a se bloca la final, unde perechea trebuia din nou să nimerească o anumită cifră. Într-un sfârșit, îl prinseră cu toții din urmă pe Nettels, iar piesele tuturor se înghesuiră într-o singură căsuță.

„Care o să fie răspunsul? Cifră fixă."

Reeve învârti titirezul. Obținând un trei, aveau să ajungă pe „Da" și să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți. Cu un patru, ar ajunge pe „Nu", iar domnișoara Jayne ar rămâne fată bătrână.

Titirezul se învârtea și se tot învârtea. Domnișoara Jayne își împreunase palmele și în clipa aceea și le frângea în poală, cu degetele încordate. Titirezul încetini. Doi... cinci... unu... Și mai încet. Treeeeeei...

Reeve își ținea răsuflarea.

Patru. Vârful alunecă pe cerculetul verde pe care era scrisă cifra patru. După o ușoară ezitare, Reeve întinse mâna până în centrul traseului spiralat pe care tocmai îl parcurseseră, luă piesa lor și o așeză pe o inimă mare, roșie, pe care scria mare NU.

Se întoarse către domnișoara Jayne.

– Îmi pare rău.

Ridicându-și privirea, tânăra mișcă mâna ca și cum ar fi vrut să o întindă către el, după care se retrase.

– Vă rog, nu e cazul. Mi-a plăcut foarte mult să vă am ca partener. Nu e atât de important rezultatul jocului, ci plăcerea parcurgerii unui drum împreună.

Reeve își împinse scaunul în spate, după care spusele ei începură să îi pătrundă în minte. Nu conta atât de mult destinația, cât călătoria în sine. Atenția sa se întoarse asupra tablei de joc.

„Se întâlnesc. Cifră fixă."

„Antipatie. Întoarceți-vă trei căsuțe."

„Se plăcură. Înaintați trei căsuțe."

„Neînțelegeri. Întoarceți-vă la locul de întâlnire."

Colțurile buzelor i se ridicară ușor. Asta era. Întregul parcurs al unei povești de iubire. Pe tabla de joc, chiar în fața lui. De la problemele pe care cei doi le depășesc pentru a se întâlni până la a-l convinge pe tati să aprobe cererea în căsătorie și la sfârșitul îndoielnic – plus toate suișurile și coborâșurile de pe traseu.

Întorcându-și privirea la ea, dădu aprobator din cap.

– Cred că aveți dreptate, domnișoară Jayne. Chiar cred că aveți dreptate.

Ochii ei se luminară, iar umerii i se ridicară ușor.

– Mă bucur și să știți că o să accept oricând cu inima ușoară să vă fiu parteneră.

Reeve aruncă o privire la cei din jurul mesei.

– Pot să mă retrag?

Doamna Dinwiddie încuviință din cap, adresându-i o privire plină de afecțiune.

– Da, poți.

Cu o înclinare din cap și urări de noapte bună, Reeve se întoarse în camera sa pentru a-și da măsura talentului construind o poveste de dragoste între Marylee și bibliofil.

Capitolul 46

Domnul Wilder era ultima persoană pe care s-ar fi așteptat Flossie să o vadă în ușa camerei ei. Restul familiei de la pensiune o vizita foarte des, dar domnul Wilder nu trecuse niciodată măcar un pas dincolo de ușa camerei lui.

Era așezată cu spatele la o lampă galbenă, cu picioarele proptite de un raft al bibliotecii. Punându-și un semn în exemplarul din *Mândrie și prejudecată*, își lăsă picioarele pe podea și așeză romanul dăruit de bunica ei pe raft, alături de restul colecției ei de scrieri de-ale lui Jane Austen.

– Bună ziua.

Trecându-și degetele prin păr, tânărul aruncă o privire prin camera ei, ducând-o cu gândul la domnul Darcy, când mersese să-și mărturisească dragostea lui Elizabeth, dar nu putuse rosti efectiv cuvintele respective. Bineînțeles, domnul Wilder nu avea asemenea sentimente față de ea, însă disconfortul său era totuși evident, aproape palpabil chiar.

Trosnindu-și încheieturile degetelor, bărbatul trase adânc aer în piept.

– Mă întrebam dacă ați putea să-mi faceți un serviciu.

Un serviciu?

– Sigur că da, răspunse ea. Cu ce pot să vă ajut?

Băgându-și mâinile în buzunare, domnul Wilder își lăsă privirea în pământ.

– Păi... problema e că mi s-a repartizat un articol despre fetele de la Tiffany și reacția lor la evoluția recentă a grevei tăietorilor de sticlă. Mă întrebam dacă n-ați putea, poate, să îmi faceți cunoștință cu câteva dintre doamnele cu care lucrați...

– Am înțeles. Flossie își împreună mâinile în poală. E ceva diferit de punctul de vedere pe care îl prezentați de obicei, nu-i așa?

– Da.

– Ei bine, cred că aș putea să le rog să se întâlnească cu dumneavoastră, dar nu știu sigur când ar avea timp să o facă. Lucrăm cât e ziua de lungă și, după programul prelungit pe care l-am avut cât am lucrat la capela pentru târg, toate de-abia așteaptă să plece la finalul programului.

– Deci nu credeți că ar vrea să mai rămână un pic și să stea de vorbă cu mine?

– Aș putea să le întreb, dar nu îmi fac mari speranțe că o să fie dispuse.

Umerii lui se lăsară în jos. Încet, Flossie își îndreptă poziția.

– Stați puțin, mi-a venit o idee.

Domnul Wilder îi aruncă o privire piezișă.

– Ce fel de idee?

Tânăra se ridică.

– Domnul Tiffany organizează o recepție pentru a sărbători premiile pe care le-a câștigat până acum capela sa la expoziție. E sâmbăta asta, la San Remo – un hotel magnific aflat în Central Park West. Ar fi perfect. Ne-a invitat pe toate.

– O recepție? Adică un fel de bal?

– Da.

Bărbatul își masă ușor ceafa.

– Și dumneavoastră o să vă duceți?

– Bineînțeles. Încuviință din cap. N-aș rata un asemenea eveniment. Nici una dintre noi n-ar fi dispusă să o facă. A, de fapt, sunt câteva fete care nu au ținute potrivite și se tem că n-ar putea să se integreze prea bine în decor. Flossie ridică din umeri. Adevărul este că nici una dintre noi n-o să ne potrivim prea bine acolo, dar tot vreau să mă duc. Le-am împrumutat rochii fetelor care poartă cam aceeași mărime ca mine, iar restul își recondiționează niște rochii mai vechi.

Domnul Wilder clătină din cap.

– Redacția noastră n-ar putea nici într-o mie de ani să obțină o invitație la un asemenea eveniment.

– Nici n-o să fie nevoie să obțină redacția. Domnul Tiffany ne-a spus ca, în caz că dorim să venim însoțite, să-i dăm pur și simplu numele persoanei respective. Celelalte fete vin cu cineva din familie.

Din familia mea de aici, de la pensiune, mă gândisem să dau și eu numele domnului Oyster.

Poziția domnului Wilder deveni brusc rigidă.

– Oyster?

– Păi... da. Nu voiam să mă duc singură, bineînțeles, și nici să mă duc cu tata, în condițiile în care n-ar putea să vină și mama. Totuși, încă nu i-am spus domnului Tiffany de domnul Oyster. Parcă tot mă ținea ceva pe loc.

Bărbatul aruncă o privire în stânga și-n dreapta, scrutând holul, după care se apropie de ea, coborând tonul.

– Trebuie să aveți mare grijă să nu stați prea mult în compania lui Oyster. Nu... ăăă, nu vorbește prea respectuos despre reprezentantele sexului frumos, iar motivele din spatele farmecului său nu sunt complet onorabile.

Flossie îi respinse cuvintele cu o fluturare din mână.

– Lăsați prostiile! Am toată încrederea că s-ar purta ca un adevărat gentleman cu mine.

Tânărul o prinse de braț.

– Trebuie să vă încredeți în mine în privința asta, domnișoară Jayne. Știu anumite lucruri despre el pe care dumneavoastră nu le cunoașteți.

Încruntându-se, Flossie clătină din cap.

– N-o să plec urechea la asemenea vorbe despre el. E un membru al familiei noastre.

Bărbatul o zgâlțâi ușor.

– Nu este un membru al familiei dumneavoastră. Nici unul dintre toți cei de aici, de la pensiune, nu facem parte din familia dumneavoastră.

– Ba da, iar el a fost întotdeauna un gentleman ireproșabil în prezența mea.

– Și tocmai asta îl face să fie atât de periculos.

Flossie își dădu ochii peste cap.

– În opinia dumitale, toți oamenii sunt periculoși. Chiar și eu sunt un pericol pentru mine însămi în ochii dumitale. Dar deviez de la subiect... Ați vrea sau nu să mergeți la recepție? Ați avea ocazia să le luați interviuri fetelor, iar eu aș avea un însoțitor la petrecere. Orice ați alege, pentru mine nu va fi nici o diferență.

– Și dacă nu vin eu cu dumneavoastră, o să treceți pe listă numele lui Oyster?

– Cred că da.

– Atunci, vin. La ce oră?

– Mă strângeți de braț.

Bărbatul îi dădu drumul imediat.

– La ce oră?

– Balul n-o să înceapă decât aproape de miezul nopții. Toți cei bogați o să ia cina în casele prietenilor lor din lumea bună și o să vină la hotel abia apoi. Mă gândeam să plecăm de aici pe la unsprezece și jumătate. Facem cam douăzeci și cinci de minute pe jos până acolo.

– O să plecăm la douăsprezece fără un sfert și o să opresc eu o trăsură.

Flossie clipi, surprinsă.

– Nu e nevoie. Nu e ca și cum am face parte din lumea bună.

– O să intrăm pe ușa din față?

– A, da. Sigur.

– Atunci, o să mergem cu trăsura.

Rostind aceste cuvinte, se întoarse pe călcâie și se retrase în camera lui.

Flossie rămase în mijlocul camerei, cu carnea zvâcnindu-i ușor de la căldura strânsorii lui și cu inima parcă ridicându-i-se în piept la gândul că domnul Wilder avea să închirieze o trăsură pentru ea. Dintr-odată, nu mai voia să se îmbrace cu rochia pe care o considerase până atunci potrivită. Apropiindu-se de dulapul cu haine, deschise ușile și studie rochiile din interior.

Capitolul 47

Reeve se plimba încolo și încoace prin salon, bătând cu mănușile în cealaltă palmă și trăgându-le peste ea, după care o lua de la început. Toți locatarii își amânaseră retragerea în camerele lor pentru a o vedea pe domnișoara Jayne pusă la patru ace. Toți în afară de soții Trostle. Domnul Trostle era în continuare în Milwaukee, iar doamna Trostle se dusese în vizită la sora ei.

Oyster, Nettels și Holliday jucau cărți la o masă. Doamna Dinwiddie sforăia încetișor într-un balansoar, cu tricotajul ei în poală. Domnișoara Love era în camera domnișoarei Jayne, iar doamna

Holliday stătea ghemuită pe canapea, recitind episoadele anterioare din *Fecioara veselă din Mumford Street*.

Spre surprinderea lui Reeve, nimeni nu bănuise că el era I.D. Claire, dar poate că nu era chiar atât de surprinzător. În afară de Marylee, nici unul dintre locatarii de la pensiunea din foileton nu semăna în vreun fel cu cei de la cea a soților Klausmeyer. În plus, satire cu pensiuni se găseau peste tot – în teatre, într-o mulțime de reviste și în mai multe cărți.

Doamna Dinwiddie făcuse ceva aluzii că avea bănuielile ei pe când erau între patru ochi, însă ceilalți nu văzuseră decât ce se așteptaseră să vadă, deși îl întrebaseră dacă știa cine era acest I.D. Claire. Reeve avusese grijă să le spună că numai redactorul lui Claire cunoștea adevărata identitate a autorului.

Își aranjă lavaliera și sacoul nou, negru. Nu numai că își decontase cheltuielile cu trăsura și hainele la redacție, ci solicitase și mult mai mulți bani pentru acest articol. Salivând la simpla idee că în paginile ziarului avea să apară un reportaj despre acest eveniment monden, Ulrich se conformase condițiilor puse de Reeve, specificând însă că acesta trebuia să scrie și ce alte personaje participau la recepție și ce fel de ținute aveau să poarte doamnele.

Se uită la ceasul său de buzunar. El nu avusese nevoie decât de douăzeci de minute pentru a se îmbrăca. Cu toate acestea, domnișoara Jayne începuse să se pregătească pe la începutul după-amiezii. Într-un final, agitația care se stârni în hol îl făcu să se oprească din mers.

Domnișoara Love intră cu pași precipitați în salon.

– Stați numai s-o vedeți!

Doamna Dinwiddie pufni de două ori scurt, după care se trezi.

– Poftim? Unde? Ce se întâmplă?

– Flossie. Domnișoara Love o ajută pe bătrână să se ridice. E gata pentru petrecere, gătită bine. Uitați-vă!

Domnișoara Jayne își făcu apariția pe după colț. Reeve rămase fără suflare instantaneu. Ceilalți trei bărbați se ridicară automat în picioare.

O rochie de un roz extrem de pal îi îmbrățișa contururile corpului, decoltată suficient cât să stârnească interesul, dar nu într-atât încât să expună ceva important. Corsajul îi era punctat cu paiete, reflectând lumina ca un praf magic presărat peste ea. Mâinile îi erau acoperite cu mănuși albe, care se întindeau până mai sus de coate,

conducând ochii până la o bucată de piele ca laptele, acoperită parțial de niște funde roz pal din satin, care i se unduiau peste umeri.

Părul foarte lung, negru, îi fusese ridicat în creștet sub forma unor valuri, dintre care cel mai de sus părea a se sparge în sine însuși, înălțat și fixat cu o diademă argintie lucrată în filigran.

Imediat, Reeve avu impulsul nebunesc de a schița o plecăciune și de a-i săruta inelarul.

– Ați întârziat.

– Sunteți superbă. Oyster trecu repede pe lângă Reeve și-i ridică mâna la buze. Draga mea domnișoară Jayne, sunt complet fermecat. O să le eclipsați chiar și pe doamnele din familia Astor.

– Ah, vai de mine! Doamna Dinwiddie își duse o mână la piept, în dreptul inimii. Ești o încântare pentru ochi! N-aveam habar că ai un păr atât de bogat. Cât de lung e?

Domnișoara Love se aplecă ușor, aproape de urechea bătrânei.

– Când îl lasă liber, aproape că atinge podeaua.

Reeve înghiți în sec, dureros.

– Sunteți într-adevăr încântătoare. Domnul Nettels își drese glasul. Chiar îndrăznesc să spun că o să fiți regina balului.

Reeve scoase un oftat. Iar începeau! Iar îi spuneau cât de deosebită, cât de frumoasă, cât de superioară le era tuturor. Și, deși era o ființă magnifică, aveau să participe la o întrunire a celor mai bogați oameni din orașul lor. Femei de pe ale căror veșminte n-aveau să strălucească paiete, ci diamante adevărate. Femei care purtau diademe din argint masiv, nu doar imitații. Ale căror gâturi erau înnobilate cu coliere de nestemate, nu cu o simplă panglică de catifea.

Nu era suficient să fie pur și simplu Flossie Jayne? Chiar trebuie să fie Flossie-Jayne-frumusețea-fără-cusur-a-secolului?

Ochii ei îi găsiră pe ai lui, chemându-l parcă în profunzimile lor periculoase.

– Îmi pare rău că am întârziat, rosti apoi.

– A meritat așteptarea.

Și chiar așa era, deși nu voise să contribuie și el la valul de opinii elogioase ale celorlalți. Tânăra îi adresă un surâs blând.

– Mulțumesc.

Croindu-și drum fără menajamente pe lângă Oyster, Reeve îi întinse brațul.

– Mergem?

Tânăra își puse mâna înmănușată peste mâneca lui Reeve. Gestul ei protocolar îl luă pe nepregătite, căci se așteptase să-și bage pur și simplu mâna pe după brațul său îndoit. Înghiți în sec. Presiunea ușoară a brațului ei peste al lui era în multe privințe mai intimă.

Prinzându-i vârfurile degetelor cu ale lui, o conduse în antreu, potrivindu-și pașii în așa fel încât să ia în calcul că ea înainta mai greu, din cauza trenei care se întindea în urma ei. La ușă, îi puse pe umeri un șal ușor, moment în care terminațiile nervoase din degetele sale începură să trimită străfulgerări de-a lungul brațelor ori de câte ori îi atingeau pielea.

Sorbind adânc aer în piept, își trase mănușile și își puse un joben pe cap. Trebuia să se controleze. Îi aștepta o seară lungă, și nici măcar nu ieșiseră pe ușă.

Capitolul 48

Stăteau în trăsura nemișcată, învăluiți în umbre alungate doar de lumina slabă dată de felinarele cu gaz de pe stradă.

– Cred că ar fi trebuit să plecăm mai devreme. Reeve stătea în fața ei, iar poalele și trena ei îi acopereau pantofii, pantalonii și întreaga podea, ca un strat de zăpadă. Nu m-am gândit că s-ar putea ca toate trăsurile să ajungă în același timp.

Tânăra se juca cu o brățară argintie care îi lucea la încheietura acoperită cu mănușă.

– Nu e nici o problemă. E chiar plăcut să avem parte de acest interval de calm înainte de furtună.

Pentru Reeve, aceste momente puteau fi descrise oricum numai ca fiind calme nu. Respira chinuit, pulsul i-o luase razna, iar degetele îl dureau de-a dreptul de dorința de a-i mângâia pielea din vârful bărbiei până la marginea decolteului.

– Din moment ce trebuie să scriu despre cei care participă și ce ținute poartă, poate că ar trebui să-mi spuneți după ce să mă uit. La cine să fiu atent.

Flossie aruncă o privire pe fereastră, lăsându-și capul puțin în jos, ca să poată vedea cerul. Această poziție îi permise lui Reeve să-i

admire în voie gâtul lung, frumos modelat și pielea dintre el și fundele care-i acopereau umerii.

– Nu încă. Dacă nu vă supărați, aș prefera să stau pur și simplu aici, să savurez momentul. Nu mi se oferă des ocazia de a mă găti și de a merge la San Remo.

El nu făcuse niciodată asta, în toată viața lui. Și, la cum arăta ea, dacă nu discutau despre ceva – despre orice –, era în foarte mare pericol să fie la fel de fermecat de ea ca toți ceilalți.

– Dar celelalte angajate de la Tiffany? întrebă el. Care dintre ele o să vină în seara asta?

Cu un oftat, domnișoara Jayne se trase înapoi către centrul banchetei pe care stătea.

– O să vină și cea mai apropiată prietenă a mea de la serviciu, Aggie Wilhemson.

Aggie. Reeve auzise de Aggie. Domnișoara Jayne vorbise despre ea adesea, cel puțin în discuțiile ei cu domnișoara Love. Însă nu știuse care îi era numele de familie.

– Spuneți-mi mai multe despre domnișoara Willhemson.

– Păi... să vedem. Are 1,83 metri înălțime. E foarte blondă și are un aer nobil. E originară din Suedia și e logodită cu un măcelar de patruzeci de ani.

Reeve ridică din sprâncene.

– Are aproape doi metri?

– Da, 1,83. Știu că vă închipuiți că exagerez, dar nu e cazul.

Reeve își amintea vag că văzuse o fată înaltă în ziua când greviștii pichetaseră intrarea sediului Tiffany.

– Bine. Și mai cine?

Domnișoara Jayne îi dădu detalii despre fete, povestindu-i diverse întâmplări legate de fiecare. În loc să-i distragă atenția de la gândurile sale neliniștitoare, faptul că-și concentră atenția numai asupra lui agravă situația. Foarte rar i se întâmplase să fie doar el cu ea, dar acum, stând aici, între patru ochi, fără să se poată uita la altceva, se trezi fascinat de modul în care gropița ei se mișca atunci când vorba. Modul în care își ilustra vorbele cu tot felul de gesturi. Modul în care buza ei de jos era doar puțin mai plină decât cea superioară.

Dintr-odată, își dădu seama că domnișoara Jayne nu mai vorbea. Reeve își îndreptă privirea către fereastră.

– Ne-am pus în mișcare.

– Da. Înaintăm de câteva clipe bune.

Glasul ei era blând, ușor răgușit. Reeve nu îndrăzni să-și întoarcă privirea către ea. În loc de asta, dădu pur și simplu aprobator din cap.

– Bine. Asta-i bine.

Aerul din trăsură parcă se îngroșă dintr-odată. Reeve continuă să se concentreze asupra străzii. Într-un final, se opriră în fața hotelului. Un valet deschise ușița și o ajută pe domnișoara Jayne să coboare. Reeve își apăsă capul de peretele trăsurii, trase din nou adânc aer în piept, după care coborî și el și o conduse pe domnișoara în interiorul hotelului.

Capitolul 49

– Bădărani de înghesuială? întrebă domnul Wilder, cu o expresie furtunoasă. În tramvaie?

– Da. Nan își împreună sprâncenele, cu fruntea ei lată scoasă în evidență de cleștii de păr care-i țineau părul lung, castaniu, în care erau fixate mai multe flori naturale. Toate avem de suferit din cauza lor.

Reprimându-și un oftat, Flossie își îndreptă atenția asupra dansatorilor din centrul sălii de bal. Opt dintre cele douăsprezece fete de la Tiffany veniseră la petrecere. Doamna Driscoll le dăduse instrucțiuni să stea pe scaunele din colțul aflat cel mai aproape de centrul recepției.

Domnul Wilder fusese foarte atent la începutul serii, când Flossie îi arătase pe cei din familiile Astor, Vanderbilt, Roosevelt și, bineînțeles, Tiffany. Ochii îi deveniseră un pic sticloși când se lansase în descrierea rochiilor pe care le purtau doamnele, însă luase totuși ceva notițe. Apoi își petrecuse restul serii așezat lângă câte o colegă de-a ei, punându-le întrebări despre munca, despre aspirațiile lor, despre sfârșitul grevei sticlarilor și despre modul în care acesta avea să le afecteze. În momentul de față discuta cu Nan.

Flossie știuse că avea să fie ocupat adunând informații, doar că pur și simplu nu anticipase cât timp avea să-i ia asta. Era aproape ora trei dimineața, iar ea nu dansase încă. Nu era sigură că lucrurile stăteau astfel pentru că domnul Wilder nu știa să danseze, pentru

că nu voia sau pentru că era prea ocupat pentru a dansa. Indiferent de motiv, avea să fie teribil de dezamăgită dacă urma să-și petreacă timpul la singura serată la care fusese invitată stând numai pe margine.

– Suntem mereu împinse și înghesuite de bărbați.

Nan își învârtea o șuviță pe un deget, îmbufnându-și cochet gura.

Într-un contrast clar cu rochia roz pal a lui Flossie, Nan purta una din satin negru, ușor înviorată de câteva tușe albe. O împrumutase de la Flossie și, pentru că Nan era cea mai înaltă din ele două, n-ar fi reușit să-și tragă mânecile peste umeri fără ca acestea să-i taie carnea de la subsuoară.

Astfel, își lăsase mânecile sub umeri, lăsând la vedere curba dezgolită a pieptului, după moda anilor 1830–1840. Pentru a susține rochia, îi atașase două bretele bătute cu mărgele. Fără să vrea, Flossie nu se putea abține să nu admire înfățișarea lui Nan.

– Suntem expuse la tot felul de purtări necuviincioase din partea găștilor de haimanale amețite de băutură, continuă Nan. Ați fi scandalizat să auziți lucrurile care mi-au fost spuse mie în șoaptă.

Un mușchi din maxilarul domnului Wilder începu să zvâcnească. Fracul său negru, de seară, aproape că se mula pe umerii săi lați, cu partea din spate tăiată în colțuri, nu în forma ovală care se demodase. Vesta albă, cu două rânduri de nasturi, îi punea în evidență abdomenul plat și talia zveltă.

Se întoarse către Flossie, cu o expresie tensionată.

– Cu asta vă confruntați și dumneavoastră?

Tânăra ridică ușor dintr-un umăr.

– De cele mai multe ori, da.

Tonul lui deveni mai profund.

– Sunteți ciupită, pipăită și obligată să discutați cu bărbați cu care nu ați făcut cunoștință?

– Nu discut cu ei. Vorbele sunt doar de partea lor.

Reeve începu să respire adânc.

– De ce nu vă așezați pur și simplu pe un scaun în tramvai?

– Nimeni nu-ți oferă locul.

Doamna Driscoll le atinse cu evantaiul pe Nan și pe cele care stăteau lângă ea.

– Stați drepte. Domnul Tiffany vine încoace.

Flossie trecu în revistă mulțimea din sala de bal și îl localiză pe patronul lor. Arăta destul de bine în hainele de seară, dar nu se putea compara nicidecum cu domnul Wilder.

– Ce bine arătați, doamnelor! Punându-și un braț peste talie, făcu o plecăciune formală. Claia sa de păr șaten și ondulat fusese pieptănată cu grijă, cu cărare într-o parte. Sper că ați dansat toate până la ora asta, nu?

Flossie îl văzu pe domnul Wilder clipind surprins când remarcă defectul de vorbire al domnului Tiffany.

– Majoritatea, da. Doamna Driscoll nu purta o mărime apropiată de a lui Flossie, așa că pentru această recepție adăugase un guler de șifon alb la o rochie simplă de mătase neagră și își tivise poalele cu catifea neagră.

– Majoritatea? Domnul Tiffany își plimbă privirea de la una la alta. Cine nu a dansat?

– Domnișoara Jayne n-a ieșit deocamdată să danseze, rosti Nan. Și nici doamna Driscoll.

Flossie își simți chipul cuprins de o căldură pe măsura nuanței de roșu aprins care inundă obrajii doamnei Driscoll.

Privirea domnului Tiffany poposi asupra domnului Wilder și asupra celorlalți însoțitori, după care acesta făcu din nou o plecăciune, de data aceasta clar în fața doamnei Driscoll.

– Ei bine, nu putem permite ca lucrurile să rămână astfel. Ați fi dispusă să-mi faceți onoarea?

Palmele doamnei Driscoll alunecară peste nasturii rochiei pe care o purta, după care îi neteziră partea din spate a coafurii. Domnul Tiffany îi întinse brațul, iar ea îl acceptă, permițându-i să o însoțească pe ring. Flossie își păstră atenția concentrată asupra lor, așteptând în tăcere – împreună cu restul colegelor ei – să vadă dacă domnul Wilder avea să-i facă și ei aceeași propunere. Când deveni destul de clar că nu era cazul, fratele lui Nan, care venise cu ea, se ridică.

– Domnișoară Jayne, îmi acordați, vă rog, acest dans?

Chipul ei se aprinse și mai tare, căldura cuprinzându-i chiar și urechile.

– Da, mulțumesc.

Își strecură mâna înmănușată într-a lui, după care își ridică trena când ajunseră pe ring. Bărbatul începu să o învârtă prin sala de bal, fiind un dansator foarte priceput. Flossie tot zâmbea și dădea aprobator din cap, fără să fie de fapt atentă la ce spunea, căci avea nevoie

de toată energia pentru a părea veselă și chiar fericită când, nici ea nu știa de ce, nu voia altceva decât să plângă în voie.

Capitolul 50

Flossie mergea pe holul de la pensiune și aproape că se ciocni cu domnul Wilder, care tocmai ieșea din camera sa.

Întinzând mâinile, tânărul o ajută să-și păstreze echilibrul, după care îi dădu imediat drumul.

– Vă rog să mă scuzați!

Mișcând ușor din cap, Flossie își continuă drumul către antreu. Trecuse de la dezamăgire la furie propriu-zisă. Ar fi trebuit să-l invite pe domnul Oyster la serata de sâmbătă. El ar fi fost atent cu ea. El ar fi făcut-o să râdă. El ar fi dansat cu ea cât era noaptea de lungă.

În loc de asta, încercase să fie drăguță ducându-se cu domnul Wilder, nu doar pentru că avea de scris un articol, ci și pentru că avusese impresia că astfel l-ar putea ajuta să iasă din cochilia sa. Dacă nu-și schimba atitudinea, avea să se călugărească înainte de a ajunge la treizeci de ani. Se gândise să-i arate că avea să fie distractiv și plăcut să petreacă niște ceasuri cu ea și cu alte persoane. Iar el o răsplătise ignorând-o în mare parte din timp și neinvitând-o nici măcar o dată la dans.

În retrospectivă, își dăduse seama că discuțiile cu celelalte fete n-ar fi trebuit să dureze chiar toată noaptea, mai ales în condițiile în care toate îi spuseseră același lucru: le plăcea foarte mult să lucreze la Tiffany și își făceau griji în privința a ceea ce urma să se întâmple cu ele când bărbații aveau să se întoarcă la muncă.

Și ea era deosebit de îngrijorată, căci se părea că Lulu avea un talent aproape mistic pentru tăierea sticlei. Nu lucra numai incredibil de repede, ci și precis. Dacă vreuna dintre fetele care se ocupau de tăierea sticlei avea să fie concediată, aceasta sigur n-avea să fie Lulu. Dar domnul Wilder n-o întrebase pe ea ce griji își făcea, doar pe celelalte fete de la Tiffany.

Lăsă să-i scape un oftat. Poate că îngrijorarea în ceea ce privea slujba de la Tiffany o făcea să reacționeze exagerat. Oricare era explicația însă, n-avea de gând să-l mai îmboldească pe domnul Wilder

să fie mai sociabil, nici să se mai facă luntre și punte pentru a-l ajuta să se simtă inclus în activitățile de la pensiune, nici să mai încerce să-i câștige prietenia. Dacă voia să se fosilizeze în camera lui, cu articolele și pisica aceea, n-avea decât.

Întinse mâna spre clanță, dar se trezi că brațul lui se mișcă pe lângă ea și îi deschise ușa. Fără să-i mulțumească, Flossie ieși pe verandă și coborî treptele. Domnul Wilder o urmă, păstrând o distanță de doi pași. Politicos ar fi fost să se întoarcă și să îl aștepte. Să inițieze o conversație. Să-l întrebe unde se ducea lunea la o oră atât de matinală.

În loc de toate astea, o porni către stația de tramvai, mărind pasul într-un efort de a se distanța de el. Și totuși, fie că mergea mai repede sau mai încet, el păstra aceeași distanță. Nu mergea drept cu ea, ca orice om normal, ci fix suficient de în urmă pentru a nu putea să vorbească cu ea. Tipic pentru el.

Mai mulți bărbați cu pantaloni de lucru și șepci gri își frecționau caii și îi înhămau la căruțe, pregătindu-se să-și înceapă programul de livrări. De pe o alee răzbătu cântecul unui cocoș, iar din mai multe coșuri se înălțau fire de fum, dovadă că niște femei trebăluiau pentru a pune pe masă gustarea de dimineață. Într-un final, ajunse în stația de tramvai. Numai că domnul Wilder nu continuă nici el să meargă; în mod clar urma să ia și el același mijloc de transport. Măcar n-avea să fie același traseu ca al ei. Probabil se ducea la sediul ziarului la care lucra, aflat pe ruta unui alt tramvai.

Bărbatul stătea lângă ea, aruncându-i din când în când câte o privire pe furiș. Flossie nu scoase nici o vorbă. Nu schiță nici un gest. Pur și simplu se uită fix la florăria de peste drum, pe care uneori nu o putea vedea bine din cauza vehiculelor care veneau și plecau din și în toate direcțiile. Un biciclist trecu vijelios, apăsând claxonul care scoase un clinchet metalic.

Un tramvai opri în stație și se puse în mișcare. Apoi un altul. Și altul. Într-un final, sosi și cel pe care îl aștepta ea, tras de cai care-și scuturau hamurile și scoteau nori de abur pe nări. Flossie urcă în el, iar el făcu întocmai. Strângând din buze, își croi drum cu greu în interior și se prinse de o curea din piele care era agățată de tavanul vagonului.

Domnul Wilder o urmă și, deși era înconjurată de bărbați, acum cel aflat în spatele ei nu era un străin. Era el. Bărbatul care se afla în fața ei îi adresă o privire dubioasă și un zâmbet cu subînțeles. Ea se trase înapoi pentru a nu se atinge de el. Domnul Wilder făcu și el la fel, pentru a-i face loc.

Bărbatul din fața ei începu să parcurgă distanța creată, însă ceva de peste umărul ei îi atrase atenția. Încremeni, după care se trase înapoi, înghesuindu-se în pasagerii aflați în spatele lui.

Flossie își mușcă buza. Nu îi era deloc greu să-și închipuie ce expresie avea domnul Wilder. Fusese de multe ori beneficiara unor asemenea de căutături fioroase, dar niciodată nu i se întâmplase ca el să se uite urât la cineva pentru a o proteja. Cumva, furia i se disipă un pic, însă își oțeli inima, înșirând în gând supărările pe care i le produsese. Avea nevoie de furia asta, avea nevoie disperată de ea, căci fără ea se temea că exista pericolul ca niște emoții mult mai clare să iasă la suprafață.

Bărbatul aflat în lateral față de ea scoase o înjurătură surprinsă, într-o șoaptă discretă. Flossie se întoarse și-i văzu mâna prinsă ca într-o menghină în cea a domnului Wilder.

– Dacă te atingi de ea, rosti domnul Wilder discret, o să dai socoteală până la capăt.

Bărbatul se înroși ca un rac.

– Nu știam că e cu tine.

– Nu e.

Străinul se încruntă.

– Și-atunci ce-ți pasă ție?

– N-o să stau cu mâinile-n sân când o femeie e hărțuită.

Buzele bărbatului se curbară într-un început de rânjet, însă tonul îi rămase coborât.

– Dacă vrea să fie respectată, ar trebui să stea acasă, să aibă grijă de taică-său sau de bărbată-său. Dar dacă vrea să trăiască la fel ca un bărbat, atunci poate să fie tratată exact ca unul.

– Să înțeleg că ai obiceiul de a-ți pune labele pe alți bărbați?

Celălalt se înroși mai tare.

– Dă-mi drumul!

– Îți dau, dar, dacă te mai uiți vreodată necuviincios la ea, te pun la pământ.

Domnul Wilder eliberă încheietura străinului.

Călătorii din toate părțile creară un mic cerc în jurul lor. Chiar și când tramvaiul opri și în vagon urcară mai mulți oameni, spațiul din jurul ei se menținu.

Cu un bufnet și o smucitură, caii se puseră din nou în mișcare, fără vreo grijă pentru viețile sau integritatea pasagerilor. Flossie se ținea bine de cureaua din piele, aproape convinsă că toate încheieturile

din trup aveau să-i cedeze. O secundă mai târziu, un bărbat aflat pe un scaun de lângă ea se ridică și îi oferi locul.

– Mulțumesc.

Se așeză, scoțând un oftat de ușurare.

Trupul domnului Wilder se legăna odată cu fiecare mișcare a tramvaiului. Flossie îi studia țesătura maronie a sacoului cu croială lejeră, lanțul argintiu al ceasului de buzunar, lavaliera cu model complicat, gulerul tare, linia hotărâtă a maxilarului, conturul ascuțit al nasului și ochii verzi. Ochi care o priveau, dar nu-i ofereau nici un indiciu privind gândurile din spatele lor.

Urma stația la care trebuia să coboare. Domnul Wilder o urmă până la ușă, protejând-o. Când coborî, Flossie se întoarse pentru a-l întreba ce Dumnezeu făcea, de fapt, însă el nu coborâse, ci se oprise pe ultima treaptă a vagonului.

Flossie îl privi adânc în ochi.

– Ce e, Reeve?

– Îmi place când...

Tramvaiul se smuci și începu să se miște. Prinzându-și poalele în mâini pentru a le ridica puțin, Flossie începu să meargă repede pe lângă el.

– Îți place când... ce?

Tânărul ezită doar o clipă.

– Când îmi spui Reeve.

Și-apoi dispăru. Fu dus departe de tramvai, însă rămase pe ultima treaptă, ușor ieșit în afară și neslăbind-o din ochi. Flossie se uita și ea fix la el, petrecându-l pe măsură ce silueta lui devenea din ce în ce mai mică. Nu dădea nici o atenție căruțelor care goneau cu zgomot pe lângă ea, pietonilor care traversau strada și fluierau după trăsuri, căci tulburarea din ce în ce mai mare din inima ei eclipsa orice altceva.

Capitolul 51

Atelierul părea straniu de gol. Schițele și șabloanele de hârtie dispăruseră. Jumătate dintre șevaletele din sticlă nu se mai vedeau nicăieri – nici măcar cel cu *Coborârea în mormânt*.

Doamna Driscoll pătrunse în cameră, trântind ușa în urma ei. Fetele înghețară instantaneu.

Femeia cuprinse cu privirea atelierul aproape gol, după care strânse pumnii.

– După cum probabil v-ați dat seama, bărbații s-au întors la lucru.

Nimeni nu schiță nici o mișcare.

– Am reușit să-l determin pe domnul Tiffany să nu vă concedieze pe nici una, dar trebuie să facem ceva care să arate că are nevoie de noi. Avem nevoie... Strângând din buze, își ridică privirea către plafon, de parcă ar fi căutat ceva pe suprafața lui. Avem nevoie de o idee. Ceva ce putem face și care să ducă această companie într-o nouă direcție.

Flossie își trecu degetul de-a lungul instrumentului ei de tăiat sticla. Cum Dumnezeu să găsească ele o nouă direcție de dezvoltare? Niciodată nu porneau o lucrare decât după ce primeau mai întâi o comandă de la o biserică sau de la cine știe ce client bogat.

– Domnul Tiffany are o sală de prezentare la parter. Doamna Driscoll începu să se plimbe prin fața ferestrelor. Haideți să-i oferim ceva de pus în ea. Ceva care să se vândă. Se opri și își propti pumnii de-o parte și de alta a taliei. Vreau câte o idee de la fiecare, până la ultima. Fetele noi pot să-și prezinte ideile lui Nan, restul puteți să mi le spuneți mie. Nu mă interesează cât de absurdă vi se pare, pur și simplu prezentați-ni-le. Dacă nu facem ceva, foarte multe dintre voi vor trebui să se întoarcă de unde au venit.

Flossie își frecă brațele. La un moment dat, nu și-ar fi făcut nici o grijă privind șansele ei de a-și păstra slujba. Acum însă, nu mai era atât de sigură. Faptul că fusese a doua alegere a domnului Tiffany pentru participarea la târg fusese suficient de rău, însă modul în care acesta vorbea mereu despre talentul lui Lulu o îngrijora mai mult decât voia să recunoască.

Avea nevoie de o idee, și trebuia să fie una foarte bună.

Capitolul 52

Reeve își înmuie condeiul în călimară, îl scutură cu o mișcare rapidă din încheietură, după care îl puse pe hârtie.

Pentru femei, e ceva firesc să administreze. În fond, femeile au administrat gospodării de la începutul timpului. Dar noi, reprezentanții sexului tare, avem impresia că sunt total lipsite de simțul afacerilor. Și totuși, autorul acestor rânduri a avut ocazia de a sta de vorbă cu directoarea singurului atelier de tăiere a sticlei din lume în care lucrează exclusiv femei. Ea și cele douăsprezece tinere care lucrează sub conducerea ei au realizat – fără nici un ajutor din partea bărbaților – vitraliile din capela domnului Tiffany, care este în momentul de față la Expoziția Mondială Columbiană și care a câștigat atâtea premii.

Peste masa de lucru trecu o umbră. Își ridică privirea.

Flossie stătea în cadrul ușii, cu fusta ei roșie cu dungi și o cămașă bleumarin cu mânșete albe, aducându-i aminte că era 4 Iulie. De la serată, mersese cu ea în tramvai în fiecare zi. Îi spusese că voia să vadă cu propriii ochi hărțuielile cu care se confruntau femeile.

Bineînțeles, se lămurise încă din acea primă dimineață când merseseră împreună. Auzise o mulțime de vorbe despre moravurile ușoare ale femeilor emancipate, dar nici una dintre fetele de la Tiffany pe care le cunoscuse nu erau promiscue, așa cum nu era nici domnișoara Jayne. Să presupui pur și simplu că orice femeie care mergea dimineața cu tramvaiul era de moravuri ușoare nu era numai scandalos, ci de-a dreptul absurd. Astfel, continuase să meargă cu ea. Ca să o protejeze. Ca să se asigure că era în siguranță. Nu vorbea niciodată cu ea, nu o deranja, pur și simplu se asigura că ceilalți bărbați o lăsau în pace. Singurul său regret era că nu putea face același lucru și seara, căci ora la care pleca varia în funcție de cât de mult aveau de lucru.

– Nu ți-a spus nimeni că azi e sărbătoare? îl întrebă ea.

Reeve aruncă o privire la hârtia din fața lui.

– O fi sărbătoare, dar termenul meu de predare se apropie cu pași repezi.

Flossie își sprijini umărul de cadrul ușii.

– O să termini până la petrecerea din seara asta, pe acoperiș, nu-i așa?

Razele de soare care se strecurau prin fereastra lui i se reflectau pe părul negru și în ochii ei scânteietori.

– Nu cred.

– O să facem înghețată și o să privim apusul, după care o să ne bucurăm de priveliștea stelelor și poate de a câtorva artificii, în depărtare.

– Ei, în cazul ăsta, sunt convins că o să vă distrați de minune.

Privind în jos, tânăra își încrucișă brațele sub sâni. Reeve cuprinse cu privirea acum tot ce evitase să privească înainte. Contururile rotunde ale decolteului ei. Talia bine strânsă. Fusta largă, care îi ascundea forma șoldurilor, deși el și-o închipuise de multe ori.

– Singurătatea e o alegere, să știi.

Trupul lui deveni rigid.

– Poftim?

Flossie își ridică privirea, păstrându-și brațele încrucișate și umărul tot lipit de cadrul ușii, însă ochii îi aruncau fulgere.

– M-ai auzit. Te simți singur. Știi asta, așa cum o știu și eu. Ceea ce nu pot să înțeleg însă e de ce refuzi să faci ceva în privința asta.

Reeve își împinse scaunul în spate, moment în care picioarele acestuia hârșâiră pe podea. Mâța sări imediat din pat și se refugie sub el.

– Singur? întrebă el. Crezi că *sufăr de singurătate?* Ei bine, acum clar râde ciob de oală spartă.

Brațele ei reveniră la poziția normală.

– La ce Dumnezeu te referi?

Reeve se ridică.

– La tine. La tine mă refer. Tu, soarele în jurul căruia orbitează toate planetele. Nici că-mi închipui o postură mai solitară de atât.

Flossie își îndreptă poziția, desprinzându-se de cadrul ușii.

– Soarele?

– Da, soarele. Făcu un gest cuprinzător din mână. Îi ai pe toți cei de aici la degetul mic. Când intri într-o cameră, îi eclipsezi pe toți ceilalți aflați în ea într-atât încât toți sunt dispuși și să se dea peste cap ca să-ți facă pe plac. Asta indiferent dacă e vorba să-ți răspundă la întrebările puse sub farfurii, să participe la cine știe ce jocuri după cină sau să se uite la artificii de pe acoperiș. Iar trist este că tu îi consideri ca fiind familia ta, dar ei nu te văd decât ca pe o vecină care îi distrează.

Flossie își propti o palmă în talie.

– Ăsta e cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată, și aici nu era vorba de mine. Ci despre tine! Câți prieteni ai, Reeve?

– Am o mulțime.

Pieptul lui se ridica și se lăsa, agitat.

– Spune-mi numele lor!

– Doamna Dinwiddie.

– Doamna Dinwiddie e o văduvă în vârstă care e, într-adevăr, foarte drăguță, dar eu mă refer la prieteni de vârsta noastră.

Reeve își storcea creierii, căutând nume. Se gândi la colegii săi de redacție. Niciodată nu făcuse altceva decât să treacă pe la birourile lor când se ducea la sediu, dar sigur că se încadrau și ei.

– Am cel puțin doisprezece.

Tânăra ridică dintr-o sprânceană.

– Zău așa? Cu câți dintre ei ai o legătură adevărată?

Reeve își lăsă capul pe spate.

– O legătură?

Flossie făcu un pas către el.

– O legătură. Încă un pas și un altul, până ce ajunse la nici treizeci de centimetri depărtare. Știi tu... Fix. Aici. Își marcă aceste cuvinte împungându-l de două ori în piept.

Tânărul făcu un pas în spate, cercetându-și din nou febril mintea.

Flossie îl urmă.

– Spune-mi! Vreau să știu. Când a fost ultima dată când ai simțit o legătură cu altă persoană? O legătură reală. O apropiere nu numai a minții, ci și a inimii. O conexiune a sufletelor.

Din nou, mintea lui Reeve se duse la doamna Dinwiddie, dar îi era teamă că așa ar fi dovedit că dreptatea era de partea domnișoarei Jayne, nu a lui. Apoi se gândi la anul în care locuise cu tatăl lui, în Seattle. Avea șaisprezece ani și simțise pentru prima oară gustul vieții departe de bunicii săi. Atunci avusese genul de prieteni despre care îi vorbea ea acum. Se dădeau în tobogane împodobite cu lampioane chinezești lângă care trosnea un foc de tabără imens. Culegeau fructe de pădure, jucau crichet și organizau întreceri călare. Fusese la petreceri unde stătuse până aproape de zori dansând vals, polca și dansuri scoțiene.

Dar își aducea aminte în special de o noapte anume. În seara aceea fusese la o petrecere de nuntă și dansase cu sora celui mai bun prieten al său. În timpul acelui dans, simțise o conexiune ca nici o alta, cum nu mai cunoscuse până atunci și nici de atunci încoace.

Trase aer în piept, cu nările umflându-i-se.

– Când? Flossie îl prinse de revere și îl scutură. Când ți s-a întâmplat ultima oară să simți o legătură cu o persoană?

– În mijlocul unui dans, scuipă el cuvintele, trăgându-i mâinile în jos și departe de el. Eram în mijlocul unui dans.

– Acum cât timp? întrebă ea.

– Acum niște ani.

Afară, un vânzător ambulant trecu pe lângă fereastra lui.

– Artificii! Petarde! Pocnitori!

Privirea ei se tot plimba de la unul la celălalt ochi al lui.

– Nu te mișca. Mă întorc imediat.

Reeve era într-atât de năucit, că se supuse. Flossie se întoarse în doi timpi și trei mișcări, învârtind manivela unei mici cutii muzicale. Punând-o pe masa lui de lucru, îi înălță capacul.

Dunărea albastră se revărsă peste tăcerea din cameră, răsunând metalic, ca orice melodie provenită de la o cutie muzicală. Apropiindu-se de el, îl prinse de o mână și i-o întinse, iar pe cealaltă i-o puse pe umărul ei. Mirosea a trandafiri. Ca o grădină întreagă de trandafiri. Reeve rămase nemișcat, cu brațele grele și picioarele ca de plumb.

– Ai de gând să conduci tu sau încep eu?

Tonul ei nu admitea nici o contrazicere.

Reeve n-avea de gând să o lase să conducă. Punându-și palma pe omoplatul ei, apăsă foarte ușor. Trupul ei reacționă imediat.

Un'... doi... trei. Un'... doi... trei.

Inițial, avu nevoie de toată puterea sa de concentrare pentru a face pașii. Apoi totul îi reveni în minte, ca o avalanșă. Închise ochii, ascultând muzica, lăsându-se invadat de amintiri. Murmurul celorlalți invitați. Pașii ritmici, pe podeaua din lemn. Femeile cu corsete. Și energia tinereții gonindu-i prin vene.

În mintea sa, trăsăturile femeii din brațele lui se transformaseră de la cele ale unei domnișoare aflate în pragul maturității la o femeie în floarea vârstei cu părul negru, piele albă, ochi căprui și un trup cu rotunjimi care-l înnebuneau de poftă.

Flossie se atinse în treacăt de scaunul de la biroul lui și se dezechilibră. Trăgând-o brusc aproape, Reeve deschise ochii și începu să o conducă într-un cerc mai strâns.

Un'... doi... trei. Un'... doi... trei.

Acum înțelegea de ce apariția sălilor de dans prin tot orașul îi scandaliza pe atât de mulți oameni, căci în ce alte condiții ar fi putut

un bărbat să îmbrățișeze o femeie nemăritată? Să o țină strâns lipită de el, cu picioarele pierdute prin faldurile fustei ei?

Palma lui cuprindea partea din spate a taliei ei. Își mișcă degetele, întinzându-le și mângâind-o ușor.

Capul ei se lăsă pe spate, iar ochii i se închiseră. Sunetul scos de cutia muzicală se domoli, iar pașii lor se conformară.

Un... doi... trei... Un'... doi... trei...

Dansară din ce în ce mai încet, până când ajunseră să se legene pur și simplu pe loc, storcând până și ultima notă emisă de cutia muzicală.

Flossie deschise ochii, umbriți de gene lungi și grele.

Reeve îi puse mâna pe umărul lui, după care și-o lăsă pe a sa să alunece de-a lungul brațului și a trunchiului ei, până ce ajunse să o cuprindă într-o îmbrățișare adevărată.

Buzele ei se întredeschiseră.

Pe toți sfinții, cât voia să o sărute! Și totuși, un bărbat nu săruta o femeie ca ea fără a-și fonda o asemenea faptă pe niște intenții concrete și cât se poate de durabile. Și totuși, nu-i venea să-i dea drumul din brațe, nu încă.

Își lăsă palmele să i se plimbe pe spatele ei, în sus și în jos, astfel că vârfurile degetelor sale atinseră în treacăt rotunjimile de sub marginea corsetului, iar degetele mari îi cuprinseră coastele, învățând, memorând, savurând.

Degetele ei îi cuprinseră umerii mai strâns.

– Șșștt! Reeve îi dădu pe spate o șuviță care i se lăsase pe chip, după care îi trasă conturul sprâncenei cu vârful degetului mare.

Flossie își lăsă chipul în palma lui, cu pleoapele închizându-i-se și cu genele culcându-i-se pe obraz.

În momentul acela, ușa de la intrare se trânti, și imediat tăcerea fu invadată de niște glasuri implicate într-o conversație ușoară. Cei doi tresăriră și se despărțiră imediat. Vocile se îndepărtară, părând a se deplasa către bucătărie, însă ar fi fost o adevărată nebunie să o tragă din nou în brațele lui.

Pieptul ei se ridica și cobora precipitat, iar respirația agitată îi făcea dantela corsajului să fluture.

– Vii să privești apusul și artificiile cu noi? Cu mine?

Pieptul lui se contractă dintr-odată.

– Îmi pare rău.

Ochii ei fură invadați de confuzie. Colțurile buzelor i se lăsară ușor în jos.

– De ce nu?

– Trebuie să lucrez.

– Ba nu. Știi bine că nu trebuie să lucrezi neapărat acum.

Reeve nu se mai obosi să nege. Tot ce știa era că, dacă se ducea cu ea pe acoperiș în seara aceasta, Flossie s-ar fi așteptat ca el să recunoască apropierea și căldura pe care le simțise ținând-o în brațe. Lucruri fără de care se descurcase foarte bine în toți acești ani.

Și chiar dacă, în adâncul sufletului lui, poate că tânjea după ce îi oferea ea, era pur și simplu obișnuit cu situația actuală. Totul era simplu. Fără aglomerație, fără complicații. Ordonat. Dacă ar fi început ceva cu ea, totul ar fi devenit haotic, complex. N-ar fi știut cum stătea, și orice pas ar fi fost plin de ezitări și devieri.

Umerii ei se lăsară puțin, ca petalele unei flori fără apă. Expresia i se descompuse. Întorcându-i spatele, ieși din cameră, lăsând cutia muzicală de pe birou deschisă, dar tăcută.

Capitolul 53

Nu avu nevoie decât să o vadă pe mama ei pentru a-și da seama că tatăl ei se dusese din nou la curse.

– Cât? o întrebă în șoaptă, închizând ușa dormitorului ei.

Mama întinse cu grijă rochia lui Flossie pe pat, cu ochii încercănați de griji.

– Hai, de-abia aștept să văd cum îți vine și nu vrem să-i facem pe toți ceilalți din salon să aștepte.

Flossie începu să-și desfacă nasturii cămășii.

– Cât?

Buzele mamei sale tremurau.

– Ah, nu... nu e cazul să-ți faci tu griji.

– Spune-mi!

Mama ei înghiți în gol.

– A zis că trebuie să ne mutăm, nu ne mai permitem să rămânem.

– O, nu! Sorbind o gură de aer, Flossie rămase cu cămașa în mână, suspendată. Atât de mult?

– Nu vrea să-mi spună cât anume, dar sigur a fost foarte mult.

Flossie își dădu jos fusta.

– Și ce-o să faceți?

– Presupun că o să ne mutăm.

Mama luă rochia nouă pe care i-o făcuse și o trecu peste capul lui Flossie.

– Dar cum rămâne cu clientele tale? Dacă vă mutați într-un cartier în care n-o să fie dispuse să vină?

Flossie se întoarse cu spatele. Mama începu să-i închidă nasturii rochiei cu unealta ei specială.

– În cazul ăsta, va trebui să mă duc eu la ele.

– Și cum merge cu verișoara doamnei Vanderbilt? Cum stai cu trusoul de nuntă? Ai nevoie să te ajut?

Preț de câteva secunde, doamna Jayne nu scoase nici un cuvânt.

– I-am spus doamnei Vanderbilt că n-o să pot să mă ocup. Nu știam c-o să se întâmple asta și nu credeam că o să avem nevoie de banii respectivi.

– Ah, mamă! Flossie văzu imaginea mamei sale reflectată în oglindă. Poate o să se vândă tabloul meu mai repede.

– Orice ar fi, vreau să te distrezi în seara asta. Nu se-ntâmplă în fiecare zi ca o femeie să-și facă debutul la o galerie de artă – și tu chiar asta o să faci. Promite-mi că n-o să te gândești la asta și c-o să te bucuri de seara ta cea mare, da? Te rog!

Flossie trase adânc aer în piept.

– Cu o singură condiție. Îmi aduci și mie ceva de cusut. Pur și simplu îmi lași pe pat, și o să lucrez cât pot de mult.

– Nu, tu trebuie să faci schițe cu ideile pe care să i le prezinți doamnei Driscoll. Cum să poți să faci și asta, și să coși? N-ai cum. Și-apoi, nu-ți place deloc să coși. O să mă descurc.

– Vorbesc serios, mamă. Ar fi trebuit să fac asta chiar de când mi-ai dat banii ăia, dar eram atât de ocupate la serviciu, că nici nu ajungeam bine acasă și trebuia să și plec. Acum suntem mai libere, mai ales de când s-au întors bărbații la lucru. Așa că fie îmi aduci tu de cusut, fie vin eu să iau, dar să știi că o să te ajut.

Mama îi adresă o privire chinuită.

– Doar până ce o să se vândă tabloul, rosti Flossie. Ceea ce ar putea să se întâmple chiar în seara asta.

– Bine, bine. Îi umflă mânecile rochiei. Așa, ia spune... cum ți se pare rochia?

Înghițind în sec, Flossie arboră un zâmbet curajos.

– Te-ai întrecut pe tine. E superbă!

Afișând intenționat o expresie veselă, Flossie pătrunse în salon, cu fusta ei albastră plisată vălurindu-se la fiecare pas. Partea din față a corsajului, formată din două bucăți de mătase albastră care se petreceau peste piept, lăsa gâtul ușor expus. Mânecile impunătoare, bufante, se opreau la coate, unde erau prinse funde din catifea, iar pe umeri avea epoleți lați dintr-o combinație de mătase și vâscoză. Imediat, întreaga familie de locatari porni să aplaude spontan. Toți cu excepția lui Reeve, bineînțeles.

– Ah, iat-o!

Mica noastră vedetă. Doamna Dinwiddie o trase aproape, cuprinzând-o într-o îmbrățișare care parcă voia să o rupă în două, inundându-i plămânii cu miros de camfor. Privind peste umărul ei, Flossie își ridică ochii spre Reeve, al cărui chip era complet inscrutabil. Chiar și așa, știa exact ce gândea.

„Tu, soarele în jurul căruia orbitează toate planetele."

Închise ochii. Deja nu o mai interesa debutul ei într-o galerie de artă. Totul se rezuma la vinderea tabloului și la a-i da banii înapoi mamei ei – și chiar ceva în plus. Totuși, îi promisese mamei ei că avea să se simtă bine în seara asta. În fond, era un vis transformat în realitate. După aceea urma să aibă o groază de timp și pentru griji. Iar dacă asta însemna că era soarele, așa să fie.

Retrăgându-se din îmbrățișarea bătrânei, aruncă o privire prin încăpere.

– Unde e doamna Trostle?

Reeve își cuprinse rădăcina nasului între două degete. Flossie simți un val de căldură ridicându-i-se pe gât. Nu voise să dea de înțeles că toți locatarii trebuiau să participe la vernisaj. Doar că soții Trostle fuseseră cei care aranjaseră totul, așa că era normal să se întrebe de ce lipsea tocmai doamna Trostle.

„Iar trist e că tu îi consideri ca fiind familia ta, dar ei nu te văd decât ca pe o vecină care îi distrează."

Nici cu asta nu avea dreptate. Chiar erau familia ei. Nu s-ar fi adunat așa să sărbătorească această seară specială pentru ea dacă i-ar fi fost doar simpli vecini. Doar pentru că el se izolase de toți și toate nu însemna că toți făceau la fel.

Discuția pe care o purtaseră îi răsunase în minte de nenumărate ori. „Acum cât timp?" îl întrebase ea, așteptându-se să spună că nu trecuseră decât câteva săptămâni sau chiar câteva luni de când simțise o legătură cu o persoană de vârsta lui.

„Acum niște ani" zisese el, iar inima ei se făcuse fărâme. Câți ani? Nu avusese curajul să-l întrebe asta, nu era sigură că voia să afle. Știa doar că voia să-l vadă eliberat dintre zidurile acelei singurătăți oribile. Și totuși, un mic vals n-avea cum să dărâme o baricadă înălțată timp de ani la rând, deși dislocase o cărămidă, două.

– Doamna Trostle vine cu sora ei, răspunse doamna Holliday. A zis că ne întâlnim acolo.

Tatăl ei își închise ceasul de buzunar cu un pocnet metalic, cu părul la fel de impecabil aranjat ca întotdeauna.

– E toată lumea pregătită de plecare?

Întreaga familie se puse în mișcare, îndreptându-se către ieșire. Flossie râdea, se tot plimba de la unul la altul și arbora un aer vesel. Știa că Reeve n-avea să vină, știa că avea să se oprească la ușă și că avea să o închidă în urma lor. Se pregătise pentru această eventualitate.

Când tânărul își puse pălăria și ieși cu restul, lui Flossie i se păru dintr-odată că aerul de vară devenise mult mai dens și mai greu de inspirat. Până în clipa aceea nu conștientizase cât de mult își dorise să vină și el. Nu numai pentru a sărbători această realizare deosebită cu ea și cu restul familiei, ci și pentru a-l avea acolo, un punct fix într-o lume în continuă schimbare.

Capitolul 54

Ușa Galeriei de Artă Bourgeois era încuiată, iar fereastra dinspre stradă era acoperită pe interior cu hârtie maro.

– Ești sigură că în seara asta era? întrebă tatăl ei.

– Da, da. Sunt sigură. Flossie bâjbâi prin poșeta ei din pânză, de unde scoase invitația. Toți ceilalți se strânseră în jurul ei, citind peste umărul ei. Tânăra arătă data trecută pe bucata de hârtie.

– Vedeți? Sâmbătă, 8 iulie, la șapte și jumătate seara.

Tatăl deschise capacul ceasului său de buzunar.

– Ei bine, acum e opt fără un sfert. Unde-s restul? Suntem la adresa corectă? Ia dă-mi să văd!

Flossie îi dădu invitația, uitându-se din nou la numărul de pe ușă.

– Sunt sigură că suntem unde trebuie. Am mai fost aici acum câteva săptămâni. Și... și *monsieur* Bourgeois era înăuntru. Mi-a... mi-a arătat un tablou semnat de... de domnul Audubon. Știți, una dintre schițele lui frumoase, cu păsări? Se apropie de fereastră și bătu ușor în geam. E cineva acasă?

Doamna Dinwiddie și Reeve se uitară unul la celălalt, sprâncenele bătrânei unindu-se de îngrijorare. Tânărul își lăsă bărbia în piept și privirea în pământ.

Flossie atinse cu degetul o urmă de vopsea aurie care era pe punctul de a se desprinde de suprafața geamului.

– Aici... aici scria Galeria de Artă Bourgeois. Trasă o curbă cu degetul pe suprafața de sticlă. Dar a dispărut. Nu... nu înțeleg.

Chipul tatălui ei se înroși.

– Mă duc să întreb în vecini.

Se duse la ușa prăvăliei alăturate, însă și aceasta era goală. Ciocăni la alte trei uși, strigând pentru a obține un răspuns. O căruță cu butoaie de bere, cu roți de un verde aprins, trecu pe lângă ei, cu vreo trei duzini de butoaie stivuite pe loitre. Ochii lui Flossie se ațintiră asupra mamei ei.

– Ce se întâmplă? Nu înțeleg...

Mama îi luă mâna și i-o mângâie.

– Gata, gata! Tatăl tău o să afle imediat care e problema. Sunt sigură că nu e vorba decât despre o neînțelegere. Vezi? Vorbește acum cu cineva.

Privirile tuturor se întoarseră de-a lungul trotuarului. Soarele era atât de aproape de asfințit, că umbrele clădirilor se întindeau până în partea cealaltă a străzii. Tatăl lui Flossie discuta cu un bărbat care purta un șorț, ale cărui brațe făceau mișcări largi, arătând în direcția lor.

Pe stradă tocmai trecea o trăsură de închiriat.

– Vreți să vă duc undeva?

Nimeni nu scoase nici un cuvânt.

Tata dădu mâna cu bărbatul cu care vorbise, după care se întoarse la ei. Pe Flossie o trecu un fior. Mama ei o trase aproape.

– Ce-ai aflat, Bert?

– Bourgeois a plecat de-aici de câteva zile bune. Iar noi nu suntem nicidecum primii care să întrebe de el.

– Cum adică? întrebă Reeve.

– Au mai fost și alții, chiar destui, care i-au dat bani să le expună lucrările.

Flossie se încruntă.

– Nu înțeleg.

– A plecat din oraș, fetițo. Vorbindu-i pe un ton iritat, bărbatul trosni din degete. A dispărut. A luat banii și a fugit în lumea largă.

Chipul lui Flossie parcă se goli de sânge.

– A fugit în lumea largă? Cu banii? Ești sigur?

Tatăl ei întinse ambele brațe către galeria a cărei intrare era blocată cu scânduri bătute în cuie.

– Dar ție cum ți se pare că stau lucrurile? Că ești la un vernisaj sau că individul ăsta e un șmecheraș care s-a prezentat drept ceva ce nu e?

Flossie își petrecu brațele pe după talie, lovită din plin de un val de greață. „O, nu! O, nu!" Banii mamei ei! Cei șaptezeci și cinci de dolari ai mamei ei și banii pe care-i strânsese familia ei de la pensiune.

Tata clătină din cap.

– O sută de dolari! Și când te gândești că a încercat să mă tragă-n piept de o sută de dolari... Își strânse și își desfăcu pumnii. Slavă Domnului că nu i-am dat nici un sfanț!

Din gâtul lui Flossie răzbătu un geamăt stins.

– Mama...

Mama își petrecu un braț pe după umerii ei.

– Da. Slavă Domnului pentru asta, Bert! Nici o pagubă.

– Nici o pagubă? mârâi tatăl. A plecat cu tabloul lui Flossie. N-avea nici un drept să facă una ca asta!

– Încearcă să nu te superi, dragă. Știi ce se întâmplă când te superi.

Dar bărbatul deja respira șuierat, iar chipul îi căpătă o nuanță și mai aprinsă de roșu, devenind aproape vineție. Reeve ridică un braț și fluieră după una dintre trăsurile care mergeau încet prin vecinătate, în așteptarea mușteriilor.

Mama își retrase mâna de pe umerii lui Flossie și își luă soțul de braț.

– Hai să mergem, Bert! Du-mă acasă!

Tatăl clătină din cap.

– Flossie! Are nevoie de noi. Trebuie să, trebuie să...

Ascunzându-și supărarea, tânăra se apropie cu pași precipitați de el.

– Sunt bine, tată, chiar bine. Și uite, sunt înconjurată de toată familia mea.

– Familia?

Bărbatul se retrase, strâmbându-se chiar mai tare decât înainte.

– Prietenii. Flossie făcu un gest către ei. Prietenii mei. Sunt toți aici, cu mine. O să fiu bine.

Reeve o ajută pe mama ei să urce în trăsură, apoi făcu același lucru și pentru tatăl ei. Înainte să închidă ușa, tatăl ei îl prinse de braț.

– O să ai grijă... Trase din nou aer în piept, cu un șuierat. O să ai grijă ca Flossie să ajungă cu bine acasă?

– N-o să plec de lângă ea.

Tatăl se lăsă pe spătarul banchetei.

– Bun băiat!

Capitolul 55

Trăsura în care urcaseră părinții ei dispăru după colț. Cu brațele petrecute pe după talie, ca și cum s-ar fi îmbrățișat singură, Flossie se aplecă ușor. Ceva nu era bine. *Monsieur* Bourgeois o dusese la Delmonico's. Îl vizitase chiar aici, în galeria aceasta. Pereții fuseseră zugrăviți și podelele fuseseră proaspăt lustruite. Mobila urma să fie livrată chiar în ziua respectivă. De lambriul cu crevase pronunțate văzuse rezemate mai multe teancuri de tablouri.

Și totuși... Nu! Nu văzuse efectiv tablourile, doar niște pânze acoperite cu hârtie, pe care erau scrise niște nume. Oare Audubonul pe care i-l arătase fusese adevărat? Nu știa. Nu îl studiase într-atât de aproape încât să poată ști sigur. Nici măcar nu-i trecuse prin cap că era cazul. Oricum nu era sigură că ar fi putut să facă distincția între un tablou autentic și un fals.

Mama ei... Ce avea să facă în privința ei?

Dintr-odată, mintea i se încețoșă și parcă vedea dublu.

Se întoarse către familia ei de la pensiune. Câțiva dintre locatari se urcaseră deja într-o trăsură, iar restul opriseră o alta. Nimeni nu spuse nimic. Toți evitau să se uite la ea.

– O să vă dau banii înapoi, rosti ea, cu glasul frângându-i-se.

Doamna Dinwiddie își lovi limba de partea din spate a dinților, scoțând un sunet de refuz.

– Aiureli! Nu e cazul.

Domnul Nettels și domnul Holliday se uitară unul la celălalt.

Flossie înghiți cu greu. Paginile ziarelor erau pline cu articole despre bănci care se închideau, companii de căi ferate care dădeau faliment și fermieri care-și pierdeau pământurile. Ea nu știa prea bine cum toate astea îi afectau pe un profesor de muzică și pe un fotograf, însă așa era. Doamna Dinwiddie îi spusese că domnul Nettels pierduse cam jumătate din numărul de elevi și că doamna Holliday nu mai primise bani de cheltuială de la soțul ei de mai mult de o lună.

Flossie începu să-și maseze tâmplele, cu pieptul zdrobit de o durere acută. Annie Belle îi aruncă o privire pe furiș, după care urcă în trăsură. După ce toți se instalară, Reeve se postă lângă ușa deschisă, așteptând-o.

Emoțiile care-i comprimaseră pieptul năvăliră acum în gât. Ochii i se umplură de lacrimi. Clătină din cap.

– Eu... eu o să vin pe jos.

– E prea mare distanța.

– Vin pe jos.

Se întoarse și se puse în mișcare.

Ușa trăsurii se închise. Birjarul pocni din limbă și agită hamurile. Flossie își ținea ochii ațintiți înainte, refuzând să privească în dreapta sau în stânga. Cele două trăsuri trecură pe lângă ea. Își mușcă buza de jos. Nările i se umflară. De ce se întâmpla una ca asta?

Reeve o prinse de umăr și o făcu să se oprească. Flossie se smuci din strânsoarea lui și își reluă înaintarea.

– Trebuia să te urci în trăsură.

– I-am făcut o promisiune tatălui tău.

Flossie se răsuci către el.

– De-aia nu te-ai dus cu ei? Pentru că i-ai promis tatei? Buzele i se arcuiră într-un rictus. A, da, bineînțeles că de-asta! În nici un caz pentru că-ți pasă! Nu când tu ești în continuare protejat de blestematul ăla de zid pe care l-ai construit aici!

Își propti palma pe pieptul lui și îl împinse. Reeve se dădu un pas înapoi.

– E prea gros să poată cineva să treacă de el, nu? Deci mulțumesc frumos, dar nu. Nu doresc să fiu condusă acasă de cineva care doar se preface că-i pasă. Sau, și mai rău, care neagă că i-ar păsa. Vreau să iei o trăsură imediat. Ridică un braț. Birjar! Birjar!

Dar nici o trăsură nu opri. Nimeni nu o luă în seamă, căci o femeie n-ar fi trebuit să strige după un birjar. Doar bărbații se bucurau de acest privilegiu. Bine, în cazul ăsta avea să meargă pe jos.

Un bărbat care mergea din sens opus o măsură din creștet până în tălpi, după care trecu pe cealaltă parte a străzii. Flossie scoase limba la el. Reeve o trase din nou de braț, oprind-o.

– Vrei o trăsură? Dacă vrei, îți opresc eu una, dar urc și eu cu tine.

Tânăra îl împinse de lângă ea.

– Să nu mă mai iei de braț. Și, dacă e să vreau o trăsură, mă descurc singură să opresc una, chiar de-o fi nevoie să mă întind în mijlocul străzii.

Cu un oftat, Reeve ridică brațul.

– Nu!

Flossie i-l trase în jos, furioasă. Bărbatul ridică din sprâncene.

– Am zis c-aș putea s-o fac, dar acum o să merg pe jos. Începu să înainteze mai repede. Făcea pași mari, lungi, care-i umflau fusta plisată, ale cărei cute se desfăceau și se strângeau ca burduful unui acordeon.

De data aceasta, Reeve se menținu în dreptul ei, nemaimergând în urmă, așa cum făcea în diminețile când se duceau către stația de tramvai.

– Dar de ce faci asta, până la urmă? răbufni ea.

Reeve îi aruncă o privire piezișă.

– Asta ce?

– De ce mă urmezi până în stație în fiecare dimineață? De ce tot mergi cu mine până ajung la serviciu?

– Pentru că nu-mi place ideea de a fi cineva care să se atingă de tine.

Flossie se opri.

– Nu mă așteptam să-mi dai un răspuns sincer.

– Nici eu.

Din nou, sinceritate. Expirând pe gură, Flossie își întoarse capul într-o parte. Trotuarul era presărat cu gunoi, care emana o duhoare

puternică. Clădirea din dreptul ei avea intrarea și ferestrele blocate cu scânduri bătute în cuie. Cea de lângă ea avea un geam spart la etajul întâi. Cum de nu observase că zona asta era atât de dărăpănată, atât de pustie? Oare un bărbat ar fi observat asta când s-ar fi dus să achite comisionul? Oare *monsieur* Bourgeois escrocase și bărbați sau numai femei? Sau poate nu escrocase pe nimeni...

– Poate e o neînțelegere la mijloc, rosti ea. Poate că *monsieur* Bourgeois a pățit ceva cumplit, poate a lăsat vorbă la doamna Trostle.

Reeve nu scoase nici un sunet. Flossie își încrucișă brațele peste piept.

– Ce e?

– N-am zis nimic.

– Nu, dar era ceva în mintea ta. Ce e?

– Mă gândeam la pictura ta.

Tabloul ei. Sfinte Sisoe! Se supărase atât de tare în privința banilor strânși cu greu de mama ei, că uitase cu totul de tablou. Portretul la malul mării era preferatul tatălui ei, și, deși era supărată pe el pentru suma imensă pe care o pierduse la curse, era și mai supărată pe sine însăși. Ea nu făcuse exact același lucru ca el? Nu băgase banii câștigați de mama ei într-un joc de noroc? Acum nu numai că pierduse banii mamei, ci și tabloul.

Clipi de câteva ori, încercând să alunge lacrimile care-i inundau ochii.

– Crezi că o să-l recuperez?

Reeve clătină din cap.

– N-ai înțeles. Nu mă refeream la tabloul tău, ci la acțiunea de a picta.

– Ce e cu ea?

– De ce faci asta?

– De ce pictez?

– Da.

Lăsându-și mâna pe lângă corp, Flossie expiră din nou prelung și reîncepu să meargă. Numai că, de data aceasta, se deplasa într-un ritm mai demn. Își goni din minte orice alte preocupări și se concentră asupra întrebării lui. Asupra plăcerii pure care o cuprindea atunci când picta. Și nu numai atunci când așternea efectiv vopseaua pe pânză, ci și când plănuia în minte cum avea să arate tabloul. Când alegea subiectul tabloului. Când se gândea la unghiul din care trebuia pictat acesta și la momentul zilei în care lumina avea să cadă

pe el exact așa cum voia ea. Și-apoi, bineînțeles, la plăcerea de a-și vedea tabloul pe perete și cum retrăia o mică parte din acea euforie a creației ori de câte ori se uita la el.

Înghiți nodul care i se formase în gât.

– Mă însuflețesc atunci când pictez. E ca atunci când păsările cântă, când florile înfloresc, este echivalentul unei dimineți înrourate. E... nu știu... aproape ca un act de magie, aș zice.

– Mă uimește să aud asta.

– Chiar așa? De ce?

– Pentru că, dacă îți place într-atât, m-aș fi așteptat să te văd pictând mai des.

Avea dreptate, bineînțeles. Lucrase atât de mult în ultima vreme, că abia dacă mai pusese mâna pe pensule de câteva luni bune. Și, chiar după ce începuse să picteze din nou, doamna Driscoll ceruse să i se prezinte idei. Flossie își petrecuse multe nopți schițând tot felul de idei, apoi aruncându-le și născocind altele.

Dar îi era dor de pictură, chiar foarte mult.

– Pictura în ulei – care e preferata mea – trebuie făcută prin acumularea de straturi, ceea ce ia foarte mult timp, iar în ultima vreme nu prea am mai avut așa ceva. În plus, mirosul vopselelor pe bază de ulei le dau dureri de cap doamnei Holliday și lui Annie Belle, ceea ce m-a făcut să opresc lucrul la seria de portrete pe care o începusem.

– Aha. Împingându-și în spate pulpanele sacoului, Reeve își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor. Ai putea să-ți duci șevaletul în parc și să pictezi acolo.

– Aș putea, dar nu e vorba doar despre șevalet, trebuie să iau multe lucruri, și nici nu mă pricep foarte bine la peisaje. Portretele sunt prima mea iubire.

– Și cum rămâne cu expunerea tablourilor tale într-o galerie?

Tânărul îi întinse o monedă unei femei zdrențăroase, care culegea niște oase dintr-un coș de gunoi. Aceasta îi zâmbi, iar Flossie observă că avea pielea înnegrită și ridată de soare. Reeve își duse mâna la pălărie.

– Dacă ai putea să vezi în viitor, continuă el, apucând-o pe Flossie de braț pentru a o ajuta să ocolească o băltoacă, și ai afla că tablourile tale n-o să fie nicicând vândute sau expuse într-o galerie, ai mai picta?

– Sigur că da.

– Atunci, de ce ai dat o sumă atât de mare ca să-ți vezi tabloul expus în galeria lui Bourgeois?

– De unde știi cât am plătit?

– În ciuda a ceea ce crede tatăl tău, toată lumea de la pensiune știe că Bourgeois a cerut o sută de dolari și că n-ai reușit să strângi chiar atât. Sau cel puțin asta ne-a spus doamna Trostle.

Flossie își masă fruntea.

– Exact.

– Și? De ce ai făcut asta dacă nu-ți pasă deloc dacă ești descoperită ca artist?

Scoțând un evantai din poșeta ei elegantă din pânză, Flossie îl deschise și încercă să se răcorească un pic.

– E o poveste lungă.

– La fel ca drumul până acasă.

Flossie trase adânc aer în piept.

– Poate că ar trebui, totuși, să luăm o trăsură.

Lui Reeve îi luă câteva minute bune să facă rost de o trăsură. Până ce se instalară pe banchete, față în față, Flossie sperase că avea să fi uitat despre ce vorbeau, însă Reeve era ziarist, în fond. Curiozitatea sa nu putea fi stăvilită așa ușor.

– De ce era atât de important pentru tine să-ți vezi tabloul expus acolo?

– Nu știu exact. Cred că dacă tabloul meu ar fi fost expus în galerie ar fi reprezentat o victorie pentru mișcarea femeilor.

Tânărul clătină din cap.

– Nu cred că de-asta. Nu când în momentul de față femeile sunt destul de bine reprezentate în Clădirea de Arte Frumoase de la expoziție.

Flossie privi pe fereastra trăsurii, evitând să se uite la el. Reeve își desfăcu nasturele sacoului.

– Nu, nu ai dat o sută de dolari de dragul mișcării feministe. Hai, spune, de ce ai făcut-o?

Flossie privea clădirile pe lângă care treceau, cu contururile deformate de lacrimile din ochii ei.

– Cred că din vanitate.

– Nici asta nu cred.

Flossie îi aruncă o căutătură tăioasă. Reeve își ridică palma, ca și cum ar fi încercat să preîntâmpine obiecțiile ei.

Sunt convins că și vanitatea a avut un rol în toată afacerea, dar o sută de dolari ar însemna multă vanitate. Și nici măcar tu nu ești atât de vanitoasă.

Flossie ridică dintr-o sprânceană.

Mulțumesc... cred.

Un colț al gurii lui se ridică ușor. Iritarea ei se mai domoli un pic. Trăsura se legăna în mers. Picioarele lui le flancau pe ale ei, lovindu-le din când în când, când coteau.

Eu sunt tot ce au ei pe lume, rosti ea, într-un sfârșit.

Care ei?

Părinții mei. De când mă știu, au făcut tot felul de sacrificii ca să mi ofere tot ce a fost cu putință pentru niște oameni ca ei. Când eram mică, îi imploram să mă ducă la muzee, să îmi cumpere materiale de pictură sau să mă înscrie la tot felul de școli exclusiviste de artă pe timpul vacanțelor de vară. Clătină ușor din cap. Drept urmare, tata a început să facă vizite la domiciliu dimineața devreme pentru câțiva clienți aleși pe sprânceană și chiar și serile, când aceștia aveau vreun eveniment deosebit. Mama a cusut efectiv până s-a îmbolnăvit. Și nici nu mi-am dat seama de toate astea până nu m-am mutat la pensiune, până nu am avut timpul necesar pentru a privi în urmă și a judeca totul. Strânse din buze, dezgustată. Dar, chiar și apoi, când am avut nevoie de bani, m-am dus fuguța tot la ei.

Trăsura lor încetini la un colț de stradă. Pe trotuar, un bărbat ridică o prăjină și aprinse în felinarul din vârful stâlpului o flacără abia vizibilă pe fundalul umbrelor serii.

Reeve își lăsă capul ușor într-o parte.

– Chiar ți-au oferit tot ce le-ai cerut?

Flossie își lăsă ochii în pământ, jucându-se cu evantaiul pe care-l ținea în poală.

– În mare parte, cel puțin până ce tata a început să se ducă la curse. Dar chiar și după aceea, tot au făcut eforturi pentru a-mi face pe plac. Și la orice pas, la orice realizare, m-au lăudat și s-au lăudat mereu cu mine în fața prietenilor lor. Era ca și cum succesul lor depindea de al meu.

– Și crezi că lucrurile stau în continuare așa?

Tânăra își mușcă buza inferioară.

– Au jucat totul pe o singură carte, și, când ai una singură, e normal să-ți dorești să fie una bună.

– Eu cred că-i subestimezi pe părinții tăi. E clar că au cea mai bună părere despre tine și sunt convins că, pentru ei, nimic din ce-ai putea face n-ar fi greșit.

– Așa o fi, dar în toți anii ăștia am fost extrem de egoistă, nu m-am gândit nici o secundă la costurile pe care le implicau dorințele mele. Iar când tata a început să strângă băierile pungii, m-am indignat. Își dădu ochii peste cap. Ba chiar am amenințat că o să intru în grevă – grevă la noi acasă! Cum am putut să fac una ca asta, după tot ce-au făcut pentru mine, cum de-am avut tupeul de a-i dezamăgi?

– Dar plecarea de acasă nu a fost o dezamăgire pentru ei?

– Da, încă un act egoist. Trase aer în piept, evident tulburată. Dacă aș fi vândut tabloul ăla prin galerie pentru patru sute de dolari, asta ar fi dovedit că totul a fost totuși justificat. Toate sacrificiile tatei. Toate tivurile, pensele și îmbinările alea nesfârșite pe care le-a cusut mama până noaptea târziu. Mutarea mea de acasă. Și acum, acum...

Își acoperi gura cu pumnul, apăsând.

– Ai putea oricând să te întorci în casa lor.

– Nu mai pot. Se... se mută într-o casă mai mică.

– Dar cum rămâne cu locul tău de muncă de la Tiffany? Ai una dintre cele mai prestigioase și mai exclusiviste slujbe ocupate vreodată de vreo femeie. Asta ar trebui să îi facă să se simtă mândri.

– Au fost mândri că am fost la târg, dar... Înghiți în sec, simțindu-și gâtul contractându-i-se. Nu fac muncă de proiectare la Tiffany. Mă ocup de tăierea sticlei. Tata detestă asta, iar mama crede că e o muncă de bărbat. Nu sunt prea încântați de postul meu, dar sunt de acord cu pictatul, ba chiar îi încântă. Când a apărut oportunitatea cu galeria lui Bourgeois, a fost... ei bine, a fost chiar prea frumos ca să fie adevărat. Își șterse o lacrimă de pe obraz, căci se părea că această ocazie fusese într-adevăr prea bună ca să fie adevărată. Vrei să-și spun un secret?

Reeve nu spuse nimic, însă atenția sa rămase concentrată asupra ei. Cu un oftat dezgustat, Flossie își îndesă evantaiul înapoi în poșetă.

– Viața de femeie emancipată nu e deloc cum mi-am închipuit-o. Nu mă înțelege greșit, îmi place la nebunie independența și ador să lucrez la Tiffany, dar pur și simplu lucrurile nu stau deloc așa cum mă așteptasem eu.

– Pe lângă faptul că nu ai la fel de mult timp să pictezi pe cât ți-ar plăcea, ce altceva ți-a contrazis așteptările?

– Nu mă așteptam să mi se facă dor de casă. Nu mă așteptam să-mi fac griji pentru părinții mei. Își freca vârful degetului mare de mânerul gentuței ei de pânză. Nu mă așteptam să fiu în pericol de a-mi pierde slujba. Mă gândeam că, atunci când bărbații aveau să se întoarcă, urma să concedieze pe altcineva, nu pe mine. Acum nu mai sunt atât de sigură. Celelalte două femei care se ocupă de tăierea sticlei sunt... ăăă... Își ridică fața, cu obrajii brăzdați de lacrimi. Nu pot să mă întorc acasă. Nu doar pentru că nu vreau să-l aud pe tata spunându-mi că m-a avertizat dintru început, ci pentru că el ia toți banii pe care-i câștigă mama și fie îi joacă la curse, fie îi cheltuiește pentru mine. Nu înțelegi? Trebuie să-mi păstrez locul de muncă. Dacă mă întorc acasă, ea n-o să fie niciodată liberă – și nici eu.

De asemenea, dacă se întorcea, n-avea să poată nicicând să-i dea înapoi banii mamei ei și nici ei nu-și puteau permite să susțină încă o gură la masă, dar acum era prea tulburată să se gândească la lucrurile acestea.

– Ai putea să te măriți, rosti el.

Tânăra scutură din cap, ștergându-și lacrimile doar pentru ca altele să apară în locul lor.

– N-aș face decât să schimb un bărbat care-și însușește câștigurile mele cu un altul. Și n-am de gând să fac asta.

– Dar cum rămâne cu pictura?

– Va trebui să renunț la ea.

Abia reuși să scoată aceste cuvinte. Și totuși, trebuia să privească realitatea direct în față. Pictura nu mai era o opțiune viabilă pentru ea. Nu acum. Nu când avea de făcut schițe pentru doamna Driscoll și de cusut ca să o ajute pe mama ei.

Reeve își trecu palmele peste stofa pantalonilor.

– Nu plânge, Flossie!

Singurul efect pe care-l avură cuvintele lui fu să îi înmulțească lacrimile.

Apucând marginea banchetei, Reeve se trase mai în față, îndoindu-și și mai mult genunchii.

– Mi-ai spus odată că nu se reduce totul la un obiectiv anume, ci la drumul către el. Cred că ai dreptate, și, dacă o să renunți la pictură, o să te doară sufletul. Poate că nu azi, poate nu mâine, dar... la un moment dat tot o să se întâmple. Îi prinse vârfurile degetelor și i le strânse ușor. Așa că nu contează dacă locuiești cu părinții sau

cu un soț ipotetic. Nu contează unde ajung banii pe care-i câștigi. Ceea ce contează e bogăția pe care ți-o aduce în suflet pictura.

Umerii ei se lăsară ușor. Trupul parcă i se înmuie. Chiar conta, pentru că avea de dat înapoi șaptezeci și șapte de dolari și treizeci de cenți.

Capitolul 56

Flossie plânse până adormi, și asta aproape că-l făcu să înnebunească. Nicicând nu se simțise atât de neajutorat. Nu putea să îi aline durerea, nu avea dreptul acesta. Nu putea să îi dea de urmă lui Bourgeois, poliția trebuia să se ocupe de asta. Și nu putea să-i plătească datoriile, nu avea suma necesară. Chiar dacă ar fi avut-o, Flossie nu era responsabilitatea lui, iar el avea nevoie de toți banii pe care îi strânsese, până la ultimul cent, pentru avansul pentru casă.

Simțind nevoia să se detașeze, plecă de la pensiune în zori și se duse în East New York să-și vadă casa în care copilărise. Nu voia decât să o vadă, să se bucure de gândul că poate într-o zi avea să se întoarcă acolo. Traversă zona comercială pustie, căci totul era închis duminica, ziua de odihnă. Încerca să și-i închipuie pe părinții săi mergând pe această stradă. Care dintre brutării fusese preferata mamei sale? Care măcelărie? Și tatăl lui? Oare meșterul din colț îi făcuse șaua pe care călărise când o pornise către vest?

Aruncă o privire pe fereastra unei frizerii. Oare tatăl lui stătuse vreodată pe unul dintre scaunele de acolo? Stătuse? Bătu în stâlpul cu dungi roșii, albe și albastre de la intrarea în frizerie și se întrebă unde se afla frizeria domnului Jayne. Era evident că omul acela își iubea fiica și cel mai probabil și soția, dar fusese în stare să-i joace câștigurile la cursele de cai? Lui Reeve nu-i trecuse vreodată prin minte că o soție ar putea să-și dorească să-și păstreze banii câștigați sau că ar fi vreodată nevoie să o facă. Și totuși, își dădu seama că înțelegea o asemenea dorință, căci și bunicul lui îi luase toți banii pe care-i câștigase cât locuise sub acoperișul său.

Coti la stânga pe Georgia Avenue, după care trecu pe lângă mai multe case. Case cu verande, garduri scunde, din lemn și chiar una cu un leagăn legat de ramura unui stejar uriaș. Una cu un pavilion

în curte, de care era rezemat un set de crochet. În pavilion se vedeau patru scaune goale. Imediat, își închipui un grup de oameni în toată firea râzând, discutând și jucându-se.

Oare-i cunoscuseră pe părinții lui? Oare vreunii dintre cei care locuiau pe strada asta îi cunoscuseră? Sigur mai era cineva pe aici dintre cei de pe atunci. Oare ar fi putut să-i spună câte ceva despre copilăria sa? Poate chiar se jucase cu băieții lor?

Dintr-odată, se trezi izbit de un val familiar de singurătate. Era partenera sa de-o viață, deși ajunsese expert la a o ascunde de ochii altora. Nimeni dintre cei de la ziar nu bănuia că se simțea astfel și nici dintre cei de la pensiune – până la Flossie.

„Singurătatea e o alegere, să știi."

Simplul gând la cât de mult tupeu avusese să-i spună așa ceva îi ridica și acum părul de pe ceafă. Și totuși, de când ea rostise aceste cuvinte, fusese nevoit să dea piept cu ele, să le scoată din discuția respectivă, să le întoarcă pe toate părțile și să le studieze cu atenție. Scoase un oftat, neștiind sigur ce ar trebui să facă. Nu era ca și cum ar putea să invite oamenii la vals în salon, ca să stabilească o – cum zisese ea? – da, o legătură.

Când ajunse în fața căsuței, se opri și o studie. Era prea devreme ca să poată bate la ușă, deși un fir de fum care se înălța din horn arăta clar că cineva se trezise și se apucase de treburi.

Inspiră lent, savurând senzația de căldură și de apartenență pe care i-o oferea locul acela. Nu știa cum, nu știa de ce, dar știa pur și simplu că întoarcerea la ea era primul pas în combaterea singurătății de care suferea. Și chiar voia să o alunge.

Capitolul 57

Flossie se așeză, după care se lăsă cu totul pe pat, cu picioarele atârnându-i peste margine. Chiar dacă ar fi trebuit să vină cu idei pe care să i le prezinte doamnei Driscoll, pur și simplu nu avusese inspirație, așa că-și luase caietul de schițe și cărbunele și se dusese în Central Park, căutând ceva liniște.

– Ai făcut ceva schițe? o întrebă Annie Belle, care tocmai împăturea un teanc de batiste.

Flossie își trase brațul peste ochi.

– Nu, am stat pur și simplu și m-am gândit.

Și se hotărâse că mai întâi avea să le dea banii înapoi membrilor familiei ei de la pensiune și apoi mamei ei. Își calculase toate cheltuielile – cazare, masă, biletele de tramvai, banii necesari pentru a lua uneori o trăsură, gazul pentru radiator și lămpi, cheltuielile mărunte – și descoperise că săptămânal nu îi rămâneau în plus decât vreo cincisprezece cenți. Oricum, ar fi avut nevoie de ani buni pentru a rambursa datoria de șaptezeci și cinci de dolari. Închise ochii, strângând din pleoape, făcând un efort să-și alunge lacrimile. Câți ani avea să aibă la final? Treizeci? Treizeci și cinci? Oricum, trecută bine de vârsta potrivită pentru măritiș. Nu își dăduse seama cât de mult își dorea să se mărite cândva și să aibă copii până nu se trezise că nu mai putea să facă asta. Ciudat, dar pe tabla *Jocului fetei bătrâne* nu era nici o căsuță pe care să scrie „Femeie emancipată escrocată. Duceți-vă direct la «Rămâneți fată bătrână»".

Da, exact asta se întâmplase, așa că ar face bine să-și adapteze modul de gândire. Fără îndoială, mama ei avea să se opună ideii de a primi banii înapoi, însă Flossie nici nu concepea să se răzgândească. Nu numai asta, dar avea de gând să o și ajute la cusut până ce avea să-i dea toți banii înapoi. Se gândise la asta toată dimineața și deja se hotărâse.

Annie Belle deschise un sertar și puse batistele înăuntru.

– Mă bucur că te-ai întors, trebuie... trebuie să-ți spun ceva.

Dându-și brațul deoparte, Flossie își întoarse capul către ea.

– Ce?

Annie Belle își încrucișă brațele peste piept, în timp ce-și mușca stânjenită buza și ochii i se tot plimbau prin încăpere.

– E legat de soții Trostle.

Flossie se ridică în șezut, cu spatele drept.

– Li s-a întâmplat ceva?

– Nu chiar, dar au plecat.

– Au plecat? Flossie se încruntă. Cum adică „au plecat"?

Annie Belle se așeză lângă ea pe pat.

– Știi că domnul Trostle a trebuit să plece în Milwaukee, cu afaceri, iar doamna Trostle a vizitat-o pe sora ei și-a stat vreo câteva nopți bune la ea?

Flossie încuviință din cap.

– Ei bine, domnul Trostle n-a fost deloc în Milwaukee.

Tânăra se trase înapoi.

– Cum adică? Doamna Trostle primea scrisori de la el aproape în fiecare zi.

– Știu. Și, din câte spune doamna Klausmeyer, în scrisorile astea promitea să-și regleze datoriile la chirie la întoarcere. Numai că în tot acest timp a fost chiar aici, în oraș, în zona ieftină.

Flossie își propti o mână în șold.

– Hai să fim serioși, de ce să facă una ca asta? Așa ar fi trebuit să plătească bani pentru chirie în două locuri.

– Tocmai asta este. Nu i-a plătit nimic doamnei Klausmeyer.

Buzele lui Flossie se întredeschiseră.

– Nu i-a plătit? Nimic? Nici măcar o dată?

– Nici un cent. Chiar înainte să vină data la care trebuia să achite chiria, a plecat la Milwaukee. Și știi coșurile cu mâncare pe care doamna Trostle le ducea seară de seară la „sora" ei?

– Da...

– Nu numai că erau pline cu alimente pe care nu le-a plătit – și pe care le-a mâncat cu el –, ci și cu tot felul de obiecte furate din camerele noastre.

Trăgând aer în piept, Flossie strânse marginea patului.

– O, nu! Nu se poate așa ceva! A furat? Din camerele noastre?

Annie Belle își lăsă privirea în pământ.

– Toate suvenirele pe care ni le-ai adus de la târg au dispărut.

Flossie se ridică brusc.

– Nu! Nu se poate!

Annie Belle se ridică și ea. Luând cu degete tremurânde o batistă, își suflă nasul.

– Așa stau lucrurile. Evantaiul ăla superb pe care mi l-ai adus a dispărut fără urmă. Precum și setul meu cu perie și pieptene și... și... Ochii i se umplură de lacrimi. Și degetarul pe care-l aveam de la bunica mea.

Flossie luă mâna lui Annie Belle într-a sa.

– O, nu! E oribil. E îngrozitor... Ești sigură? Ești sigură că nu le-ai rătăcit pur și simplu?

– Absolut. A luat metronomul domnului Nettels, niște partituri muzicale și acordorul. Orice ar fi încăput în coșul ăla cu mâncare. Doamnei Dinwiddie îi lipsesc mai multe milieuri și niște cești din

porțelan. A dispărut și pistolul domnului Oyster, dar și o colecție de plăci stereoscopice. Ochelarii domnului Holliday...

– Ochelarii? I-a luat ochelarii?

– Da, dar nu asta-i partea cea mai gravă. A luat rama foto din argint a doamnei Holliday și fotografia din interior.

Tânăra suspină, surprinsă.

– Fotografia lor de la nuntă?

– Da, știu. Annie Belle își apăsă batista pe buze. Nici mie nu-mi vine să cred.

Flossie se răsuci brusc, aruncând o privire prin cameră.

– Și lucrurile mele? Ai idee ce a luat de la mine?

– Ah, Flossie. Ți-a... ți-au luat banii. Nu-nțelegi? Erau în cârdășie cu *monsieur* Bourgeois de la început.

Făcând un pas înapoi, tânăra clătină din cap.

– Nu, Annie Belle, nu. N-aveau cum...

– Ba bineînțeles că erau înțeleși. De ce crezi că nu era acolo, cu noi toți, când am descoperit că galeria era o escrocherie? De ce crezi că a donat o sumă atât de generoasă când am făcut cheta? Strânse sumbru din buze. Pentru că știa că avea să se întoarcă în întregime în buzunarele lor. Ba chiar cheta a fost ideea ei. Încă o modalitate să stoarcă bani de la noi.

– Dar... dar fac parte din...

Avea de gând să spună „familia noastră", dar în minte îi răsunară cuvintele lui Reeve.

„Trist e că tu îi consideri ca fiind familia ta... Nu suntem decât niște chiriași care-i plătesc chirie aceleiași proprietărese... Ei nu te văd decât ca pe o vecină care îi distrează."

Se uită la propriile palme.

– Și de la domnul Wilder? A furat și de la el?

– Nu știm. A fost plecat toată dimineața, dar pisica pe care i-ai adus-o de la târg și condeiul sunt în continuare pe masa lui de lucru. Probabil pentru că are atât de puține lucruri, încât le-ar fi observat dispariția încă de aseară, din clipa când s-a întors acasă, iar poliția ar fi fost chemată mult mai devreme.

– A fost chemată poliția?

– Da, bineînțeles. Au venit niște polițiști aici, au și plecat deja.

Flossie începu să se plimbe încolo și încoace în fața lavoarului.

– Mie tot nu-mi vine să cred... Doamna Trostle? Și domnul Trostle? E pur și simplu... nu pot... adică... Oare cum a reușit să-și scoată cufărul din cameră fără să observe cineva?

– Nu l-a luat. E tot acolo, numai că e gol. Probabil și-a pus de fiecare dată câte două straturi de haine și a tot lăsat unul la domnul Trostle – bine, asta dacă ăsta o fi numele lor adevărat. Dar știm clar că a furat cea mai mare parte dintre lucruri cât noi am fost la galerie. Probabil a ținut casa sub observație, așteptând să plecăm cu toții. Doamna Klausmeyer a văzut-o preț de câteva clipe – avea un coș în mână –, dar nu i s-a părut nimic suspect.

– Și polițiștii ce au spus?

– Că soții Trostle au făcut aceeași schemă prin tot orașul, deși sub nume diferite, bineînțeles.

Flossie se lăsă pe fotoliul de lângă bibliotecă, după care scoase un suspin surprins.

– Cărțile mele de Jane Austen! Își întinse palmele pe raftul acum gol. Le aveam de la bunica!

Annie Belle lăsă să-i scape un geamăt stins.

– Sunt convinsă că preț de vreo câteva săptămâni o să tot descoperim că ne lipsesc alte și alte lucruri. Polițistul a zis să facem o listă clară, astfel încât, dacă e descoperit ceva, să se știe cui trebuie înapoiat.

Flossie clătină din cap, neputând să conceapă că aceste lucruri se întâmplau cu adevărat. Pentru numele lui Dumnezeu, soții Trostle erau mai în vârstă decât părinții ei! Erau prezentabili, amabili, prietenoși și bine îmbrăcați. Mâncase la aceeași masă cu ei, râsese cu ei, participase la jocuri de salon cu ei și în tot acest timp ei plănuiau cu viclenie să îi jefuiască pe toți. Și, dintre toți membrii familiei de la pensiune, o aleseseră pe ea pentru cea mai abjectă parte a conspirației lor.

Ochii i se umplură de lacrimi. De ce? De ce tocmai pe ea? Ce le făcuse ea, altceva decât să-i primească cu brațele deschise în familia lor?

„Trist e că tu îi consideri ca fiind familia ta, dar nu e cazul."

Ar fi vrut să-și astupe urechile cu palmele.

– Poate să fie mai rău de-atât?

– Sper că nu, răspunse Annie Belle. Chiar sper că nu.

Și totuși, în seara următoare, la cină, doamna Klausmeyer îi anunță că de luna viitoare chiria avea să crească cu douăzeci de cenți.

Bucata de cod pe care Flossie tocmai o băgase în gură îi rămase blocată în gât. Din moment ce ea avea o colegă de cameră, partea ei de chirie avea să crească cu zece cenți. Iar asta însemna că n-avea să-i poată înapoia mamei ei decât cinci cenți pe săptămână în loc de cincisprezece. Împărți repede cei șaptezeci și cinci de dolari pe care îi datora la cinci cenți pe săptămână. Își șterse gura cu șervetul. Treizeci de ani. Avea să aibă nevoie de treizeci de ani ca să plătească tot. Adică avea să fie trecută de cincizeci de ani până termina.

Pentru prima oară de când se mutase aici, își puse furculița pe farfurie și se retrase în camera ei, cu scuzele de rigoare, înainte de a asculta răspunsurile la întrebările pe care le pregătise pentru fiecare.

Capitolul 58

Reeve stătea în cadrul ușii lui Flossie, așteptând ca aceasta să-l observe. Tânăra stătea pe fotoliul ei de lângă fereastră, cu caietul de schițe în mână. Nu văzuse niciodată o persoană căreia să îi placă atât de mult să se îmbrace deosebit. Sau poate că își păstra hainele mai simple pentru serviciu și nu mai avea altceva de purtat decât costumele pe care i le cususe mama ei.

Astăzi purta o rochie dintr-un material galben, lucios, cu corsajul punctat cu niște floricele. În talie avea o fundă uriașă, albastră, care se asorta cu cele mai mici pe care le avea la gât și la mânșete. Reeve dădu din cap, nedumerit. Cum să stai făcând schițe îmbrăcată cu așa ceva?

Pe pat avea un teanc de haine împăturite, legat cu sfoară. Știa că era vorba despre haine pe care le cususe pentru a o ajuta pe mama ei. În fiecare duminică seara, ducea tot ce terminase la părinții ei, după care se întorcea la pensiune cu altele pentru săptămâna care urma.

Trăgând adânc aer în piept, bătu la ușă. Flossie tresări.

– O, Doamne, nu te-am auzit venind.

– Îmi cer scuze. Ridică mâna în care avea cutia muzicală. Am ceva pentru tine.

Tânăra puse caietul de schițe în poală.

– Cutia mea muzicală! Am crezut că a luat-o doamna Trostle.

– A luat niște cărți pe care le țineam sub pat, dar nimic altceva. Își trecu palma peste partea de sus a cutiei. Poate că ar fi luat-o dacă nu ar fi fost în camera mea, însă aveam atât de puține lucruri la vedere, că s-a temut să ia ceva, pentru că aș fi observat imediat.

Flossie dădu aprobator în cap, moment în care tânărul observă că în profunzimile ochilor ei se vedea o urmă de fragilitate.

– Mie mi-a luat și cărțile. Adică pe cele scrise de Jane Austen.

– Îmi pare rău.

Flossie înghiți în sec.

– Da... și mie.

– Măcar ți-a rămas asta.

– Mă bucur foarte mult. Arătă cu creionul către bibliotecă. Deocamdată, poți să o pui acolo.

Traversând unul dintre covoarele de pe jos, Reeve puse cutia în locul rămas gol, după care se apropie de ea.

– La ce lucrezi?

– La un proiect pentru un paravan de ceai.

– Ce e un paravan pentru ceai?

– E un paravan mic, cu balamale, cam de aceeași formă ca un paravan normal, pentru schimbat hainele, doar că e cam atât de înalt... Își poziționă palmele cam la zece centimetri una de cealaltă. Se pune în fața ceainicului, ca nu cumva să se stingă lampa care-l încălzește. Înclinându-și capul, studie schița, după care îi desenă o margine decorativă, care semăna cu o tijă de lemn. Doamna Driscoll ne-a cerut să-i prezentăm idei de produse pentru sala de prezentare a companiei. I-am dat mai multe, însă până acum nu i-a arătat nici una dintre ele domnului Tiffany.

Reeve își scărpină maxilarul.

– Și chestiile alea de la margini au vreo funcție?

– Astea? Flossie arătă către modelul pe care îl făcuse.

– Da.

– Sunt păianjeni.

Reeve își mușcă obrazul, ca să nu izbucnească în râs.

– Păianjeni...

– Da.

– Sunt cam mulți...

Flossie ridică dintr-un umăr.

– Doamna Driscoll a schițat o lampă cu libelule, așa că m-am gândit că are o preferință pentru insecte.

Reeve nu-și putea închipui că ar exista pe lume cineva care să dea bani ca să aibă obiecte din sticlă colorată cu libelule sau păianjeni, dar se abținu să-și exprime această opinie.

Pe hol, niște pași grei se opriră în pragul ei. Holliday își făcu apariția în cadrul ușii, cu aparatul de fotografiat sub un braț, trepiedul sub celălalt și câte o sacoșă în fiecare mână. Părul său des și brunet fusese tuns recent, chiar dacă nu de cel mai priceput frizer, ceea ce-l făcea pe Reeve să creadă că tânăra sa soție își încercase talentele pe el. Cu toate acestea, mustața o avea frumos conturată și bine îngrijită.

– Ah, domnule Holliday! Flossie îi dădu lui Reeve creionul și caietul de schițe, după care traversă încăperea până la ușă. Deja s-a făcut ora? Un moment, dați-mi voie să vă ajut cu astea.

Luă trepiedul, după care eliberă suprafața unei măsuțe. Holliday își puse sacoșele pe podea și aparatul de fotografiat pe masă.

– Mulțumesc că-mi pozați. Mă tem că soția mea s-a cam săturat de această activitate.

– Mă bucur că vă pot fi de ajutor. E nevoie să mă schimb?

– Nu, nu, arătați încântător, ca de obicei.

Tânăra schiță un zâmbet.

Reeve puse jos caietul de schițe și se strecură pe lângă ea.

– Ei bine, eu o să mă retrag, să nu vă încurc.

Holliday ridică un deget.

– Dacă tot ești aici, n-ai putea să ne ajuți?

Reeve șovăi.

– Mă tem că nu știu absolut nimic despre arta fotografică.

– Nu, nu. Holliday scoase un chicot amuzat. Nu mă refeream la ajutor cu aparatul, ci ca model. Domnișoară Jayne, vă rog să vă poziționați pe covorul acela rotund de acolo, iar dumneata, Wilder, te rog să stai lângă ea.

– Lângă ea? repetă Reeve.

– Da, fac un kinetoscop, numai că, în loc să desenez treisprezece imagini, cu stadii diferite ale unei mișcări, astfel încât atunci când învârți discul pare că mișcarea e continuă, vreau să folosesc treisprezece imagini fotografiate. Își îndreptă sacoul. Nu s-a mai făcut niciodată așa ceva, dar cred că pot să mă descurc. Am nevoie doar de o pereche care să execute un vals simplu.

– Un vals? întrebă Reeve.

– Ah, vai de mine! Obrajii lui Flossie se înroșiră puternic. Nu mi-am dat seama că voiați... adică, vreau să spun că... ei bine, mă tem că aici nu e loc suficient pentru valsat.

– Nu mă refeream la un vals adevărat, adică să vă învârtiți prin toată camera. Zâmbind, Holliday clătină din cap. Dimpotrivă. Va trebui să stați într-un singur loc și să valsați în cerc.

– Dar nu pot să fac eu un dans, singură? întrebă Flossie.

– Am încercat asta cu soția mea, dar nu se poate vedea mișcarea picioarelor din cauza poalelor lungi pe care le poartă femeile. Am nevoie de un bărbat. Presupun că ar merge cu un dans solitar, făcut de un bărbat. Știi să dansezi de unul singur, Wilder?

– Nu.

– Să valsezi știi?

Tânărul ezită o clipă.

– Da.

– Bine atunci, du-te lângă domnișoara Jayne pe covorul ăla și hai să începem înainte să pierdem unghiul în care pătrunde acum lumina pe fereastră. Aranjă ușor aparatul de fotografiat. Aveam de gând să-l rog pe Oyster, dar dormea când am trecut pe lângă camera lui. Totuși, dacă ești prea ocupat, mă duc să-l trezesc.

Reeve n-avea de gând să-l lase pe Oyster să o țină în brațe așa pe domnișoara Jayne.

– Dacă n-o să dureze mult, o să mă străduiesc să iasă bine.

Mâinile domnișoarei Jayne se înălțară imediat către coafură, apoi verificară nasturii rochiei, iar apoi rămaseră petrecute peste talie. Reeve știa că se gândea la ultima dată când valsaseră – la fel ca el. O clipă mai târziu, îi puse o mână pe mijloc și luă poziția de dans, simțind în gât zbaterea neobișnuit de rapidă a pulsului. Pe toți sfinții, chiar era o senzație minunată să o atingă.

– Rămâneți așa! Holliday își trase un văl negru peste cap, după care îi privi prin obiectiv. Nu, nu. N-o să meargă. Traversă încăperea și îi aranjă în așa fel încât stăteau în continuare față în față, dar se aflau în unghi drept față de aparat. Cred că ar fi mai bine dacă vă lăsați brațul stâng pe lângă corp, domnișoară Jayne, în loc să-l țineți pe umărul lui Wilder. Așa, o să vi se vadă mai bine chipul încântător.

Flossie își luă mâna de pe umărul lui și o lăsă să cadă pe lângă brațul pe care el și-l ținea pe talia ei.

– Așa. Holliday dădu aprobator din cap. Haideți să încercăm așa!

Pieptul ei se înălța și cobora simțitor. Reeve își mișcă degetul mare pe talia ei. Sorbind o gură de aer, Flossie îi aruncă o privire, după care își feri ochii.

– Trage-o un pic mai aproape, Wilder. Parcă dansezi cu mătușă-ta care a rămas fată bătrână.

Glasul lui Holliday era înăbușit de pânza care îi acoperea capul.

Reeve o trase aproape.

– Și mai mult.

Tânărul o lipi de el.

– Perfect.

Slavă Domnului! Aparatul foto făcu un clic.

– Acum, domnișoară Jayne, vreau să rămâneți în aceeași poziție. Wilder, tu întoarce-ți corpul spre mine, astfel încât ea să fie lipită de șoldul tău drept și apoi începe să-ți tragi piciorul drept înapoi.

În timp ce Holliday întoarse placa fotografică și o introduse din nou în aparat, Reeve își curbă și mai tare brațul pe după talia lui Flossie, rotindu-se pentru a ajunge în poziția cerută.

– Da! Da. Exact așa. Rămâneți așa! Aparatul foto scoase din nou un clic. Așa, acum domnișoară Jayne... întoarceți-vă în așa fel încât șoldul dumneavoastră drept să fie lipit de șoldul lui drept. Punând placa fotografică deoparte, pregăti o alta, o puse în aparat și se făcu din nou nevăzut sub pânza neagră.

Reeve o întoarse cu brațul, astfel că Flossie era acum cu spatele la obiectiv. Concentrându-se asupra celeilalte mâini, își trecu ușor degetul mare peste al ei. Instantaneu, ochii ei se închiseră.

Aparatul foto scoase din nou același sunet de declanșare.

– În regulă, Wilder. Acum adu-o în fața ta, ca și cum te-ai pregăti să o lași pe spate și să o săruți – dar nu face asta, bineînțeles.

Pânza neagră se mișcă în sus și în jos, trădând că fotograful chicotea de zor.

Obrajii lui Flossie căpătară culoare, ca doi boboci de trandafir. Reeve îi trase trupul lângă al lui, însă nu o lăsă pe spate, peste brațul pe care i-l ținea pe talie.

– Stop! Exact așa! Aparatul foto scoase un clic. Holliday își ridică pânza neagră de pe cap. Așa... nici o mișcare. Nici unul din voi. Este foarte important să rămâneți în poziția asta, dar eu trebuie să mai iau niște plăci.

Probabil se spălase cu apă de trandafiri. Reeve avea nevoie și de ultimul său dram de concentrare pentru a nu închide ochii și a nu-și

îngropa fața în părul ei, ca să-și umple pieptul cu parfumul ei. Gândul i se duse la domnișoara Love, care spusese că părul lui Flossie ajungea aproape până la podea când și-l desfăcea. Simpla imagine mentală evocată îi aprindea toate terminațiile nervoase. Se întrebă dacă avea părul drept sau ondulat. Cum ar fi fost să-și treacă degetele prin el și să i-l aranjeze peste umeri. Mai ales dacă umerii aceia ar fi fost goi. Își ațintì privirea asupra peretelui din spate, ametit de toate aceste gânduri.

– Mai avem puțin. După alte câteva fâșâieli și scârțâituri, Holliday se băgă din nou sub vălul negru. De data asta, Wilder, ține-o aproape de tine așa, dar învârte-te în așa fel încât tu să ajungi cu fața spre peretele estic, iar ea către cel vestic. Încearcă să-ți poziționezi piciorul drept un pic înapoi, dacă poți.

Acum, obrajii aproape că li se atingeau. Chipul lui Flossie, mai aproape de obiectiv, îl obtura pe al lui. Lobul urechii i se ițea de sub coafură și era la mai puțin de doi centimetri și jumătate de buzele lui. Reeve se înfrână, se înfrână până nu mai putu. Cuprinse carnea moale între buze, ușor. Flossie inspiră printre dinți, șuierător. Mâna i se strânse pe a lui. Trupul i se încordă tot și se apăsă ușor de al lui.

– Stați nemișcați, vă rog, lătră Holliday. Încercați să mențineți poziția asta.

– Părul tău miroase a trandafiri, rosti Reeve în șoaptă.

Flossie scoase un scâncet stins, de undeva din gât.

– Bine, Wilder. Glasul lui Holliday suna din nou înfundat. Acum o să facem următoarea întoarcere. De data asta, trebuie să o sucești pe domnișoara Jayne în așa fel încât să fie cu fața la mine, iar tu o să fii cu spatele la obiectiv. Așa, și să nu vă dezlipiți șoldurile în partea dreaptă.

O, Doamne, asta era chiar cea mai indecentă experiență pe care o avusese cu o femeie. Trebuia să își tot reamintească faptul că Holliday îi putea vedea, ba chiar se concentra asupra lor. Doar pentru că avea capul ascuns sub pânza aceea nu însemna că nu-i putea vedea.

O roti, mișcându-se și el. Flossie apucă materialul de la poalele rochiei cu mâna și îl trase în lateral.

– Ah, da, frumos, domnișoară Jayne. Aparatul scoase un nou clic. Îmi place.

Pieptul ei se înălța și cobora precipitat, apăsând pe al lui cu fiecare gură de aer. Sângele lui gonea nebunește prin vene. Înghițind

cu greu, Reeve se întrebă cât mai avea să dureze această tortură delicioasă.

– Și... din nou, Wilder. Rotește-o pe lângă tine, ca și cum ai de gând să o lași pe spate și să o săruți.

Strângând mai bine brațul pe care îl ținea pe după talia ei, Reeve o trase peste corpul lui, de data asta ținând-o mult mai aproape, căci era cu spatele la obiectiv și Holliday nu îl putea vedea. Ochii ei deveniră sticloși. Își ridică puțin pleoapele grele, însă privirea nu îi urcă mai sus de buzele lui. Pe toți sfinții!

– Rămâneți așa. Holliday începu să schimbe placa fotografică. Mâna lui Reeve alunecă mai jos încet, încet, încet, oprindu-se doar când îi simți spatele curbându-se.

Holliday scoase o înjurătură, mai mult o mormăială pentru sine însuși.

– Stați puțin, am o mică problemă aici.

Flossie închise ochii, lăsându-și buzele vulnerabile.

Reeve nici măcar nu mai respira.

– În regulă. Sunteți gata? Holliday își băgă din nou capul sub vălul negru al aparatului. Încă vreo câteva cadre.

Fotograful le indică restul pozițiilor de dans, una câte una. La un moment dat, când chipul lui Flossie era ascuns în cadru de cel al lui Reeve, aceasta răsuflă peste urechea lui.

Trupul lui Reeve fu străfulgerat de un fior puternic.

– Stai nemișcat, Wilder! Pentru numele lui Dumnezeu, o să fie nevoie să refac cadrul acesta, și plăcile astea fotografice sunt scumpe!

Reeve îi strânse talia, în semn de avertizare. Dacă mai făcea așa ceva, avea să plătească cu vârf și îndesat!

Într-un final, se întoarseră în poziția din care începuseră. Holliday ieși din coconul său.

– Cred că am tot ce-mi trebuie. Vă rămân recunoscător pentru ajutor.

Reeve îi dădu drumul tinerei din brațele sale, lăsându-și palma să se aventureze cât mai mult înainte de a și-o lăsa pe lângă corp. Flossie își duse mâna la funda pe care o avea la gât.

Holliday începu să-și strângă lucrurile.

– Nu mai sta proțăpit acolo, Wilder. Dă-mi și mie o mână de ajutor!

Atât Reeve, cât și Flossie îl ajutară să transporte toate materialele în camera lui și, deși nu se apropiară și nu se atinseră deloc,

Reeve era cât se putea de conștient de fiecare nuanță a expresiei ei, de legănarea șoldurilor ei și de fiecare privire pe care Flossie o furișa către el.

De pe scări nu răzbătea nici un zgomot, și nici de pe hol. Camerele vecine erau și ele cufundate în tăcere. Reeve habar nu avea unde plecaseră ceilalți în această după-amiază însorită de vară, dar le era profund recunoscător că nu erau acasă. O urmă pe Flossie înapoi la parter, privind-o cu ochii mijiți. Chiar se legănau șoldurile ei un pic mai mult decât de obicei sau i se părea lui? Sau poate doar era el prea conștient de fiecare unduire a trupului ei. Când Flossie schiță mișcarea de a pătrunde în camera ei, o apucă de mână, o trase în camera lui, împinse ușa fără menajamente și o cuprinse în brațe, acoperindu-i buzele cu ale lui.

Pe duhul lui Cezar cel mare, ce buze catifelate avea! Tânăra își petrecu brațele pe după gâtul lui și se lipi de el. Reeve încercă să o sărute mai profund de atât, însă ea nu înțelese, astfel că bărbatul își desprinse buzele de ale ei și începu să guste și să sărute fiecare centimetru pătrat de piele expusă. Gâtul, maxilarul, obrajii, nasul, ochii, fruntea, urechile, părul... Fir-ar să fie, voia să-și cufunde mâinile în părul ei!

În loc de asta, îi găsi din nou gura și o cuprinse mai strâns în brațe.

– Deschide gura, vrăbiuță mică!

– Poftim?

Reeve o sărută, o sărută în adevăratul sens al cuvântului.

Din gâtul ei răzbătu un fel de mieunat. Își afundă degetele în părul lui, cu mișcări frenetice. Corpul i se contorsiona, lipit de al lui. Punându-și palmele în spatele urechilor lui, Flossie își desprinse gura de a lui.

– Am zis că mor cât a făcut toate fotografiile alea...

– Eu chiar cred că am murit. O sărută din nou. Era conștient că patul lui nu era la mai mult de câțiva pași distanță. Tentația era imensă. Enormă. Trebuia să o scoată de aici.

– Trebuie să ne oprim.

Dar ea nu îi dădu drumul. Într-un final, Reeve nu mai suportă. Puse capăt sărutului și o trase de umeri, ținând-o relativ departe de el.

– Ai face bine să pleci de aici. Acum.

Flossie avea buzele pline, obrajii roșii acolo unde favoriții lui o zgâriaseră și părul răvășit. Își duse mâinile către talie, îmbrățișându-se singură.

– Reeve, mă... mă simt așa...

– *Afară!* izbucni el într-un soi de lătrat, după care o întoarse către ușă.

Tânăra porni către ușă cu pași nesiguri.

– Stai o secundă, șuieră el.

Flossie încremeni cu mâna pe clanță. Dacă era să deschidă ușa arătând astfel, cine ar fi văzut-o n-ar fi crezut cu nici un chip că nu plecase direct din patul lui.

– Stai să ne asigurăm că nu e nimeni pe hol. Deschizând ușa, Reeve aruncă o privire în stânga și-n dreapta. E-n regulă.

Flossie se uita fix la el, cu o undă de mirare în privire.

– Reeve, eu...

Bărbatul ridică o palmă, oprind-o.

– N-ar fi trebuit să facem asta, Flossie. *Eu* n-ar fi trebuit să fac asta.

Sprâncenele ei se uniră într-o expresie nedumerită.

– De ce?

– Pentru că tu ești genul de fată pe care să o iei de nevastă, nu să o săruți și să-ți faci de cap cu ea.

Flossie își mușcă buza de jos.

– Iar tu ești genul de bărbat care sărută și-și face de cap cu fetele?

În ochii ei scânteia o sinceritate absolută și o afecțiune firească pentru toți oamenii. Aproape că-l făcu să-și piardă și ultima fărâmă de autocontrol. Prinzându-i obrazul în palmă, își trecu vârful degetului mare peste buza ei de jos.

– Tu meriți un bărbat mult mai bun decât mine.

– Dar eu nu-mi caut soț. Sunt o femeie emancipată, ai uitat?

Înălțându-i bărbia cu degetul, îi dădu un sărut blând, lent. Cumva, i se păru chiar mai delicios decât cele dinainte.

– Oi fi tu o femeie emancipată, vrăbiuță mică, dar nu ești o femeie emancipată ușuratică. Hai, du-te acum!

Ghidând-o ușor, o scoase pe hol, după care închise cu grijă ușa, încercând să nu facă zgomot.

Un minut mai târziu, auzi arcurile patului ei mișcându-se.

– Sfinte Dumnezeule mare...

Aceste cuvinte, mai mult un suspin, abia se auziră prin peretele subțire dintre camerele lor.

Reeve își lipi spatele de ușă. N-ar fi trebuit să facă asta. În nici un caz n-ar fi trebuit să facă asta.

Capitolul 59

– Care a fost ultimul lucru la care v-ați gândit aseară, înainte să adormiți? întrebă doamna Dinwiddie.

Flossie abia dacă-și ridică privirea din farfurie. Reeve încremeni pe scaun, dar nu se uită la ea, deși ea știa că el știa că ea fusese cea care pusese întrebarea aceea sub farfuria bătrânei. Și totuși, nu se putuse abține. Se gândise la el întruna de peste o săptămână, însă el se purta ca și cum nu se întâmplase absolut nimic. Ca și cum nu ar fi provocat-o în timpul ședinței foto pentru domnul Holliday, de parcă nu ar fi atins-o pe furiș și nu i-ar fi șoptit la ureche – asta fără să zică nimic de săruturile acelea.

Fusese prima oară când fusese sărutată în toată viața ei. Și, ah, ce săruturi! N-avusese habar că putea să fie așa. Nici nu era de mirare că pastorii își făceau atâtea griji privind păcatele trupești. Dacă săruturile acelea erau un reper pentru ceea ce se întâmpla între un bărbat și o femeie după căsătorie, putea înțelege clar de ce unele cupluri se grăbeau să guste din bucate fără să mai rostească rugăciunea de dinainte de cină.

Reeve întinse mâna, iar doamna Dinwiddie îi dădu bucata de hârtie pe care era scrisă întrebarea.

O reciti, după care-și ațintì privirea asupra lui Flossie și începu să vorbească pe un ton scăzut:

– Unde sunt desenele de pe margine, care să-mi ofere indicii privind răspunsurile posibile?

Obrajii ei fură invadați de valuri de căldură. Se tot gândise ce să deseneze pe marginile bilețelului și îi veniseră în minte multe posibilități, dar nici una dintre ele nu se potrivea cu contextul cinei. Așa că nu desenase nimic pe margini. Nici nu s-ar fi gândit vreodată că el avea s-o întrebe de ce.

Reeve ridică dintr-o sprânceană. Ea își înfășură pe deget o șuviță rebelă.

– Păi, erau atâtea posibilități, că nici n-am știut cu ce să încep.

– În ceea ce mă privește, nu sunt deloc multe. Tonul lui coborî și mai mult. Când m-am băgat în pat aseară, în mintea mea nu era decât un singur lucru.

Flossie făcu ochii mari. Dumnezeule mare! Doar n-avea să o spună direct, în fața tuturor! Ea nu voise asta. Intenția ei fusese pur și simplu să îl scoată din starea aceea de indiferență, nu să îi anunțe pe toți că o sărutase până îi luase mințile. Și că-i mușcase ușor lobul urechii. Iar ea...

Ah, la naiba! Ea îi suflase în ureche. Toată fața parcă îi lua foc.

– Hai, zi.... care era lucrul ăsta? întrebă doamna Dinwiddie.

Reeve își ținu privirea ațintită asupra lui Flossie.

– Mă gândeam la vals.

Buzele ei se întredeschiseră.

– La vals? Doamna Dinwiddie clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Dintre toate lucrurile pe care ai fi putut să le spui, ăsta e chiar ultimul pe care m-aș fi așteptat să-l aud din gura ta.

– Dar dumneata, domnișoară Jayne? întrebă el. E valsul ultimul răspuns pe care v-ați fi așteptat să-l auziți de la mine?

– Eu... ăăă... Degetele lui Flossie se jucau nervos cu nasturele de la guler. Eu habar n-aveam că aveați să spuneți ceva despre vals.

Ochii lui se umplură de căldură, și un colț al buzelor i se ridică ușor.

– Da, păi... mi-am dat seama că valsul poate să fie o ocupație destul de plăcută.

Flossie își coborî privirea în farfurie, simțind furnicături pe pielea brațelor. În mod clar, își primise răspunsul. Poate că o tratase exact ca înainte, poate că baricada sa părea a fi rămas la locul ei, însă seara, când se stingeau lumânările, se gândea la ea exact așa cum ea se gândea la el. Nu o ajuta cu nimic totuși, pentru că nu putea ieși nimic din asta. Oricum n-avea să scape de datorii decât când avea să aibă peste cincizeci de ani.

Se aventură să își arunce privirea către el. Reeve își îndreptase atenția asupra domnului Holliday, care, după ce îi aruncase o privire gânditoare, începuse să citească întrebarea pentru Annie Belle.

Capitolul 60

Dinspre holul de la intrare se auzea un glas bărbătesc. În clipa următoare, doamna Driscoll și domnul Mitchell intrară în atelier. Mustața sa maro, stufoasă, se unea cu favoriții.

– Asta este? o întrebă acesta pe doamna Driscoll, ridicând un carton pe care era pictat un abajur.

Doamna Driscoll își împreună mâinile la spate. Lucrase la această schiță aproape de când se întorseseră de la târg. De-a lungul marginii inferioare a abajurului se aflau opt libelule cu capetele în jos și cu aripile întinse, ca și cum ar fi putut să-și ia zborul de pe el în orice clipă. Prin fiecare aripă curgeau vene discrete de albastru, verde și galben. Flossie își putea închipui clar cât de realiste ar fi fost dacă ar fi fost redate cu sticla irizată produsă la Tiffany. Dacă Mitchell aproba producția, ar fi fost una dintre cele mai frumoase piese pe care avea s-o vadă ea vreodată.

– Doar nu vreți să-mi spuneți că la asta ați lucrat toate săptămânile astea? Domnul Mitchell se strâmbă. Insecte? Pe o lampă? Vai de mine, e cel mai urât lucru pe care l-am văzut vreodată.

La suprafață, doamna Driscoll nu reacționă în nici un fel la cuvintele lui, însă Flossie își ținu respirația. Viitorul lămpii depindea în mare parte de ceea ce credea domnul Mitchell despre proiect.

Bărbatul scoase o pereche de ochelari din buzunar și și-i puse pe nas.

– Doar nu vă închipuiți că s-ar găsi cineva care să cumpere așa ceva.

– Ba chiar cred că s-ar găsi doritori. Doamna Driscoll își lăsă capul ușor într-o parte. O să fie cel mai interesant și mai original obiect din sala noastră de prezentare.

– Poare că da, însă oamenii se duc la muzeu dacă vor să vadă obiecte interesante și originale. La noi vin pentru a cumpăra lucruri pentru casă. Și, la cât timp și materiale s-ar consuma pentru producție, n-am putea să-i punem un preț mai mic de cinci sute de dolari.

Uluită, Flossie trase aer în piept.

Domnul Mitchell clătină din cap.

– Ce om sănătos la minte ar da cinci sute de dolari pentru o lampă cu gaz? Mai mult, pe una cu insecte pe ea?

– Pe lumea asta sunt oameni dispuși să plătească aproape oricât pentru ce le place. Doamna Driscoll își trecu degetul de-a lungul marginii schiței. Nu trebuie decât să o scoateți la vânzare și o să vedeți. Se va vinde.

– E prea încărcată. Se frecă la ochi, pe sub ochelari. Tot ce faceți e foarte încărcat, costă foarte mult producția.

– Domnului Tiffany îi plac proiectele mele, îi reaminti ea, încrucișându-și brațele peste piept. Ba nu, le adoră.

Domnul Mitchell scoase un oftat.

– N-ați putea să-mi faceți niște schițe mai modeste pentru niște sfeșnice, călimări și lămpi ieftine? Genul ăsta de lucruri ne trebuie mereu, ba chiar nu putem să facem față cererii.

Flossie își prinse buza de jos între dinți. Paravanul ei de ceai era modest în comparație cu lampa prezentată de doamna Driscoll. Sigur s-ar fi încadrat în criteriile trasate de domnul Mitchell.

Bărbatul își împinse ochelarii în sus pe nas.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu-mi arătați ceva mai simplu? Dacă reușiți, vă pot garanta personal că o să se vândă.

– Simplu? Domnul Tiffany traversă atelierul, cu costumul perfect călcat, părul său ondulat în toată gloria sa sălbatică și ochii însuflețiți de interes. Dar te-ai uitat la cel mai nou proiect schițat de doamna Driscoll?

Luând cartonul, îl ridică în lumină, înclinându-l când într-o parte, când în cealaltă. Toate fetele din atelier își conteniră activitățile. Peste toți se lăsă o tăcere plină de așteptare. Domnul Tiffany strânse din buze, după care se întoarse către doamna Driscoll.

– Îmi place la nebunie.

Femeia surâse și își descrucișă brațele. Domnul Mitchell închise încet ochii. Îndreptându-și din nou atenția asupra schiței, domnul Tiffany se aplecă pentru a o studia mai bine.

– Gama de culori e inedită și destul de interesantă. Modelul... Scoase un suspin satisfăcut. Modelul e inegalabil. Aveți un talent deosebit, doamnă Driscoll.

Obrajii femeii fură invadați de roșeață.

– Mulțumesc.

– N-aș concepe nici o schimbare. Puse cartonul jos, după care se întoarse către domnul Mitchell. Trebuie să vă asigurați că intră în producție.

Bărbatul încuviință scurt din cap, cu o încordare evidentă a maxilarului.

Apoi cei trei porniră să se plimbe prin atelier, în timp ce doamna Driscoll îi punea la curent cu lucrările de care se ocupau fetele. Flossie și-ar fi dorit să-i poată arăta domnului Mitchell schița ei. Era aproape sigură că i-ar fi fost pe plac, dar poate că o văzuse deja. Poate că tocmai de aceea Nan o pusese să o refacă de atâtea ori. Pentru a satisface preferința domnului Mitchell pentru ceva mai puțin complex.

Sufletul îi era plin de entuziasm. Dacă o piesă proiectată de ea ar fi fost scoasă la vânzare într-o sală de prezentare de la Tiffany, ar fi putut fi sigură de postul ei aici și poate chiar ar fi obținut o mărire de salariu.

Capitolul 61

Așezat în fața redactorului său, Reeve își ținea capul sprijinit în palmă, cu gura ascunsă în spatele degetelor, într-un efort de a-și ascunde satisfacția. I se ceruse să se ocupe de articolele de fond. Articolele la care trudise n-aveau să mai fie îngropate pe paginile din urmă ale ziarului. Aveau să fie puse pe prima pagină, în centru, iar asta avea să-i aducă și un salariu mai mare.

– Compania de cale ferată Erie a dat faliment, rosti Ulrich, cu vârtejul său pleoștit de căldura verii. Banca Milwaukee a suspendat operațiunile. Bursa ia în calcul oprirea tranzacționării. Iar acum senatorul districtului Cleveland a solicitat o ședință extraordinară a Congresului pentru a supune din nou la vot Legea Sherman a Achiziționării Argintului. Își trecu o palmă peste față. Avem nevoie de toate forțele, iar șeful te vrea chiar în avangardă.

– Primesc. Cu ce vrei să încep?

– Prima misiune e să închei imediat foiletonul. Chiar acum, cu textul de săptămâna asta. Ulrich flutură din mână, într-un gest disprețuitor. Mărit-o pe fată cu bibliofilul, așază-i la casa lor și pune-o să aștepte fericită ora la care soțul ei se întoarce de la muncă.

Reeve își îndreptă spatele și își lăsă mâna în jos.

– Dar e vorba despre o femeie emancipată.

– Și ce dacă?

– Păi, tocmai asta e ideea cu femeile astea moderne. Ele nu vor să fie reduse la statutul de soții casnice. Au impresia că asta le-ar răpi tot ce le face deosebite.

Sprâncenele lui Ulrich se înălțară cu o viteză considerabilă.

– Să fie *reduse* la statutul de soții casnice? Dumnezeule mare, Wilder. Să se mărite și să administreze o gospodărie e premiul cel mare pentru orice femeie.

– Nu și pentru ele.

– Dar cui îi pasă de ceea ce cred ele? Și-apoi, tu te războiești cu femeile moderne de la începutul anului. De unde vin scrupulele astea acum?

Reeve se foi pe scaun, incapabil să îi dea un răspuns. Nici el nu știa de unde venea această împotrivire, ci doar că asta simțea.

Ulrich mută un teanc de ziare pe colțul mesei sale de lucru.

– Nu, l-ai trecut pe bietul bibliofil prin toate încercările curtării – și într-un mod strălucit, că tot veni vorba. Ai un talent deosebit pentru ficțiune, dar aici nu e vorba despre asta. Ideea e că nu poți să-l supui pe bietul om – și pe cititori – la atâtea încercări, după care să o lași pe Marylee fată bătrână. Am pierde toți abonații pe care i-am câștigat și poate și pe unii care ne citesc de ani buni. Clătină ferm din cap. În nici un caz. Să faci bine să o măriți.

Reeve își încrucișă picioarele.

– Bine, o mărit cu bibliofilul, dar o las să-și păstreze locul de muncă.

Ulrich se trase înapoi.

– După ce se mărită? Ți-ai pierdut mințile? Nici o femeie nu poate să aibă o slujbă după ce se căsătorește.

– Unele pot.

– Ei, poate dacă cei doi locuiesc într-o magherniță și sunt disperați, dar nu și femeile din clasa noastră socială. Nu și femeile care citesc ziarul nostru.

– Cred că le subestimezi. Eu cred că ar fi încântate de un așa final.

Ulrich își sprijini antebrațele pe birou și se aplecă spre el.

– Și cum rămâne cu soții lor, Wilder? Știi tu, soții ăia care le plătesc abonamentul la ziar? Ce părere crezi că ar avea ei despre una ca asta?

Reeve șovăi o clipă. Nu le-ar plăcea. Sigur nu le-ar plăcea deloc. Ulrich îl privi fix, cu subînțeles.

– Nu ai de ales. Povestea s-a îndreptat în direcția asta dintru început. Mărit-o, instaleaz-o la casa ei și împachetează foiletonul frumos, cu fundiță cu tot. Apoi du-te la Washington, să vezi ce-o să se întâmple dacă Legea Sherman e abrogată și ce-o să se întâmple dacă nu e.

Reeve își îndreptă poziția pe scaun.

– Mă trimiți la Washington?

– Nu cu titlu permanent, doar pentru discursul senatorului de Cleveland de săptămâna viitoare și apoi încă vreo câteva zile. Totuși, înainte să pleci, vreau să-mi predai ultimul episod al foiletonului. Vreau să ajungă la mine în timp util ca să-l publicăm în ediția de duminică și vreau să conțină exact ce ți-am spus. S-a înțeles?

Cu un oftat, Reeve își masă ușor fruntea. Nu voia să încheie povestea așa. Nu acum, când începuse să înțeleagă că nu toate femeile emancipate aveau ceva împotriva bărbaților. Unele voiau doar să câștige un salariu care să fie al lor. Altele voiau să-și urmeze un vis pe care altfel n-ar avea cum să îl transforme în realitate. Iar altele voiau un pic de independență. Marylee a lui era din această ultimă categorie. La început fusese o femeie care ura bărbații, dar se schimbase, și acum, acum era chiar simpatică. Nu putea să o mărite așa nitam-nisam cu bibliofilul. Omul ăla pur și simplu nu o merita.

Încet, trase aer în piept. Nu erau decât niște personaje. Totul era ficțiune, în fond. Petrecuse atât de mult timp cu ele, în mintea lui, că începeau să-i dea impresia că erau oameni în carne și oase.

– O să fii la fel de dificil și ca autor de articole de fond, Wilder? îl întrebă Ulrich. Asta pentru că, dacă o ții tot așa, atunci poate...

Reeve se ridică.

– O să ai ultimul episod pe birou în cel mult o zi, și o să închei totul cum vrei tu.

Așteptase prea mult timp o asemenea ocazie și salariul care venea odată cu ea. În plus, putea scrie articole despre femeile emancipate reale, nu despre cele închipuite. Femei moderne care nu voiau să ajungă la gradul de general sau directoare de căi ferate, ci își doreau pur și simplu să-și pună mintea la contribuție. Poate că avea să caute să ia legătura cu câteva asemenea femei aflate în poziții de conducere – cum era doamna Driscoll. Sau femei care erau secretarele cine

știe căror magnați din industria petrolieră. Femei care păstrau secrete comerciale sau industriale la fel de bine ca orice bărbat și care lucrau sub conducerea unor bărbați care aveau convingerea că erau capabile să se descurce și să ia decizii corecte în domeniul în care lucrau.

Dacă trebuia să o sacrifice pe Marylee, protagonista sa, pentru binele suprem, atunci fie. Poate că o construise în mare parte pornind de la Flossie, dar Marylee nu era Flossie. Era mai bine pentru el să nu uite asta.

Cu o mișcare scurtă din cap către șeful său, ieși din birou plin de încântarea dată de mărirea de salariu și de ocazia de a scrie articole de fond. Și totuși, era hotărât să o aducă pe Marylee pe făgașul convențional cu cât mai multă blândețe cu putință.

Capitolul 62

Flossie organizase o petrecere cu tema „Marylee Merrily" în salon. Numărul de azi al *New York World* făcuse ultimul episod din povestea lui Marylee materialul său de primă pagină. Până la unul, chiriașii de la pensiune juraseră să nu citească deznodământul înainte de petrecere. Doamna Klausmeyer chiar fusese de acord să păstreze publicația la loc sigur, astfel încât nimeni să nu fie ispitit să tragă cu ochiul înainte de petrecere.

Într-un final, sosi și ora stabilită. Doamna Klausmeyer îi oferi lui Flossie ziarul. Deși proprietăreasa era abia trecută de patruzeci de ani, părul ei șaten-cenușiu, ca blana unui șoarece, se rărise într-atât încât avea cărarea lată mai mult de un centimetru. Rochia puritană pe care o purta, din lână neagră de alpaca, fusese strâmtată la croitoreasă pentru a se potrivi cu trupul ei subțire. Așa cum se întâmpla cu majoritatea femeilor slabe, pielea feței i se lăsase un pic mai mult în partea de jos a obrajilor decât dacă ar fi fost mai robustă.

Flossie se așteptase să o vadă plecând, căci foarte rar se întâmpla să stea cu chiriașii. La început, nu înțelesese de ce era atât de distantă, însă, după incidentul cu soții Trostle, își dădu seama că era o atitudine înțeleaptă. Chiar și așa, i-ar fi fost destul de greu să solicite plata chiriei de la vreun restanțier sau, și mai rău, să îl arunce

în stradă. Dacă ar fi participat la petrecerile lor de pe acoperiș, dacă ar fi mers la patinoar cu ei sau dacă măcar ar fi mâncat la aceeași masă cu ei, i-ar fi fost cu atât mai greu să se achite de sarcinile ei de administrator.

Și totuși, de data aceasta femeia se opri în ușa salonului și se sprijini de cadrul din lemn, pregătită să asculte.

Dregându-și vocea, Flossie scutură ziarul să-l îndrepte și începu să citească:

Marylee bănuia ce avea să se întâmple. Cu părul aranjat în așa fel încât să fie perfect lipit de cap și îmbrăcat cu cel mai bun costum al său, periat cu grijă, domnul Bookish stătea în fața ei, cu un buchet de trandafiri în mână. Fără nici un cuvânt, îi oferi florile.

Luându-i, ea își afundă nasul în petalele lor moi ca mătasea pentru a-și acorda câteva clipe în care să-și poată struni emoțiile și temerile. Deși anticipase ceva emoții când avea să se afle în acest moment de maximă importanță, teama o luă pe nepregătite. Înainte ca Marylee să poată să-și cerceteze mai atent sentimentele, domnul Bookish se lăsă într-un genunchi și îi luă mâna într-a sa.

– Domnișoară Marylee, vreți să-mi faceți deosebita onoare de a-mi deveni soție?

– Oh! Oh! exclamă Annie Belle. A cerut-o! A cerut-o în sfârșit! Ah, nu-mi vine să cred! Ah, vai de mine! Parcă am un stol de fluturi în stomac.

Flossie îi adresă un zâmbet prietenei ei, dar nu-și exprimă gândurile cu voce tare. Asta pentru că, deși și ea simțise o tresărire aproape fizică atunci când domnul Bookish o ceruse în căsătorie pe Marylee, la ea nu fusese o tresărire de bucurie. Și totuși, nu putea să explice exact de ce simțea astfel.

– Continuați, rosti domnul Nettels, renunțând să pretindă în vreun fel că n-ar fi stat și el cu sufletul la gură.

Flossie reluă lectura:

Marylee deschise gura să spună „da", dar se opri. Ce-avea să se aleagă de atelierul ei de fotografie pe care îl pusese pe picioare

cu atâta trudă? La început, nu era decât o amatoare, și apoi, fără ajutorul sau sprijinul vreunui bărbat, reușise să devină fotograf profesionist, cu o listă lungă de clienți și un venit deloc neglijabil.

– Și ce-o să se întâmple cu atelierul meu de fotografie? întrebă ea.

Cu un hohot condescendent, domnul Bookish se ridică.

– Draga mea, poți să renunți la el. N-o să mai ai grija lui. De îndată ce o să devii soția mea, nu va mai trebui să muncești sau să-ți câștigi existența.

Marylee prinse o petală între degete și începu să o frământe. Voia să se așeze undeva, să se gândească bine la tot, dar nu putea să facă așa ceva. Nu putea să se poarte astfel când un om atât de minunat ca domnul Bookish îi pusese acea întrebare pe care orice femeie visează să o audă.

– Ce gâsculiță proastă, zise domnul Holliday. Chiar își închipuie că mica ei pasiune e altceva decât un simplu capriciu? Zău așa, încep să cred că bibliofilului i-ar fi mai bine fără una ca ea. Poate o să-l refuze.

– Liniște! Doamna Dinwiddie dădu din mână, ca și cum ar fi încercat să-l alunge. Citește mai departe, Flossie!

– Cred că aș putea să-mi închid atelierul, spuse Marylee. Dar nu suport ideea de a renunța complet la el. Ce-ar fi dacă am aranja un atelier mic de fotografie în spatele casei noastre? Așa n-ar trebui să renunț cu totul.

– Și să ceri în continuare bani pentru fotografii?

– Păi... da, bineînțeles.

Sprâncenele bibliofilului se uniră, umbrindu-i ochii.

– Marylee, știi bine că nu se poate una ca asta. După căsătorie, femeile nu pot să continue să muncească. Nu numai că e cam de prost gust, dar gândește-te că o să fii ocupată tot timpul cu administrarea gospodăriei, cu pregătirea meselor... Își duse un deget la buze. Și într-o zi... foarte curând, sper eu... cu îngrijirea și educația copiilor noștri.

Marylee roși fermecător.

Împreunându-și mâinile ca și cum s-ar fi rugat, Annie Belle și le ridică în dreptul inimii și scoase un suspin impresionat.

Marylee se uită în jos, temându-se să-i întâlnească privirea. Tot ce spunea el era adevărat. Doar că... doar că voia toate acestea și fotografia pe deasupra.

– Deja începe să mă irite, zise domnul Oyster. Băiatul ăsta i-a oferit totul pe tavă. Ce femeie sănătoasă la minte n-ar vrea să fie liberă, în timp ce altcineva trudește toată ziua și aduce bani acasă?

Flossie se gândi la mama, la mătușa și la bunica ei.

– Marylee n-o să stea cu mâinile în sân. Toată ziua o să frece, o să mătură, o să lustruiască, o să gătească, o să care și o să se ocupe de copii. Aș zice că munca în atelierul de fotografie ar fi mai puțin solicitantă și mult mai plăcută.

Peste cei prezenți se lăsă o tăcere totală. Domnul Holliday rămăsese cu gura căscată. Doamna Holliday o privea fix, cu ochii mari. Annie Belle o fixa cu o privire incredulă. Buzele domnului Nettels schițau începutul unui rictus. Expresia doamnei Klausmeyer rămase neschimbată.

Flossie își îndreptă atenția asupra lui Reeve. Era prima oară când venise și el în salon după sărutul lor. Privind-o în ochi, acesta își sprijini coatele pe genunchi și bărbia în palme, în așa fel încât să aibă buzele ascunse.

Lovindu-și cerul gurii cu limba, doamna Dinwiddie își netezi poalele rochiei.

– Cred că ai uitat ceva, Flossie. Dumnezeu ne-a poruncit să ne înmulțim. Marylee are acum ocazia de a se achita de cea mai înălțătoare sarcină la care poate spera o femeie. Orice lucru făcut pentru a-și îngriji casa și copiii nu e muncă, ci o binecuvântare.

Cea mai înălțătoare sarcină? Flossie nu era deloc sigură că era de acord cu o asemenea perspectivă, însă decise să nu insiste asupra acestui subiect. Își îndreptă din nou atenția asupra ziarului.

Bibliofilul îi cuprinse obrazul în palmă. Pielea îi era la fel de fină și de netedă ca petalele pe care le avea în palmă.

– Nu mi-ai dat un răspuns, iubito. Vrei să fii soția mea?

Marylee se uită adânc în ochii lui și își dădu seama că tot ce îi spusese era corect. Dacă ar fi ales aparatul de fotografiat în defavoarea domnului Bookish și a vieții pe care acesta i-o oferea, ar fi avut o viață foarte singuratică.

Zâmbi.

– Da, domnule Bookish. Da, aș fi cât se poate de onorată să devin soția ta.

Luându-i buchetul din mâini, bărbatul îl puse pe masă, după care o luă de braț.

– Hai să ne anunțăm familiile și să sărbătorim cu toții începutul restului vieților noastre.

Flossie așeză ziarul în poală, cu inima ca un nod dureros în gât.

Ceilalți chiriași izbucniră într-un ropot de aplauze, ovaționând ca și cum ar fi fost rudele cărora Marylee și domnul Bookish le dăduseră vestea logodnei lor. Toți, cu excepția lui Reeve. El nu schițase nici o mișcare. Stătea în continuare cu buzele ascunse după palmele împreunate și cu ochii ațintiți asupra ei.

Era prea departe pentru ca Flossie să-i descifreze mimica, dar cumva își dădu seama că, deși nu era de acord cu tot ce reprezentau femeile emancipate, Reeve era la fel de tulburat de finalul poveștii ca ea.

Flossie își lăsă privirea în pământ. Măcar Marylee avusese de ales. Ea nu se bucura de același privilegiu. Dacă vreun bărbat i-ar fi cerut mâna, ar fi fost nevoită să îl refuze fie că își dorea să devină soția lui, fie că nu. Și totuși, și-ar fi dorit ca Marylee să nu fi cedat atât de repede și cu atâta entuziasm. Toată această chestiune îi lăsase un gust amar.

Capitolul 63

Flossie se scuză și se retrase devreme în camera ei. În ultima vreme, stătuse mult la serviciu, pentru ca după program să facă schițe și să coasă pentru mama ei, astfel că acum se simțea efectiv epuizată și nu se încadra în atmosfera festivă care domnea în salon. Înălțându-și bărbia, își desprinse copca boleroului și privirea îi căzu pe kinetoscop. Domnul Holliday i-l dăduse cu o săptămână în urmă, iar ea îl fixase între oglindă și perete, să nu îl rătăcească.

Înălțând mâna către el, îl scoase și îl cercetă mai atent. O ducea cu gândul la o morișcă pentru copii, numai că era plat, și discul fusese împărțit în treisprezece părți, ca un tort. În capătul fiecărei secțiuni

se afla o fotografie cu ea și Reeve. Întorcându-l în așa fel încât fotografiile erau spre oglindă, prinse strâns mânerul din lemn. Cu cealaltă mână apucă marginea discului, după care se uită prin orificiile înguste pe care le făcuse domnul Holliday într-o parte și cealaltă a fiecărei fotografii. Cu o mișcare iute din încheietură, puse discul în mișcare. Dintr-odată, în fața ochilor ei ea și Reeve dansau, rotindu-se încontinuu în oglindă. Mișcarea era atât de fluidă, că nimeni n-ar fi bănuit că domnul Holliday le regizase atent fiecare poziție. Că Reeve îi prinsese lobul urechii între buze, trăgând ușor. Că nu-și ținuse palma doar pe talia ei, acolo unde ar fi trebuit să rămână. Că îi șoptise cuvinte dulci la ureche.

Puse în mișcare discul de multe ori, amintindu-și cum era să fie în brațele lui, senzațiile intense trezite de sărutul acela și conexiunea care se crease între ei – nu doar când dansaseră, ci și când stătuseră de vorbă în camera lui, când merseseră împreună cu tramvaiul, când își răspunseseră la întrebări în timpul mesei de seară, când o condusese acasă după eșecul cu galeria și chiar demult, când îi încălzise picioarele atunci când o prinsese furtuna de zăpadă la întoarcerea acasă.

Gândul i se duse la personajele lui I.D. Claire, care simțeau o dragoste atât de puternică, încât Marylee renunțase la pasiunea ei de-o viață pentru bărbatul care îi ceruse mâna.

Învârti din nou kinetoscopul. Ochii i se umplură de lacrimi. Contururile imaginii deveniră neclare. Era îndrăgostită de Reeve Wilder.

Prinzând discul între arătător și degetul mare, îl opri și se privi în oglindă, peste marginea lui. Nu arăta ca o femeie îndrăgostită. Nu avea nici o strălucire deosebită sau o expresie visătoare. Avea cearcăne sub ochi, umerii lăsați și o gură al cărei contur nu arăta nicidecum bucurie.

Lăsând kinetoscopul în jos, își trecu vârful degetului mare peste fotografii, care acum erau imobile, înghețate. Toată copilăria visase la bărbatul de care avea să se îndrăgostească într-o bună zi. Inventase povești elaborate despre cum avea să o curteze. Adesea punea două scaune mititele unul lângă celălalt, prefăcându-se a merge în plimbări cu brișca împreună cu acest bărbat închipuit. Sau așeza toate scaunele din casă pe două rânduri, jucându-se de-a cununia. Ascultaseră împreună slujbe închipuite în timp ce ea își făcea vânt cu evantaiul și își aruncau priviri drăgăstoase. Nu trecu mult, și avură

copii. O mulțime. Adunându-și păpușelele în jurul lor, ei doi făcură picnicuri de duminică după-amiaza în patul ei. Atât ea, cât și bărbatul ei se jucau cu copiii lor. Erau jocuri care puteau fi jucate numai cu o mulțime de copii, nu doar cu unul, doi. Apoi își luau copiii și se întorceau cu brișca acasă, legănatul acesteia făcându-i pe cei mici să adoarmă. Apoi Flossie le făcea baie păpușilor, le punea cămășile de noapte și, când se făcea ora să le bage la culcare, venea și el să o ajute, pentru că nu suporta să stea prea mult departe de ea.

Învârti din nou kinetoscopul. Ce visuri încântătoare, ce gânduri minunate! Pe vremea aceea nu exista conceptul de femeie emancipată. Femeile nu aveau alte opțiuni decât să devină soții, mame sau fete bătrâne. Nu știa sigur când anume jocurile i se schimbaseră de la ritualurile de curtare și viața de femeie căsătorită la aventurile unei femei care trăia pe cont propriu, o artistă care era atât de celebră, că tablourile îi erau expuse în muzeele din lumea întreagă.

Dintr-odată, în loc să mai stea lângă soțul ei în biserică, era înconjurată de prieteni imaginari din cercurile cele mai înalte ale societății, oameni de calibrul celor din familiile Vanderbilt, Rockefeller și Morgan. Le știa numele tuturor, căci citea paginile mondene ca să vadă dacă se pomenea ceva despre rochiile făcute de mama ei.

Bineînțeles, primea și invitații imaginare la cină la reședința guvernatorului, ba chiar și la Casa Albă. Prima Doamnă, soția președintelui Arthur, era o mare admiratoare a tablourilor lui Flossie. Aceasta îi comandase suficiente piese încât să transforme una dintre încăperile Casei Albe în Salonul Florence Rebecca Jayne, iar Flossie era invitată să stea acolo ori de câte ori dorea.

Ei bine, acum chiar era o femeie emancipată – și era și îndrăgostită. Nici una dintre aceste condiții nu se potrivea în vreun fel cu visurile pe care le avusese în copilărie. Fusese trasă pe sfoară. Era datoare mai mulți bani decât ar fi putut să dea înapoi într-un termen realist. Lucra atât de mult, că începuse să se teamă că aveau să i se tocească degetele. Slujba îi era în pericol. Nu mai pictase de o eternitate. Și, chiar dacă bărbatul pe care-l iubea ar fi simțit la fel pentru ea, nu putea să-și urmeze inima pentru că așa sigur și-ar fi pierdut slujba.

Înghițind nodul de emoție care i se formase în gât, începu să închidă kinetoscopul înapoi la locul lui, dar se opri. Nu voia să aibă mereu sub ochi un obiect care să-i aducă aminte de o dragoste care n-avea să

se împlinească niciodată. Își trecu degetul mare peste marginea discului. Nu putea să se descotorosească de kinetoscop, nu atâta timp cât locuia sub același acoperiș cu domnul Holliday. Poate că ar trebui să i-l dea lui Reeve. El n-ar avea nici o problemă cu el.

Bineînțeles, o plăcea și o privea fix ori de câte ori credea că nu era atentă la el. Și în mod clar o sărutase ca și cum ar fi avut sentimente pentru ea, dar nu îi făcuse curte și nici nu mai făcuse nici o mișcare după sărutările acelea, așa că era foarte probabil ca micul dispozitiv fotografic din mâinile ei să nu fie pentru el altceva decât un obiect inedit și interesant.

Trăgând aer în piept, porni către camera lui. Annie Belle venea și ea la culcare și trecu pe lângă ea.

– Mergi la culcare? o întrebă Flossie.

Annie Belle își duse mâna la gură, pentru a masca un căscat.

– Da. Tu unde te duci?

Flossie ridică mâna în care ținea kinetoscopul.

– Mă duc să las ăsta în camera domnului Wilder. Nu am avut timp să i-l arăt până acum și nu știu când altcândva o să mai apuc.

Dând aprobator din cap, Annie Belle își continuă înaintarea spre camera lor.

Flossie aruncă o privire în cea a lui Reeve. Era goală; doar Mâța stătea ghem pe pat. Probabil era în continuare în salon.

Trecând pragul, Flossie puse kinetoscopul pe birou. Figurina în formă de pisică pe care i-o dăduse ea ocupa un loc de onoare, aproape de călimară. Flossie își aduse aminte că își frământase mintea mult înainte de a se hotărî ce anume să îi aducă de la târg. Darul lui fusese de departe cel mai greu de ales. Se întrebă dacă nu cumva fusese chiar și pe atunci atrasă de el. În mod clar, de la început i se păruse chipeș, dar nu se așteptase vreo clipă să se îndrăgostească de el. Mâța sări pe masa de lucru, speriind-o pe Flossie și dând jos un teanc ordonat de hârtii.

– Of! Of! rosti Flossie, trecându-și palma peste spatele Mâței. Știi bine că stăpânul tău ține să aibă lucrurile în ordine. Sigur n-o să-i placă să-și vadă hârtiile împrăștiate pe podea, așa că le strâng eu, să te scap de-o ceartă.

Mâța își întoarse trupul mlădios, împingându-și nasul în palma lui Flossie. Tânăra o mai mângâie de câteva ori, după care se ghemui și începu să adune paginile. Le întoarse pe fiecare pe ambele

părți, asigurându-se că le așeza în poziția potrivită. Aplecându-se, se întinse după câteva file care alunecaseră sub fotoliul lui, își văzu numele scris și se opri.

Am avut la cină și știuleți de porumb fiert. Domnișoara Jayne și l-a mâncat pe al ei ca o mașină de scris – câte un rând de boabe, pe rând... Uitasem cât de tare ne perturbă viețile. N-o să pot să includ acest aspect al personalității domnișoarei Jayne în foiletonul meu. Nimeni nu m-ar crede.

Încruntându-se, se ridică, sprijinindu-se pe călcâie. Cum adică să îl includă în textul lui? Ce însemna asta? Continuă să citească rapid, pe sărite.

Domnișoara Jayne a adus o pereche de castaniete din lemn pe care le-a cumpărat cât a fost la expoziție... Întâi capul, apoi umerii, talia și șoldurile începură să i se onduleze – toate în același ritm cu răpăitul castanietelor pe care și le fixase de vârfurile degetelor. Până la final, aproape că mi se tăiase răsuflarea.

Flossie își duse mâna către punctul sensibil de la baza gâtului. Făcuse ea așa ceva? Simțise el asta? Cu fustele învolburate în jurul ei, se întoarse din nou către paginile pe care le aranjase și le frunzări mai lent.

Ne-am petrecut timpul cu Jocul fetei bătrâne. *Deși e un joc stupid, până la urmă a fost o mană cerească pentru mine. Practic, a pus în scenă întregul scenariu al unei povești de dragoste. Acum știu exact ce să fac cu Marylee și Bookish.*

Inspirând profund, Flossie își duse mâna la gură.

Domnișoara Jayne preferă portretele. Pe Marylee o s-o fac fotografă. Pe-aproape, zic eu.

Inima lui Flossie începu să bată mai repede.

Domnișoara Jayne a fost centrul universului toată viața ei. Poate că o să-i dau lui Marylee același statut.

Deja îi era greu să respire. Trase adânc aer în plămâni, după care expiră complet. Mâța se freca de ea. Flossie o împinse mai încolo, să n-o încurce, și luă altă foaie de hârtie.

Soții Trostle au decretat că Flossie e „un talent remarcabil". Și, pentru că părinții ei i-au spus același lucru toată viața, ea n-are nici un motiv să se îndoiască de spusele lor. Mi-e teamă de ce-o să se întâmple dacă Bourgeois nu-i acceptă lucrarea pentru galeria lui. Cum aș putea include toate astea în construcția personajului Marylee?

Parcă i se întorcea stomacul pe dos. Închise ochii, pentru a ține sub control valul de greață. Când îi deschise, Reeve era în fața ei, înlemnit în prag.

– Tu ești I.D. Claire, rosti ea, cu un glas care sună ciudat chiar și pentru propriul auz.

Privirea lui se ațintì asupra hârtiilor din mâinile ei.

– Au căzut de pe masă. Arătă din cap către Mâță, care acum se tot freca de picioarele lui. Venisem să-ți pun kinetoscopul pe birou. Mâța a sărit de pe pat, a dat jos hârtiile și eu, bineînțeles, le-am adunat. Înghiți în gol. Dar... mi-am văzut numele și am început să le citesc.

Bărbatul deschise gura să spună ceva, dar apoi o închise. Ridicându-și ochii spre tavan, Flossie strânse din dinți, cu un val de furie inundându-i sângele.

– M-ai folosit ca sursă pentru textele alea.

În continuare, Reeve nu scoase nici o vorbă. Flossie ridică teancul de hârtii și le agită, în minte derulându-i-se toate rândurile citite.

– Am tulburat toată pensiunea? Sunt centrul propriului univers? Mă consider un „talent remarcabil"?

– Nu cred asta despre tine.

– Nu? Ridicându-se repede, îi trânti hârtiile pe birou. Vrei să cred că te minți singur în însemnările astea?

– Rândurile alea sunt scrise înainte să ajung să te cunosc.

– Nu zău? Întinzând foile pe masa de lucru, Flossie le trecu în revistă cu mișcări dezordonate și bruște până ce o găsi pe cea căutată. Dar astea?

– Flossie...

Ea ridică o mână pentru a-i stăvili cuvintele, după care începu să citească cu voce tare:

– Flossie se visează proiectantă. La Tiffany. Mă îngrijorează că nu pare să fi învățat nimic din fiascoul cu Bourgeois. Pur și simplu e atât de obișnuită ca toți să fie la picioarele ei, încât parcă nu poate să-și fixeze niște obiective realiste. Poate că ar trebui să o pun pe Marylee într-o ipostază în care să nu poată pur și simplu să evite o situație nefericită. O situație în care să fie forțată să fie realistă.

Reeve își trecu degetele prin păr.

– Nu am vrut să spun nimic rău cu asta.

Tânăra arătă către data din colțul filei cu o mână tremurândă.

– Asta e ziua în care m-ai văzut făcând schițe pentru paravanul meu de ceai. Ziua în care m-ai sărutat. Ai scris rândurile astea după sărutările alea, Reeve? Cum ai putut să faci așa ceva?

Bărbatul își prinse rădăcina nasului între arătător și degetul mare.

– Exagerezi totul.

– Nu cred. O durea tot pieptul. Ai petrecut nenumărate săptămâni transformându-mă într-un personaj satiric. Făcând haz de mine. Privindu-mă cum le citeam tuturor cu voce tare lucruri scrise despre mine. Încurajând discuții despre calitățile și defectele unui personaj care... eram eu!

Reeve clătină din cap.

– Nu-i așa. Nu e... tu nu ești... Trase aer în piept. Marylee nu e nici pe jumătate femeia care ești tu. Nici măcar nu e reală. E o creație a imaginației mele.

– O creație inspirată de mine. Flossie își lovi pieptul cu arătătorul. Și, în mod clar, crezi că sunt cea mai mare proastă pe care ai întâlnit-o vreodată.

– Ba nu. Nu cred deloc așa ceva.

– Ah, eu cred că da. Nici măcar eu nu pot să înțeleg altceva din însemnările astea.

Împinsă de furie, mătură biroul cu mâna, împrăștiind hârtiile peste tot. Atinse cu vârfurile degetelor figurina de lângă călimară. Aceasta fu proiectată peste marginea biroului și se rostogoli pe podea cu o serie de zgomote seci. Flossie nici măcar nu se uită către ea, să verifice dacă se spărsese.

– Flossie, te rog, lasă-mă să-ți explic!

– Adică ai o explicație? Își încrucișă brațele peste talie, cuprinzându-se într-un soi de îmbrățișare. Și presupun că eu ar trebui să înghit

orice gogoși o să-mi servești? După toate astea? Ia spune, acum care din noi nu e realist?

– Mă asculți, te rog? Am acceptat să scriu foiletonul cu Marylee pentru banii în plus. Bani pe care vreau să îi folosesc pentru a plăti avansul pentru o casă. Nu orice casă, ci cea în care m-am născut, cea în care am locuit împreună cu părinții. Dacă reușesc să o cumpăr, va fi prima oară de la moartea mamei când o să stau într-o locuință unde să fiu într-adevăr acasă... Nu în casa bunicilor, nu în cea a mamei mele vitrege, nu în cea a vreunei proprietărese... Casa mea. O privi adânc în ochi, ca și cum ar fi căutat ceva acolo. Am nevoie de asta, Flossie. Am nevoie de un loc în care să mă simt acasă.

– Da, bravo ție! Flossie își semeți bărbia. Ce-aș vrea eu să știu e... ce legătură are asta cu mine? Cum Dumnezeu am eu bafta să mă trezesc implicată în toată tărășenia asta?

– Până la asta, n-am scris nici un rând de ficțiune. Nici nu știam absolut nimic despre ce înseamnă un astfel de proiect. Redactorul meu a fost cel care mi-a sugerat să-mi construiesc personajele pornind de la vecinii mei de pensiune.

Flossie făcu ochii mari.

– Suntem toți în foileton? Cine e domnul Bookish?

– Nu, nu... Restul nu mi-au părut câtuși de puțin interesanți, cu excepția ta și a doamnei Dinwiddie – iar pe ea nu puteam să o includ în text, că mi-aș fi trădat imediat identitatea. Dar tu, Flossie, tu... Se uită la ea cu ochii rugători. Tu ai însuflețit povestea. Faptul că am construit personajul pornind de la tine a fost un compliment.

– Un *compliment*? Chiar te-aștepți să cred că e un compliment? Asta în condițiile în care m-ai prezentat într-un mod atât de defavorabil?

– Toată lumea o adoră pe Marylee.

– E răsfățată și le conduce viețile tuturor celor din jur.

Reeve își frecă buzele cu pumnul.

– Avea și niște calități care compensau asta, care s-au văzut mai ales spre final.

– M-ai transformat într-un fel de paiață, Reeve, iar „notițele" pe care le-ai luat despre mine sunt chiar mai rele decât cele din textul ficțional. Își apăsă degetele pe tâmple. Ah, și când te gândești că ai îndulcit anumite detalii pentru că „n-aveai cum să incluzi" adevăratele mele reacții în text, pentru că erau prea deplasate. Prea neverosimile! Prea *infantile!*

Sprâncenele lui se curbară în jos.

– Ei, acum inventezi de-a dreptul. N-am zis niciodată una ca asta.

– Nici n-a fost nevoie. Ținându-și mâinile pe lângă corp, Flossie strânse pumnii tare. Se înțelege din context. Dacă nu mă crezi, pune mâna și mai citește-le o dată. Întorcându-i spatele, începu să se plimbe încolo și încoace. Ar fi trebuit să te ascult de la bun început. Mi-ai spus clar că nu voiai să-ți faci prieteni. Erai mulțumit de viața ta așa cum era ea. Dar nu, a trebuit să mă apuce pe mine compasiunea! A trebuit să-mi propun să stabilesc o relație de prietenie cu tine. Și exact asta am și făcut. M-am expus în fața ta ca un fel de ofrandă – ți-am oferit o prietenie adevărată. Își acoperi chipul cu palmele. Și apoi am ajuns să-ți ofer ceva mai mult decât o simplă prietenie, nu-i așa? Chiar aici, în camera asta. Iar tu ai acceptat această ofrandă și ai mânjit-o în cel mai rău mod cu putință.

– Flossie, niciodată n-aș...

Clătinând din cap, tânăra se dădu un pas înapoi.

– Nu mai spune nimic! De data asta am înțeles mesajul. Am înțeles cât se poate de clar. Poți să stai liniștit, domnule Wilder, nu va trebui să mai ai niciodată de-a face cu o persoană ca mine.

Porni spre ușă. Reeve se puse în drumul ei.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că mă mut.

Maxilarul lui se încordă.

– Te muți?

– Exact. Mă mut. Așa că nu trebuie să-ți mai faci griji că perturb viețile oamenilor... pe-a ta sau pe a oricui altcuiva. Din partea mea, poți să te înfășori în singurătatea aia care-ți place atât de mult și să stai așa până îți devine giulgiu. Acum dă-te din calea mea!

Reeve nu se clinti.

– Nu pleca de-aici din cauza mea.

– Nu pot să mai rămân. Gâtul ei începu să se contracte. Nu mai pot. Incidentul cu soții Trostle a fost suficient de grav, dar tu... tu, Reeve, m-ai transformat într-o glumă și ai publicat totul frumos, negru pe alb, ca să vadă toți: părinții, prietenii, vecinii, colegii mei, precum și sute de alți necunoscuți.

– Nu-i adevărat. Tu nu ești Marylee, Marylee nu e Flossie.

Fata arătă spre masa lui de lucru.

– Ți-am văzut însemnările, Reeve. Și, și... Nările îi fremătau. Nu pot. Pur și simplu...

– Ba da, o să rămâi aici. Dacă e să plece vreunul din noi, acela o să fiu eu.

Flossie se uita fix la el, alungându-și lacrimile din ochi printr-un efort de voință. Și... de fapt, de ce să fie ea cea care să fugă cu coada între picioare? Mai ales în condițiile în care nu-și putea permite costurile unei mutări. Având în vedere câți bani făcuse pe seama ei, chiar se cuvenea ca el să fie cel care să plece.

Își șterse nasul cu palma.

– Mă duc acasă. O să stau la părinții mei o săptămână. Când mă întorc, dacă te găsesc tot aici, mă apuc și-mi fac bagajele. Acum dă-te din drumul meu, altfel Dumnezeu știe că nu mai răspund de ce-o să-ți fac!

După o clipă de ezitare, bărbatul se dădu într-o parte. Flossie țâșni cu pași furioși pe lângă el, deschise ușa camerei ei, după care o trânti în urma sa.

În cameră, Flossie dădu de Annie Belle, care stătea lângă patul ei, cu o mână dusă la gât.

Flossie inspiră prelung, tremurând.

– Îmi pare rău că am trântit ușa.

Annie Belle clătină din cap.

– Am auzit tot ce-ați vorbit.

– Poftim?

Annie Belle arătă către zid.

– Am auzit toată discuția. Era ca și cum tu și domnul Wilder ați fi fost chiar aici, cu mine. Privirea i se duse către perete, apoi la Flossie. În tot acest timp, toate lunile astea, a auzit fiecare cuvințel pe care ni le-am spus. Inclusiv astea de acum.

Chipul lui Flossie se goli de sânge, după care acesta se întoarse, colorându-i puternic tenul. Apucând o carte din bibliotecă, o aruncă spre perete.

– Lua-te-ar ciuma, Reeve Wilder, ticălos fără caracter, înfumurat și laș ce ești!

Annie Belle își acoperi gura cu palma.

Flossie trase aer în piept, ca și cum ar fi fost în pericol de a se îneca, după care își acoperi fața cu palmele și se lăsă pe podea.

– Nu-i nevoie să strigi, Flossie, rosti el, cu glasul ușor înfundat, dar perfect inteligibil. Te aud foarte clar și îmi pare rău, să știi.

– Tacă-ți gura! îngăimă ea, cu umerii scuturați de suspine. Taci odată...

Annie Belle se apropie de ea repede, o cuprinse în brațe și o ținu strâns în timp ce Flossie vărsa lacrimi mute, căci nu voia cu nici un preț să-i dea măgarului ăla satisfacția de a o auzi plângând.

Capitolul 64

Din camera lui Flossie nu se mai auzi nici un alt sunet. Nici un murmur, nici un suspin de plâns, nici măcar scârțâitul arcurilor de la pat. Reeve își adunase însemnările mai devreme ca să le poată arde în căminul din salon după ce toată lumea avea să se fi dus la culcare. Le pusese pe marginea biroului, ca să nu uite de ele. Ce tâmpit!

Luă în mână kinetoscopul. Preț de o secundă trecătoare, o parte a creierului său – aceea care devenise expertă în a înlătura orice sentiment – observă că Holliday reușise ce-și propusese. Chiar făcuse un kinetoscop cu fotografii. Cealaltă parte a creierului său însă studia îndelung imaginile.

Erau în negru, nuanțe de gri și alb, nu în culorile vii care-i rămăseseră întipărite în memorie. Galbenul însorit al rochiei ei, albastrul fundelor, ochii ei căprui, nuanța de roz, ca interiorul unei scoici, a pielii ei... La fel, nu apărea în ele parfumul părului ei și căldura mâinii ei într-a lui. Lăsă să-i scape un oftat. Fotografiile nu reușeau să înlocuiască nici în cea mai mică măsură beția de senzații dată de a o avea efectiv pe Flossie în brațe, caldă și delicioasă.

Se duse în fața oglinzii și ținu dispozitivul în așa fel încât fotografiile se vedeau cât mai bine. Se uită prin fantele kinetoscopului și puse discul în mișcare. Cele două siluete de acolo începură să se învârtă, prinse în dans. Acordurile metalice ale *Dunării albastre* cântate de cutia aceea muzicală îi răsunau în urechi, în ritm cu mișcările lor, iar asta îi puse capac.

Instantaneu, mintea îi zbură nu doar la după-amiaza în care Holliday făcuse fotografiile, ci și la cea în care valsase cu ea în camera lui. După-amiaza aceea în care stabilise o legătură cu ea. După-amiaza în care îl speriase de moarte pentru că atinsese ceva ce îngropase

atât de adânc, atât de profund în sufletul lui și îl făcuse să se simtă complet dezgolit.

Nimeni nu mai atinsese acea parte din el. Nici fata aceea cu care dansase pe când avea șaisprezece ani, nici celelalte cărora le furase câteva sărutări în tinerețe. Nici măcar mama lui, căci nu și-o amintea deloc în viață.

Iar acum o făcuse să sufere. O rănise tocmai pe femeia care, înțelese dintr-odată, îi era mai dragă decât își dăduse el seama. Se folosise de ea, avusese dreptate când îl acuzase de asta. Inițial, încercase să nege acest lucru, dar nici un pretext n-avea să compenseze ceea ce făcuse. Iar ea îl respinsese pe bună dreptate.

Nu putea să spună că era surprins. Viața îl învățase că unii oameni erau demni de iubire, iar alții nu. Cumva, el se încadra în cea de-a doua categorie. Nu se plângea, nu se lăsa pradă autocompătimirii, pur și simplu reitera această realitate.

Singura femeie cu care stabilise o legătură de durată era o femeie în vârstă care nu avea pe nimeni altcineva cu care să ia ceaiul. Dacă ar fi avut, el ar fi devenit vioara a doua, era sigur, căci toate legăturile pe care le stabilise el vreodată fuseseră de scurtă durată. Trecătoare. Temporare. Așa că nu-și permisese niciodată să-și deschidă sufletul. Evita să intre în contact cu ceilalți. Nu dansa. Era mai ușor să fie singur decât să stabilească și apoi să piardă o legătură.

Ridicând capacul cufărului său, se străduí să nu se gândească la cât avea să-i fie dor de Flossie și cât avea să-i lipsească doamna Dinwiddie. În loc de asta, își închise efectiv mintea și începu să-și facă bagajul.

Capitolul 65

După o săptămână petrecută acasă, Flossie se întoarse la pensiune fără să se simtă mai liniștită sau mai detașată. Locuința cea nouă a părinților ei era încinsă, înăbușitoare și înghesuită. Era chiar la marginea unui cartier respectabil, la doar două cvartale de o zonă în care domnea sărăcia lucie.

În plus, acum, că trăise atâta timp singură, să stea acasă nu mai era la fel. Înainte, atenția și laudele pe care părinții ei i le ofereau

întruna îi dădeau un sentiment de liniște și de căldură. Acum nu făceau altceva decât să-i aducă în minte cuvintele lui Reeve.

Soții Trostle au decretat că Flossie e „un talent remarcabil". Și, pentru că părinții ei i-au spus același lucru toată viața, ea n-are nici un motiv să se îndoiască de spusele lor... Toată viața a fost centrul universului lor... Nu pare capabilă să-și formeze niște așteptări realiste... Ea, soarele în jurul căruia orbitează toate planetele.

Nu mai remarcase lucrurile astea până atunci, nici nu avusese vreun motiv să le pună sub semnul întrebării, însă acum începu să se îndoiască de tot. Chiar era atât de înfumurată pe cât spunea Reeve? Oare era fericită numai când se afla în centrul atenției? Se pricepea măcar un pic la pictură, sau laudele părinților ei fuseseră total lipsite de temei?

Nu o mințiseră. Sigur n-o lăudaseră cu condescendență, doar ca să o facă să se simtă bine. Nu avea nici o îndoială că fuseseră sinceri, însă fuseseră și subiectivi, foarte subiectivi chiar.

Se opri în cadrul ușii lui Reeve. Dacă înainte camera lui i se păruse golașă, acum era de-a dreptul neînsuflețită. Cearceafurile fuseseră luate de pe pat, pe masa de lucru nu mai era nimic, iar peste fereastră fusese tras oblonul, blocând complet posibilitatea ca Mâța să mai poată intra.

Oare își luase animăluțul cu el? Unde s-o fi dus? Oare cu cine avea să păstreze legătura?

În mintea ei își făcu amarnice reproșuri. Nu era treaba ei, n-o interesa. Se folosise de ea, exact cum o făcuseră soții Trostle – premeditat, pentru câștiguri bănești. Legat de ce se întâmplase cu cei doi soți care o escrocaseră, măcar avea să poată, într-un final, să câștige banii care-i fuseseră furați. Dar n-avea să poată niciodată recupera respectul de sine pe care i-l răpise Reeve.

La cina din seara respectivă, ceilalți chiriași o puseră la curent cu tot ce se întâmplase cât lipsise. Reeve plecase cu o zi înainte ca ea să se întoarcă. Își achitase chiria până la ultimul cent și o luase pe Mâța cu el. Nu lăsase nimănui adresa unde putea fi găsit. Toți erau în continuare tulburați de vestea că I.D. Claire nu era altul decât fostul lor vecin.

Două seri mai târziu, toți o întrebară de ce nu le pusese întrebări sub farfurii. De ce nu organizase vreun joc în salon.

Flossie nu avea un răspuns pentru ei. Ce-ar fi putut să le spună? Că singurul scop al acelor întrebări fusese să-l scoată pe Reeve din cochilia sa? Că obiectivul jocurilor din salon fusese să facă din ei o familie? Eșuase lamentabil în ambele direcții, așa că le spuse pur și simplu că era obosită. Avea nevoie de o pauză de la organizarea activităților de seară.

Domnul Holliday se încruntă.

– Munciți prea mult, domnișoară Jayne. Nu-i bine pentru reprezentantele sexului frumos să se obosească într-atât. Trebuie să vă păstrați mai bine puterile. Nici un bărbat nu vrea o hoașcă istovită.

Poziția lui Annie Belle deveni rigidă.

– Dar Flossie nu e o hoașcă istovită.

– Nu încă.

Domnul Oyster îi adresă un zâmbet aidoma multor altora pe care i le oferise și în alte ocazii. Până acum, Flossie nu observase cât de sugestiv era.

– Poate că, de fapt, aveți nevoie de niște aer proaspăt, domnișoară Jayne. Puțină atenție din partea unui bărbat...

„Trebuie să ai mare grijă să nu-l încurajezi pe Oyster. Motivele din spatele șarmului său nu sunt total onorabile."

În ciuda dezamăgirii pe care o simțea când se gândea la Reeve, îi ascultă sfatul.

După cină, domnul Oyster o trase deoparte. Ca de obicei, avea părul ușor dezordonat și un zâmbet ușor strâmb, dar fermecător.

– N-ați vrea să facem o plimbare? În seara asta e lună plină.

Visurile adolescenței ei îi năvăliră în minte. În ele, bărbatul visurilor ei o ducea la plimbare la lumina lunii, dar domnul Oyster nu era bărbatul visurilor ei.

– Mulțumesc de invitație, dar cred că o să mă retrag. Poate altă dată.

Bărbatul îi prinse cotul în palmă, trăgând-o aproape.

– Ei, prostii! Am putea să ne plimbăm prin parc și să găsim o bancă intimă, ferită de privirile trecătorilor. Ați putea să-mi povestiți toate necazurile care vă apasă... Ochii lui coborâră către decolteul ei. Degetul lui mare îi mângâia cotul. Iar eu o să le alung pe toate.

Flossie fu străbătută de un fior alarmat. Făcu un pas înapoi, ferindu-se de atingerea lui.

– Îmi pare rău, mă tem că n-aș fi o companie prea plăcută, dar mulțumesc.

În ochii lui se ivi o scăpărare iritată, care fu alungată într-o clipă.

Evident, Flossie știuse că nu era un membru al familiei ei, dar crezuse că îi era prieten. Acum nu mai era atât de sigură. Această conștientizare o întristă într-atât încât se retrase devreme în camera ei, dar nu putu să pună geană pe geană decât aproape de ora la care trebuia să se trezească pentru a merge la serviciu.

Capitolul 66

Cu inima cât un purice, Flossie se apropie de ușa deschisă a biroului doamnei Driscoll. Încrederea pe care o avea în talentul ei artistic fusese zdruncinată din temelii, însă doamna Driscoll îi ceruse să vină la ea în birou și să își aducă și caietul de schițe. Această solicitare o luase prin surprindere, căci venise exact când ea și celelalte fete tocmai porniseră spre ușă, pentru a se duce la băncile de afară, pentru pauza de prânz. Își închisese sufertașul, își luase caietul și îl deschise la schița cu paravanul de ceai.

– Cioc-cioc, rosti ea.

Doamna Driscoll își ridică privirea către ea.

– Poftește înăuntru, domnișoară Jayne.

Înghițind în sec, Flossie îi întinse doamnei Driscoll schița ei. Punându-și jos creionul, femeia se lăsă pe spătarul scaunului și o studie.

– E un paravan de ceai, rosti Flossie, neputând să suporte tăcerea din birou.

– Ce sunt ăștia?

Doamna Driscoll arătă către margini.

– Păianjeni.

– Aaaah! Punându-și un braț de-a curmezișul trunchiului, își prinse cotul în palmă și își duse un deget la gură, bătând ușor cu el pe buze. Și unde anume le sunt picioarele?

Flossie își umezi buzele.

– Chiar acolo.

I le arătă. Doamna Driscoll își întoarse capul într-o parte în așa fel încât urechea aproape că-i atingea umărul.

– Astea? Astea de aici?

Flossie își mușcă interiorul obrazului.

– Nu. Astea. I le arătă din nou. Chiar aici.

– Sunt destul de greu de distins, nu crezi?

– Se pare că da.

Doamna Driscoll lăsă să-i scape un oftat prelung.

– Nu e vina dumitale. Doar o proiectantă foarte pricepută și foarte experimentată ar avea șanse să deseneze cum trebuie păianjeni, sunt un subiect foarte dificil. Chiar și așa, nu-s prea convinsă că respectivei – sau respectivului, căci ar putea fi și un proiectant – i-ar ieși prea bine. Ar fi fost mai înțelept să faci ceva cu pânze de păianjen. Îmi place la nebunie ideea luminii revărsându-se printr-o pânză de păianjen.

Flossie își privi schița, imaginându-și cum ar fi arătat o pânză de păianjen printre flori.

– A, da, sigur! Ar fi fost încântător.

– Și totuși, îmi place ideea ta, cu un paravan de ceai din sticlă colorată. Ce fel de flori sunt astea? De măr?

– Amaryllis.

– A, da, bineînțeles. Sunt foarte frumoase. Luă creionul și desenă un model lângă cel al lui Flossie. Avea pânze de păianjen și flori de măr care-și iteau corolele pe marginea lor. Era de o sută de ori mai reușit decât toate proiectele pe care le făcuse vreodată Flossie, însă ea îl desenase pe al ei în mai puțin de un minut.

– Cam așa ceva, rosti femeia. Vezi?

– Da. E... nici nu știu ce să zic. E pur și simplu mult mai bun. Domnul Tiffany are dreptate. Chiar aveți o creativitate deosebită.

„Iar eu nu", completă ea în gând, privindu-și creația.

– Ce ai desenat dumneata aici nu e rău, domnișoară Jayne. Pur și simplu nu se ridică însă la înălțimea standardelor Tiffany.

Flossie își schimbă poziția pe scaun.

– Dar cum rămâne cu domnul Mitchell?

– Ce e cu el?

– Păi.., dumnealui caută mereu proiecte simple. Credeți că lui i-ar plăcea?

Doamna Driscoll îi adresă un zâmbet înțelegător.

– E o diferență între simplu și mediocru. Modelul tău de aici e... ei bine, e...

– Mediocru, încheie Flossie propoziția în locul ei.

– „Mediocru" nu înseamnă rău.

– Decât dacă lucrezi în compania lui Louis Comfort Tiffany.

Înghițind cu greu, Flossie făcu un efort să-și alunge lacrimile. Reeve avea dreptate. Toată viața i se spusese că avea abilități deosebite, ba chiar extraordinare. O artistă înnăscută. Că orice făcea era extrem de reușit. Privind în urmă, se întrebă cum de putuse fi atât de credulă. Poate că, dacă ar fi avut frați și surori, ar fi aflat de la ei că nu era chiar geniul care se crezuse – sau care credeau părinții ei că era. Dar nu avea nici frați, nici surori.

Împingându-și scaunul în spate, doamna Driscoll se ridică și traversă încăperea până la fereastră. Razele soarelui trasau o dungă în spatele ei, în care dansau particule de praf.

– De fapt, chiar voiam să discut cu tine în privința asta.

– Despre ce?

– Despre postul dumitale de la Tiffany. Doamna Driscoll culese o bucățică de vopsea care se desprinsese de pe pervaz. După cum știi, bărbații s-au întors la lucru. Acum, că am terminat ultima comandă de vitralii pentru biserica Beecher Memorial, se pare că nu mai avem suficiente lucrări pentru toată lumea.

Flossie făcu un efort să respire.

– Dar sunt convinsă că, la ce succes a avut capela, e doar o chestiune de timp până ce o să năvălească o mulțime de comenzi.

Întorcându-se către ea, doamna Driscoll se sprijini cu un șold de pervaz.

– Poate c-așa o să fie, dar deocamdată am primit dispoziție să reduc numărul angajaților.

– Nu... suspină Flossie, cu inima zbătându-i-se de parcă ar fi trebuit să împingă melasă în artere, nu sânge.

– Trebuie să renunț la serviciile dumitale, domnișoară Jayne. Îmi pare extrem de rău.

Flossie făcu un pas către ea.

– Vă rog, doamnă Driscoll, o să muncesc cu mai mult sârg, o să stau peste program, accept și un salariu mai mic... orice. Vă rog!

Doamna Driscoll îi adresă un zâmbet trist.

– Nimeni nu se îndoiește de disponibilitatea ta de a munci cu râvnă. Vii devreme și mereu rămâi până târziu, nu te plângi niciodată și toată lumea te adoră.

Tânăra înghiți în gol.

– Atunci lăsați-mă să rămân, vă rog!

– Îmi pare rău.

Flossie își acoperi gura cu palma.

– Și mai cine? Cine mai pleacă?

– Doar dumneata, deocamdată.

Sorbi o gură de aer. Dintre toate cele douăsprezece fete, ea era cea la care se renunța cel mai ușor?

– Eu sunt cea mai slabă? Dintre toate?

– Nu înțelege greșit, dragă. Poate că nu ești cea mai bună dintre cele mai bune, însă în mod clar ești o lucrătoare competentă. Iar ăsta e un lucru foarte bun.

– Dacă sunt așa competentă, de ce nu pot să rămân?

– Pentru că trebuie să plece cineva.

– Dar de ce m-ați trimis la târg, dacă eram cea mai slabă din tot atelierul?

– La momentul respectiv, aveai cea mai mare experiență cu tăiatul sticlei, și pentru o demonstrație cu public viteza de lucru nu e atât de vitală pe cât e în activitatea de zi cu zi. Îi adresă un surâs blând. În plus, domnul Tiffany a fost de părere că te-ai descurca foarte bine să vorbești în fața publicului și, din câte am înțeles, a avut foarte mare dreptate. Mi-a tot vorbit despre cât de bine te-ai descurcat și cât de mult te-au plăcut toți. O trase ușor de lobul urechii. Din păcate, talentul de a vorbi în fața unui public nu e unul de care să mai avem nevoie pe viitor. Acela de a tăia sticla rapid și eficient e mult mai important.

– Știu că nu tai la fel de repede ca Lulu și Elizabeth, dar n-ați putea să mă puneți să fac copiile schițelor la indigo, sau să o ajut pe Aggie cu folia, sau...?

– Îmi pare rău, chiar îmi pare. O să pot să-ți dau o recomandare totuși.

Inima lui Flossie se zbătea, zbătându-i-se în piept. Mintea i se încețoșă.

Femeia îi întinse o pungă cu monede.

– Ăștia sunt banii pe care ți-i datorăm. Îți urez numai bine. O să-ți simțim cu toții lipsa, de asta poți să fii sigură.

Doamna Driscoll se așeză din nou pe scaunul ei și începu să scrie ceva într-un registru.

Cu tot trupul cuprins de tremur, Flossie își luă sufertașul și ieși definitiv din Compania de Sticlă și Obiecte Decorative Tiffany.

Capitolul 67

– Mi-am pierdut serviciul.

Flossie se afla în bucătăria pensiunii, ai cărei pereți văruiți erau acoperiți cu un strat subțire de murdărie. Vopseaua verde care acoperea lambriul de pe partea de jos a peretelui se cojea. Aerul era plin de o aromă de roșii înăbușite.

Doamna Klausmeyer stătea lângă mașina de gătit, cu rochia neagră acoperită de la gât până la nivelul genunchilor cu un șorț de un alb murdar, plin de pete. Își șterse fruntea cu colțul șorțului.

– Deci vă mutați?

– Nu vreau să plec. Știu că vă ocupați de toate de una singură și că ați avea nevoie de ceva ajutor, așa că speram că poate ați fi de acord să fac curat în camere pentru cazare, masă și un dolar pe săptămână.

Deasupra unei oale mari de pe mașina de gătit se învolbura un nor de abur care semăna cu pâlnia unei tornade. Doamna Klausmeyer luă o lingură cu coada lungă, iar umerii i se lăsară ușor.

– Sunteți a patra chiriașă pe care o pierd. În ritmul ăsta, n-o să mai pot să mențin pensiunea în funcțiune, cu atât mai puțin să-mi permit să vă plătesc.

– Atunci, o să muncesc doar pentru masă și casă până se ocupă camera domnului Wilder.

Pe blatul de lucru se afla un bulgăre de aluat care aștepta să fie luat la frământat până se preda. Flossie putea să dea o mână de ajutor și în această privință. Îi era dor să gătească și chiar i-ar plăcea să se ocupe din nou cu asta – cu condiția ca doamna Klausmeyer să fie de acord cu propunerea ei.

Proprietăreasa clătină din cap.

– Chiar dacă se ocupă camera lui, tot nu-mi pot permite să vă dau un dolar pe săptămână. Nu după ce soții Trostle m-au lăsat cu o așa datorie. Și dacă pleacă și domnișoara Love, acum că o să i se dubleze chiria?

– Dar n-o să fie cazul, nu și dacă o să îmi asigurați cazarea.

– Nu puteți să rămâneți în camera domnișoarei Love. N-o să accept ca o servitoare să locuiască laolaltă cu clienții. Va trebui să vă mutați într-o cameră de la mansardă.

Flossie clipi. Nu se gândise că urma să devină servitoare, ci doar că ar fi dat o mână de ajutor la gospodărie până ce avea să-și poată găsi o altă slujbă.

– Trebuie să câștig ceva bani. După ce s-a întâmplat cu soții Trostle, am datorii de plătit.

Doamna Klausmeyer suflă puternic, pentru a-și da o șuviță de pe frunte.

– În cazul ăsta, va trebui să faci curat și să ajuți și la spălătorie, decretă ea, renunțând la formalități. Și nu pot să-ți dau decât cincizeci de cenți.

– Șaptezeci și cinci, propuse Flossie.

– Șaizeci, mâncare și cazare la mansardă. Asta-i cea mai bună ofertă pe care pot să ți-o fac.

Flossie își prinse o unghie între degete.

– Ar putea crește la un dolar pe săptămână după ce se ocupă camera domnului Wilder?

– Poate să ajungă la un dolar pe săptămână după ce se ocupă toate camerele – a lui Wilder, a soților Trostle și a domnișoarei Love, dacă pleacă.

Flossie aruncă o privire către ferestrele poziționate aproape de plafon, după care își șterse palmele pe materialul fustei.

– Bine. Așa rămâne, atunci.

Încuviințând din cap, doamna Klausmeyer amestecă în oala de pe foc.

– O să mănânci aici, nu în sufragerie.

Flossie își lăsă bărbia în piept.

– Bineînțeles.

Doamna Klausmeyer aruncă o privire prin bucătărie.

– Ei bine, cred că poți să începi prin a curăța legumele, după care am un teanc de cratițe și de tacâmuri care trebuie frecate bine.

Flossie măsură din priviri morcovii, cartofii și cepele de pe masă. Nu vedea nicăieri vasele menționate, însă presupuse că se aflau în spălătorie.

– Va trebui să mă schimb mai întâi și să-mi mut lucrurile.

– Poți să te schimbi, dar nu o să ai timp de mutat decât după ce servește cina, după ce toate vasele o să fie spălate, șterse și puse la locul lor, iar bucătăria o să fie lună.

Înghițind greu, Flossie arătă către ea cu degetul mare.

– Mă duc să-mi schimb hainele, atunci, și mă întorc imediat.

– Ai la dispoziție cincisprezece minute.

Având grijă să-și mențină o mină neutră, Flossie ieși din bucătărie. Ar fi avut nevoie de cincisprezece minute doar ca să-și desfacă toți nasturii de la rochie. Prinzându-și poalele în mâini și ridicându-le ușor, porni în mare grabă către camera ei.

Capitolul 68

Reeve închiriase o cameră la noul club YMCA din Brooklyn, în partea de est a New Yorkului, la doar câteva cvartale de casa în care copilărise. Căutase o locuință de unde să poată ține sub supraveghere căsuța părinților săi. Totuși, abia după ce se dusese acolo să o întrebe pe doamna Gusman dacă nu avea nevoie de ceva ajutor îi trecuse prin minte că domnul Gusman ar fi putut interpreta greșit motivul din spatele atenției sale. Așa că făcuse cale întoarsă fără să mai bată la ușă.

Încercă să-și aducă aminte numele cârciumii pe care o frecventa domnul Gusman. Soția lui îi spusese, la prima vizită, dar pur și simplu nu-și putea aminti. Era a unui neamț, dar, pe de altă parte, multe dintre localurile din zonă aveau nume nemțești. Și totuși, dacă ar fi reușit să o găsească pe cea unde mergea domnul Gusman, poate că avea să reușească să încheie un târg cu el.

Își puse călimara și condeiul pe masa de lucru din camera lui, după care așeză figurina de la Flossie lângă ele. Aceasta supraviețuise saltului până în cealaltă parte a camerei fără nici o daună. Băgându-și mâinile în buzunare, îi cercetă detaliile. Era primul și singurul dar pe care-l primise într-o zi care nu era Crăciunul. Și primul cadou pe care-l primise de la moartea bunicilor săi, în 1886.

Mâța scoase un mieunat și începu să i se împletească printre picioare, trasând opturi imaginare. Aplecând-se, o ridică în brațe. Avusese nevoie de ceva artificii verbale ca să-i convingă pe cei de la club să o primească și pe ea, dar într-un final reușise, cu condiția să achite o sumă în plus. Aruncă o privire la patul aflat în cealaltă parte a încăperii și se întrebă cum era colegul său de cameră.

În mod normal, Reeve și-ar fi luat o cameră singur, însă la club nu putea să stea altfel decât cu un coleg. Alesese YMCA-ul pentru că le oferea tinerilor ca el un stil de viață asemănător cu cel oferit de cluburile mai mari și mai scumpe, în care se puteau înscrie bărbații bogați și influenți. Avea o sală de lectură, un salon și o sală de jocuri. Le oferea membrilor condiții pentru discuții în fața căminului, un club de șah și alte jocuri, un grup de studiere a Bibliei, recepții și chiar concerte.

Cu toate acestea, pe Reeve cel mai mult îl atrăgea sala de sport cu inele suspendate, frânghii pentru cățărat, paralele și un cal de gimnastică. De asemenea, exista și o pistă de alergat, care era folosită în principal ca galerie pentru spectatori.

Se lăsă pe pat. Undeva între plecarea din Grand Central Station și sosirea în Washington recunoscuse față de sine că Flossie avea dreptate. Venise vremea – ba chiar de mult – să își facă niște prieteni. Nu căuta ceva atât de intim cum avusese cu ea. N-avea să mai riște nicicând o asemenea relație, dar nu se putea întoarce în starea aceea de izolare totală. Pur și simplu nu îi mai oferea liniștea și alinarea de altădată, astfel că, atunci când plecase de la pensiunea soților Klausmeyer, se mutase la YMCA.

Deocamdată avea să asiste la câteva prelegeri, avea să se alăture grupului de studiu biblic, să înceapă să se antreneze cu greutăți și poate chiar să se înscrie la jocurile de baseball organizate de cei de aici. Sau, cel puțin, asta avea nevoie să facă. Asta trebuia să facă. Pentru asta venise aici.

Gâtul și umerii începură să i se încordeze. Nu era deloc ce își dorea. Simplul gând la toate aceste activități îl speria de moarte, mai ales jocurile de echipă. Și totuși, acestea îl și atrăgeau cel mai mult. În toți cei douăzeci și șapte de ani de viață ai săi, nu jucase niciodată baseball. A, văzuse o mulțime de jocuri de la distanță. Știa toate regulile și jucase de unul singur, aruncând cu mingea către un perete, dar a te preface că peretele acela era un om era cu totul și cu totul altceva decât un joc cu oameni adevărați.

Trase adânc aer în piept, după care expiră încet. Nu era neapărat nevoie să se apuce de toate deodată. Simplul fapt că avea un coleg de cameră era un început. Când avea să se adapteze la asta, putea să se apuce în voie și de prelegeri și de jucat baseball, fără nici o grabă.

Capitolul 69

– Vrem să vii acasă. Mama stătea dreaptă, cu o expresie de dezaprobare severă în timp ce Flossie lua cearceafurile de pe patul domnului Oyster. Situația asta e pur și simplu inacceptabilă. Nici eu, nici tatăl tău n-o să permitem una ca asta.

Pentru prima oară în viața ei, Flossie nu avea îmbrăcăminte adecvată pentru ceea ce făcea. Chiar dacă mama ei ar fi avut timpul necesar să îi croiască niște rochii negre cu șorțuri albe, bine apretate, Flossie le-ar fi refuzat, așa că acum purta cămășile ei vechi cu dungi, pe care le îmbrăca pe vremuri când o ajuta pe mama ei în grădină.

– Nu mă întorc acasă.

– De ce?

Flossie scutură cearceaful curat și îl întinse pe pat.

– Știi de ce, am să-ți dau bani și le sunt datoare și... chiriașilor. Fusese cât pe ce să spună „celorlalți chiriași", dar faptul că începuse să muncească la pensiune schimbase totul. Nu mai era o chiriașă aici, ci o servitoare. Iar toți cei de la pensiune, cu excepția lui Annie Belle și a doamnei Dinwiddie, o tratau ca și cum le-ar fi fost inferioară. Ba chiar i se ceruse să îi spună lui Annie Belle „domnișoara Love", altfel ar fi putut să-și piardă locul de muncă.

Flossie clătină din cap. Oamenii pe care îi considerase cândva familia, prietenii ei se purtau acum ca și cum ar fi fost invizibilă. O ignorau când se întâlneau cu ea pe hol și când aducea mâncarea la masă. Îi vorbeau pe un ton sever când se întâmpla ca dormitoarele lor să nu fi fost aranjate exact așa cum le plăcea. Când era ușa închisă, Annie Belle o ajuta la curățenie și uneori îi lăsa câte o carte de la bibliotecă în camera ei de la mansardă, dar între ele se strecurase o oarecare stânjeneală, mai ales când erau și alții de față.

Singura care o trata ca înainte era doamna Dinwiddie, fără să țină cont dacă era sau nu cineva în preajmă. Bătrâna stătea într-un balansoar lângă fereastră și îi povestea lui Flossie despre noii și vechii locatari, o întreba cum o ducea și dacă o putea ajuta cu ceva. Îi tot dădea pe ascuns fursecuri și tarte, ba chiar o dată urcase treptele până la camera ei mică și înăbușitoare, pur și simplu ca să îi facă o vizită.

Mama trecu de cealaltă parte a patului și începu să bage cearceaful sub saltea, aducând-o pe Flossie înapoi la momentul prezent.

– Nu vreau banii tăi, rosti ea. Ba chiar să știi că refuz să îi primesc. Ți-am spus asta de o mie de ori. Ceea ce vreau însă e să termini cu absurditatea asta.

Flossie îi întinse mamei ei o față de pernă, iar ea, la rândul ei, scutură bine plapuma.

– Știu ce ai spus. Așa că pun deoparte câte cinci cenți pe săptămână și, când o să am toată suma, o să-ți înapoiez toți banii deodată.

Mama trânti perna pe pat.

– Nu-i vreau.

– Atunci poți să îi donezi unei cauze caritabile când o să ți-i dau.

– Nu-i nevoie. I-am spus tatălui tău despre ei.

Flossie îngheță.

– I-ai spus tatei? Despre banii pe care i-ai ascuns de el?

– Bineînțeles că i-am spus. Își ieșea din minți tot încercând să-și dea seama de ce nu vrei să vii acasă.

Flossie strânse plapuma la piept.

– Și ce a zis?

– S-a enervat la culme. Tu ce crezi că a zis?

– A făcut iar o criză de-aia, cu respirație șuierătoare?

– Asta a fost partea cea mai ușoară. Și mai știi ceva?

Flossie clătină din cap.

– S-a supărat mai tare că ți-am dat banii decât că i-am ascuns de el.

Flossie își lăsă privirea în pământ.

– Îmi pare rău, mamă. N-am vrut să îți fac probleme.

– Ei bine, poți să te revanșezi întorcându-te acasă.

Flossie întinse plapuma pe pat și începu să o netezească.

– Vă sunt recunoscătoare pentru tot ce tu și tata ați făcut pentru mine. Chiar sunt, dar acum abia vă descurcați. Vă e mai bine cu mine aici decât să mă aveți în casa voastră.

– Taică-tău a zis că pot să păstrez eu banii pe care îi câștig.

Flossie își îndreptă spatele.

– Poftim?

– După ce i-a trecut furia, s-a gândit cum am putut să strâng toți banii ăia de-a lungul anilor și cum, cel mai probabil, el i-ar fi pierdut la curse dacă ar fi știut despre ei. Așa că mi-a zis să păstrez tot ce câștig și să nu îi dau din ei decât dacă îmi spune clar pentru ce o să-i folosească.

Flossie își duse vârfurile degetelor la baza gâtului.

– A zis el asta?

– Nici măcar nu vrea să știe cât câștig – mi-a zis că așa e tentația mai mică.

Flossie clătină din cap, uimită.

– Sunt năucă, zău. N-am mai auzit de vreun bărbat care să facă una ca asta.

– Tatăl tău e un bărbat minunat. Pur și simplu a trecut printr-o perioadă proastă, atâta tot, și amândoi ne-am dori tare mult să te întorci acasă.

– Îmi pare rău, mamă. Sunt extrem de încântată că tata și-a schimbat atitudinea, dar banii pe care i-ai pus deoparte erau pentru a vă salva într-o situație ca aceasta în care vă aflați acum, iar eu i-am risipit. N-ar fi trebuit să vă mutați în casa aia îngrozitoare dacă eu n-aș fi venit fuguța la voi cu mâinile întinse, cerând mai mult, mai mult și tot mai mult.

– Îngrozitoare? Tu stai într-o cămăruță la mansardă și crezi că locuința noastră e îngrozitoare? Mama își dădu ochii peste cap. Și să știi că nu ne deranjează că vrei mai mult. Ne face plăcere să-ți dăm mereu mai mult. Ți-aș fi dat și de două ori mai mult de-atât dacă aș fi avut.

Flossie strânse din dinți.

– N-ai înțeles ce-ți spun. O să-ți dau banii înapoi. Până la ultimul bănuț. Și n-o să profit de cazarea și de masa pe care mi le-ai putea oferi până nu voi fi scăpat de datorie.

– Dar nu-i vreau! izbucni mama ei. Vreau să stai acasă până ce o să te măriți și o să te muți frumușel la casa ta, în siguranță.

Flossie aranjă cuvertura.

– Și cum rămâne cu toate vorbele alea despre cariera mea artistică?

Femeia scoase un oftat.

– Ah, Flossie, tablourile tale sunt foarte drăguțe. Am crezut c-ar fi o mare binecuvântare pentru tine să vinzi portretul ăla prin galeria lui Bourgeois, dar, pentru numele lui Dumnezeu, ești femeie! Eu și tatăl tău n-am vrut nicicând să fii artistă pentru toată viața. Dintotdeauna am mers pe ideea că o să te ocupi cu asta doar până ce aveai să găsești un tânăr cumsecade cu care să te măriți.

Încet, Flossie își îndreptă poziția. Întinzând mâna în spate, se sprijini de dulap pentru ca nu cumva să se dezechilibreze. În cameră se lăsă o tăcere îndelungată. Într-un final, Flossie inspiră prelung.

– M-ați mințit? În toți anii ăștia? Intenționat?

Mama ei se uită la ea ca și cum nu i-ar fi venit să-și creadă urechilor.

– Nu te-am mințit niciodată. Ce Dumnezeu tot zici acolo?

Furia începu să-i clocotească lent în interior.

– Zic că mereu mi-ați spus că sunt o artistă extraordinară. Mereu mi-ați spus că o să realizez lucruri măreție. Toate elogiile cu care m-ați copleșit tu și tata de-a lungul anilor...

Chipul mamei ei se schimonosi.

– Nu erau minciuni. Te încurajam, atâta tot. Îți dădeam încredere în tine. Dumnezeule mare, parcă pluteai când îți spuneam asemenea lucruri! Când am văzut cât de mult te bucurai, am continuat pur și simplu pe aceeași direcție. Asta nu-i minciună, este pur și simplu iubire.

Flossie fu cuprinsă de o tristețe dulce-amăruie.

– Ei bine, eu chiar v-am crezut, mamă. Chiar am crezut că eram un mic geniu, așa cum îmi spuneați voi. Habar n-am avut că sunt mediocră până nu m-am angajat la Tiffany.

Mama ocoli patul cu pași precipitați și o strânse la piept.

– Taci! Nu ești mediocră și să nu lași pe nimeni să-ți spună una ca asta! Ești cea mai specială fată de pe fața pământului!

Flossie își puse capul pe umărul mamei ei, cu ochii plini de lacrimi. Nu era sigură dacă sufocarea pe care o simțea era declanșată de faptul că era atât de bine să fie ținută în brațe sau de faptul că fusese din nou mințită. Mama ei o mângâia ușor pe spate.

– Gata, gata! Acum ești pregătită să te întorci acasă?

Eliberându-se din îmbrățișare, Flossie își șterse ochii.

– Ai face bine să pleci, mamă, să n-am probleme.

Mama o prinse blând de brațe.

– Probleme? Crezi că ai putea fi concediată din cauza mea?

Un colț al buzelor lui Flossie se ridică ușor, într-un început de zâmbet.

– La revedere, mamă. O să vin duminică la cină, dar acum trebuie să mă întorc la treabă.

Chipul femeii căpătă o expresie hotărâtă.

– Să știi că eu n-o să primesc bani de la tine. Nici acum, nici pe viitor.

– Înțeleg.

– Ah, ce încăpățânată și nerecunoscătoare ai devenit! Cu un pufnet de mânie, îi întoarse spatele și porni spre ușă. N-am încheiat discuția, să știi.

– Sunt convinsă că nu.

În clipa următoare, mama ei trecu pragul și dispăru din raza ei vizuală.

Tot restul zilei, Flossie își văzu de sarcini cu umerii lăsați și cu picioarele ca de plumb. Părinții ei știuseră că nu era cea mai talentată fată pe care o văzuseră ei vreodată? Știuseră asta tot timpul ăsta? Și-atunci de ce se prefăcuseră că era? Le-ar fi cerut prea mult să se mândrească cu faptul că aveau o fată ca toate celelalte?

Nu știa răspunsul la toate aceste întrebări. Dar, indiferent de ce gândeau sau făceau părinții ei, ea o terminase cu amăgirile. Era o pictoriță mediocră, avea performanțe mediocre în tăierea sticlei și era o cameristă la fel de mediocră. Și nu era nimic rău în asta. Până la urmă, cineva trebuia să fie și mediocru. În fond, dacă toți părinții le spuneau urmașilor lor că erau cei mai străluciți și mai talentați copii de pe lume? Era statistic imposibil ca fiecare să fie cel mai bun dintre cei mai buni. Unii trebuiau să fie și mediocri.

Dădu din cap, ca și cum ar fi vrut să-și alunge toate aceste gânduri. Într-un fel, faptul că era mediocră era o mare ușurare. Bineînțeles, tot trebuia să se străduiască mereu să facă lucrurile cât mai bine, pentru că obținea rezultate mediocre doar atunci când se străduia – sau, cel puțin, așa stătuseră lucrurile până atunci.

Cât despre pictura în ulei, chiar dacă rezultatele nu erau nicidecum extraordinare, tot îi aducea o bucurie deosebită. Reeve avea dreptate în privința asta. Într-un fel sau altul, trebuia să-și facă timp pentru pictat. Problema era că nu avea nici un cent disponibil pentru cheltuieli personale. Când avea să termine pânzele, terebentina și vopselele, nu știa cum avea să-și poată permite unele noi.

Înghițind cu greu, se lăsă în genunchi în hol, înmuie cârpa în ceară și începu să lustruiască podeaua din lemn.

Domnul Oyster apăru de după colț și intră în camera lui. O clipă mai târziu, ieși din nou pe hol.

– Vino imediat aici, îi zise pe un ton iritat.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

Bărbatul arătă către camera lui.

– Sigur că da. Ai lăsat o grămadă de gunoi sub masa mea de lucru.

Flossie se încruntă.

– Am măturat peste tot, cu mare grijă.

– Ei bine, ai făcut o treabă de mântuială.

Punând jos cârpa, intră în camera lui, se duse glonț la birou, trase scaunul și se uită atent sub masă. Înainte de a-l întreba despre ce gunoi vorbea, bărbatul o prinse de fund.

Fără să se gândească, Flossie se întoarse, cu cotul ridicat, și îl nimeri fix în maxilar. Imediat, un fulger de durere îi urcă de-a lungul brațului.

Mugind, Oyster își duse mâna la falcă.

– Fetișcană obraznică! Cum îndrăznești să mă lovești?

Îi dădu o palmă peste obraz, după care o prinse de brațe și îi zdrobi buzele cu ale lui, pipăind-o.

Flossie îl mușcă de buză, îl călcă pe picior cât putu de tare și îi dădu un genunchi în vintre, după care ieși în goană din încăpere, tot uitându-se peste umăr.

În loc să se refugieze la mansardă, unde ar fi fost singură și total lipsită de mijloace de apărare, se duse direct în spălătorie. Ajunsă acolo, se ascunse după ușă, cu inima bătându-i mai să-i sară din piept. Dar dinspre camerele oaspeților nu se auzea nici un sunet. Nu venea nimeni după ea.

Picioarele îi tremurau, la fel și mâinile. Stomacul i se strângea, îngrețoșat. Mișcându-și buzele, își duse mâna la obraz, după care își cercetă degetele. Nici o picătură de sânge, slavă Domnului, dar deja simțea că începea să se învinețească.

Primul ei instinct era să-i spună imediat doamnei Klausmeyer, dar Flossie auzise suficiente povești de la clientele mamei ei încât să știe că vinovată era scoasă mereu servitoarea, indiferent de situație. Iar ea nu-și putea permite să piardă și slujba asta.

Ar fi putut să-i spună doamnei Dinwiddie. N-avea nici cea mai mică îndoială că bătrâna avea să-l facă cu ou și cu oțet pe Oyster, dar în mod clar incidentul ar ajunge la urechile doamnei Klausmeyer și ar fi în aceeași încurcătură.

Nu, n-avea de ales, trebuia să țină totul secret. Imediat, ochii i se umplură de lacrimi, nu doar de durere, ci și pentru că se simțea trădată. Cum putuse să fie într-atât de naivă în toate lunile alea? Cum putuse să-l considere pe domnul Oyster membru al familiei ei? Nici nu era de mirare că Reeve o înfățișase pe Marylee într-un mod atât de condescendent la început. Fata care-i servise drept model pentru acest personaj era o proastă. O proastă nesăbuită și naivă, care credea tot ce-i spuneau cei din jur.

Lăsându-și spatele să alunece pe perete, se ghemui pe podea, își sprijini capul pe genunchi și se puse pe plâns.

Capitolul 70

Povestea cu Marylee fu preluată de ziarele din toată țara, din Chicago, San Francisco, St. Louis, Philadelphia... de peste tot. Dintr-odată, Reeve se trezi că avea chiar mai mulți bani decât avea nevoie ca să dea avans pentru căsuța pe care și-o dorea.

Stătea pe marginea patului său și își tot trecea degetele peste contururile figurinei în formă de pisică. Chiar în acea zi primise o plată de la un ziar tocmai din Oregon, dar tot nu se dusese la soții Gusman să le facă o ofertă. Asta pentru că, oricât de mult își dorea casa aia, cum să poată să doarmă liniștit acolo știind că o cumpărase cu bani murdari? Cu banii pe care îi câștigase din exploatarea singurei fete pe care o iubise vreodată?

Știa asta acum, știa că o iubea. Nu conta că ea renunțase la el, că nici măcar nu îl plăcea. Tot nu reușea să se pună în mișcare și să folosească banii aceia. Așa că aceștia se adunaseră în contul său de la banca Wells Fargo. Și totuși, în ultima vreme era din ce în ce mai ispitit.

Se ducea zilnic să vadă căsuța. În fiecare zi, tentația de a folosi banii și de a cumpăra o dată pentru totdeauna blestemăția aia era din ce în ce mai mare. Nu era sigur că mai putea suporta să știe că avea banii acolo, trebuia să facă neapărat ceva cu ei. Ceva care să nu fie legat de interesele lui, ci doar de ale ei.

Freddie Blackburn își băgă capul pe ușă. Acesta era unul dintre puținii bărbați din club care-și purta fața bărbierită, la fel ca Reeve. Fiind trecut de treizeci de ani, era și unul dintre cei mai maturi locatari de la YMCA. Poate tocmai de aceea Reeve îl plăcea atât de mult. Terminase cu nebuniile tinereții și era mai serios.

– Ești ocupat, Wilder? îl întrebă. E un ger de crapă pietrele afară, așa că băieții s-au gândit să încropească un joc de baschet la parter, în sala de sport, și vreau să te am în echipa mea. Ce zici?

Reeve zâmbi. Un profesor tânăr de la Școala Internațională de Educație Fizică YMCA inventase un joc care putea fi jucat în interior, într-un spațiu relativ restrâns. Nu aveai nevoie decât două coșuri

de piersici și de o minge de fotbal. La ei, jucătorii erau nevoiți să ocolească doi stâlpi aflați în mijlocul sălii, care susțineau acoperișul, dar, în afară de asta, era un joc foarte distractiv. În același timp, pentru că era atât de nou, Reeve nu era mai puțin neinițiat ca restul.

– Au tăiat partea de jos a coșurilor?

– Da. Și le-au prins de balustrada de la etaj.

Reeve dădu aprobator din cap.

– Bine, lasă-mă un pic să-mi schimb hainele și cobor imediat.

– Minunat.

– Și... Blackburn?

Freddie se aplecă din nou peste cadrul ușii, curios să vadă ce voia Reeve.

– Hai să zicem că echipa care pierde trebuie să-și încerce norocul cu *Jocul fetei bătrâne*.

Blackburn schiță o strâmbătură șmecherească.

– Așa sigur o să fim motivați. Atâta timp cât suntem în aceeași echipă, sunt dispus să fac orice pariu.

Reeve văzuse jocul în vitrina unui magazin de jucării și îl cumpărase imediat. Singurul mod în care-l putuse justifica în fața băieților de la YMCA fusese să le spună că era pentru pedepse. Bineînțeles, toți îl detestau, dar, de fiecare dată când îl jucau, Reeve simțea o conexiune cu Flossie.

Clătină din cap, nevenindu-i nici lui să creadă. Dacă l-ar fi întrebat cineva acum când stabilise ultima oară o conexiune cu o persoană, ar fi primit un răspuns surprinzător: în timp ce juca sau privea pe alții cum jucau *Jocul fetei bătrâne*. Și totuși, amintirea unei conexiuni nu era același lucru cu o legătură adevărată. Semăna în mare măsură cu privitul unei fotografii care surprindea un moment ce n-avea să se mai întoarcă nicicând.

Ridicându-se, puse figurina pe birou și își schimbă repede hainele.

Capitolul 71

Doamna Dinwiddie închise rapid ușa camerei ei imediat ce Flossie intră.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Flossie. Știa că bătrâna fusese chemată pe neașteptate de avocatul ei. Spera că nu era vorba despre nimic rău. Nu știa ce aranjamente făcuse soțul doamnei Dinwiddie pentru a-i asigura văduvei sale un trai confortabil, dar economia națională era într-o stare foarte proastă și trecea prin cea mai gravă perioadă de criză de până atunci. Ea nu înțelegea pe deplin cum funcționa bursa, importanța Legii Argintului și restul, dar, din câte citise în articolele lui Reeve, foarte mulți oameni își făceau griji.

Doamna Dinwiddie începu să vorbească pe un ton scăzut:

– Azi am fost la avocatul meu.

Încuviințând din cap, Flossie îi luă mâna într-a ei.

– Și ce v-a spus?

– Că a primit un mesaj care trebuie să ajungă la tine, prin mine.

Tânăra se trase înapoi.

– Poftim?

– Se pare că un donator anonim ți-a achitat datoriile față de noi, cei de la pensiune, și pe cea față de mama ta.

Flossie încremeni.

– Datoriile?

Doamna Dinwiddie încuviință din cap.

– Dar cum...? Își miji ochii. Stați puțin! Tata... Credeți că a fost iar la curse? Credeți că a avut un câștig mare?

– Nu e vorba despre nici unul dintre părinții tăi.

Sprâncenele lui Flossie se încruntară.

– De unde știți? Parcă era vorba despre un donator anonim.

– Anonim pentru tine și restul lumii, dar nu și pentru mine.

– Și-atunci despre cine e vorba?

– A trebuit să jur solemn că n-o să spun nimănui.

– V-a făcut să jurați?

– Da.

Clătinând ușor din cap, Flossie începu să se joace cu marginea șorțului pe care-l purta.

– Dar nici unul dintre cunoscuții mei n-ar fi făcut asta. De fapt, nici n-ar avea banii necesari să achite tot, cu atât mai puțin onorariul avocatului lui și pe cel al avocatului dumneavoastră. Asta dacă nu, dacă nu... mama n-ar fi povestit nimic din toate astea vreuneia dintre clientele ei, nu-i așa?

Doamna Dinwiddie se duse în fața oglinzii și începu să-și scoată acele de la pălărie.

– M-am jucat cu mulți dintre copiii lor, să știți.

– Ce copii?

Doamna Dinwiddie lăsă un ac de pălărie să cadă într-un vas de porțelan, ca un creion într-un suport.

– Copiii din familiile Vanderbilt, Forbes și Roosevelt, de fapt cu toți copiii care-și însoțeau mamele când veneau la probe. Chiar am avut o relație apropiată cu George Vanderbilt, deși acum am auzit că e undeva în Carolina de Nord, construiește un castel imens. Chiar și așa, dacă ar fi auzit despre situația mea, ea e chiar genul de om care să facă una ca asta. Proptindu-și o mână în șold, își înălță ușor capul. Și totuși, e un efort destul de mare. De ce să fi făcut asta prin intermediul avocatului dumneavoastră și nu direct printr-al lui?

Doamna Dinwiddie își dădu jos pălăria.

– Am dreptate? El a fost sau cineva ca el?

Doamna Dinwiddie își duse mâna la buze, schițând o mișcare ca de încuiere.

Cu un suspin, Flossie luă de pe o măsuță o cutie de pălării goală.

– Poate că a acționat prin avocatul dumneavoastră ca să nu reușesc să-mi dau seama cine este. Doar că nu știu cum de ar fi putut să afle de existența dumneavoastră... Sunt... sunt tare nedumerită.

Doamna Dinwiddie își tot atingea partea din spate a capului.

– Mi s-a ciufulit părul?

Cu mintea lucrându-i febril, Flossie trase un scaun în mijlocul camerei.

– Stați aici, vi-l aranjez eu imediat.

Mâinile începură să i se miște în tăcere, modelând șuvițele de păr în timp ce încerca să pună totul cap la cap.

– V-a zis când o să se facă plățile?

– S-au făcut deja. Eu mi-am primit banii azi, iar restul locatarilor îi vor primi tot astăzi. Cei ai mamei tale vor fi trimiși direct la ea acasă.

– Dumnezeule mare! Când Flossie termină cu aranjatul părului doamnei Dinwiddie, își puse palmele pe umerii acesteia. Pur și simplu nu-mi revin. Așa cum nici nu pot să-mi închipui cum ar fi putut afla domnul Vanderbilt despre necazurile mele. Dar cine altcineva să-mi fi sărit așa în ajutor?

Dinspre doamna Dinwiddie răzbătu un sforăit ușor.

Flossie se aplecă să se uite la ea. Bătrâna adormise pe scaun. Punând pieptenele jos, Flossie rămase câteva clipe uitându-se lung la pălăria

doamnei Dinwiddie, după care își lăsă degetele peste florile de sânger din mătase care îi împodobeau borul. Oare tatăl ei pusese la cale totul? Sau mama ei, ca parte a plății datorate pentru niște rochii?

Dar nu, doamna Dinwiddie îi spusese clar că nu era vorba despre părinții ei. Și atunci cine era acest donator misterios? Luând pălăria în mână, o puse în cutie, după care fixă capacul peste ea. Datoriile ei fuseseră plătite. Așa, cât ai bate din palme. Într-o clipă era încătușată, iar în următoarea se trezise eliberată.

Cu inima plină de bucurie, se apropie de fereastră. Afară începuse să ningă. Prima ninsoare a iernii. Chiar și fără datorii de plătit, n-avea de gând să renunțe la slujba ei. Îi plăcea prea mult să trăiască pe cont propriu. Și totuși, acum putea căuta un nou loc de muncă, poate ceva care să-i lase sfârșitul săptămânii liber, ca să poată picta.

Să picteze! Nu numai că ar putea să aibă timpul necesar ca să picteze, ci avea să-și permită din nou să cumpere vopsele – câte o culoare pe rând, totuși. Așa că avea să fie nevoită să facă în continuare economie. Dar era un început, și, odată ce avea să strângă suficiente vopsele, putea să înceapă lucrul la un tablou frumos pe care să i-l dăruiască misteriosului binefăcător care o descătușase – asta dacă avea să afle vreodată cine era.

– Oricine-ar fi, Dumnezeu să-l binecuvânteze! rosti ea în șoaptă.

Capitolul 72

În sfârșit, lacul înghețase de tot. Flossie își propti patina în gheață și se puse în mișcare, savurând senzația de libertate și bucurându-se că avea ocazia de a purta costumul ei de patinaj din anul anterior. Mama și tatăl ei se mutaseră înapoi în vechiul lor cartier și fuseseră foarte dezamăgiți când Flossie refuzase din nou să se întoarcă acasă. Când văzuseră clar că n-avea să se răzgândească, o imploraseră să înceapă să dea lecții – orice, numai să renunțe la slujba de cameristă. Dar ea nu voia să dea lecții și pur și simplu pe piața de muncă nu existau prea multe opțiuni pentru femei, în afară de a munci într-o fabrică, iar asta era exclus.

Și totuși, era de-a dreptul minunat să lase deoparte rochiile ei mohorâte, din lână de alpaca, și să îmbrace un costum elegant și la modă, chiar dacă mânecile erau un pic mai puțin umflate decât

dictau tendințele în acel moment. O briză înviorătoare îi ridică ușor marginile gulerului marinăresc, făcând-o să se simtă de parcă ar fi avut aripi. Desfăcându-și larg brațele, se învârti în loc, făcând poalele tivite cu o panglică împletită să fluture vesel.

Își lăsă capul pe spate, continuând să se rotească, după care își trase brațele la piept, lipindu-le de nasturii supradimensionați prinși de-a lungul corsajului ei. Se învârti din ce în ce mai rapid, până ce simți că o lua amețeala. Într-un final încetini, apoi se opri cu totul și trase aer în piept.

Mai mulți bărbați organizaseră un joc de baseball în cealaltă parte a suprafeței de gheață. Niște puști se jucau leapșa și de-a v-ați ascunselea. Peste tot se vedeau prichindei care abia învățau să patineze, îndoiți de mijloc, și din când în când se așezau efectiv pe gheață pentru a se odihni. Dar atenția ei era atrasă de cupluri. Unii patinau unul lângă celălalt fără să se atingă, alții înaintau braț la braț, iar alții se țineau de mână, ca la promenadă. Fără să vrea, gândul îi zbură la Reeve.

Nimeni nu mai primise nici o veste de la el, nici măcar doamna Dinwiddie. Bătrâna îi păstra toate articolele din ziar totuși și i le dădea și lui Flossie să le citească, pentru că exemplarul din salon era doar pentru chiriași, nu pentru servitori.

Chiar dacă nu devenise un susținător înfocat al mișcării de emancipare a femeilor, în mod clar ajunsese un fel de glas al rațiunii. Scrisese un articol în care îi expusese pe „bădăranii de înghesuială" și solicitase public ca tramvaiele să aibă vagoane separate pentru femei. Respinsese opinia extrem de răspândită că femeile independente financiar erau neapărat și imorale, după care își susținuse opinia printr-o serie de articole fascinante despre femei cât se poate de respectabile din toate categoriile sociale, care aveau tot felul de ocupații.

Chiar în săptămâna anterioară scrisese despre un grup de fete care executaseră fresca decorativă de pe plafonul unei săli de teatru din centru. Acestea lucraseră zilnic de la nouă la cinci, cocoțate pe schele exact ca bărbații, întinse pe spate, cu picioarele atârnate peste margine. Pentru a reduce riscul de a li se ridica poalele, una dintre ele purtase pantalonii cumnatului ei pe sub costumul de pictat din flanel albastru.

Flossie clătină ușor din cap, nevenindu-i să creadă. Tatăl ei ar fi avut o criză de respirație șuierătoare dacă ea ar fi făcut una ca asta. Și totuși, asta o făcea să se întrebe ce purtase Louise când

ea și domnul Cox lucraseră la pictura lor murală din Clădirea Meșterilor și să-și dorească să-și fi putut permite să vadă cu ochii ei plafonul acela despre care scrisese Reeve.

Un domn în vârstă, cu o haină de modă veche, își duse mâna la pălărie, într-un gest de salut, și trecu pe lângă ea. Flossie zâmbi, întrebându-se dacă venise singur la patinaj și dacă Reeve avea să ajungă cândva ca el.

Scoase un oftat. Faptul că îi citea articolele o făcea să îi fie mult mai greu să îl uite. Cumva, prin ele se menținea conexiunea cu el și, cu fiecare text, respectul ei pentru el creștea. Și totuși, nu mai găsise nici unul semnat de I.D. Claire.

Suflându-și în mâini, trecu pe lângă vreo doisprezece tineri care le ofereau lecții patinatorilor începători pentru douăzeci și cinci de cenți pe oră. Cele mai multe dintre clientele lor erau femei, deși se mai vedea și câte un bărbat ici-colo. Din nou, gândul i se duse la Reeve, dar se zgâlțâi bine în sinea ei. Trebuia să înceteze. Chiar dacă nu mai era condamnată la o viață de fată bătrână, trebuia să și-l fi alungat din minte de mult. Uneori reușea să-și urmeze propriul sfat. Alteori, ca astăzi, îi era atât de dor de el, încât aproape că simțea o durere fizică.

– Flossie? Flossie Jayne? Tu ești?

Flossie se întoarse și porni să patineze cu spatele, uitându-se în jur după femeia care îi strigase numele.

– Flossie! Aici!

Își mijii ochii, încercând să vadă mai bine chipul ascuns sub șalul tras peste cap.

– Mona?

– Da! Fata veni direct spre ea și o cuprinse într-o îmbrățișare entuziastă. Ce mai faci? Tuturor ne e foarte dor de tine!

Instantaneu, Flossie fu cuprinsă de melancolie. Mona lucra la Tiffany și se ocupa cu toate comisioanele care trebuiau făcute. Transmitea mesajele între departamentul bărbaților și cel al femeilor, ducea corespondența la poștă și făcea comisioanele pe care i le dădea în grijă doamna Driscoll.

Flossie nu o cunoștea bine, ba chiar abia dacă o băgase în seamă cât lucrase la Tiffany, însă Mona în mod clar își amintea de ea. Nostalgia fu îndulcită de un val de căldură.

– Tu ce mai faci? Restul fetelor sunt bine?

– Suntem foarte bine, deși tot ne e dor de tine, evident.

Flossie schiță un zâmbet.

– A mai fost concediată vreuna? Aggie? Mai lucrează la voi?

– Toate au rămas la muncă, inclusiv Aggie. Acoperă bucățile de sticlă în folie, ca de obicei.

Întorcându-se, fetele începură să patineze, iar Mona o puse la curent cu tot ce se mai întâmplase la Tiffany. Capela câștigase cincizeci și patru de premii – mai multe decât orice alt exponat – și fusese adusă înapoi în New York.

– O montează chiar lângă sala de prezentare, astfel încât toți cei care nu au văzut-o la Chicago pot s-o admire în voie chiar aici, în New York.

– Ce minunat!

– Suntem cu toții foarte încântați, deși, până reușesc să o reasambleze, eu n-o să mai fiu acolo.

– Cum adică?

– Da. Un zâmbet larg îi făcu colțurile ochilor să i se încrețească ușor. Mă mărit!

– Te măriți? Dar era atât de tânără... Când?

– Săptămâna viitoare.

– Ăăă... eu... Felicitări!

– Mulțumesc! Ah, iată-l! Dădu din mână cu entuziasm, iar un bărbat aflat de cealaltă parte a lacului îi răspunse la fel, pornind către ele. Trebuie să plec. Mă bucur foarte mult că te-am văzut.

– Da, și eu. Să le saluți pe fete din partea mea.

– Așa o să fac.

Se puse în mișcare, alunecând grațios către logodnicul ei.

Se mărita! Dumnezeule mare! Îi privi pe cei doi logodnici când se întâlniră, după care porni în direcția opusă.

Abia seara târziu își dădu seama că doamna Driscoll avea nevoie acum de o altă fată care să se ocupe de comisioane, căci domnul Tiffany nu permitea ca femeile măritate să lucreze în compania sa.

Capitolul 73

Flossie se opri în ușa doamnei Driscoll, invadată de un val de senzații plăcute. Nu-și dăduse seama până în momentul acesta cât

de mult îi lipsise locul ăsta. Pe biroul femeii se vedeau bucățele de sticlă, hârtii și tot felul de instrumente. În mână avea un șablon care părea să fie de la un abajur de mici dimensiuni. Era cu un bărbat care conducea secția de cuptoare, care acum privea peste umărul ei și îi tot oferea sugestii cu un accent irlandez atât de puternic, încât Flossie nu putea înțelege nici o iotă din ce spunea.

Într-un final, bătu ușor la ușă.

– Cioc-cioc?

Doamna Driscoll își ridică privirea către ușă și imediat trăsăturile ei serbede fură iluminate de plăcere.

– Domnișoară Jayne, ce mă bucur să te văd! Intră! Ți-l aduci amin-te pe domnul Briggs, desigur, nu?

Flossie făcu o ușoară reverență.

– Domnule Briggs...

– Bună ziua, fetițo. Ștergându-și palmele pe șorțul alb pe care-l purta, bărbatul porni către ușă. Discutăm mai în detaliu mai târziu, doamnă Driscoll.

Dar femeia deja pusese matrița jos și toată atenția îi era îndrep-tată asupra lui Flossie.

– Intră, intră! Ce mai faci, draga mea?

– Foarte bine, mulțumesc. Știu cât de ocupată sunteți, așa că o să trec imediat la subiect. La sfârșitul săptămânii trecute m-am întâlnit cu Mona în Central Park și am înțeles că aveți nevoie de o fată nouă pentru comisioane. Mă întrebam... ați găsit cumva pe cineva deja?

Femeia își lăsă capul ușor într-o parte.

– Nu. Mi-au fost recomandate patru fete și am petrecut șase ore prețioase ducându-mă la ele acasă, să le cunosc, dar trei au fost o dezamăgire. Iar a patra urmează să vină la pensiunea mea în seara asta. De ce întrebi?

– Aș vrea să mă luați și pe mine în considerare.

Sprâncenele doamnei Driscoll se ridicară ușor.

– Pentru a te ocupa de comisioane? Dar n-ai avea același salariu ca înainte. Ești sigură că te-ar interesa?

– Ba chiar cred că aș prefera un astfel de post. Evident, mi-a plă-cut la nebunie să mă ocup de tăierea sticlei. Cui nu i-ar plăcea să lucreze cu sticla aia superbă? Dar, dacă m-aș ocupa de comisioane, aș putea să merg prin toată clădirea și să văd ce fac și bărbații. Și Mona nu mergea uneori și la fabrica din Corona?

– Uneori, da. Doamna Driscoll o privea fix, cu o expresie gânditoare. Salariul ar fi de doar patru dolari pe săptămână în loc de cinci.

Flossie făcu o grimasă.

– Înțeleg că nu pot câștiga la fel de mulți bani ca restul fetelor, dar v-ați gândit vreodată ca fata care face comisioanele să lipească șabloanele de hârtie de bucățile de sticlă? Pe când lucram aici, un asemenea ajutor ne-ar fi scutit foarte mult timp, iar eu sigur aș fi dispusă să mă ocup de asta între comisioane. De asemenea, aș putea tăia folia ca să o ajut pe Aggie. Nu e nevoie decât să mânuiesc o foarfecă, nu e așa greu ca tăierea sticlei. Sunt o mulțime de lucruri pe care aș putea să le fac pentru a crește viteza de lucru a celorlalte fete.

Așezându-se picior peste picior, doamna Driscoll se lăsă pe spătarul scaunului.

– N-ar fi nevoie să mă instruiți, continuă Flossie, doar să-mi arătați unde sunt în clădire celelalte departamente. Poate că mă mișc încet la tăiat sticla, dar mă mișc foarte repede de colo-colo. Aș putea zbura efectiv încolo și încoace cu orice mesaj sau comision pe care mi l-ați putea încredința. Și la fabrica din Corona. Își împreună mâinile sub bărbie. Ah, ce mult mi-ar plăcea să mă duc la Corona și să văd chiar și de departe cum lucrează bărbații care modelează sticla... Ce ziceți, doamnă Driscoll? Mă angajați să mă ocup de comisioane?

– Ei bine, dacă dumneavoastră n-o angajați, rosti domnul Tiffany din cadrul ușii, eu, unul, sigur o fac.

Flossie se întoarse repede, cu chipul luminat de un zâmbet larg.

– Domnule Tiffany! Ce minunat să vă văd! Ce mai faceți?

Cu ochii sclipindu-i, bărbatul se apropie de ele.

– Foarte bine, domnișoară Jayne. A fost tare liniște pe-aici în lipsa dumitale.

Tânăra își mușcă buza.

– Ah, vai de mine! Asta e bine sau rău?

Izbucnind în râs, domnul Tiffany își agită arătătorul, într-un gest de avertizare.

– Atenție, îmi dau seama imediat când mă confrunt cu o întrebare-capcană. Se întoarse către doamna Driscoll. Dumneavoastră ce ziceți? Îi dăm o șansă domnișoarei Jayne?

Doamna Driscoll își puse din nou ambele picioare pe podea.

– Cred că ați sta îmbufnat o săptămână încheiată dacă n-aș fi de acord.

– Sigur că da. Bărbatul își împreună mâinile. Deci acceptați postul, domnișoară Jayne?

Tânăra își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Credeți că v-aș putea convinge să mă plătiți cu patru dolari și cincizeci de cenți în loc de doar patru? Mai ales dacă o să fac în plus și toate lucrurile alea ca să le ajut pe fete?

Domnul Tiffany ridică din sprâncene, după care o privi din nou pe doamna Driscoll.

Femeia își ridică ușor un umăr.

– Cel mai probabil, ar fi cea mai bună dintre fetele care s-au ocupat de comisioane până acum, sigur are cele mai multe cunoștințe despre ce implică producția vitraliilor și toată lumea o adoră.

Cu un oftat, domnul Tiffany își deschise larg brațele.

– Bine, atunci. Patru dolari și cincizeci pe săptămână.

De încântare, Flossie începu să sară și să bată din palme.

– Mulțumesc! Vă mulțumesc mult amândurora!

Bărbatul zâmbi larg. Doamna Driscoll îi făcu semn să iasă.

– Bine, bine, domnișoară Jayne, am încheiat aici! Vino miercuri, o s-o pun pe Mona să îți arate restul clădirii și să te învețe unde sunt toate.

– Așa o să fac. O să vin dis-de-dimineață.

Era atât de bucuroasă, că, atunci când se puse în mișcare, aproape că începu să sară, ca o fetiță.

– Șiii... domnișoară Jayne?

Flossie se întoarse, să vadă ce mai voia de la ea doamna Driscoll.

– Ai grijă ca, de data asta, să te îmbraci cu ceva mai practic, pentru numele lui Dumnezeu!

Cu un hohot de râs, Flossie trecu repede pe lângă domnul Tiffany și o porni pe hol, către atelier, pentru a le saluta pe celelalte fete și a le da vestea cea bună.

Capitolul 74

Reeve privea pe fereastra salonului de la YMCA. În momentul în care văzu sosind trăsura pe care o închiriase, își puse repede haina și pălăria, după care porni cu pași iuți și bucuroși către intrare. Aștepta

până ce birjarul o ajută pe doamna Dinwiddie să coboare, după care o prinse în brațe, ridicând-o cu totul.

– Crăciun fericit!

Femeia chicoti de parcă era o fetișcană, după care, imediat ce o puse jos, îl lovi ușor cu bastonul în cap, strâmbându-i pălăria.

– Tânăr obraznic ce ești, ce-ți închipui că faci?

Dar ochii îi sclipeau, iar colțurile gurii îi erau încadrate de mai multe cute de veselie. Aranjându-și pălăria, Reeve îi ridică o mână la buze.

– Pff! Și eu care credeam că am o șansă!

Chicotind, bătrâna clătină din cap.

– Ia-mi lucrurile din trăsură și ajută-mă până la ușă, altfel o să mor înghețată aici.

Birjarul îi întinse un coș, iar Reeve îi oferi o monedă.

– Crăciun fericit!

– Mulțumesc, domnule, la fel și dumneavoastră!

Prinzând-o de cot pe doamna Dinwiddie, o ajută să înainteze către intrarea tivită cu crenguțe de vâsc, conifere și iederă, care emanau un miros înviorător de brad.

– Aveți grijă, aleea asta e mereu alunecoasă, imediat se formează gheață.

– Ei, băiete, să știi că eu circul prin New York de mai mulți ani decât ai tu în total.

Reeve îi deschise ușa.

– Oricum, aveți grijă!

Odată intrați, Reeve își puse haina în cuier, după care îi cuprinse mâinile într-ale lui.

– Vreau să vă privesc în voie câteva clipe. Mă bucur atât de tare să vă văd!

Obrajii ei căpătară o nuanță de roz, iar inima lui se încălzi când își dădu seama că doamna Dinwiddie se aranjase mai mult decât de obicei pentru această vizită. Buzele ei erau de un roșu oarecum nenatural, ca și cum ar fi luat ceva colorant de pe tapetul din antreul pensiunii soților Klausmeyer și l-ar fi pus pe buze. Rochia ei, de un verde-închis, ca frunzișul unei păduri, forma un fundal somptuos pentru cele trei rânduri de perle pe care le purta la gât. În vârful structurii complexe a coafurii ei ședea o pălărie fantezistă, cu ornamente de Crăciun acoperite cu un voal verde, care părea potrivită mai degrabă cu gusturile unei fete de douăzeci de ani. Dar ceea ce-i

umplea pieptul cu familiaritate și afecțiune era mirosul de camfor care o învăluia.

– M-ați lăsat fără suflare, doamnă Dinwiddie.

Rozul din obraji îi cuprinse tot chipul, punctat de pete neuniforme.

– Vai, vai, vai, dar văd că ai devenit un adevărat fante!

Doamna Dinwiddie își strecură mâna pe după brațul lui.

– Doar cu dumneavoastră, doamnă Dinwiddie. Doar cu dumneavoastră.

Deschizând ușa salonului, își întinse brațul, într-un gest care arăta clar că îi dădea prioritate.

– Ah, vai de mine! Nu-mi vine să cred, rosti bătrâna.

– Membrele Companiei Femeilor-Pilot au venit acum vreo două săptămâni să ne ajute la decorat. Aruncă o privire în jur, minunându-se din nou de cât de mult fusese schimbat salonul. De-a lungul șemineului fusese întinsă o ghirlandă de brad, cu conurile încă la locul lor. În spatele grătarului, un foc voios degaja căldură și un miros lemnos și din când în când trosnea liniștitor. Peste cele două ferestre fusese drapată o bucată de muselină albă, prinsă în părți cu panglici și iarbă de pampas, însă preferatul lui Reeve era bradul de Crăciun care stătea de pază într-un colț. Ajutase și el la înșirat pe ață floricele de porumb, merișoare și alune, iar ceilalți le aranjaseră artistic pe crengile verzi.

– Mai erau și niște omuleți din turtă dulce atârnați în el, spuse el. Femeile i-au făcut special pentru noi, dar ceilalți i-au înfulecat de cum au ieșit ele pe ușă.

– Ei, lasă, e oricum foarte frumos.

Reeve trase adânc aer în piept.

– Chiar e, nu-i așa?

Bunicii lui avuseseră mereu brad de Crăciun și îl lăsaseră să îi ajute la împodobit, dar nici unul nu se compara cu acesta. Și totuși, în dimineața de Crăciun, de una dintre crengi era atârnat un cadou mic pentru el. Era un moment magic. Cea mai frumoasă zi a anului. Reprezenta tot ce el nu avea – o familie și prieteni. Sau, cel puțin, așa stătuseră lucrurile până anul acesta, căci își făcuse ceva prieteni aici, la YMCA, și ajutase din nou la împodobirea bradului. Și totuși, doar câțiva rămăseseră la club pe perioada sărbătorilor, iar clădirea era acum nefiresc de tăcută și de pustie.

Dintr-un impuls de moment, o invitase pe doamna Dinwiddie în urmă cu trei zile să petreacă ziua de Crăciun cu el. Nu se așteptase

cu adevărat ca ea să vină tocmai până în Brooklyn, mai ales în urma unei invitații de ultim moment. Abia când doamna Dinwiddie acceptase, își dăduse seama cât de mult își dorise ca ea să vină. Drept urmare, avusese și el la fel de multă grijă cu pregătirile și își pusese cel mai bun costum, un guler nou și își lustruise ghetele cu mare sârg.

– Te-ai mai înălțat? îl întrebă doamna Dinwiddie.

Reeve o conduse până la niște mobile așezate lângă foc.

– Nu m-am mai înălțat, nu cred, dar poate că mi s-au mai lățit un pic umerii. Au o sală de sport aici, și a ajuns să-mi placă foarte mult.

– Ei bine, trebuie să-mi povestești despre ea. De-abia aștept să-mi spui tot!

Reeve o așeză pe o canapea cu auriu și alb, după care el se așeză pe o pernă, lângă ea. YMCA oferea atât de multe, că nici nu știa sigur de unde să înceapă.

– Mi-ar plăcea să vă fac un tur, dar femeile n-au voie în altă parte decât în salon și în sala mare.

– Atunci, trebuie să-mi descrii tu tot.

Stătură de vorbă aproape două ceasuri. El îi povesti despre viața lui de la YMCA, despre prieteniile pe care începuse să le lege și despre munca sa la ziar. Ea îl puse la curent cu persoanele care se mutaseră la pensiunea soților Klausmeyer, cu faptul că mesele deveniseră mai plictisitoare, cu plecarea și apoi întoarcerea lui Flossie la Tiffany, precum și cu activitățile de Crăciun cu care se distraseră în salon. Lăsându-se într-un genunchi în fața căminului, Reeve puse un buștean peste niște lemne incandescente, după care îl împinse până în spate cu vătraiul.

– Doar câteva colinde și un mic concert oferit de Nettels? M-aș fi așteptat ca domnișoara Jayne să fi planificat ceva mult mai elaborat de-atât.

– Flossie nu mai pune la cale activități pentru chiriași. Cu un oftat, își ațintì privirea asupra palmelor. Nici măcar nu mai mănâncă cu noi la masă, cu atât mai puțin să stea în salon cu noi.

Reeve își propti un cot pe genunchi.

– Nu mai ia masa cu restul?

– Bineînțeles, n-a avut voie să mănânce în sufragerie cât a fost cameristă, dar, chiar și după ce și-a dat demisia și s-a întors la Tiffany, și-a păstrat cămăruța de la mansardă și ia toate mesele acolo.

– Chiar pe toate?

– Se mai duce din când în când acasă, dar de regulă mănâncă în camera ei.

– De ce? Sigur e îngrozitor acolo. Cald vara, frig iarna și incredibil de izolat pentru o persoană ca ea.

– Când am întrebat-o, mi-a spus că își făcea griji că toți ceilalți aveau să se simtă stânjeniți să se trezească la masă cu o fostă servitoare. Colțurile buzelor ei se lăsară un pic în jos. Dar, dacă e să mă întrebi pe mine, cred că face asta pentru că a fost foarte jignită de modul în care s-au purtat toți cu ea în lunile alea cât a fost cameristă. Îi considerase prietenii ei, și-a fost chiar un șoc pentru ea să descopere că nu erau așa.

Sprijinind vătraiul de marginea șemineului, Reeve se întoarse la locul lui, tot trecându-și palma peste locul unde stofa pantalonilor atinsese podeaua.

– Și eu am crezut că-i erau prieteni. Dar ce anume i-au făcut cât a lucrat ca servitoare?

Doamna Dinwiddie ridică din umeri.

– Au evitat-o, au ignorat-o, s-au purtat de parcă ar fi fost invizibilă. Bătrâna îi aruncă o privire cu subînțeles. Asta a fost ce-am văzut eu, sunt convinsă că au existat și alte lucruri la care eu nu am fost martoră. Era extrem de sperioasă în prezența domnului Oyster.

Reeve își îndreptă încet spatele.

– I-a făcut vreun rău?

– Dacă da, ea n-a scos nici o vorbă despre așa ceva.

– Dar ați întrebat-o vreodată?

– Chiar de multe ori.

– Și ea a zis că nu?

Doamna Dinwiddie clătină din cap.

– N-a negat efectiv, pur și simplu mi-a spus să nu mă îngrijorez. Că avea grijă să-i facă curat în cameră doar cât era la muncă și să nu se afle în aceeași încăpere cu el decât atunci când servea masa.

Maxilarul lui se încordă.

– Dacă aflați vreodată, sau măcar *bănuiți*, că ar hărțui-o, să-mi dați imediat de veste. Ne-am înțeles?

– Da.

Simplul gând că nemernicul acela ar fi încercat să profite de Flossie îi făcea întregul trup să tremure de furie, dar nu avea ce să facă de aici. Nu în condițiile în care ea nu se plânsese nimănui și nu era a lui de apărat și respectat – oricât de mult și-ar fi dorit să fi fost.

Expirând forțat, își sprijini coatele pe genunchi și își lăsă fruntea în palme. O iubesc, știți?

Femeia îi puse o mână noduroasă pe spate.

– Știu.

– Dar ea mă urăște.

– Ba te iubește.

Reeve își întoarse capul, stând acum cu obrazul sprijinit în palmă, și o cercetă atent pe doamna Dinwiddie.

– De ce spuneți asta?

– Pentru că am fost și eu îndrăgostită la viața mea. Știu exact simptomele.

Ei bine, și el era îndrăgostit, și, dacă asta îl făcea expert în domeniu, putea să afirme clar că Flossie nu simțea același lucru pentru el. În plus, doamna Dinwiddie nu știa tot ce se întâmplase între ei. Și-o aminti cum împinsese hârtiile de pe biroul lui, aruncându-i figurina de metal tocmai în cealaltă parte a camerei. Cuvintele ei îi răsunau și acum în minte:„ Incidentul cu soții Trostle a fost suficient de grav, dar tu... tu, Reeve, m-ai transformat într-o glumă și ai publicat totul frumos, negru pe alb, ca să vadă toți: părinții, prietenii, vecinii, colegii mei, precum și sute de alți necunoscuți".

Lui nu i se părea a fi cuvintele unei femei îndrăgostite.

– Cum se descurcă la noul post de la Tiffany?

– Îi place foarte mult să se ocupe de comisioane.

– Zău?

Doamna Dinwiddie încuviință din cap.

– A fost trimisă în Corona acum vreo câteva săptămâni, și de-atunci încoace numai despre asta vorbește.

– Chiar așa? Reeve se îndreptă. Ce e în Corona?

– Acolo se face sticla.

Reeve își împreună sprâncenele, nedumerit.

– A fost trimisă la o fabrică de sticlă? Unde lucrează bărbații?

– Da, a fost. Se pare că domnul Tiffany însuși a dus-o la cuptorul unde se toarnă sticla și se amestecă pigmenții. A rămas profund impresionată.

Reeve zâmbi.

– Sunt convins. S-a apucat din nou de pictură?

– Nu știu. Nu am urcat până în camera ei decât o singură dată. Flutură din mână, de parcă ar fi vrut să alunge această idee. Nici

c-o să mai repet experiența. Prea multe trepte pentru picioarele mele bătrâne.

– Și nu ați văzut vopsele sau pensule?

– La momentul acela, nu. Dar pe atunci lucra pentru doamna Klausmeyer, care o muncea zi și noapte, asta ca să nu mai zic nimic de cât cosea pentru mama ei. Dar acum, că s-a întors la Tiffany, are serile libere. Și, dacă nu pictează acolo în cămăruța ei, atunci nu-mi închipui ce face.

„Mă însufletesc atunci când pictez. E ca atunci când păsările cântă, când florile înfloresc, este echivalentul unei dimineți înrourate."

Reeve chiar spera că picta. Poate tocmai de aceea rămăsese la mansardă, pentru că așa mirosul de vopsele și terebentină nu îi putea deranja pe domnișoara Love și pe ceilalți.

Doamna Dinwiddie se întinse către el și îi strânse mâna.

– Indiferent de ce face, n-ar fi putut să aibă libertatea asta dacă nu i-ai fi plătit datoriile.

– Măcar atât să fi făcut și eu.

– A fost un gest foarte generos.

– Ea nu știe nimic, nu?

– Habar n-are.

– Bine. Reeve îi strânse mâna, după care îi dădu drumul. M-am apucat să învăț să patinez.

– Zău?

– Am un prieten aici la club... Blackburn îl cheamă. Freddie Blackburn. El mă învață.

– Ei, ca să vezi!

Doamna Dinwiddie își duse palma la gură, înăbușind un căscat.

– V-am obosit prea mult.

– Prostii, mă simt cât se poate de bine.

– Și totuși, e cazul să chem o trăsură să vă ducă acasă.

– Deocamdată nu. Mai întâi dă-mi coșul. Ți-am adus ceva.

Reeve încremeni.

– Mi-ați adus ceva?

– Da, bineînțeles. Doar petrecem Crăciunul împreună, nu?

Aducându-i coșul pe care doamna Dinwiddie îl luase cu ea, Reeve își simți inima inundată de căldură. Luându-i-l din mână, femeia dădu la o parte pânza cadrilată de deasupra, după care îi întinse o cutie grea împachetată în hârtie subțire, albastră, și legată

cu o panglică. Gâtul lui se contractă de emoție. Două cadouri într-un singur an! O pisică în miniatură de la Flossie și acum ăsta!

– Hai, repejor! Deschide-l!

Cu mare grijă, Reeve desfăcu panglica, după care trase atent de hârtie, fără să o rupă. Pe cutie era inscripționat „Compania de Sticlă și Obiecte Decorative Tiffany".

– Sper că ce scrie pe cutie nu se potrivește cu ce-i înăuntru.

Doamna Dinwiddie flutură din mâini, ca și cum ar fi spus prostii.

– Deschide-o odată, lasă vorbele...

Reeve ridică partea de sus și trase aer în piept, surprins. Dacă n-ar fi avut o anumită discuție, ar fi crezut că era un paravan pentru o păpușă. Dar o avusese. Era un paravan de ceai.

Doamna Dinwiddie își înălță capul, pentru a se uita în cutie.

– Din ce mi-a spus Flossie, directoarea departamentului de femei, doamna Driscoll, a schițat modelul ăsta inspirată de unul desenat de Flossie.

– Cel cu păianjeni?

– Da, doamna Driscoll a zis că pânzele de păianjen ar arăta mult mai bine, și trebuie să recunosc că așa e. Flossie mi-a arătat toate obiectele din sala de prezentare și mi-a făcut cunoștință cu toată lumea când am fost acolo. Bineînțeles, toți o adoră. Aleargă mereu de colo-colo, ajutându-i cu tot ce e nevoie.

– Ea v-a ajutat să alegeți paravanul ăsta?

– Da. Ea l-a ales și mi-a dat detalii despre tot. Îi place la nebunie paravanul ăsta, chiar îl adoră.

– Și știa că îl luați pentru mine?

– Da, știa.

Reeve își trecu degetele peste florile rozalii și peste o mare pânză de păianjen, surprins să observe că tremurau. Înghiți cu greu nodul din gât. Flossie atinsese ceea ce atingea și el acum. Mâinile ei mângâiaseră suprafața asta de sticlă... Un curent de dor crunt îi străbătu corpul.

– Sunt flori de măr, rosti doamna Dinwiddie.

Gâtul lui se contractă.

– Nu... nu pot să accept un asemenea dar. Ați cheltuit mult prea mulți bani.

– Aiureli! Flecuștețul ăsta nu e mare lucru pentru mine. M-aș simți foarte onorată să-l accepți.

Puse paravanul înapoi în cutie, pe care o așeză pe podea, apoi se întinse și o cuprinse pe bătrână într-o îmbrățișare.

– Mulțumesc.

Glasul îi era încărcat de emoție – la fel și inima.

Doamna Dinwiddie îl mângâie pe spate.

– Gata, gata!

Lipindu-și și mai apăsat obrazul de al ei, Reeve o legănă ușor.

– Știți, dacă aș fi nițel mai în vârstă...

Cu un mormăit neinteligibil, bătrâna se retrase din brațele lui și îl privi adânc în ochi.

– Și dacă ai fi fost un pic mai în vârstă, tot n-aș avea noroc, pentru că tu, tinere, ai pus ochii pe altcineva.

– Presupun că asta înseamnă că trebuie să încep din nou să beau ceai.

Doamna Dinwiddie chicoti.

– Da, chiar așa.

Clătinând din cap, Reeve băgă mâna în buzunarul de la piept al sacoului.

– Și eu am ceva pentru dumneavoastră.

Femeia își duse mâna la piept, cu degetele rășchirate, ceea ce făcu perlele să zornăie.

– Pentru mine?

Un colț al gurii lui Reeve se ridică ușor.

– Doar petrecem Crăciunul împreună, nu?

Doamna Dinwiddie nu reuși să deznoade sfoara cu care era legat cadoul, așa că rupse hârtia subțire în care era împachetat, după care trase din nou de sfoara îndărătnică.

Zâmbetul lui înflori.

– Nu știam că sunteți așa nesăbuită la deschis cadouri.

– Lasă vorbăria și ajută-mă!

Îndreptându-și un picior, Reeve băgă mâna în buzunar pentru a scoate briceagul și apoi tăie sfoara cu ușurință.

Cutiuța lungă și subțire din interiorul pachetului avea inscripționat numele firmei producătoare – Compania de Sticlă și Obiecte Decorative Tiffany. Ochii femeii se ațintiră instantaneu asupra alor lui, întrebători.

– Povestea mea cu Marylee a fost preluată de o mulțime de ziare și reviste.

Doamna Dinwiddie zâmbi.

– Ei, drăcușor ce ești! Tot Flossie te-a ajutat cu alegerea?

– Nu era în sala de prezentare când m-am dus eu. Bineînțeles, eu nici nu aveam habar că exista posibilitatea să dau nas în nas cu ea pe acolo.

– Circulă prin toate colțurile clădirii, în funcție de cine are nevoie de serviciile ei. Eu m-am văzut cu ea doar pentru că știa că ajung pe acolo. Trase în sus capacul prins cu balamale. Înăuntru se afla un ac lung de pălărie cu o mărgea din sticlă *Favrile* în vârf. Luându-l, bătrâna îl ridică în lumina dată de foc, iar nuanțele de verde se preschimbară mai întâi în albastru și apoi în violet. E superb, Reeve. Absolut superb. Mulțumesc!

– Cu plăcere.

Doamna Dinwiddie puse acul înapoi în cutie.

– Pot să-ți spun Reeve, nu? Nu prea-mi place să mă adresez unui om care mi-e ca un fiu cu numele de familie.

Tânărul o privi lung.

– Ca un fiu?

Ochii ei se umplură de tandrețe.

– De ceva timp chiar. Când ai plecat de la pensiune, am fost de-a dreptul pierdută.

Pieptul lui se ridica și cobora precipitat.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să vă rănesc. Pur și simplu, nu puteam să mai stau acolo. Nu după ce toată lumea a aflat că eu eram I.D. Claire. Și mie mi-a fost dor de dumneavoastră, tare dor. Nu mi-am dat seama că și dumneavoastră o să fiți la fel de afectată.

– M-am gândit eu că asta era la mijloc. Nu contează, suntem împreună acum. Asta e important. Își lăsă capul un pic într-o parte. Deci pot să-ți spun Reeve?

– Aș fi onorat, doamnă Dinwiddie.

– *Maman*. Crezi că ai putea să-mi spui *maman*? Înseamnă „mamă" în franceză. Femeia trase de mâneca rochiei. Știi... bunica mea era franțuzoaică. Dar îmi dau seama că poate te simți stânjenit și să știi că înțeleg dacă nu vrei.

Reeve își ținea respirația. Primul său instinct fu să o refuze. Să se retragă. Să protejeze acea mică parte a sufletului său care se ferea de orice și de oricine se apropia prea mult.

Dar putea vedea dorința de acceptare din ochii ei. Își simțea inima trăgându-l către ea. Ochii i se umeziră.

– Bineînțeles. Nu... nu știu ce să zic.

– Zi *maman*.

Reeve se lupta deja de minute bune să-și păstreze ultimele fărâme de demnitate. Dacă nu se opreau aici, avea să-i știrbească definitiv masculinitatea. Și totuși, nu voia cu nici un preț să nu îi respecte dorința.

Se ridică și îi întinse o mână. Gâtul i se strânsese într-atât, încât nu putu scoate decât o șoaptă.

– *Maman*.

Femeia își puse palma într-a lui și îi permise să o ajute să se ridice. Apoi, apucându-l de rever, îl trase la nivelul ei și îl sărută pe obraz, moment in care mireasma uleiului de camfor îi inundă din nou simțurile lui Reeve.

– Ești un băiat de treabă, Reeve Wilder.

Sărutul ușor pe obraz și cuvintele ei se transformară într-o săgeată care se înfipse în cel mai profund cotlon al inimii lui. Direct la țintă. Și, în momentul acela, zidurile din jurul inimii lui se dărâmară. De când se știa, Reeve nu avusese niciodată privilegiul de a-i spune cuiva „mamă", în nici o limbă. Dar își dorise asta, ah, cât de mult și-o dorise!

Din locul în care se implântase săgeata țâșni un șuvoi de afecțiune, la fel de năvalnic precum fântânile arteziene din Central Park, care îl inundă, îl acoperi cu o dragoste cum nu mai simțise nicicând.

Trăgând-o în brațele sale, Reeve își afundă chipul în scobitura gâtului ei și începu să plângă cu suspine.

Capitolul 75

După toate acestea, Reeve n-avea cum să o lase pe doamna Dinwi... pe *maman*... să se întoarcă singură la pensiune. Se așezară pe aceeași banchetă a trăsurii, cu umerii acoperiți cu o pelerină și cu picioarele ținute calde cu ajutorul unei pături. Imediat ce se instalaseră, Reeve o luase de mână și nici că-i dădu drumul până la destinație.

Când cotiră pe West Fifty-Seventh, inima începu să-i bată nebunește. Știa că Flossie nu era la pensiune, că mersese în vizită la părinții ei, dar se părea că nu reușea să-și convingă și inima de acest lucru.

– Nu m-ai întrebat de ce am adus un coș atât de mare pentru un cadou atât de mititel, rosti femeia.

Reeve îi aruncă o privire piezișă.

– Nicicând n-aș îndrăzni să pun sub semnul întrebării motivele unei femei.

Dându-i drumul la mână, bătrâna ridică respectivul coș de pe jos și și-l puse în poală.

– Înăuntru sunt niște bomboane cu melasă și o prăjitură cu fructe confiate, pentru tine.

– Chiar așa? Reeve aruncă o privire la pânza cadrilată întinsă peste gura coșului. Va trebui să le ascund, altfel băieții o să le înfulece înainte să apuc să le gust măcar.

– Flossie le-a făcut.

Reeve încremeni.

– Flossie?

– Da. Le-a făcut în bucătăria mamei ei, după care mi le-a dat mie de Crăciun.

Tânărul expiră lent.

– Deci sunt ale dumneavoastră, nu?

– Nu, astea sunt pentru tine. A făcut câte două porții.

Reeve prinse între degete colțul pânzei.

– Și-a zis ea că o porție e pentru mine?

– Nu direct, dar, când mi le-a dat, mi-a oferit prima porție și mi-a urat „Crăciun fericit", după care s-a fâstâcit, a început să se joace cu părul și și-a mușcat buza înainte de a-mi spune, într-un sfârșit, că știa că o să mă văd cu tine și că se gândise că poate o să vrem o gustare, așa că făcuse încă puțin. Doamna Dinwi... nu, *maman* mișcă din cap, amuzată. Ce ai tu aici nu e doar „încă puțin". O să-ți ajungă o săptămână încheiată.

Reeve trase adânc aer în piept de câteva ori, încercând să-și dea seama dacă era vorba despre o crenguță de măslin sau Flossie își făcuse griji că doamna Dinwiddie avea să flămânzească la el. Ceea ce probabil se întâmplase, își dădu el seama, tresărind.

– Vai, nu v-am oferit o gustare! Tânărul își lovi fruntea cu podul palmei. N-am mai primit nici o vizită până acum, așa că nici nu mi-a trecut prin cap. Cred că sunteți hămesită.

– Nicidecum. Dacă mi-ar fi fost foame, te-aș fi pus să îmi dai o bomboană.

Trăsura se opri. Reeve aruncă o privire către veranda familiară de la numărul 438, unde se afla pensiunea, dar nu avu răgazul de a depăna amintiri, căci *maman* îi întinse coșul.

– Păstrează-l la tine, îi spuse. Și să știi că mă aștept să primesc regulat vești de la tine.

– O să vă scriu săptămânal, dar vă rog să nu-mi cereți să vin aici. Eu... eu...

Maman îl strânse blând de braț.

– Deocamdată sunt bune și scrisorile.

Birjarul deschise ușa trăsurii. Bătrâna se aplecă și îl sărută pe obraz.

– Nu mai coborî! Și... Crăciun fericit, băiatul meu!

Punându-și degetul îndoit sub bărbia ei, o trase aproape și îi dădu un sărut ușor, pe buze.

– Crăciun fericit și ție, *maman*.

Femeia se îmbujoră.

Ignorându-i indicațiile, Reeve o conduse până la ușă, dar nu intră. Pur și simplu nu putea să se forțeze să treacă pragul pensiunii. Imediat ce se întoarse în trăsură, dădu pânza deoparte, după care își retrase iute mâna. Deasupra prăjiturii și a bomboanelor se afla o felicitare de Crăciun. O felicitare pictată manual.

Ridicând-o, o ținu în lumina care pătrundea pe fereastra trăsurii, simțind cum frigul se strecura prin geam. Pe ea erau pictate o pisică și un om de zăpadă în miniatură. Omul de zăpadă avea o pipă înfiptă între buzele cu colțurile curbate în jos și o crenguță de vâsc prinsă sub braț. Pisica nu era Mâța lui, ci o pisică neagră cu blana punctată de fulgi de zăpadă. Aceasta se apropiase de omul de zăpadă morocănos și se ținea oarecum la distanță, cu nasul în sus – adulmecând, tot adulmecând, neștiind dacă era sigur să îl atingă.

Privind cu mare atenție, Reeve căută semnătura ei în colțul din dreapta jos. F. Jayne.

Își trecu degetul mare peste ea, după care cercetă felicitarea mai îndeaproape, atent la elementele pe care nu le observase din prima. Lângă pisică se afla un zid de piatră. Umbrele și modul în care pica lumina. Zăpada adunată pe alee. Mustățile albe care porneau ca niște raze dintr-o parte și cealaltă a feței pisicii. Și culoarea ochilor ei – nu chiar aurii, dar nici chiar căprui.

În partea de sus fusese scris de tipar „CRĂCIUN FERICIT!" Devenise mai pricepută față de când desena siluetele acelea mărunțele

trasate în acuarelă pe marginile bilețelelor de sub farfurii, pentru cină. Iar asta însemna că, probabil, exersa intens.

Se întrebă dacă nu cumva lua lecții. Dar nu, sigur n-avea cum să și le permită. Scoase un oftat. Nu-i plăcea deloc să o știe închisă într-o cămăruță la mansardă, ca un fel de Frumoasă din Pădurea Adormită.

Trăsura luă o curbă, și mișcarea îl proiectă în peretele lateral al cabinei. Redresându-se, își aranjă pălăria, după care deschise felicitarea și o citi. Câteva secunde mai târziu, o mai citi o dată.

Dragă domnule Wilder,

Sper că Mâța o duce bine și s-a adaptat la noile condiții de trai. M-am bucurat foarte mult să aflu că ați devenit membru al clubului YMCA din Twenty-Sixth Ward, în Brooklyn. Nimeni nu știa unde vă mutaserăți, deși bineînțeles am putut să vă citim cu mare plăcere articolele.

Având în vedere că nu mai am de mult romanele mele de Jane Austen, mi-e foarte greu să găsesc texte literare bune. Mi-am încercat norocul cu câteva romane și chiar cu un volum de povestiri, dar nimic nu reușește să-mi capteze interesul. Știu un scriitor talentat, dar n-a scris decât o singură operă. Declar[1] *cu mâna pe inimă că tare mi-ar plăcea să mai scrie ceva nou. Dacă ar face-o, aș fi cum nu se poate mai entuziasmată să citesc orice-ar publica.*

Sper că mesajul meu vă găsește bine, sănătos. Vă rog transmiteți-i Mâței respectele mele.

Sărbători fericite!

F.R.J.

Închizând felicitarea, se lăsă pe spătarul banchetei, întrebându-se de la ce venea R. Rachel? Regina? Roberta?

Degetele sale începură să se joace cu marginile felicitării. Flossie voia ca el să scrie ceva, un text de ficțiune. Nu despre Marylee, asta era sigur. Nu, nu! Sigur n-ar fi sugerat așa ceva. Dar... poate ceva diferit?

Nu era sigur ce însemnau toate astea, nu știa dacă trebuia să îi scrie și el sau dacă nu voia să audă nimic de el până ce nu scria ceva

[1] Joc de cuvinte, care face referire la pseudonimul folosit de Reeve, I.D. Claire

literar. Sau poate că nu mai voia să audă deloc de el, poate că încercase doar să fie politicoasă sau dorea pur și simplu ceva de citit.

După dimineața petrecută cu *maman*, nu se putea gândi la Flossie. Era pur și simplu prea mult.

Luă o bomboană cu melasă din coș și o băgă în gură. Imediat, sprâncenele i se ridicară apreciativ. Era foarte bună. N-avusese habar că se pricepea la gătit.

Privind pe fereastră, se concentră asupra fațadelor caselor cu acoperiș de ardezie care parcă se amestecau în mișcare și își redirecționă gândurile către subiecte despre care să scrie. Poate că avea să încerce. N-avea nimic de pierdut, și, dacă ieșea ceva la fel de agreat ca povestea lui Marylee, poate că avea totuși să poată cumpăra casa în care copilărise.

Capitolul 76

Soții Gusman vânduseră casa, sau cel puțin asta deduse Reeve. Cercetase ziarul de trei ori, însă anunțul lor nu se mai vedea nicăieri. Luându-și haina, mai-mai că alergă până pe Georgia Avenue.

În fața căsuței se afla o căruță mare, în care se vedeau un balansoar, un cadru de pat și tot felul de alte obiecte. Nici domnul, nici doamna Gusman nu se zăreau nicăieri. Dar Reeve văzu un bărbat mai în vârstă și doi adolescenți care descărcau o canapea.

Rămase la marginea proprietății, cu respirația materializându-i-se în nori de abur în timp ce plămânii săi lucrau febril să inhaleze și să expire aerul. Nu așa trebuia să se întâmple! Asta era casa lui. El trăise primul în ea. El se născuse acolo. El trebuia să fie cel care o răscumpăra. Ochii îi scrutau cerul. O pătură de nori grei acoperea bolta și nu-i oferea nici un răspuns la strigătele din sinea sa. „De ce? De ce?"

Ar fi trebuit să o cumpere când avusese ocazia. Dar nu, n-ar fi putut să folosească banii din povestea cu Marylee pentru el. N-ar mai fi putut să pună geană pe geană dacă ar fi făcut una ca asta. Genunchii i se înmuiară, ochii îl înțepau din cauza lacrimilor pe care abia le ținea în frâu, iar nările îi fremătau. Îndesându-și mâinile în buzunare, se întoarse, își lăsă capul în jos și porni înapoi, către YMCA, prin zăpada

pe jumătate topită care ceda sub bocancii săi. Avusese nevoie de casa aia, chiar avusese nevoie să redevină a lui.

Cu pumnii strânși în buzunare, își aminti cu un efort conștient că nu mai era un om la fel de singuratic ca altădată. Își făcuse niște prieteni. Avea o *maman*. Dar nu avea o casă a lui. Nu avea un loc unde să se simtă „acasă". Nu cum s-ar fi simțit în căsuța aceea.

Își frecă buzele cu degetele. Ce-avea să facă acum? Unde să se ducă? Făcuse eforturi mari să-și suporte colegul de cameră. Își tot repetase că nu era decât o situație temporară. Că n-avea să stea acolo decât până când avea să-și răscumpere casa. Colegul lui de cameră se dusese la părinții lui pe perioada sărbătorilor, dar acest răgaz nu era nici pe departe cel de care avea el nevoie.

Când ajunse la club, își aruncă haina și pălăria pe pat, după care își făcu niște cafea. Imediat ce aceasta fu gata, se așeză la masa de scris și rămase cu ochii ațintiți la un teanc de pagini goale. Gândurile i se adunau în minte ca un pachet de cărți bine amestecate, așteptând să fie scoase la lumină, întoarse pe toate părțile și expuse în fața întregii lumi. Își mișcă degetele, ca și cum le-ar fi pregătit pentru o probă sportivă.

„Declar cu mâna pe inimă că tare mi-ar plăcea să mai scrie ceva nou. Dacă ar face-o, aș fi cum nu se poate mai entuziasmată să citesc orice-ar publica."

Aruncă o privire la felicitarea ei de Crăciun, sprijinită vertical pe colțul biroului său, la paravanul de ceai și la figurina în formă de pisică din fața lui. Sorbind o gură mare de aer, își înmuie condeiul în călimară, își lăsă emoțiile să zburde liber și începu să scrie, cu vârful peniței zgâriind hârtia și cu mintea înaintându-i mai repede decât degetele. Mai întâi gânduri, apoi propoziții, paragrafe și capitole. Simțea o mare satisfacție să lase totul să curgă, să se reverse pe hârtie, unde să poată muta cuvintele de colo-colo, să le elimine sau să le suplimenteze.

Încet-încet, firul narativ începu să prindă formă. Un roman. Nicicând nu se gândise că avea să scrie altă operă de ficțiune, ba chiar nici nu i-ar fi venit o astfel de idee dacă n-ar fi intervenit Flossie. Lucră până foarte târziu, oprindu-se doar când văzu soarele ițindu-se prin crăpăturile obloanelor și degetele începură să fie cuprinse de spasme dureroase. Într-un final, se prăbuși în pat, fără să se mai deranjeze să-și dea jos hainele.

Poate că, la urma urmei, nu era ziarist. Poate că fusese romancier dintru început și pur și simplu nu își dăduse seama. Acesta fu ultimul său gând înainte de a fi atras în lumea viselor.

Capitolul 77

Reeve stătea în ușa lui Freddie Blackburn, zâmbind larg.

Așezat la masa de lucru, Blackburn își înălță ochii spre el.

– Ce te face să fii așa binedispus?

– Mi-a venit setul de casă pe care l-am comandat de la Sears Roebuck. Își îndreptă umerii, luând o poziție impunătoare. Am intrat oficial în domeniul construcțiilor.

Încrucișându-și brațele, Blackburn se lăsă pe spate, astfel că scaunul său ajunse să se sprijine doar pe două picioare.

– Să înțeleg că asta înseamnă că și eu o să-mi fac debutul în domeniul baterii cuielor?

Reeve scoase un chicot amuzat.

– În mod clar, am nevoie de ceva ajutor.

– Când începem?

– Păi, nu lăsa pe mâine ce poți face azi!

Lăsându-și scaunul în poziție normală, Blackburn dădu aprobator din cap.

– Lasă-mă să termin aici și, până atunci, du-te să vezi pe cine mai recrutezi.

– Mulțumesc, amice!

Reeve se dezlipi de cadrul ușii și porni încolo și încoace, convocându-i pe locatarii dispuși să îi dea o mână de ajutor.

Își terminase cartea în februarie, și în martie o vânduse unei edituri, dar numai cu condiția de a fi publicată sub pseudonimul I.D. Claire. Reeve se luptase îndelung cu editorul în privința aceasta, însă, cu celebritatea pe care o câștigase cu foiletonul despre Marylee, era clar că orice carte cu numele de Claire pe copertă avea să se vândă bine. Într-un final, editorul se declarase de acord.

Asta fusese partea rea. Partea bună fusese că, semnându-se I.D. Claire, primea o sumă frumușică. Nu îndeajuns încât să cumpere o reședință de patru mii de dolari, cum erau cele din zona clubului YMCA, dar suficient pentru un avans pentru o parcelă de șapte

sute de dolari în Sheffield, la o stradă distanță de casa unde copilărise, și un kit de casă de cinci sute de dolari din catalogul firmei Sears Roebuck.

Înarmați cu ciocane, fierăstraie și o groază de entuziasm, membrii echipei de baschet a clubului YMCA din Twenty-Sixth Ward porniră la drum în aerul proaspăt de primăvară. Până ce grupul de bărbați mereu puși pe glume și distracție ajunse la parcela lui Reeve, toți copiii din vecini se adunaseră acolo, să vadă ce era cu agitația asta.

Cum se duse vorba, bărbații care locuiau pe Sheffield Avenue se ridicară din leagănele de pe verande și se prezentară pentru a-și oferi brațele puternice. La rândul lor, femeile avură grijă ca muncitorii să fie aprovizionați constant cu mâncăruri și băuturi – în mare parte pregătite și aduse de fiicele lor, unele înalte, altele scunde, unele cu forme voluptuoase, altele mlădii ca niște trestii, unele puse mereu pe chicotit, altele serioase ca o slujbă la biserică. Și totuși, toate se mișcau repede, iar vântul le înfoia poalele, șuierând ca atunci când biciuia ierburile înalte din prerie. Oricum, acest lucru îl ajută mult pe Reeve, căci, cu atâtea domnișoare tot venind și plecând, nu numai că numărul de ajutoare crescu, dar fiecare se străduia să se facă remarcat.

Ștergându-și fruntea cu antebrațul, Reeve se bucură de senzația dată de razele fierbinți pe piele. Fără să vrea, gândul i se ducea mereu la cât de multe lucruri se schimbaseră față de anul trecut, când își petrecea zilele ascuns în cămăruța lui de la pensiunea soților Klausmeyer, iritat la culme de vrăbiuța frumoasă care se mutase în camera vecină și nu mai contenea din vorbit. Dacă i-ar fi spus cineva atunci cât de mult avea să-i ducă dorul acum, nu l-ar fi crezut nici într-o mie de ani. Băgându-și două cuie între buze, îl puse pe un al treilea la întretăierea a două bârne și începu să bată cu ciocanul, concentrându-și mintea asupra a ceea ce făcea.

Capitolul 78

Așezat pe o ladă de mere întoarsă, Reeve împinse cu vătraiul într-un buștean care ardea în șemineul din cărămidă roșiatică din casa lui nou-nouță. Avusese nevoie de toată vara și de o bună parte din

toamnă pentru a termina construcția. Băieții de la YMCA îl ajutaseră cu mare entuziasm inițial, după care, pe măsură ce lunile se scurgeau și se formau echipele din liga de baseball, din ce în ce mai puțini veniseră la el. Pe măsură ce numărul oamenilor implicați în construcție scăzuse, vecinii se întorseseră și ei pe verandele lor, iar doamnele înapoi în bucătării.

Dar asta nu-l deranjase pe Reeve. El savurase fiecare clipă a întregului proces, de la turnarea fundației până la clădirea șemineului și montarea jgheaburilor. Când nu avea decât unul, două ajutoare, i se părea mult mai ușor să ajungă să-i cunoască mai bine.

Per total, toată treaba asta costase mai mult decât se așteptase. Obloanele de furtună pentru uși și ferestre costaseră douăzeci și șase de dolari în plus, materialele pentru treptele dinspre verandă și ușa din spate fuseseră nouă dolari, iar o mașină de gătit cu rezervor de gaz însemnase alți zece dolari. Așa că nu mai rămăsese mare lucru pentru mobilă. Aruncând o privire în jur, scoase un oftat. Nu rămăsese *mai nimic* pentru mobilă. Și totuși, faptul că înălțase casa asta cu propriile mâini o făcuse să fie în multe privințe mult mai *a lui* decât cea în care se născuse.

Mâța se întoarse pe spate, cu lăbuțele în aer, savurând căldura venită dinspre șemineu.

– Ai face bine să nu te apropii prea tare. N-am cumpărat încă paravan, iar scânteile alea pot să-ți pârlească blana cât ai zice „pește".

Mâța își mișcă rapid coada cenușie, dar nu dădu nici un semn că ar fi avut de gând să se miște. Clătinând din cap amuzat, Reeve luă o gură de cafea și aruncă o privire la singurul paravan pe care-l avea – cel de ceai, dăruit de *maman*, aflat pe polița căminului. Flacăra lămpii făcea sticla să lucească, schimbându-și nuanța în funcție de unghiul din care o privea. Încercase să bea ceai, dar era pur și simplu prea slab pentru gusturile lui, așa că sfârșise prin a-și prepăti cafea în ceainic. Nu îi spusese lui *maman* totuși. Sigur nu ar fi fost încântată.

Punându-și ceașca jos, își luă pupitrul mobil, și-l puse în poală, îi deschise capacul și luă figurina de metal și o foaie de hârtie.

Dragă maman,

E gata! Am bătut și ultimul cui, am strâns și ultimul șurub. Eu și Mâța stăm în salon, iar singura care lipsește ești tu. Și totuși, cred că te bucuri că nu ești cu noi, căci nu am decât o ladă veche de

mere pe care să ți-o ofer pe post de scaun și n-am nimic în dulapuri – pentru că nu am nici așa ceva! Deci mai durează ceva până o să devină un cămin adevărat.

Dragă maman,

Am reușit să fac cu mâinile mele o piesă de mobilier. E o masă și e cea mai mare urâțenie pe care-ai văzut-o vreodată. La casă, toate lemnele au venit gata tăiate, dar cei de la Sears Roebuck nu vând și seturi pentru mobilier. Dar au în catalog niște scaune de bucătărie la patruzeci și cinci de cenți bucata, adică mai ieftin decât aș putea să le iau de la magazinele de pe aici. Nu sunt deloc elegante – șezut de lemn, patru picioare și spătar rotunjit, plus niște dungi ornamentale –, dar sunt încrezător că ar fi mai bune decât orice ar putea ieși din mâinile mele.

Când o să iau următorul salariu, o să comand două. Poate așa casa asta o să înceapă să arate ca un cămin.

Dragă maman,

Băieții de la YMCA mi-au făcut o surpriză aseară și au venit la mine încărcați cu daruri. Acum sunt mândrul proprietar al unei mingi de fotbal, al unei undițe, al unui abac, al unei cratițe, al unei scuipători și – dintre toate lucrurile din lume – al Jocului fetei bătrâne. *E chiar cel pe care l-am donat eu camerei de jocuri de la club. (Băieții erau cum nu se poate mai încântați să scape de el.)*

Din moment ce era prea frig și întuneric ca să mai ieșim în fața casei, ne-am lansat într-un joc destul de îndârjit cu mingea mea de fotbal, în salon. Ne-am împărțit în două echipe și ne-am aliniat de-o parte și de alta a camerei, după care am încercat să ne eliminăm adversarii lovindu-i cu mingea cât puteam de tare. Prima echipă cu toți jucătorii doborâți pierdea.

Totuși, eu nu am jucat, căci m-am ocupat cu protejarea ferestrelor. Te anunț cu mare mândrie că sunt încă intacte, dar băieții și-au dat imediat seama cât de neliniștit eram și tot aruncau mingea periculos de aproape de ele, așa că m-am văzut nevoit să mă arunc de vreo câteva ori ca să-o prind. Iată cum am descoperit că o podea de lemn nu e nicidecum la fel de primitoare ca iarba

de pe terenul de fotbal! Sunt înțepenit, mă dor toate cele și sunt plin de vânătăi, dar foarte fericit.

Echipa care a pierdut a trebuit, ca pedeapsă, să ne distreze cu o partidă din Jocul fetei bătrâne, *care mereu iscă o groază de râsete și vaiete de martiri. Bineînțeles, acestea au fost cel mai reușit dar dintre toate, împreună cu discuțiile care au răsunat până în fiecare cotlon al casei. Aproape că m-am simțit acasă. Aproape.*

Dragă maman,

Azi am primit pătura de la tine și sunt efectiv mut de uimire. Nu trebuie să te întreb, știu sigur că ai tricotat-o chiar tu. E frumoasă, călduroasă și... e culoarea mea preferată. Sincer să fiu, n-am avut cu adevărat o culoare preferată înainte, dar acum da. Culoarea mea favorită este și va fi întotdeauna albastrul.

Mă acopăr cu ea și o port ca pe o pelerină prin casă, mai ales noaptea, când temperatura scade și mai mult. E atât de mare, că mă înfășor în ea ca într-un sul de pergament, și îmi ține de cald toată noaptea, chiar și după ce focul s-a redus la o simplă grămăjoară de cărbuni.

Dragă maman,

Azi mi-a fost livrat fotoliul pentru bibliotecă, și stau chiar acum în el, cu pătura ta peste picioare. M-am hotărât ca, de data asta, să strâng bani mai multă vreme și să cumpăr ceva de valoare care să reziste în loc să cumpăr două fotolii ieftine.

E un jilț numai bun pentru un trup de bărbat și suficient de mare cât să-mi susțină corpul confortabil, dar Mâța are impresia că e al ei. A trebuit să o dau de pe el de mai multe ori. Nu mi-am permis varianta tapițată cu piele, așa că m-am mulțumit cu cea acoperită cu o stofă maro. Are un șezut confortabil, cu arcuri care sunt și pe spătar, plus o pernă cilindrică în partea de sus. Brațele și picioarele sunt din stejar auriu. Mi-am făcut un calcul și, dacă e să mențin același ritm ca până acum, o să am toată casa mobilată până o să împlinesc cincizeci de ani.

Capitolul 79

Reeve pătrunse în antreul pensiunii soților Klausmeyer cu două exemplare din noua sa carte sub braț. Nimic nu se schimbase în cele cincisprezece luni de când se mutase. El, însă, ducea o viață total diferită. Scria literatură. Trăia într-o casă pe care o construise cu mâinile lui. Juca în turnee de baschet în echipa clubului YMCA, avea o mulțime de prieteni relativ apropiați și doi foarte buni.

Dar sentimentele sale pentru Flossie nu se schimbaseră totuși. Din cauza lor, din cauză că ar fi fost prea dureros să o vadă, nu mai trecuse pragul pensiunii de când plecase. Dar astăzi lucrurile stăteau altfel. De-abia aștepta pur și simplu să-i arate lui *maman* cartea lui. Spera că Flossie avea să fie la muncă sau închisă în cămăruța ei de la mansardă.

Reeve își puse pălăria și haina în cuierul din antreu, după care porni către camera lui *maman*. Ușa vechiului său dormitor era închisă. Câțiva pași mai încolo, ușa fostei camere a lui Flossie era larg deschisă. Știa că nu mai stătea acolo, dar pulsul i-o luă razna oricum.

Ajuns la ușa lui *maman*, se opri. Bătrâna adormise în fotoliu. Reeve își acordă câteva clipe să admire camera dintr-o perspectivă nouă, prin ochii unui fiu. Clătină din cap, parcă nevenindu-i să creadă. După câte predici îi ținuse lui Flossie, până la urmă el fusese cel care ajunsese să aibă o familie la pensiune.

Pe o comodă masivă, cu blat de marmură, se vedeau fotografii înrămate și lumânări. Flacoane și sticluțe. Vaze și suporturi de pălării. Acul Tiffany pe care i-l dăruise el făcea acum parte dintr-o întreagă colecție de ace de pălărie aranjate într-un vas de porțelan.

Toate suprafețele erau acoperite cu milieuri, chiar și brațele celor două fotolii tapisate aflate lângă radiator – într-unul în care ședea chiar atunci, cu bărbia în piept și cu tricotajul uitat în poală. Era atât de aglomerată camera asta... Atât de... plină de prezența celei care stătea aici. Mai ales în comparație cu casa lui, cu două scaune de bucătărie, o masă, un fotoliu și o saltea așezată lângă foc.

Atenția i se îndreptă la femeia pe care venise să o vadă. Schiță un zâmbet. Având grijă să aibă un ton scăzut și blând, rupse tăcerea:

– Bună ziua, *maman*.

Femeia tresări și se uită în sus, dezorientată, după care ochii i se luminară, plini de încântare. Punându-și andrelele deoparte, se ridică și își desfăcu brațele.

– Vino încoace, băiatul meu, și dă-mi o îmbrățișare.

Punând cărțile pe o comodă, Reeve înaintă și se lăsă cuprins în brațe, rămânând câteva secunde astfel.

– Mi-a fost dor de tine.

– Și mie, să știi, deși scrisorile tale sunt minunate. Ar trebui să te faci scriitor.

Reeve chicoti, amuzat, o sărută în creștet și se dădu un pas înapoi.

– Am primit cărțile. Ți-am adus și ție un exemplar.

Împreunându-și palmele în dreptul inimii, femeia le ridică apoi la buze.

– De-abia aștept! Ia să o văd!

Reeve luă o carte și i-o întinse. *Maman* se așeză și o ținu pur și simplu în poală, admirând-o îndelung.

– Sunt atât de mândră de tine, Reeve! Atât de mândră! Ia loc și toarnă-mi o ceașcă de ceai cât mă uit eu la ea. L-am ținut cald, să bem împreună.

Reeve rămase o clipă nemișcat, uluit. Era mândră de el? Nimeni nu-i spusese vreodată așa ceva. Absolut niciodată. Valul de bine pe care îl dezlănțuiseră aceste cuvinte îl uimea și îl stânjenea oarecum. Se apropie de serviciul de ceai, bucuros că avea ceva de făcut, bucuros că ea era deja captivată de carte, iar el nu trebuia să-i dea vreun răspuns.

Mâna ei îmbătrânită mângâie pagina cu titlul, după care își trecu degetele peste numele autorului: I.D. Claire.

– Ce Dumnezeu a fost în capul tău?

– Nu intenționasem să folosesc același pseudonim, și, oricum, am regretat asta de vreo sută de ori deja.

Femeia mângâie literele de pe hârtie.

– Să nu regreți, fiule, să nu regreți nici o clipă.

Reeve scoase un sunet nearticulat, un fel de mormăit nehotărât, și îi turnă ceaiul cu mâinile tremurânde, emoționat pentru că ea îi spusese „fiule". Așa i se adresase și în toate scrisorile pe care i le trimisese, iar el nu se sătura să vadă acel cuvânt scris acolo, însă nu o auzise rostindu-l decât de vreo câteva ori. Îi pregăti băutura așa cum știa că îi plăcea, cu puțină zeamă de lămâie și cu mult zahăr. Apoi

își turnă și lui o ceașcă, după care se instală în fotoliul moale așezat într-un unghi de patruzeci și cinci de grade față de al ei.

Maman citi prima pagină, cu gura încadrată de cute de înduioșare din ce în ce mai pronunțate. Sprijinindu-și glezna pe celălalt genunchi, Reeve luă o gură din infuzia slabă, cercetând-o peste marginea ceștii, ascultând foșnetul paginilor întoarse, privind cum umerii ei se ridicară și se lăsară odată cu un oftat emoționat. Privind cum mâna ei se duce mai întâi la baza gâtului, după care la inimă.

– Ah, Reeve, e minunată! De-abia aștept să o citesc pe toată, dar acum trebuie să o pun deoparte, să nu irosesc prețiosul nostru timp împreună. Cum o mai duci, dragul meu? Arăți minunat.

– Și tu asemenea.

– Mulțumesc. Bătrâna îi adresă o privire întrebătoare. Interesantă dedicație are cartea ta.

– Așa e. Ce-ți mai face piciorul? Tot te doare?

Femeia acceptă schimbarea subiectului, și, așa cum se întâmpla de fiecare dată când se întâlnea cu ea, orele parcă zburară, umplute de o conversație neîntreruptă.

– Nu e „acasă", *maman*. Nu așa cum e aici.

Făcu un gest cuprinzător cu brațul, arătând către întreaga ei cameră.

– Are nevoie de atenția unei femei, rosti ea.

Reeve dădu aprobator din cap.

– Te rog, vino și fă ce schimbări dorești!

– Nu, nu... nu de mine e nevoie. Oricum, nu mă pricep deloc la așa ceva. Pe de altă parte, Flossie, fiind o artistă și toate cele, cred că s-ar descurca de minune. Poate că ar trebui să-i soliciți serviciile. Ar fi încântată să preia un asemenea proiect, pe lângă munca ei de zi cu zi.

Reeve ridică dintr-o sprânceană.

– N-am de gând să o angajez pe domnișoara Jayne să-mi decoreze casa. Rușine să-ți fie pentru o asemenea încercare de manipulare.

Bătrâna se îmbufnă dramatic.

– Herschel al meu era mult mai ușor de influențat.

– Ei bine, știi ce se spune despre copii... fiecare e diferit.

Maman lăsă să-i scape un hohot plin de blândețe.

– Văd că ai adus două cărți.

– Așa e.

– Și pentru cine-ar putea fi a doua?

Reeve îi aruncă o privire cu subînțeles.

– Știi foarte bine pentru cine este. Poți să te ocupi tu să ajungă la ea?

– Nicidecum. Dacă vrei să ajungă în mâinile ei, poți să te duci să i-o lași în cameră la fel de bine ca mine.

Reeve se sprijini pe spătarul fotoliului.

– Nu pot să urc până la mansardă și să intru în camera ei. Nu prea s-ar cuveni, nu crezi?

– Nu mai stă la mansardă.

– Nu?

– Nu, s-a mutat.

Reașezându-și ambele tălpi pe podea, Reeve își îndreptă poziția, astfel că spatele nu îi mai atingea spătarul.

– S-a mutat? S-a mutat de aici?

– Nu. Bătrâna îndreptă un deget cocârjat către ușă. Chiar vizavi de mine.

Reeve clipi, după care se uită către locul indicat de gestul ei.

– Vizavi? În camera mea?

Luându-și din nou andrelele, *maman* începu să tricoteze, scoțând o serie de clinchete metalice, într-un ritm frenetic.

– Hm-hm.

Reeve prinse bine brațele fotoliului.

– Și e acasă acum?

– Nu, dar își ține ușa închisă, ca mirosul vopselelor ei să nu umple tot spațiul.

Degetele lui Reeve se mai relaxară puțin.

– De ce nu mi-ai spus că s-a mutat?

– N-ai întrebat.

Reeve mijii ochii.

– N-am întrebat nici de doamna Holliday, dar mi-ai spus când s-a dus în Texas să își viziteze părinții, la fel cum ai menționat și când s-a întors. N-am cerut nici o informație despre Oyster, dar tot m-ai anunțat când a plecat. Nu am întrebat nimic de domnișoara Love, dar mi-ai spus când și-a găsit o nouă colegă de cameră.

– Ba ai întrebat de domnul Oyster – și tocmai atunci s-a mutat Flossie în camera ta, apropo.

Privirea lui se ațintă asupra ușii lui... asupra ușii ei.

– Nu-ți face probleme, zise *maman*. Dacă nu vrei, nu e nevoie să te duci. Ar trebui să ajungă acasă cam într-un sfert de oră, poți să-i dai cartea personal.

Ochii lui Reeve se duseră la ceasul de pe perete, după care se ridică instantaneu.

– Mă întorc imediat.

Înșfăcând cartea de pe comodă, traversă holul, deschise ușa vechii sale camere și rămase înmărmurit. Mirosul înțepător de vopsele și terebentină îl izbi cu forță. Patul era în același loc, dar era acoperit cu cearceafurile ei albe, cu volănașe. Pe masa lui de lucru se aflau o paletă, mai multe borcane cu pensule, tuburi de vopsele pe bază de ulei, câteva cârpe acoperite cu pete de toate culorile și un vas cu terebentină care nu mai era de mult curată.

Scaunul lui fusese mutat la fereastră, unde Flossie își montase un șevalet. Pe el se afla o pânză pe care se vedea figura parțial colorată a unui copil înfofolit în haine de iarnă, care încerca să patineze.

Pereții erau acoperiți aproape în întregime cu tablouri terminate. Toate purtau semnătura ei în colțul din dreapta jos. Din proprie inițiativă, picioarele îl purtară în interiorul galeriei ei. O fetiță cu cârlionți blonzi, ca niște cârnăciori, le dădea pâine rațelor din Central Park, un băiețel ciufulit și zdrențăros vindea ziare la un colț de stradă, o doică împingea un cărucior impunător pe o alee...

Dar ceea ce-i atrase privirea ca forța gravitațională fu un portret supradimensionat al Mâței. Aceasta stătea pe spate, iar lăbuțele i se agitau în joacă spre mâna unui bărbat, o mână care evident se juca cu ea, o mână care îi părea foarte cunoscută.

Înghițind cu greu, se întoarse, dar încremeni din nou. Între perete și oglindă era prins kinetoscopul pe care el nu îl luase când plecase. Apropiindu-se, cercetă fotografiile. Sentimentele pe care le nutrise în ziua aceea pentru Flossie ieșiră din nou la suprafață cu o forță surprinzătoare.

Cu fața la oglindă, ridică dispozitivul, învârti discul și privi cele două siluete dansând. Nu credea că avea să uite vreodată rochia pe care o purtase atunci, modul în care mai multe șuvițe i se desprinseseră din coafură sau mireasma de trandafiri a gâtului ei. Strânse mânerul între degete. Pe toți sfinții, cât de dor îi era de ea! Puse kinetoscopul la locul lui, întrebându-se dacă ea se mai uita vreodată la el sau dacă îl ținea acolo pur și simplu ca să nu-l jignească pe domnul Holliday.

Aruncând cartea pe pat, ieși din încăpere, închise ușa, traversă holul și o ajută pe *maman* să se ridice.

– Trebuie să plec.

– Dai bir cu fugiții, să-nțeleg?

– Sigur că da. Reeve o îmbrățișă cu putere. Te iubesc. O să încerc să ne vedem în cel mult două săptămâni – oricum, înainte de Crăciun.

– Lașule, bombăni ea.

– Scorpie, replică el. Apoi îi dădu un sărut pe obraz și aproape că zbură pe ușă și o porni către stația de tramvai, numai că își dădu seama că Flossie avea să ajungă acasă exact cu același mijloc de transport. Întorcându-se, o porni către altă stație. Nu voia să o oblige să dea ochii cu el. Poate că trecuseră cincisprezece luni de când o văzuse ultima oară, dar asta nu însemna că timpul îi vindecase rănile. Bineînțeles, îi trimisese felicitarea aceea de Crăciun anul trecut, dar, ori de câte ori o citea, mesajul ei era pur și simplu prea criptic. Lăsa prea mult loc de interpretări.

Chiar dacă fusese o ramură de măslin, dacă nu îi plăcea persoana care devenise el între timp? La câte lucruri se schimbaseră la el, nici n-ar fi știut de unde să înceapă în restabilirea unei legături cu ea. Sau ce să-i spună...

Nu, el făcuse așa cum i se ceruse. Îi scrisese un roman care nu era deloc criptic. Își dezgolise complet sufletul în fața ei. Fie îl accepta pe acest nou Reeve, fie nu.

Până ce ajunse în acea stație deloc cunoscută, îi intrase frigul în oase, era ud și emoționat. Și totuși, gândurile i se întorceau la ideea că toată vara, toamna și o bună bucată din iarnă Flossie lucrase la biroul lui, așezată pe scaunul lui, și dormise în patul lui.

Capitolul 80

Deschizând ușa camerei ei, Flossie intră și închise ochii, trăgând în plămâni mirosul minunat al vopselelor. Ce bine era să fie acasă! Își scoase mănușile din mâini, după care observă că pe cearceafurile ei imaculate și înfoiate se afla o carte neagră, ușor afundată în ele.

Luând-o, aruncă o privire la cotor, pe care era inscripționat titlul, cu litere aurii. *Sub copacul ocrotitor*. Încruntându-se, o deschise, după care înlemni. „De I.D. Claire".

Reeve scrisese o carte? Cum de ajunsese în camera ei?

Privi peste umăr, după care se duse la ușă și aruncă o privire de-a lungul holului. Era gol. Clinchetul ritmic al andrelelor doamnei Dinwiddie îi atrase atenția. Străbătu lățimea holului.

– Doamnă Dinwiddie?

– Bună, draga mea. Bine ai venit acasă! Cum a fost la serviciu?

– Bine, bine. Ăăăă... am găsit asta pe pat.

Ridică mâna în care ținea cartea. Doamna Dinwiddie încuviință din cap.

– Da, e noul roman al lui Reeve. Nu-i așa că e minunat?

– Nu știam că a scris așa ceva.

– A, da, sigur! A început să lucreze la el chiar după Crăciun.

Flossie își trecu degetul mare peste cotorul volumului. De Crăciun, în felicitarea pe care i-o trimisese, ea îi ceruse să scrie o carte, însă el nu catadicsise să îi dea vreun răspuns, nici măcar nu îi mulțumise pentru bomboane și pentru prăjitura trimise sau măcar pentru felicitare – deși doamna Dinwiddie o asigurase că le primise.

Își scutură poalele fustei.

– A început lucrul la carte înainte de Crăciun?

– Nu, ba chiar n-avea nici un gând să mai *scrie vreodată* literatură, până ce, dintr-odată, chiar după Crăciun, a început să scrie un roman așa, din senin. L-a terminat în februarie, și în martie a semnat contractul cu editura. Și iată-l! L-a adus aici personal.

Ochii lui Flossie coborâră din nou la cartea pe care o avea în mână. Oare, până la urmă, felicitarea ei fusese imboldul din spatele acestei scrieri?

– A fost aici? La pensiune?

– Sigur că da. Tocmai a plecat, era cât pe ce să vă întâlniți.

Încruntându-se nedumerită, Flossie aruncă din nou o privire de-a lungul holului. I-ar fi plăcut foarte mult să îl vadă. Sigur știuse că urma să vină acasă dintr-un minut într-altul. Dacă nu-l mai găsise aici era tocmai pentru că așa intenționase el.

Doamna Dinwiddie trase de firul din coșul ei, după care își reluă tricotatul.

– I-am spus că nu-i nici o problemă dacă îți lasă cartea în cameră. Sper că nu te superi.

– A, nu, bineînțeles că nu. Foarte generos din partea lui să îmi dea și mie un exemplar. A adus câte unul pentru fiecare chiriaș?

– Asta n-are nici o legătură cu generozitatea. Și nu, ți-a adus numai ție un exemplar. Și mie unul, bineînțeles.

– A, da, desigur.

Gestul lui Reeve n-avea nici o legătură cu generozitatea? Ce însemna asta? Dar, cumva, nu-și putea aduna curajul să întrebe. Doamna Reeve era în mod clar bine instalată în tabăra lui Reeve. Flossie văzuse fluviul de scrisori pe care i le trimise bătrânei și se temea că orice ar spune avea să ajungă ulterior la urechile lui.

Măcar dacă doamna Dinwiddie i-ar fi împărtășit și ei conținutul misivelor lui, însă aceasta nu îi spusese niciodată nimic, iar ea nu întrebase.

Își mușcă buza de jos.

– Cum mai e?

– Chipeș și fermecător, ca întotdeauna.

– Am înțeles. Cu mintea ca în ceață, Flossie făcu un pas înapoi. Ei bine, mulțumesc. Eram... eram doar curioasă.

Doamna Dinwiddie continua să tricoteze, clinchetul metalic al andrelelor răsunând parcă nefiresc de tare în tăcerea care se lăsase. Flossie se întoarse în camera ei, după care închise ușa și se sprijini de ea. Fusese în camera ei! Privirea i se ațintì instinctiv asupra tabloului cu Mâța, apoi asupra kinetoscopului și după aceea asupra albumelor cu decupaje din ziare de lângă patul ei. Nu păreau a fi fost mișcate, dar asta nu însemna că el nu le văzuse.

Repezindu-se la ele, îl luă pe cel de deasupra. În el erau toate articolele de fond pe care le scrisese Reeve anul acesta. Cel de dedesubt conținea toate articolele lui din anul precedent. Sub acesta se afla un al treilea, în care adunase toate capitolele din *Fecioara veselă din Mumford Street*. Flossie le decupase și le păstrase chiar înainte de a afla cine era, de fapt, I.D. Claire.

Fusese la un pas de a le arunca pe foc atunci când aflase cum luase naștere Marylee Merrily, dar ceva o împiedicase, iar același instinct o îndemnase să le lipească într-un album.

Se lăsă pe pat, cu stomacul cuprins de agitație, ca o geamandură la mila valurilor. Dacă le văzuse? Ce părere și-ar face despre ea dacă ar ști de ele? Și ce fusese în mintea lui când aflase că se mutase în camera în care stătuse el? Ah, cât de disperată trebuie să fi părut în ochii lui! Exact ca fata aceea bătrână din joc.

Își acoperi chipul cu palmele, după care își aduse aminte că Reeve îi adusese o carte. Un roman pe care începuse să-l scrie după ce primise felicitarea de Crăciun de la ea.

Lăsându-și mâinile un pic în jos, aruncă o privire sfioasă către volumul negru de pe masă, apoi își desfăcu cizmele, le dădu jos și își scoase ceasul mic, de buzunar, din buzunarul cămășii. Deja se făcuse ora șase.

Își dădu jos fusta și cămașa, le așeză pe spătarul scaunului și se strecură sub plapumă în combinezon, cu cartea în poală.

Oare cine era protagonista? Tot Marylee? Sau cineva asemănător? Nu, sigur nu! Și totuși, inima începu să-i bubuie în piept.

Deschise cartea.

SUB COPACUL OCROTITOR

de I.D. Claire

Cercetă ilustrația de pe prima pagină, reprezentând un bărbat care stătea sub un copac desfrunzit, iarna, singur și expus capriciilor vremii. Încercă să descifreze semnătura desenatorului, dar nu reuși. Apoi citi mottoul de dedesubt:

„Prietenia e un copac ocrotitor."

Samuel Taylor Coleridge, 1797

Apoi dădu pagina.

DEDICAȚIE
Micuței mele vrăbiuțe gureșe.
Cântecul care mi-a preschimbat iarna în primăvară.
Te port mereu în gând, în minte și în inimă.
Îmi pare rău...

Își acoperi gura cu palma. Pulsul i-o luă razna. Obrajii îi luară foc. Respirația îi deveni greoaie. Citi cuvintele de multe ori, încercând să înțeleagă, dorind să creadă. Să creadă că, poate, poate, nu o uitase totuși.

Îi părea rău? Pentru ce? Apoi își dădu seama. Pentru ceva pentru care ea îl iertase de atâta timp, încât aproape că uitase care fusese ultima lor discuție. Și ultimele cuvinte pe care i le spusese: „Lua-te-ar ciuma, Reeve Wilder, ticălos fără caracter, înfumurat și laș ce ești!"

Ah, cât de mult regretase cuvintele acelea, cât își dorea să le fi putut retrage! Citise foiletonul cu Marylee în repetate rânduri.

La început, fusese mai degrabă o autoflagelare, dar, cu cât îl citea de mai multe ori, cu atât observase mai bine când sentimentele lui Reeve față de ea începuseră să se schimbe. Când începuse să o respecte ca persoană, iar apoi să o dorească. Și atunci își dăduse seama că el era domnul Bookish.

Pe măsură ce treceau lunile, mintea ei mai matură și mai înțeleaptă începuse să recunoască naivitatea pe care o observase el la ea și o reflectase în Marylee. Și totuși, pe măsură ce Marylee și domnul Bookish începuseră să parcurgă traseul din *Jocul fetei bătrâne*, Bookish ajunsese să prețuiască lucrurile pe care inițial le disprețuise. Când nesăbuința lui Marylee ajungea să o pună în situații periculoase, Bookish intervenea și o apăra, o salva, chiar dacă uneori ajungea să o salveze de ea însăși.

Singurul lucru cu care Flossie nu reușise să se împace era că Marylee nu putuse să-și continue activitatea de fotograf. Fusese nevoită să aleagă între pasiunea ei și măritiș. Oricât ar fi fost de șocant, aproape că-și dorea ca Marylee să fi ales să se mărite și să-și mențină atelierul de fotografie deschis. În fond, era vorba despre personaje imaginare aici. N-ar fi afectat pe nimeni.

Dar nu putuse să-l întrebe pe Reeve despre asta, căci îl judecase și îl condamnase când, de fapt, ea era cea care trebuia să își ceară iertare. Ei, poate nu chiar să-și ceară iertare *pentru tot*, dar în mod clar pentru *unele* lucruri, așa cum și el o făcuse. Și totuși, el rostise cuvintele respective când ea aruncase cu cartea în perete.

„Te aud foarte clar și îmi pare rău, să știi."

„Tacă-ți gura!"

Ea se scuzase oarecum cu cadourile de Crăciun și cu felicitarea pe care i-o pictase. Nu înțelesese că el era omul de zăpadă? Că ea era pisica aceea, că voia să se apropie, dar era prea sperioasă pentru a face primul pas?

Și totuși, scuzele ei nu primiseră în schimb decât tăcere.

„Tacă-ți gura!"

La momentul respectiv, i se păruse că îi întorcea pur și simplu cuvintele, dar acum își ceruse din nou iertare. Numai că, de data asta, fusese totul scris acolo, să poată fi văzut de părinții, prietenii, vecinii, colegele ei, precum și de mii de necunoscuți.

Scoțând o batistă din decolteul combinezonului, își tamponă nasul, dădu pagina și începu primul capitol.

Ador iarna, cu peisajul ei golaș, lipsită de orice cântece de păsări. Desfrunziți, copacii se acoperă de gheață, o gheață atât de grea, încât uneori le cocârjează ramurile, până în punctul de a se rupe.

Pe la nouă, stomacul îi chiorăi. Parcursese cam o treime din carte, dar nu voia să se oprească pentru a lua cina. Deschizând un sertar, bâjbâi până dădu de un baton de acadea cu lămâie, continuând să citească.

Castanul ei de Ohio începuse deja să-și desfacă mugurii – nesăbuit copac. Era mult prea devreme și exista pericolul ca gerul să îi afecteze frunzele nou-formate. Cu toate acestea, domnișoara Cheery Cherie venea pe alee cu pași ușori și cu un zâmbet îmbătător.

– Uitați, domnule Glumb! Vine primăvara!

Eu stăteam lângă arborele meu de cafea, încrezător că acesta era complet în siguranță. Avea să fie ultimul copac din cartier care să dea frunze. Așa stătuseră lucrurile în anii trecuți și așa aveau să fie mereu. Sigur n-avea să-l afecteze gerul.

Domnișoara Cherie deschise poarta curții ei, cu un coș pe brat și cu o pălărie pe borul căreia se vedeau exact păsărelele pe care-și dorea atât de mult să le audă ciripind. Numai că acestea fuseseră amuțite și n-aveau să-și mai lanseze nicicând trilurile vesele. În mintea mea, mă întrebam dacă sesiza ironia acestui fapt.

– Drăguță pălărie, i-am zis. Ce fel de păsări sunt astea?

– Pițigoi. Sunt preferații mei. Își lăsă capul ușor într-o parte. Dumneavoastră aveți vreo pasăre preferată?

– Cioara.

În loc să mă creadă, izbucni în râs, un sunet atât de pur, că mugurii castanului ei se desfăcură și mai mult. Parcursese jumătate din distanța până la colț, când mi-am dat seama că nu mai eram sub crengile arborelui meu de cafea, ci mă aventurasem câțiva pași mai încolo, pentru a nu o pierde din priviri. Ea râdea, făcea cu mâna unuia și altuia, schimbând saluturi cu cei care treceau pe stradă, perturbând tot cartierul exact așa cum primăvara și cântecul păsărilor tulbură pădurea. Exact așa cum mă tulbura pe mine.

La miezul nopții, Flossie își desfăcu șiretul de la corset, își dădu jos lenjeria și își puse cămașa de noapte. Strecurându-se înapoi sub plapumă, își continuă lectura, scoțându-și câte un ac de păr pe pipăite. Pe parcursul următoarelor câteva ore râse, suspină, plânse... dar, mai mult decât orice, se îndrăgosti din nou de Reeve. Întreaga carte era o scrisoare de dragoste și, dacă era să dea crezare dedicației, era o scrisoare de dragoste adresată ei. Cântecul care-i preschimbase iarna în primăvară.

Curtea ei înverzise în toată splendoarea. Plopii roșii, blumele, cireșii sălbatici și mult iubitul ei castan de Ohio, dar și tufele de coacăz parfumat plantate pe lângă casa ei și care emanau un miros minunat. Nu avea să treacă mult și aveau să li se coacă fructele. Și tânjeam să le gust.

Arborele meu încă dormita, așa cum știam că avea să fie. În momentul acela m-am hotărât să plantez un copac nou – poate chiar doi – imediat ce avea să permită vremea. Ceva care să mai umple un pic curtea și care să înflorească un pic mai devreme. Poate niște plopi roșii. Bineînțeles, o să plantez unul mascul și unul femelă, altfel s-ar usca amândoi.

M-am dus la poartă și am rămas uitându-mă lung la ușa ei, plin de o dorință neașteptată. Am ridicat zăvorul, după care l-am tras la loc. Poate mâine o să mă aventurez către ea, să-i cer niște lăstari.

La trei dimineața, Flossie dădu ultima pagină.

Eu și Cheery stăteam într-un leagăn prins de o creangă a arborelui nostru de cafea cu frunze bogate, care oferă o umbră desăvârșită. Au trecut cincizeci de ani de când ne-am rostit jurămintele de cununie, chiar în locul acesta. Peste stradă, o mulțime de copaci cu creștere rapidă și-au făcut loc, înlocuind tufele de blume și cireșii sălbatici din tinerețe, însă castanul și plopii roșii au rămas pe poziții.

Lăstarii pe care i-am plantat împreună în curtea mea ne-au oferit flori timpurii, altele târzii, mereu parfumate. Indiferent de anotimp, am stat mereu sub copacul nostru, fie în stare de hibernare, fie în plină glorie, și am avut mereu parte de prietenie și de iubire unul în brațele celuilalt.

Ștergându-și lacrimile de pe obraji, Flossie se lăsă în jos sub plapumă și strânse volumul la piept. Dacă interpretase corect metafora pe baza căreia era construită cartea, Reeve nu se simțea singur. Învățase să-și facă prieteni. Își construise o casă și o invitase să aibă și ea un loc acolo. Tot ce trebuia să facă era să accepte.

Dar oare chiar se schimbase atât de mult? Una era să scrii lucrurile astea într-o lucrare de ficțiune și cu totul altceva să pui totul în practică. Oricum, era ca și cum nu îl mai cunoștea. Bărbatul care scrisese această carte era cu totul diferit de cel care locuise în camera aceasta, de cel care scrisese *Fecioara veselă din Mumford Street*.

Închise ochii și recapitulă în gând tot ce tocmai citise și acesta fu momentul în care își dădu seama că adevărata problemă nu era cum să accepte, ci cum Dumnezeu să refuze.

Se întoarse pe o parte, confuză, apoi plină de speranță, pentru a reveni apoi la starea de confuzie.

Alunecă într-un somn istovit și visă tot felul de copaci golași care își întindeau crengile către ea și o prindeau, o sufocau și nu îi mai dădeau drumul, oricât de mult se zbătea și țipa.

Capitolul 81

Cu mâinile tremurânde, Reeve deschise scrisoarea, știind după caligrafia familiară exact cine era expeditoarea.

Dragul meu R.W.,

Mulțumesc pentru carte. Am stat trează o jumătate de noapte citind-o și cealaltă gândindu-mă la tine. Romanul e foarte frumos, iar dedicația m-a emoționat profund.

Domnul Holliday îi organizează doamnei Holliday o petrecere de ziua ei duminică, după slujbă. Știu că ar însemna foarte mult pentru ea dacă ai veni și tu. Din păcate, e o petrecere pe patinoar, dar eu n-o să-mi iau patinele. O să stau pe banca ta, bând cacao și, sper eu, punându-mă la curent cu schimbările din viața ta.

A ta, cu sinceritate,

F.R.J.

Lăsând scrisoarea jos, Reeve se încruntă. Petrecuse luni întregi punându-și sufletul în cartea aia, scrisese și rescrisese de o mie de ori dedicația, iar tot ce putuse ea să zică era că voia să se pună la curent cu schimbările din viața lui?

Cu un oftat, luă o foaie din pupitrul său mobil, își înmuie condeiul în cerneală și își scutură ușor încheietura.

Dragă F.R.J.,

Ia-ți patinele, căci și eu mi le aduc pe ale mele. Ne vedem la banca noastră.

Al tău,

R.W.

Capitolul 82

Reeve stătea pe jumătate ascuns în spatele unui pâlc de copaci aflați la câțiva metri de bancă. Nu își pusese rochia castanie pe care o purtase data trecută când veniseră la patinaj. Să fie ăsta un semn? Încerca să-i comunice că nimic n-avea să mai fie vreodată ca atunci?

Sau poate nu se îmbrăcase cu ea pentru că nu voia să-și mai aducă aminte de acel fiasco într-ale patinajului. Sau pur și simplu mama ei îi făcuse o rochie nouă. Toate aceste trei scenarii erau posibile. Dar Reeve și-ar fi dorit să știe care dintre ele reflecta realitatea. Ar fi întrebat-o pe *maman*, dar ea nu venise la petrecere. Spusese că în ultima vreme nu mai putea să îndure deloc frigul.

Ridicându-și pălăria, își trecu o mână prin păr. Voia să se ducă acolo, dar habar n-avea ce să spună. Nu se putea hotărî cu ce să înceapă, ce subiect avea cea mai mare importanță, ce anume voia ea să audă mai întâi.

Oare trebuia să înceapă spunându-i că nu se folosise de nici un cent din banii câștigați pentru foiletonul cu Marylee? Sau, cel puțin, că nu se folosise de ei în interes personal, ci pentru ceilalți. Câștigurile generate de el continuau să crească. Nici nu apuca să-i arunce țărână pe coșciug, că se trezea alt ziar să-l publice. Foiletonul ăla blestemat nu voia și pace să se cufunde în uitare.

Nu, poate că n-ar fi trebuit să aducă deloc vorba despre Marylee. Dar cum să nu o facă? Din cauza ei plecase de la pensiunea soților Klausmeyer. Din cauza ei nu mai voise ea să-l vadă vreodată. Se prefăcuse că era prietenul ei, dar se folosise de ea pentru propriul câștig.

Dar nici asta nu era chiar așa. Nu se prefăcuse – cel puțin nu spre final. Chiar fusese prietenul ei. Ajunsese să țină foarte mult la ea și același lucru era valabil și în prezent. Expiră pe gură, iar aerul formă un norișor de aburi. În condițiile în care sentimentele sale rămâseseră aceleași ca pe atunci, purtarea lui din trecut nu reprezenta cine știe ce recomandare strălucită pentru el.

O pală de vânt îi deranjă fularul, iar aerul rece parcă îl ciupea de urechi. Nu putea să stea acolo toată ziua. Era timpul să-și ia inima în dinți și să-și pună încrederea în Dumnezeu. Urma să spună exact ce-avea să-i vină în minte. Trăgând adânc aer în piept, își puse patinele pe umăr și porni spre bancă.

Flossie îl văzu apropiindu-se. Arăta cu adevărat minunat, încât aproape că se ridică în picioare, așa cum făceau bărbații când o doamnă intra în încăpere. În loc de asta, făcu un efort să rămână pe bancă, își împreună mâinile înmănușate în poală, strângându-le bine, și folosi aceste câteva secunde pentru a asimila toate schimbările din înfățișarea lui.

Își purta părul un pic mai lung. Umerii i se lățiseră. Și parcă avea pielea un pic mai bronzată. Ducea patinele pe umăr, ținându-le cu arătătorul petrecut pe după șiretul cu care erau legate. Capătul fularului său albastru în carouri flutura în vânt. În mers, picioarele împingeau pulpanele paltonului.

Iată-l în fața ei, cu aceiași ochi verzi, dar schimbați cumva. Erau mai senini, mai puțin opaci. Erau mai fericiți? Puteau ochii să fie fericiți?

– Ești frumos, rosti ea dintr-o suflare, după care își duse repede palma peste buze, făcând ochii mari.

De-o parte și de cealaltă a gurii lui se formară ușoare cute de zâmbet. Își duse degetele la borul pălăriei, într-un gest de salut.

Chipul ei luă foc, în ciuda frigului. „Ah, te rog, Doamne, fă să mă înghită pământul chiar în clipa asta!"

– Pot să mă așez? întrebă el.

– Oh! Flossie se mișcă mai spre margine. Bineînțeles! Da. Îmi cer scuze. Stai jos! Adică... Trase aer în piept. Te rog, ia loc!

Lăsându-și patinele lângă el, Reeve se așeză și aproape că ocupă toată lungimea băncii cu picioarele sale lungi, umerii lați... Cu întreaga sa ființă. Când se mișcă pentru a o vedea mai bine, nările lui Flossie fură asaltate de aroma mentolată a săpunului de bărbierit, care apoi dispăru la fel de rapid cum se făcuse simțită.

Perfect relaxat, tânărul se așeză picior peste picior și o studie fără să încerce în vreun fel să-și mascheze intenția. Începu din partea de sus a pălăriei ei cu pene de păun, apoi trecu la păr, care nu se lăsase deloc îmblânzit în dimineața asta. Până la final, Flossie mai că ar fi vrut să-l taie de tot. Acum avu nevoie și de ultimul dram de autocontrol pentru a nu ridica mâna, să verifice dacă nu cumva coafura ei în stil Gibson se lăsase ca o pernă cu puf de gâscă ce trebuia înfoiată puțin.

Reeve își continuă cercetarea, privindu-i atent gulerul supradimensionat, în stil marinăresc, și mânecile bufante care se îngustau de la cot în jos. Privirea lui zăbovi pe nasturii mari înșirați în partea din față a cămășii, pe reverele care porneau tocmai de la talie și apoi pe festonul împletit care era fixat pe marginea unei pense a fustei ei de culoarea cerului senin.

– De la ce vine „R"-ul? întrebă Reeve.

Glasul lui pătrunse până în ultima fibră a trupului ei, iscând o căldură la fel de puternică precum cea trezită de o gură din whisky-ul tatălui ei. Înfiorându-se, Flossie își coborî privirea și își duse palmele întâi la piept și apoi pe talie, încercând să-și dea seama la ce se referea.

– Ce „R"?

– „R"-ul din F.R.J.

Fata își ridică privirea către el.

– A, adică Rebecca?

Reeve își înălță ușor bărbia și clătină ușor din cap, autocritic, ca și cum tocmai pierduse un pariu făcut cu sine însuși.

– Rebecca. Flossie Rebecca Jayne.

– Florence Rebecca Jayne.

Buzele lui se relaxară într-un zâmbet. Instantaneu, Flossie își simți stomacul lichefiindu-se. Nu-și amintea să fi avut asemenea reacții înainte. Oare bărbatul de alături avusese mereu efectul ăsta asupra ei? Sigur și-ar fi amintit dacă așa fusese. Poate că schimbarea

se datora romanului, cu toate metaforele sale despre copaci, fructe și boboci, despre cântece de păsări care preschimbau iernile în primăveri.

– Florence, rosti el. Da, bineînțeles! Uitasem...

Tânăra se holbă la el.

– Uitaseși? Când ți-am spus eu că mă cheamă Florence?

– Nu mi-ai spus mie, am auzit prin perete.

Buzele ei se întredeschiseră, urmate de mijirea ochilor.

– Ce altceva ai mai auzit prin peretele ăla?

– Tot.

Stomacul ei era cuprins de o agitație maximă. Își ațintì ochii la patinatorii care treceau pe lângă ei, dar nu-i vedea cu adevărat. Mintea îi era ocupată cu rememorarea tuturor lucrurile pe care ea și Annie Belle și le spuseseră. Oare vorbise vreodată despre el? Era convinsă că o făcuse, dar nu era deloc sigură ce anume spusese.

Își încrucișă brațele peste piept.

– A fost foarte nepoliticos din partea ta să tragi cu urechea.

– Așa e. Îmi cer scuze.

Ochii lui Flossie se întoarseră la el. Stătea în continuare rezemat de spătar, oarecum întors spre ea, cu un aer relaxat.

– Nu arăți ca un om căruia îi pare rău pentru ce a făcut.

Zâmbetul lui deveni mai larg.

– Asta probabil pentru că îmi pare rău că am fost nepoliticos, dar nu și pentru că v-am auzit toate conversațiile. Atunci am început să mă îndrăgostesc de tine, ascultându-te turuind întruna. Era de-a dreptul fascinant pentru mine.

Gura lui Flossie se întredeschise cu de la sine putere. Cum Dumnezeu ar fi trebuit ea să răspundă la așa ceva?

Începu să bată din picior.

– Știi ceva? Când eram mică, mi-am petrecut multe ceasuri făcându-mi în minte tot felul de scenarii despre cum avea să-mi spună bărbatul visurilor mele că e îndrăgostit de mine. Niciodată, dar absolut niciodată nu m-am gândit că o să mi se spună că „turuiala" mea a fost cea care a declanșat totul.

Reeve își propti un cot de spătarul băncii și își sprijini obrazul pe pumn.

– Vrei să spui că sunt bărbatul visurilor tale?

Flossie strânse din buze.

– Mai degrabă, al coșmarurilor mele.

Tânărul întinse mâna și prinse o șuviță care se desprinsese din coafura ei cu aspect boem, trăgând ușor de ea.

– Vrei să mergem să patinăm?

– Nu.

– Vrei să-mi dai un sărut?

Flossie se ridică, sărind ca arsă.

– Nu.

Bărbatul își întinse brațul pe marginea spătarului băncii.

– Mă tem că trebuie să alegi una din astea, căci, dacă nu pun mâna pe tine în următoarele minute, o să îmi pierd mințile de tot.

Întorcându-se în așa fel încât să fie cu fața la el, Flossie își puse mâinile de-o parte și de alta a taliei.

– Ce Dumnezeu te-a apucat? Înainte nu te purtai așa.

– Poate că nu mă manifestam, dar de gândit tot asta gândeam. Clar. Nu-ți place? Pentru că, acum, că m-am eliberat de inhibiții, mă tem că nu mai e cale de întoarcere.

Ah, dar îi plăcea! Îi plăcea chiar mult, dar nu erau aici decât de un sfert de oră și nu se mai văzuseră de cincisprezece luni.

– N-o să mă săruți prea curând. Nu te-am mai văzut de o veșnicie și o zi, așa că, dacă vrei să obții sărutarea aia, va trebui să-mi faci curte serios. Și perseverent.

Reeve se ridică.

– În cazul ăsta, hai să ne punem patinele, și o să-ți arăt ce am învățat.

Flossie îl măsură din ochi cu suspiciune, cu gulerul dat în spate de o pală de vânt.

– Ce ai învățat?

Bărbatul îi aranjă frumos gulerul.

– Să dansez, vrăbiuță mică. Am învățat să dansez.

Capitolul 83

Îi apucă mâna dreaptă, pe cealaltă o poziționă în spatele taliei ei, își fixă bine o patină pe loc, după care se puse în mișcare, împingând cu cealaltă.

– Ai învățat să patinezi, rosti ea.

– Să dansez.

Ochii aceia verzi care înainte fuseseră atât de luminoși și de senini căpătară o nuanță ușor mai închisă.

– Ai grijă pe unde o iei, spuse ea. Nu vreau să ne ciocnim de nimeni.

Un colț al buzelor lui se înălță ușor.

– Azi nu trecem cu patinele peste degetele nimănui. Așa, acum închide ochii și lasă-te complet în grija mea.

Să închidă ochii? Să se lase în grija lui? Nu prea erau șanse de așa ceva!

Reeve începu să fredoneze *Dunărea albastră*. La început, Flossie nu îl crezu în stare să se descurce pe gheață, dar apoi își dădu seama că, deși nu era chiar cel mai bun patinator de pe lac, era în mod clar priceput. Ba chiar putea să spună că era un patinator mediocru. Și nu era nimic rău în a fi mediocru.

Odată ce se relaxă, amintirile o năpădiră cu forță. Ziua de 4 Iulie, primul lor dans. Ea venise valvârtej în camera lui, cu cutia muzicală în mână, și îl obligase să stabilească o conexiune reală cu ea. Își lăsă ochii să se închidă preț de o clipă și îl ascultă fredonând, inundată de amintiri.

Atingerea mâinii lui pe spatele ei, pașii ritmici ai dansului, mirosul mentolat al săpunului său și torentul de dorință răspândindu-i-se prin vene. De câte ori încercase să retrăiască senzațiile acestea chiar în camera în care locuia acum? De câte ori deschisese cutia muzicală, închisese ochii și făcuse pașii de vals într-un efort de a evoca sentimentele care acum îi făceau tot corpul să vibreze?

De multe ori. De mult prea multe ori. Și nici măcar o dată nu obținuse rezultate care să se compare cu ce simțea acum.

Reeve ocoli un patinator nesigur pe picioare. Ținându-și răsuflarea, Flossie deschise imediat ochii și greși un pas. Reeve o trase la piept, după care o conduse în cerc, dându-i răgaz să-și recapete echilibrul. Tânăra se uită în ochii lui, ochii aceia pe care încercase să și-i aducă aminte. Ochii pe care încercase să-i uite.

Reeve îi făcu cu ochiul, după care se puse din nou în mișcare, reîncepând să fredoneze.

Vântul îi asalta spatele, și Flossie se lăsă în voia senzației de libertate, chiar dacă era în brațele lui. Dar brațele lui nu erau nicidecum apăsătoare, n-o limitau în nici un fel. Erau... Cum formulase el? „Indiferent de anotimp, am stat mereu sub copacul nostru, fie în stare

de hibernare, fie în plină glorie, și am avut mereu parte de prietenie și de iubire unul în brațele celuilalt."

Palma lui îi cuprindea partea din spate a taliei. Reeve își mișcă ușor degetele, întinzându-le, mângâind-o ușor prin materialul jachetei. Capul ei se dădu ușor pe spate, iar pleoapele i se lăsară în jos. Reeve începu să fredoneze mai lent, iar pașii lor se potriviră acestui nou ritm. Se mișcau din ce în ce mai încet, până ce ajunseră să se miște într-un cerc de mici dimensiuni. Într-un final, Reeve se opri. *Flossie deschise ochii, cu membrele îngreunate misterios.*

Reeve îi trase mâna pe care o ținea pe umărul lui, după care palma lui alunecă de-a lungul brațului și al trunchiului ei, până ce ajunse să aibă ambele mâini pe talia ei.

Ah, Dumnezeule mare, cât de mult voia să-l sărute! Dar erau în mijlocul patinoarului din Central Park, iar ea tocmai îi spusese că n-aveau să existe sărutări între ei până ce nu îi făcea curte așa cum se cuvenea. Până ce nu afla mai multe despre acest Reeve mai matur, mai sigur pe sine, mai deschis și mai atrăgător. Și totuși, nu voia încă să se depărteze de el. Tânărul își lăsă mâinile să înainteze pe spatele ei, atingând în treacăt rotunjimea de sub marginea corsetului, explorând discret cu degetele mari curbura șoldurilor. Palmele ei îi strânseră ușor umerii, tensionate.

– Șșștt...

Reeve îi îndepărtă o șuviță de pe față, după care își trecu degetul mare peste conturul sprâncenelor ei.

Flossie își lăsă obrazul în palma lui, închizând ochii, cu inima bubuindu-i în piept.

– Atenție!

Un patinator care pierduse controlul venea direct spre ei.

Reeve o împinse în spatele lui, după care îl apucă de braț pe tânăr și îl ajută să-și recapete echilibrul, apoi îl lăsă să-și vadă de drum. Flossie schiță un zâmbet pentru sine. Ca să vezi, Reeve o protejase pe patinoar! Nici într-o mie de ani n-ar fi crezut una ca asta!

Bărbatul se întoarse cu fața spre ea, iar Flossie îl sorbi pe îndelete din priviri. Croiala lejeră a paltonului lui îi cuprindea umerii și se îngusta către talia zveltă. Cârlionții ciufuliți de vânt care se iteau de sub borul pălăriei. Verdele ochilor lui, atât de strălucitor în lumina soarelui. Buzele frumos modelate, mai ispititoare decât își amintea ea.

– Ai ajuns chiar priceput la patinaj, rosti ea, cu un suspin din piept.

– Mulțumesc.

Flossie îndepărtă un fulg de zăpadă de pe umărul lui, savurând plăcerea de a face una ca asta.

– Te-ai mai lățit în umeri.

– Mi s-a mai spus.

Flossie prinse între degete un cârlionț de pe ceafa lui, după care îi dădu drumul, studiind modul în care părul își recăpătă forma.

– Ți-ai lăsat părul mai lung.

– Trebuie să mă duc să mă tund zilele astea.

– Ai...

Se opri.

– Am ce?

„Ai devenit mai chipeș", îi răspunse ea în gând, dar nu era vorba doar despre felul în care arăta. Reeve fusese dintotdeauna un bărbat atrăgător. Era vorba despre altceva, ceva mai profund, o schimbare pe care nu o putea identifica cu precizie. Cu o tresărire, își dădu seama că, dacă sentimentele ei pentru el suferiseră vreo modificare, atunci ele doar deveniseră mai intense, nicidecum mai atenuate.

– Am ce? întrebă el din nou.

Flossie clătină din cap, refuzând să-și pună gândurile în cuvinte.

Glasurile celorlalți patinatori deveniră brusc mai îndepărtate. Scârțâitul patinelor pe gheață era acum mult mai discret. Pieptul ei se înălța și cobora, iar fiecare gură de aer îi mișca gulerul marinăresc.

– Vrei să privești apusul de pe acoperișul pensiunii cu mine? întrebă Reeve.

Ea simți o strângere de inimă.

– Îmi pare rău, dar nu.

Ochii lui fură umbriți de confuzie. Colțurile buzelor i se lăsară în jos.

– De ce nu?

– Pentru că, dacă urc pe acoperiș cu tine, o să cedez în fața dorințelor inimii mele, în loc să-mi ascult creierul. Și e prea devreme, Reeve. E prea devreme.

Tânărul nu o contrazise, căci erau amândoi conștienți de conexiunea pe care o simțeau din nou acum, ținându-se în brațe. O conexiune de care nu mai avuseseră parte de atâtea luni.

–Atunci mai dansează cu mine o dată. După aceea, mergem să-i căutăm pe soții Holliday, să îi salut și eu.

De data aceasta, când o prinse în brațe, Flossie închise ochii și se lăsă total în voia lui.

Capitolul 84

Iarna trecu, și primăvara înflori în toată splendoarea ei. Afecțiunea și iubirea pe care Reeve le avea pentru Flossie crescură exponențial pe parcursul acestor luni în care o curtă cu o perseverență neabătută. Spre marea sa surprindere și încântare, ea răspunse la avansurile lui cu o doză egală de căldură și de entuziasm.

Acum stătea în sala publică a clubului YMCA cu ea, pierdut în admirație și cu inima plină de fericire. Mama ei și *maman* se ocupaseră ca încăperea să fie transformată într-un paradis floral în culori pastel și cu palmieri nobili. Bufetul aflat de-a lungul peretelui estic era încărcat cu mâncăruri variate și atrăgea ca un magnet o mulțime de bărbați. În partea de vest se afla masa cu daruri, încărcată și ea, ce atrăgea o mulțime de femei.

În urmă cu doi ani, n-ar fi avut nici măcar un singur prieten pe care să-l invite la nunta lui. Astăzi, sala era plină cu bărbați care locuiau la YMCA-ul din 26th Ward, colegii din echipele de baschet și baseball, colegii de la serviciu, Holliday și Nettels, ba chiar și câțiva dintre noii săi vecini.

Fetele de la Tiffany își făcuseră toate apariția, inclusiv doamna Driscoll, iar lor li se alăturaseră la nuntă domnișoara Love, doamna Klausmeyer, colegele lui Flossie de la școala de arte, împreună cu mulți prieteni de-ai părinților ei.

Fusese îmbrățișat, bătut pe spate și înghiontit în coaste. Fusese felicitat, tachinat și necăjit cu tot felul de glume. Fusese cu mult depășit numărul de oameni alături de care să se simtă în largul său, însă petrecerea abia începuse. Abia după-amiază avea să se poată retrage cu soția lui.

Pentru Flossie, nunta era întruchiparea tuturor visurilor ei, ba chiar mai mult de atât. Tatăl ei nu se uitase la bani în ceea ce privea

organizarea, iar mama ei se întrecuse pe sine cu rochia. Cu o panglică foarte lată de satin ivoriu strânsă bine pe talie, aceasta avea poale largi, împodobite cu patru bucăți de dantelă cu model cu trandafiri, și marginile ondulate, frumos drapate și fixate cu panglici modelate în „nodul iubirii". Urmând modelul din talie, gâtul îi era și el acoperit cu un guler înalt din dantelă, care avea prins în stânga un buchețel cu flori de portocal. Mânecile foarte largi, din satin ușor vălurit, se strângeau în dreptul coatelor, după care urmau linia antebrațelor și se întindeau peste mănușile ei scurte, albe. Împinse cu degetul într-un fir subțire de care erau prinse în talie florile de portocal într-un buchețel ce se revărsa artistic de-a lungul părții drepte a poalelor ei. Era singurul moment din viața unei femei în care putea purta flori de portocal, iar lui Flossie nu-i venea să creadă că pentru ea sosise această zi.

Minunat de chipeș în costumul lui negru, cu vestă elegantă albă, la două rânduri de nasturi, Reeve își trecu mâna pe partea de jos a spatelui ei, revendicând-o ca fiind a lui. Zâmbea, vorbea cu toți, le mulțumea că veniseră, însă ea își putea da seama că ar fi preferat o ceremonie rapidă și o plecare chiar mai rapidă împreună cu mireasa lui. Îi oferi un zâmbet, mulțumindu-i în gând pentru sacrificiul pe care îl făcea pentru ca ea să aibă parte de ziua la care visase atât.

Reeve îi făcu cu ochiul, după care o strânse ușor de mijloc.

– Pentru o vrăbiuță, azi ai fost deosebit de tăcută.

– Iar tu deosebit de răbdător, pentru un bărbat proaspăt căsătorit.

Ochii lui se întunecară.

– Asta doar pentru că mi-am spus că, odată ce o să rămânem numai noi doi, s-ar putea să renunț la toată agitația cu trenul și luna de miere și să te țin sub cheie în casa mea pentru următoarele treizeci de zile.

Flossie făcu ochii mari, înfiorându-se.

– Doamnă Wilder, sunteți cea mai frumoasă mireasă din câte mi-a fost dat să văd – asta în afară de soția mea, bineînțeles.

Fostul ei patron se apropie de ei. Flossie își duse o mână la baza gâtului.

– Domnul Tiffany! Ah, ce mai faceți? Mulțumesc foarte mult că ați venit!

– Plăcerea e de partea mea.

Flossie se maturizase mult la Compania de Sticlărie și Obiecte Decorative Tiffany. Învățase ce însemna să fie o femeie emancipată,

să se descurce de una singură. Nu fusese exact așa cum se așteptase. Da, fusese scutită de restricțiile care li se impuneau în mod normal femeilor, dar acest fapt adusese cu sine o mulțime de responsabilități – cea de a se descurca într-un tramvai plin de bărbați cu capsa pusă, cea de a merge singură spre casă după lăsarea întunericului pe o furtună de zăpadă, de a-și plăti chiria chiar și în perioadele grele, de a-și da seama că nu putea să creadă oamenii pe cuvânt doar pentru că voia ea să creadă că lumea e populată numai de oameni buni.

Avea de gând să ia lecțiile învățate la Tiffany în noua ei viață de soție și, spera ea, cândva și de mamă, însușindu-și-le cu bucurie, nu cu ranchiună.

Un lucru era sigur însă: avea să fie mereu mândră că fusese angajată la Tiffany și era sigură că și generațiile viitoare ale familiei Wilder aveau să fie la fel de mândre. Și, dacă asta nu era de ajuns, avea în continuare pasiunea pentru pictură. Întotdeauna urma să existe pictura în viața ei.

Reeve întinse mâna.

– Reeve Wilder.

Domnul Tiffany i-o strânse cu căldură.

– E o adevărată onoare să vă cunosc. Trebuie să vă mărturisesc că fiicele mele mă invidiază pentru această ocazie și m-au pus să le promit că o să le aduc un autograf de la domnul Claire, dacă nu e prea mare deranjul.

Reeve arboră un zâmbet politicos, dar total nesincer.

– Sunt convins că o să găsim o soluție.

Flossie își mușcă obrazul. Cumva, se aflase că unicul și irepetabilul I.D. Claire era chiar Reeve. În fond, era inevitabil, din moment ce toți locatarii de la pensiunea soților Klausmeyer știau asta de la cearta aceea mare pe care o avusese cu el în urmă cu atâta vreme. Annie Belle auzise discuția lor prin perete și nu zăbovise deloc înainte de a împrăștia informația în rândul celorlalți locatari.

Mai recent, după succesul uriaș pe care-l înregistrase *Sub copacul ocrotitor*, și colegii săi de redacție aflaseră cumva. Dar cei care-l tachinau cel mai mult erau colegii săi de la clubul YMCA – ori de câte ori vorbeau cu el, tot spuneau „declar", chiar și atunci când nu era nevoie, pentru a aminti de pseudonimul său.

Reeve suporta toate acestea pe cât de bine posibil, dar Flossie știa că nu îi plăcea deloc să fie în centrul atenției și că detesta respectivul

pseudonim. Și totuși, nu se-ntâmpla prea des ca un om ca domnul Tiffany să ceară un autograf...

Puțin după ora unu, când cu ei nu mai rămăseseră decât mama, tata, doamna Dinwiddie și prietenii lor cei mai apropiați, Reeve o ajută să urce într-o trăsură cu cai albi, ca să fie basmul complet.

Îi strânse mâna tatălui ei, o sărută pe obraz pe mama ei și o strânse în brațe cu putere pe doamna Dinwiddie. Aceasta îi șopti ceva la ureche, făcându-l să râdă. Reeve o lăsă înapoi pe pământ, o sărută direct pe buze, se urcă și el lângă Flossie și agită hățurile. Răsucindu-se, tânăra mireasă le făcu cu mâna părinților ei, sub ploaia de orez care se abătuse asupra trăsurii.

Capitolul 85

Reeve opri caii în fața unei case acoperite cu șindrilă și înconjurată cu un gard scund, din lemn vopsit în alb. Intrarea se făcea printr-o verandă umbroasă.

– Ah, Reeve, rosti ea, cu răsuflarea tăiată. E frumoasă!

Părinții ei văzuseră casa, la fel ca doamna Dinwiddie și prietenii lui. Ea era singura care nu o văzuse până atunci. Era cadoul lui de nuntă pentru ea, iar Flossie nu o putuse admira până ce n-avea să fi purtat același nume de familie ca și el.

În curte era mai mult pământ golaș decât iarbă, dar și trei tufe și un copac umbros destul de mare. Iar el construise casa asta cu mâinile lui! Imediat, sufletul îi fu cuprins de o stare de bine. Aceasta era casa în care avea să trăiască toată viața. Casa în care urma să-și nască pruncii. Casa în care aveau să zburde nepoții lor. Dintr-odată, își dori să fie și casa în care să-și consume mariajul.

– Cât mai avem până pleacă trenul? întrebă ea.

Oprind trăsura, tânărul ei soț coborî cu o săritură.

– Mă tem că mai avem câteva ceasuri bune. Nu am vrut să te grăbești la petrecere, așa că nu trebuie să pornim spre gară decât aproape de lăsarea întunericului.

Prinzând-o de talie, Reeve o ridică de pe bancheta trăsurii. Flossie nu se schimbase în rochia ei de călătorie, ci o purta în continuare pe cea de mireasă. El îi spusese mai demult că voia ca el să fie cel care

să i-o dea jos. Când auzise una ca asta, mama ei fusese de-a dreptul scandalizată, dar fusese singurul lucru pe care i-l solicitase, așa că Flossie rămăsese de neclintit în fața obiecțiilor mamei sale.

Când ajunseră la ușă, Reeve o ridică în brațe și o trecu pragul.

– Bine ați venit acasă, doamnă Wilder!

Cu brațele petrecute pe după gâtul lui, Flossie cuprinse cu privirea livingul. În fața șemineului din cărămidă roșie se aflau două fotolii, unul mare maro și unul delicat, tapițat cu un brocart cu model floral. Mâța se făcuse ghem pe cel maro, fără să catadicsească a da vreun semn că le-ar fi observat intruziunea.

– Are impresia că e fotoliul ei.

Flossie își mușcă buza de jos.

– Mă bucur să o văd. Mi-era dor de ea.

– Ei bine, să nu te deranjezi să o chemi la tine. Nu se mișcă de acolo decât dacă o dai jos cu forța.

Pe polița căminului, chiar în centru, trona felicitarea ei de Crăciun. Văzând-o, Flossie își simți inima inundată de căldură și se întrebă de când stătea acolo.

– Nu mi-ai dat nici un răspuns la felicitarea de Crăciun pe care ți-am trimis-o.

– Asta pentru că am fost ocupat scriind romanul pe care-l poruncise chiar mesajul din ea.

– Nu ți-am poruncit nimic, și ai fi putut trimite un mesaj de mulțumire pentru bomboane și prăjitură.

– Dar chiar ți-am scris unul. Nu-ți aduci aminte capitolul opt din carte? Le-am mâncat cu mare entuziasm cât o priveam pe domnișoara Cherie plimbându-se de colo-colo prin grădina ei.

– Domnișoara Cherie... Flossie își dădu ochii peste cap. Femeia aia era mereu atât de veselă! Toată lumea o adora, niciodată nu făcea nimic greșit. Mi s-a părut că reprezintă un standard cu care n-ai cum să te compari. N-ar fi putut să fie și ea o femeie ca toate celelalte, știi tu... mediocră? Să aibă și ceva defecte?

Reeve o sărută pe frunte.

– Avea defecte, dar romanul era despre el.

– Am înțeles. Flossie își aranjă gulerul. Că tot veni vorba despre Cheery Cherie și Marylee Merrily, declar solemn din capul locului că eu voi fi cea care alege numele tuturor copiilor noștri.

Reeve pufni în râs.

– Tuturor? Dar câți ai de gând să avem?

– Cel puțin zece.

Bărbatul clătină din cap.

– N-avem nevoie decât de nouă.

Flossie se lăsă puțin pe spate, pentru a-i cerceta chipul.

– Dar de ce ar fi greșit să avem zece?

– Nu-i nimic greșit, dar nu avem nevoie decât de nouă ca să formăm o echipă de baseball.

Flossie zâmbi.

– Și dacă o să avem și niște fete?

– Atunci, le punem și pe ele în echipă. În fond, mama lor a fost o femeie emancipată. Până ce micuții noștri o să fie suficient de mari ca să joace baseball, probabil că femeile o să înceapă să poarte pantaloni.

Flossie pufni și răspunse printr-un hohot vesel. Strângând-o ușor, Reeve se întoarse către dreapta și o purtă într-un dormitor gol.

– Ăsta e atelierul tău de pictură.

În camera aproape goală, șevaletul ei fusese mutat lângă fereastră, dar ceea ce îi atrase atenția lui Flossie fu portretul care stătea pe el. Reprezenta o femeie care se sprijinea de o balustradă, cu părul roșcat unduit de vânt, pe fundalul mării albastre, care sclipea sub razele soarelui. În colțul din dreapta jos scria clar *F. Jayne*.

Mâinile ei își slăbiră strânsoarea.

– Lasă-mă jos, te rog!

Reeve se aplecă și o puse în picioare.

Inițial, Flossie rămase pur și simplu pe loc, asimilând surpriza.

– Unde... cum de l-ai găsit?

– Am angajat un detectiv. Speram să dau de cei doi Trostle și de Bourgeois, să-i fac să dea socoteală pentru nemerniciile pe care le-au făcut.

Flossie își duse o mână la gât.

– Și ai reușit?

– Nu, dar detectivul a reușit să-ți găsească tabloul, într-un magazin din East Side.

Ochii ei se umeziră.

– Nu-mi vine să cred, am... am crezut că l-am pierdut pentru totdeauna.

– Și eu la fel.

Flossie se apropie de tablou și îl cercetă. Într-adevăr, era unul dintre cele mai reușite tablouri ale ei.

Reeve își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Am folosit banii câștigați de pe urma foiletonului cu Marylee ca să plătesc detectivul. Își lăsă privirea în pământ. Vreau să știi că nu am folosit nici un cent din banii ăia pentru mine. Doar pentru alții.

– Ah, Reeve! Nu trebuia să faci asta...

– Nu i-am folosit pentru nimic din casa asta, Flossie. Nici pentru construcție, nici pentru lot și nici pentru mobilă. Toate astea au fost cumpărate cu banii pe care i-am câștigat de pe urma cărții și a articolelor mele obișnuite.

– Și-atunci, pentru ce i-ai folosit?

Reeve îi studia chipul.

– Ca să-ți plătesc datoriile.

Flossie trase aer în piept, cutremurându-se.

– Tu? Tu ai fost?

– Da.

Privirea lui Flossie alunecă într-o parte.

– Habar n-am avut. De ce nu mi-ai spus?

– Cred că mi-era teamă că, dacă ai fi știut, te-ai fi simțit îndatorată față de mine, și nu de-asta am făcut-o, chiar deloc. A fost plăcerea mea să le achit.

Flossie avea un nod dureros în gât, care parcă zăgăzuia o cascadă de lacrimi.

– Mulțumesc. Nici nu știu ce să zic... Nu trebuia să faci una ca asta.

– Au mai rămas destui bani, și primesc în continuare plăți. Am donat o parte dintre ei unui azil din Greenpoint. Am mai folosit din ei ca să cumpăr cadouri de Crăciun pentru copiii de la un orfelinat din Manhattan. Tot din ei i-am cumpărat lui *maman* un ac de pălărie de la Tiffany – asta când era încă doamna Dinwiddie pentru mine. De când a devenit *maman* a mea, am folosit numai banii mei pentru orice i-am cumpărat.

– Banii pentru povestea lui Marylee sunt ai tăi.

– Sunt bani murdari.

– Ba nu. Sunt... Stai o secundă. Se duse în salon și arătă către cuferele ei, adunate lângă perete, așteptând să fie desfăcute. Poți să-l deschizi pe ăsta de-aici, te rog?

Reeve dădu jos cufărul care se afla peste cel indicat, după care îl descuie și trase capacul în sus.

Flossie începu să caute prin el, iar după câteva momente scoase albumele pe care le ținuse atâta timp lângă pat. Primul pe care îl deschise conținea foiletonul *Fecioara veselă din Mumford Street*.

– Am păstrat toate episoadele. Le-am citit și le-am recitit de multe ori.

Reeve luă albumul, îl frunzări câteva clipe și apoi închise ochii.

– Îmi pare foarte rău...

Flossie puse albumul înapoi în cufăr.

– Să nu-ți fie. E o poveste pe care o s-o prețuiesc până în clipa în care o să-mi dau ultima suflare. O s-o citesc copiilor noștri și chiar copiilor lor, dacă o să trăiesc până atunci. Așa că să nu te mai aud vreodată spunând despre ea că e „murdară". Ai înțeles?

Cu pieptul cuprins de emoție, Reeve încuviință din cap.

– Nu mișca!

Se duse țintă către un birou aflat în dreptul ferestrei și deschise pupitrul, de unde scoase o cutie de trabucuri. În ea se aflau teancuri de bucățele mici de hârtie. Pe fiecare era scrisă câte o întrebare, iar toate purtau pe margini desenele ei.

„Care e activitatea dumneavoastră preferată iarna?"

„Care e prima dumneavoastră amintire din copilărie?"

„Care a fost ultimul lucru la care v-ați gândit aseară, înainte de a adormi?"

Flossie își apăsă palma la baza gâtului.

– Le-ai păstrat?

– Pe absolut toate. Chiar și pe cele pe care ceilalți le lăsau pe masă.

– Nu te-am văzut niciodată luându-le.

– Am rugat-o pe doamna Klausmeyer să mi le păstreze.

Închizând capacul cutiei, Flossie o strânse la piept.

– Ah, Reeve... Am irosit atât de mult timp.

– Știu. Reeve clătină din cap, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă. Știu.

Bărbatul puse cutia la loc în pupitru, iar ea se duse înapoi pentru a-și admira în voie atelierul, încercând să conștientizeze că într-adevăr camera aceea era doar a ei, pentru pictat.

Intrând și el în atelier, Reeve se apropie și își băgă mâna în buzunar.

– Dacă vrei să-ți vinzi tablourile, vreau să știi din capul locului că nu ți-aș lua în veci banii câștigați.

– Ah, Reeve, nu sunt atât de pricepută la pictură încât să pot face una ca asta.

– Nu despre asta era vorba. Ce zic eu e că, dacă o să câștigi vreodată bani, aceștia o să fie ai tăi, nu ai mei.

Flossie îl măsură atent.

– Știi ce mi-ar plăcea?

– Ce?

– Aș vrea să fie banii noștri – nu ai mei sau ai tăi, ci ai noștri.

Privirea lui Reeve se duse către una dintre ferestrele lipsite de perdele încastrate în peretele lateral.

– Cred că am putea să mergem pe această idee, dar în cazul ăsta se pare că ar trebui să procedăm la fel și cu banii pe care îi câștig eu.

Flossie trase adânc aer în piept.

– Ai fi de acord ca banii tăi să fie banii noștri?

– Da.

Flossie se holbă la el, uluită. Nu mai auzise niciodată ca vreun bărbat să procedeze așa. Cu inima umplându-i-se de recunoștință, își trecu palmele pe sub reverele lui, le prinse bine și îl trase către ea, aducându-i buzele peste ale ei.

Reeve încremeni preț de o clipă, după care își scoase mâna din buzunar și o cuprinse în brațe, sărutând-o mai pasional.

– Toată ziua am vrut să fac asta.

– Și eu. Tânăra își lăsă degetele să se aventureze pe ceafa lui și să se afunde în părul lui. Mulțumesc pentru atelierul de pictură... pentru tot.

Reese o sărută din nou, în timp ce mâinile îi alunecau din ce în ce mai jos, trăgând-o mai aproape de el. Genunchii lui Flossie se înmuiară.

Punând capăt sărutului, Reeve își sprijini fruntea de a ei, respirând greoi.

– Nu ți-am arătat restul casei.

– Așa e, răspunse ea în șoaptă.

O conduse în bucătărie. Lângă perete se afla o mașină de gătit Acme Wonder. Pe ea, paravanul de ceai pe care ea o ajutase pe doamna Dinwiddie să îl aleagă stătea de pază în fața unei cafetiere.

– Îmi plăcea să ating paravanul ăsta, mărturisi el. Doar pentru că știam că îl atinseseși și tu înainte.

Flossie își mușcă buza, după care se întoarse și observă masa despre care îi povestise doamna Dinwiddie. Chiar dacă nu ar fi făcut-o,

Flossie și-ar fi dat seama imediat că era făcută de el. Pe lângă restul obiectelor din casă, era extrem de rustică.

Cu inima strânsă, trase un scaun și se așeză, cu poalele ei dantelate revărsându-se peste scaun.

– Într-o bună zi, întreaga noastră familie o să mănânce la masa asta.

Reeve nu scoase nici un sunet, stând cu umărul sprijinit de cadrul ușii, cu pleoapele îngreunate de dorință.

Susținându-i privirea, Flossie își dădu încet jos mănușa, câte un deget pe rând, după care își trecu palma dezgolită peste blatul plin de crestături al mesei. Verigheta de aur de pe inelarul ei străluci în lumină preț de o secundă.

– Du-mă în dormitor, Reeve!

Capitolul 86

Desprinzându-se de cadrul ușii, Reeve își mișcă brațul prin fața trunchiului, într-un gest de invitație. Instantaneu, mușchii pântecelui ei se încordară într-un mod care o duse cu gândul la sărutările, la îmbrățișările lui, dar și la fierbințeala din ochii lui când se uita câteodată la ea. Exact așa cum o privea acum. Înghițind cu greu, își forță picioarele să se pună în mișcare, pentru a vedea singura încăpere pe care nu o văzuse.

Spațiul era dominat de un pat impunător, din fier forjat. În loc să aibă stâlpi în cele patru colțuri, partea de sus era curbată, astfel încât rezulta un contur unitar. În colț se aflau un lavoar și o oglindă mititică. Într-o parte se găsea o noptieră pe care tronau o lampă cu gaz și figurina de metal pe care i-o adusese ea de la târg. Practic, era ultimul lucru pe care îl vedea el seara, înainte să stingă lampa.

Degetele lui Flossie începură să se joace cu florile de portocal care-i atârnau din talie.

– Nu am vrut să cumpăr o măsuță de toaletă fără tine, rosti el. Nu știam sigur cum trebuie să fie.

Tânăra se apropie de pat. Nu semăna deloc cu patul alb și plin de volane din viața ei de domnișoară. Era acoperit cu o pătură croșetată,

pe care ea o văzuse la doamna Dinwiddie, care lucrase de zor la ea câteva luni.

– Nu am nevoie de măsuță de toaletă.

– Ba da. Și o să-ți cumpăr una. Imediat ce ne întoarcem de la cascada Niagara.

Umezindu-și buzele, își puse palmele pe saltea și apăsă, încercând arcurile.

– E un pat foarte bun.

– Nu e foarte dantelat.

Flossie trase un pic de materialul cuverturii.

– Nu vreau dantele, ci doar un așternut călduros.

Reeve se apropie de ea, după care îi cuprinse talia din spate și îi sărută gâtul prin dantela gulerului înalt al rochiei.

– O să fie călduros, de asta poți să fii sigură.

Terminațiile nervoase de pe pielea gâtului fremătară. Își lăsă capul pe pieptul lui, ca să-i dea mai multă libertate de mișcare. Reeve își mută buzele pe maxilar, apoi pe ureche. Degetele i se întinseră pe talie, cuprinzând-o mai bine și cercetând.

Flossie îi apucă încheieturile, respirând sacadat.

– Reeve?

Bărbatul încremeni.

Ea își împleti degetele cu ale lui, pipăindu-i verigheta, încântată de gândul că ea i-o pusese acolo.

– Cât... cât durează ca o fată să devină femeie? O... o noapte întreagă?

Reeve o sărută pe păr, strângându-i palmele cu ale lui.

– Nu durează toată noaptea, dar n-aș vrea să ne grăbim.

Flossie înghiți în sec.

– Cât?

– Nu mult.

Pulsul ei o luă razna, iar picioarele îi tremurau.

– Șșș... știu că e încă lumină afară... și că... e-n mijlocul zilei, dar... Trase aer în piept, tremurând. M-ai crede foarte ușuratică dacă ți-aș... dacă am... dacă...

Eliberându-i mâinile, Reeve o apucă de umeri și o întoarse către el, după care îi cuprinse chipul în palme. Ochii lui erau atât de aproape de ai ei, atât de aproape că putea vedea dâre de albastru străbătând verdele irișilor lui.

– N-aș crede niciodată una ca asta, rosti el. O să fii soția mea ziua, la lumina lunii, la miezul nopții... în orice moment. Și n-o să fie nimic ușuratic în asta. Prinzând-o ușor de brațe, o trase către el pentru un sărut lent și dulce. Unde e cârligul de desfăcut nasturi, iubirea mea? murmură el, cu buzele în continuare aproape lipite de ale ei.

Flossie se întrebă dacă și ea era la fel de roșie în obraji ca el, dacă respira la fel de precipitat și dacă ochii îi erau la fel de umbriți de dorință.

– În geanta de călătorie de lângă ușa din față.

Reeve încuviință din cap, în semn că a înțeles.

– Mă duc să îl aduc, bine?

– Da.

Flossie rămase lângă pat, cu degetele jucându-i-se de emoție cu dantela de pe poalele rochiei, încercând să-și aducă aminte de ce se grăbise atât. Asta pentru că acum, că venise momentul, se simțea foarte nesigură.

Undeva în depărtare se auzi un lătrat de câine. Dinspre stradă răzbăteau strigătele și râsetele unor copii prinși în cine știe ce joc. Nu-i venea să creadă că aveau să facă asta ziua în amiaza mare. Ce naiba fusese în mintea ei? Mai mult ca sigur Dumnezeu avea să o trăsnească pe loc pentru simplul fapt că sugerase așa ceva.

Reeve se întoarse și puse geanta pe pat.

Flossie începu să caute prin ea și, când o găsi, prinse obiectul cu degetele tremurând.

– Poate că nu e o idee așa bună... Poate ar trebui să așteptăm. N-aș... n-aș vrea să ne grăbim.

– N-o să ne grăbim. Glasul lui devenise profund și tainic. Îi desfăcu degetele și luă el obiectul cerut. Întinde mâna, vrăbiuță mică!

Flossie făcu întocmai.

Pornind de la încheietura palmei, Reeve începu să desfacă nasturii albi și mititei cu mișcări îndemânatice.

– O groază de nasturi.

– Sunt și mai mulți în spatele rochiei. Ar fi trebuit să o lași pe mama să mă ajute să mă schimb.

Bărbatul se opri, lăsând un nasture pe jumătate în butonieră.

– De luni întregi visez la asta.

Buzele ei se întredeschiseră.

– Eu am visat la ziua nunții mele de când mă știu. Glasul ei se reduse la o simplă șoaptă. Dar nu și la partea asta, bineînțeles. Și nu ziua în amiaza mare.

Reeve continua să-i desfacă nasturii.

– Dar asta e cea mai bună parte. Dacă nu visai la asta, atunci la ce visai?

– Nu fi prostuț! Nu e asta cea mai bună parte. Cea mai bună a fost să mă pregătesc pentru tine. Să-mi pun haine nou-nouțe. Să mă îmbăiez în apă parfumată, de-ai fi crezut că e infuzie de petale de trandafir... Să-ți observ fața când m-ai văzut prima oară în rochia de mireasă. Să te ascult jurând să-ți unești viața cu a mea. Să-ți pun verigheta pe deget și să-mi rostesc jurământul. Să-i îmbrățișez pe toți. Să plec cu trăsura. Să mă porți peste prag. Toate astea sunt părțile cele mai bune.

Porțiunea strâmtă a mânecii ei se desprinse de piele. Reeve trecu la cealaltă.

– Diseară, când o să ne pregătim să plecăm spre gară, o să te întreb din nou care e cea mai bună parte, și-o să vedem atunci ce-o să răspunzi.

Flossie clipi, nedumerită.

– Crezi că ești în stare să eclipsezi o viață întreagă de visuri și planuri?

– Știu sigur.

Tânăra ridică din sprâncene.

– Măi, măi, măi... da' știu că ești sigur pe tine, nu glumă!

Un colț al gurii lui Reeve se ridică ușor.

– Cum ai putut să visezi la ziua asta când nici nu știai cum arăt? Asta e o parte importantă a întregii experiențe. Adică... sper că era.

– Aaa... dar știam cum arăți. În visurile mele, erai înalt, teribil de chipeș... și aveai o gropiță mică fix aici.

Își trecu degetul peste obrazul lui stâng. Reeve începu să-și piardă îndemânarea de a folosi unealta aceea de desfăcut nasturi.

– Aveai umeri lați, deși recunosc că nu mi-am dat seama că aveau să fie chiar atât de lați. Flossie își lăsă palma să alunece de pe brațul lui până la gât. Și aveai păr frumos, creț.

Reeve clătină din cap, în total dezacord.

– Îmi urăsc părul. E ca de fată...

– Să știi că n-ai absolut nimic care să poată fi considerat feminin, nici pe departe. Iar mie îmi place la nebunie părul tău. Mai ales când crește mai mult la spate.

Încercă să răsucească o șuviță pe după deget, dar era prea scurtă. Reeve nu o luă în seamă, concentrat asupra sarcinii sale.

Flossie dădu jos buchețelul de flori de portocal prins la betelia fustei ei.

– De ceva vreme, mă tot întreb cum de a reușit tata să-și permită o nuntă atât de extravagantă. Iar mama a evitat să-mi dea un răspuns clar ori de câte ori am întrebat-o. Ridică florile la nas. Tu ai plătit totul pentru nuntă, nu-i așa?

Reeve ridică dintr-un umăr. Și a doua mânecă se desfăcu total.

– Mulțumesc, rosti ea în șoaptă.

Îndreptându-și spatele, Reeve luă buchețelul din flori de portocal și îl puse pe noptieră, lângă figurina de la ea.

– Cu plăcere. Acum întoarce-te cu spatele, iubirea mea!

Ochii ei se ațintiră asupra patului.

– E totul în regulă.

Îi ridică mâinile la buze, cu mânecile atârnând de-o parte și de cealaltă, după care i le ridică și o întoarse încet, ca și cum ar fi dansat.

Odată ce ajunse cu spatele la el, Flossie își lăsă bărbia în piept, cu inima bubuindu-i. Reeve îi desfăcu centura din talie și o aruncă pe pat. În clipa următoare, fusta se revărsă pe podea. În momentul acela, inspiră adânc, după care o ținu ușor de braț până ce ea păși din mijlocul valurilor de material.

Aplecându-se, Flossie ridică fusta, apoi o aranjă pe pat.

– E frumoasă, nu-i așa?

– Da, suspină el.

– Ai văzut „nodurile iubirii" de pe margini?

Băgând mâna sub o porțiune de dantelă, o ridică ușor. Și totuși, Reeve nu se uita deloc la fusta rochiei, ci la combinezonul ei, care se întrezărea pe sub corsaj.

Flossie mângâie materialul, admirând panglicile și mărgelele pe care mama ei le cususe deasupra volanului din partea de jos.

– Și are detalii drăguțe, nu ți se pare?

– Da. Gâtul lui se contractă, iar mărul lui Adam se tot mișcă în sus și în jos.

– M-am simțit ca o prințesă în ea... Cu totul.

– Chiar arăți ca o prințesă.

Flossie îi aruncă o privire de avertisment.

– Acum parcă ai fi mama...

– Ba nu, chiar așa e.

– Ba nu. Și vreau ca mariajul nostru să aibă la bază numai adevăruri. Iar adevărul este că sunt o femeie mediocră.

– Ba nu ești. Nici ca intelect, nici ca spirit, nici ca maniere, nici ca inimă, nici ca înfățișare, nici ca... știi tu, siluetă, corp.

Își tot trecea degetul mare în sus și în jos pe obiectul acela de descheiat nasturi. Flossie își propti o mână în șold.

– Nici măcar nu mi-ai văzut corpul încă.

Degetul lui încremeni. Ochii i se întunecară.

– Și-atunci, ce-ai zice dacă am îndrepta asta?

Genunchii ei tremurau. Instinctiv, duse mâna către tăblia de fier de la picioarele patului, pentru a-și recăpăta echilibrul.

Apucând-o de umeri, Reeve o întoarse din nou și se ocupă de nasturii care coborau de la guler până la marginea de jos a corsajului. Pe măsură ce înainta, porțiunile expuse de piele erau mângâiate de aerul răcoros.

Reeve se opri. Umerii corsajului ei deveniră grei, gata-gata să se prăbușească. Tânărul aruncă instrumentul de desfăcut nasturi pe pat, după care apucă mânecile din spate și îi trase corsajul în jos peste brațe, apoi îl prinse într-o singură mână, iar cu cealaltă desfăcu șiretul cămășuței ei. Aceasta alunecă pe podea.

– Să fiu al naibii..., îngăimă el într-o simplă șoaptă.

Lăsă corsajul să cadă, o cuprinse în brațe și își trecu palmele de-a lungul corsetului ei alb, din mătase. Într-un final, făcu un pas înapoi, ca s-o admire.

Flossie stătea nemișcată și stânjenită, doar în combinezon, pantalonași, corset și ciorapi, însă Reeve o privea cu o admirație atât de evidentă, încât ea se hotărî că, dacă el voia să creadă că arăta ca o prințesă, putea foarte bine să-l lase.

– Părul tău, șopti el. Te rog, pot să-ți văd părul?

Tânăra își ridică brațele și începu să-și scoată agrafele. Reeve întinse o mână în care să le pună. Destul de curând, fu nevoie să o întindă și pe cealaltă. Într-un final, Flossie își desprinse cosițele, scutură din cap și își lăsă părul să se reverse în voie. Aproape că ajungea până la podea.

– Pe duhul marelui Cezar!

Lăsă agrafele pe masă, fără să-i pese că unele căzură pe podea. Fără să-și ia vreun moment ochii de la ea, își lepădă cât mai rapid sacoul și îl puse pe spătarul unui scaun. Butonii săi avură aceeași soartă ca agrafele, scoțând un clinchet puternic când aterizară pe blatul mesei. Apoi Reeve își trase manșetele și le aruncă într-o parte.

Cu bărbia ușor înălțată, Flossie își trecu degetele prin păr, răsfirându-și și înfoindu-și părul. Când se uită din nou la el, nu mai avea vestă, bretelele îi atârnau peste șolduri, cămașa avea nasturii descheiați, iar bluza de corp i se vedea prin deschizătura de la piept.

Întinzând mâna, Reeve și-o cufundă în părul ei ce se revărsa în valuri, aranjându-i-l peste umeri.

– Ești superbă.

„La fel și tu", răspunse ea în gând.

Bărbatul îi strânse părul în palme, frecând firele mătăsoase între degete.

– Când am început să construiesc casa asta, m-am gândit că aveam să descopăr în sfârșit cum e să ai un loc unde să te simți acasă, dar n-am avut parte de sentimentul ăsta. Așa că am început să umplu camerele cu tot felul de mărunțișuri. Dar nimic nu s-a ridicat la nivelul așteptărilor mele până în momentul de față. Îi împinse părul pe după umeri. Nici mobila, nici măcar casa în sine nu-mi pot da sentimentul că sunt acasă. Doar tu, Flossie. Pentru mine, acasă e acolo unde sunt cu tine.

Dragostea pe care o simțea pentru acest bărbat îi umplu toată ființa, aducând cu ea o senzație de calm. Băgându-și mâinile prin deschizătura cămășii lui, îi atinse pieptul și înaintă către umeri, după care se ridică pe vârfuri. Își apropie buzele la nici trei centimetri de ale lui.

– Bine ai venit acasă, Reeve! Bine ai venit acasă!

Lipind-o cu putere de el, Reeve o sărută, o ridică în brațe și se lăsă în voia bucuriei de a fi ajuns în sfârșit acasă.

Nota autoarei

Deși romanul *Fata de la Tiffany* e bazat pe o premisă autentică (sticlarii au intrat într-adevăr în grevă și Louis Tiffany chiar a angajat femei de la școlile de artă pentru a-și termina capela), întotdeauna mă văd nevoită să modific un pic adevărurile istorice. Asta se întâmplă uneori pentru că nu reușesc să găsesc informații concrete – caz în care le inventez cât pot eu mai verosimil –, iar alteori schimb întâmplările pentru a se potrivi cu modul în care vreau să evolueze povestea. (Știu. Un păcat groaznic, dar așa stau lucrurile.) Aici însă, mărturisesc totul și vă spun care dintre adevărurile istorice au fost modificate.

Îmi însoțesc toate cărțile cu astfel de note pentru că mă tem că sunt anumite detalii istorice pe care poate nu le credeți adevărate, deși chiar sunt, așa că vreau să vă arăt clar ce-i real și ce e închipuit. Așadar, haideți să începem cu fetele de la Tiffany. Principala mea sursă de informații în ceea ce le privește o reprezintă o serie de scrisori olografe pe care Clara Driscoll le-a trimis săptămânal rudelor ei, cu o regularitate ireproșabilă. Descoperirea acestor scrisori s-a produs foarte recent – au ajuns pe mâna istoricilor abia în anul 2005. Am citit toate epistolele scrise de doamna Driscoll în ultimul deceniu al secolului al XIX-lea, însă, din păcate, nici una dintre cele scrise înainte de 1896 nu s-a păstrat până în zilele noastre, așa că, de la bun început, am pornit cu un gol destul de mare.

În majoritatea scrisorilor de la începutul seriei, doamna Driscoll descrie ce însemna viața unei văduve trecute de treizeci de ani în New York. Și totuși, din când în când, le mai pomenește rudelor ei despre ce se întâmpla la atelierul Tiffany. Scrisorile ei sunt singura mărturie venită din partea unei persoane direct implicate privind ce însemna să lucrezi acolo și au revoluționat tot ce știm despre procesul de fabricație a produselor Tiffany. De asemenea, au arătat, pentru prima oară, rolul semnificativ pe care l-au jucat femeile. Până

la descoperirea acestor scrisori, contribuția lor rămăsese practic neobservată (pentru că nimeni nu știa exact ce au făcut).

Pe parcursul romanului, am numit-o pe Clara „doamna Driscoll" pentru că așa i s-ar fi adresat Flossie. Dar am citit sute de epistole scrise de mâna ei și încet-încet a ajuns să-mi fie destul de dragă. Cu permisiunea voastră, aș vrea ca pe parcursul acestei note să mă refer la ea exact așa cum îmi apare mie în gând – Clara.

Motivul pentru care e cunoscută, precum și cea mai celebră contribuție la patrimoniul Tiffany o reprezintă lămpile pe care le-a conceput. Scena în care am plasat-o într-o discuție cu domnul Mitchell – vicepreședintele și cumnatul lui Tiffany, ai cărui favoriți sunt o invenție de-a mea – a fost preluată dintr-un incident descris în misivele Clarei. În realitate, cei doi nu se înțelegeau și, oricât s-a opus Mitchell modelelor ei extravagante de lămpi, acestea au trasat o nouă direcție pentru compania Tiffany. Acestea i-au adus ei (și companiei) multe, multe premii, și producția lor se făcea cu costuri foarte mari. Totuși, lămpile n-au fost realizate în 1893. Acestea au apărut mai târziu, dar n-aș fi putut să scriu tot romanul acesta fără să includ în el și lămpile Clarei, mai ales celebra ei „lampă cu libelule".

Într-o carte minunată intitulată *Tiffany într-o nouă perspectivă*, autorii oferă la final o listă cu numele tuturor femeilor angajate la Tiffany. Separat, au și altă secțiune, numită „Celelalte femei asociate cu activitatea atelierelor Tiffany". Sinceră să fiu, nu am înțeles niciodată pe ce criteriu au făcut cercetătorii delimitarea între „fetele de la Tiffany" și „celelalte femei". Astfel, în ceea ce privește acest roman, am ales unele dintre cele mai interesante nume și le-am pus în rândul „fetelor de la Tiffany". (Știu, știu! M-am purtat exact așa cum fac toți autorii de literatură. Scuze!)

Tiffany (care chiar era sâsâit) avea un mic departament de femei chiar înainte de 1888, dar acestea nu se ocupau de nici o muncă „de bărbat". Acest lucru nu s-a întâmplat decât după ce bărbații au intrat în grevă, în decembrie 1892, iar Louis a angajat alte șase femei recrutate de la Școala de Arte Aplicate, de la YWCA și de la Coopers Union. A ales aceste instituții de învățământ pentru că nu percepeau taxă de școlarizare, iar el căuta femei care, cel mai probabil, aveau să devină sursa de venit a familiilor lor și care, prin urmare, ar fi avut cel mai mult de câștigat de pe urma angajării în compania lui. Totuși, acest lucru îmi dădea peste cap toată intriga (respectiv că Flossie avea nevoie să muncească pentru a strânge bani pentru taxa de la Școala

de Arte). Fără acest element, întreaga mea poveste s-ar fi dărâmat ca un castel de cărți. Astfel, în carte, elevele de la Școala de Arte Aplicate trebuiau să achite o taxă de școlarizare. În plus, din moment ce YMCA avea să apară în poveste, nu am vrut să complic lucrurile introducând și YWCA și Coopers Union. Îmi cer scuze pentru lipsa de precizie în acest sens.

Am menționat în „Notă pentru cititori" de la începutul acestui roman că toate fetele de la Tiffany – în afară de Flossie și de Nan – au fost inspirate de persoane reale. Am folosit numele lor adevărate și, dacă am putut să aflu câte ceva despre ele, am folosit și informațiile respective. Nu știu cum arăta nici una dintre ele, cu excepția aluziilor ocazionale făcute de Clara în scrisorile ei. „Cele două sau trei mezine își poartă părul ridicat, dar fetele mai mari și-l poartă toate la fel." (Sintagma „păr ridicat" înseamnă că renunțaseră să-și poarte părul împletit într-o coadă sau două și își prinseseră părul într-un coc, pentru a arăta că nu mai erau niște fetițe, ci femei în toată puterea cuvântului. Această schimbare era plasată de obicei în jurul vârstei de șaisprezece ani.)

Cea pe care Clara a descris-o pe larg este Aggie. Aceasta chiar era o suedeză de 1,83 metri înălțime, care avea șaisprezece ani, era logodită cu un măcelar de patruzeci de ani și, din câte am putut să-mi dau seama, Clara era deosebit de atașată de ea. A început să lucreze la Tiffany abia în 1894 și se ocupa cu tăierea șabloanelor (nu a foliei). Era un mare personaj (fără nici o legătură cu înălțimea ei), și n-am putut să nu o includ și pe ea în acțiune – chiar dacă nu a lucrat acolo înainte de târg. În realitate, Aggie a amânat cununia cu logodnicul ei timp de doi ani și jumătate pentru a primi prima de o sută și cincizeci de dolari oferită oricărei fete care rămânea în cadrul companiei atâta timp. Într-un final, a lucrat la Tiffany timp de patru ani și, din ce apare în scrisorile Clarei, a trecut de la a fi doar piele și os la 82 de kilograme, „un gigant de fată", la nouăsprezece ani. La douăzeci, era „o femeie foarte atrăgătoare, care se făcea remarcată imediat", avea o voce frumoasă de soprană și cânta într-un cor.

Patru luni mai târziu, Aggie a plecat de la Tiffany pentru a se mărita cu măcelarul ei, iar Clara a aflat din ziar că s-a sinucis bând acid fenic. În buzunar i se găsise o scrisoare în care spunea că măcelarul îi zisese că niciodată nu avusese de gând să se însoare cu ea. În nici un caz. Clara a plecat imediat de la serviciu în căutarea rudelor lui Aggie, care trăiau într-un cartier sărăcăcios, pentru a le ajuta cum

putea. Foarte, foarte trist. Ar trebui să menționez că nu îi spuneau Aggie. Numele ei era Agnes, însă, pentru că proiectanta principală se numea Agnes Northrup, am alintat-o pe suedeza noastră cu „Aggie", pentru a evita confuziile.

Iată câteva informații despre celelalte femei care au apărut în cartea mea.

ELLA EGBERT: În romanul meu, se ocupa cu alegerea sticlei și lucra cu Elizabeth, iar „echipa" lor era concurenta perechii Flossie–Nan. Nimic din asta nu se bazează pe adevăruri istorice. În realitate, la cei douăzeci și opt de ani, Ella era una dintre cele mai mature salariate, una dintre cele șase care fuseseră angajate inițial și avea o pasiune pentru ceai. Era cât se poate de convinsă că o viață dedicată artei era superioară vieții de femeie măritată și mereu vorbea despre asta. La treizeci și trei de ani, s-a măritat cu un bărbat de șaizeci și șapte „după aproape doi ani de indecizie". Când acesta a murit, trei ani mai târziu, s-a întors la Tiffany.

LOUISE KING: Aceasta a proiectat vitralii pentru Tiffany la începutul anilor 1890 și chiar s-a măritat cu profesorul ei (deși a făcut-o în 1892). Împreună, cei doi au pictat cupola pe care am descris-o în roman, cea din Clădirea Meșterilor – deși soțul ei, Kenyon Cox, a fost cel menționat în toate scrierile despre târg. În viziunea cercetătorilor, nu a fost încadrată ca „fată de la Tiffany", ci drept una dintre „celelalte femei", orice ar însemna asta. (În afara situațiilor în care se spune clar că nu e așa, toate fetele din această listă sunt considerate „fete de la Tiffany".)

LOUISE STURTEVANT: Din moment ce aveam două Louise, pe aceasta am botezat-o „Lulu". N-am idee ce temperament avea. Am inventat totul – că era timidă, că tăia sticla cu mare viteză și tot restul. A fost pur și simplu un artificiu narativ creat de mine pentru a crește grijile lui Flossie privind slujba ei. Și totuși, am găsit informații că a studiat la Școala Muzeului de Arte Frumoase din Boston. Este înregistrată ca făcând parte din „celelalte femei".

AGNES NORTHRUP: Una dintre cele șase fete angajate inițial, căreia într-adevăr nu i-a plăcut să fie directoare și care s-a bucurat foarte mult de întoarcerea Clarei la cârma departamentului. Era una dintre cele mai talentate și invidiate proiectante. Ca atare, avea atelierul ei separat – după cum am menționat și în carte, deși acesta nu era vecin cu cel al fetelor. Era o încăpere mică, unde se ajungea printr-un labirint de holuri, cu pereții plini de schițe cu flori și cu tot felul

de desene pe hârtie maro prinse cu piuneze. A câștigat mai multe premii pentru creațiile produse de Tiffany. (Cercetătorii o încadrează în grupul „celorlalte femei".)

MARY MCDOWELL: Proiectul ei, reprodus la începutul Capitolului 30, este chiar cel care a fost expus la Expoziția Mondială de la Chicago. Pentru o perioadă scurtă, ea și Clara au locuit în același apartament. Mary a plecat de la Tiffany în 1898, când s-a măritat. Este considerată oficial o „fată de la Tiffany".

GRACE DE LUZE: Grace a fost una dintre cele șase fete angajate inițial la Tiffany. A proiectat vitralii, și unele dintre schițele ei au fost expuse la Expoziția Mondială Columbiană din Chicago. Este considerată oficial o „fată de la Tiffany".

LYDIA EMMET: Ea a fost cea care a conceput vitraliile Tiffany pentru casa lui Mark Twain și a făcut o pictură murală în Clădirea Femeilor. Nu am avut spațiu ca să o pun pe Flossie să se ducă să vadă două picturi murale, așa că am ales să o vadă doar pe cea la care lucrase Louise. Lydia e considerată a face parte din „celelalte femei".

ELIZABETH COMYNS: În cartea mea, ea e cea care s-a îmbolnăvit și nu s-a mai putut duce la târg. În realitate, nu s-a întâmplat așa ceva. Am inventat totul. Adevărul e că s-a ocupat de ilustrațiile mai multor cărți și i s-au publicat trei modele pentru porțelanuri. A proiectat vitralii pentru Tiffany și e încadrată în categoria „celorlalte femei".

THERESA BAUR: Era dactilografă, dar din câte știu eu n-a pictat nuduri în Paris și nici n-a suferit de înțepenirea degetelor sau a palmelor. Am inventat eu asta. A reușit să obțină un post ca „fată de la Tiffany" pentru că fratele ei era comisionarul noului logodnic al Clarei. (Până la urmă, Clara nu s-a mai măritat cu respectivul.)

Cât despre Expoziția Mondială Columbiană din 1893, capela Tiffany a fost, într-adevăr, terminată cu întârziere. Cât de mare? Nu știu, nu am reușit să aflu. Așa că în carte am spus că a fost montată până la finalul lunii mai – pur și simplu am improvizat. Totuși, nici una dintre fetele de la Tiffany nu s-a dus la expoziție, nici măcar Clara. Cu toate acestea, ele au avut o expoziție în cadrul Clădirii Femeilor, și nici în ruptul capului n-aș fi acceptat să scriu toată cartea asta fără să îi dau personajului meu ocazia de a se duce la târg să o vadă! Așa că am inventat concursul, precum și demonstrația din Clădirea Femeilor. În aceeași ordine de idei, nu am habar dacă Louis Tiffany intenționase sau nu dintru început să le păstreze în compania

sa pe nou-angajatele „fete de la Tiffany". Nu știu nicidecum dacă adevăratul Louis Tiffany a concediat-o pe vreuna sau nu. Așa că am apelat la o licență poetică aici și am prezentat angajarea ca fiind făcută pe o perioadă de probă. Posibil să fie adevărat, posibil să nu. Nu am reușit să găsesc nici o sursă care să confirme sau să infirme clar această idee. Pentru a-mi urma firul narativ, aveam nevoie ca Flossie să aibă slujba în pericol, apoi să fie concediată, așa că exact așa mi-am dirijat acțiunea.

Descrierea pe care am făcut-o capelei se potrivește cu realitatea istorică. Nu știu dacă a fost terminată de bărbați, cu excepția vitraliilor, dar nu am reușit să găsesc nici o sursă care să menționeze contribuția femeilor în altă parte decât la realizarea vitraliilor, așa că am decis să optez pentru soluția simplă și m-am concentrat asupra acestora. Capela Tiffany chiar a câștigat cincizeci și patru de premii – mai multe decât orice alt exponat de la Târgul Mondial – și a fost rampa de lansare a lui Louis. Acesta și-a strecurat exponatul în categoria „Ecleziastice", așa cum este și prezentat în cartea mea, ceea ce i-a oferit un avantaj extraordinar față de concurenții săi americani de pe piața sticlei colorate, căci nici unul dintre aceștia nu a avut voie să-și expună produsele. Acestea fiind spuse, prima sa iubire a fost reflectarea frumuseților naturii, nu reproducerea tablourilor religioase, și tocmai de aceea era foarte încântat și meticulos când primea comenzi de piese cu tematică inspirată din natură.

Tiffany chiar a făcut demersurile necesare pentru a-și aduce capela înapoi în New York și a pus să fie reasamblată. După aceea, exponatul a trecut prin mai multe mâini, a fost depozitat ceva timp în subsoluri și în tot felul de alte spații. Totuși, cei de la Muzeul Morse din Winter Park, Florida, au reușit să recupereze o parte dintre piesele originale și au reconstituit-o în toată splendoarea, astfel încât publicul larg să poată pătrunde în ea și să o poată admira în voie. Nu-i așa că e foarte tare? Trebuie, chiar trebuie să o treceți pe lista de lucruri de văzut în viața asta.

M-am străduit să descriu procesul de fabricare a vitraliilor într-un mod simplu și antrenant. Dacă ar fi să mă întrebe cineva care e slăbiciunea mea în ceea ce privește arta scrisului, exact despre asta aș vorbi. E foarte greu să împletești informații tehnice fără să ajungi la ceea ce redactorii numesc „blocuri de informație". Așa că mă chinuiesc foarte, foarte tare să nu am „blocuri". Deloc. Uneori reușesc, alteori nu. (Autorii de recenzii nu pierd nici o ocazie să mă taxeze.)

În orice caz, a trebuit să adun o varietate de informații, dar, oricât am căutat, nu am găsit nici măcar indicii privind modul în care erau realizate vitraliile Tiffany pe vremea aceea. Au fost scrise o mulțime de cărți despre sticla produsă de ei, dar nimic despre procedeul de producție a vitraliilor. Astfel, am fost nevoită să pun cap la cap informații dintr-o mulțime de alte surse – dintre care majoritatea din ultimul deceniu al secolului al XIX-lea. De asemenea, am discutat cu mai mulți curatori de muzeu și cu alți specialiști din domeniul artistic.

Când lucram la strecurarea informațiilor tehnice în roman, am vrut foarte mult să compar copiile indigo ale schițelor de pe carton cu pictura după numere, dar pe vremea aceea nu exista un asemenea concept. Ahhh! Și mi-a luat o veșnicie să-mi dau seama că „șevaletul" era o bucată foarte mare de sticlă pe care o sprijineau de o fereastră și pe care lipeau bucățile tăiate de sticlă colorată. Nu m-ați crede dacă v-aș spune de câte ori a trebuit să rescriu scenele respective pe măsură ce descopeream o informație (sau imagine) care mă făcea să îmi dau seama că prezentasem lucrurile greșit. Sper că ați putut să vă faceți o imagine despre cum se desfășurau lucrurile, fără prea mari neclarități. Și, deși cred că am consultat absolut toate sursele disponibile, există oricând posibilitatea să fi făcut vreo greșeală undeva, așa că declar aici o dată și pentru totdeauna că orice greșeli din aceste pagini îmi aparțin în întregime și îmi cer mii de scuze pentru ele.

Înainte să schimbăm registrul, dați-mi voie să precizez că, deși Clara a descris în scrisorile ei mai multe recepții la care a invitat-o Tiffany, nici una dintre angajatele acestuia în afară de ea și, poate, Agnes Northrup nu a fost invitată. Am inventat partea asta pentru că aveam nevoie ca Reeve să afle de „bădăranii de înghesuială", și – ce pot să zic? – îmi plac foarte mult *Cenușăreasa* și balurile. Așa, ca să înțelegeți.

Cealaltă temă pe care am abordat-o în roman – în afară de cea a „femeilor emancipate", despre care am discutat în „Notă pentru cititori" la început – e aceea a pensiunii. Ah, ce surpriză imensă a fost pentru mine! Am pornit cercetarea căutând un loc unde să locuiască Flossie și am dat de o controversă de mari proporții privind locurile potrivite unde ar putea locui pe cont propriu femeile nemăritate. În epoca respectivă, o casă cu o soție, copii și un gărduleț îngrijit erau paradisul pe pământ. Totuși, pensiunile luau acest ideal și îl vindeau – cereau bani pentru o asemenea viață. Ah, ce oroare!

Astfel, subiectul a devenit material pentru eseuri, caricaturi politice, predici, romane și foiletoane. Femeile care locuiau în pensiuni erau suspecte. Bărbații care se instalau în asemenea locuri aveau și ei un caracter îndoielnic. Ați crede că pensiunile exclusiv feminine ar fi reprezentat o soluție pentru această problemă, dar acestea erau privite cu și mai multă suspiciune decât cele mixte, pentru că și bordelurile se prezentau oficial ca niște pensiuni.

Un mecanism de apărare de un asemenea oprobriu era ca locatarii – mai ales femeile – să încerce să-și transforme pensiunile în adevărate cămine, așa cum a făcut Flossie. De fapt, aceștia încercau să se poarte ca o mare familie fericită. Încercând să aflu mai multe despre acest subiect, am citit mai multe cărți și chiar mai multe mărturii scrise de persoane care au trăit în pensiuni, în epoca respectivă. În cartea aceasta nu am avut timpul necesar pentru a vă prezenta mai mult decât o părticică din ce însemna viața într-o pensiune, dar cercetarea mi-a prezentat tabloul fascinant al unei epoci în care țara încerca să se adapteze nu numai la revoluția industrială, ci și la mișcarea de emancipare a femeilor.

Isprăvile soților Trostle sunt bazate pe o metodă de escrocare ce se practica într-adevăr la vremea respectivă. Nu și partea cu galeria – pe asta am inventat-o eu –, ci aceea cu instalarea într-o pensiune, câștigarea încrederii tuturor, apoi soțul „pleca din oraș", în timp ce soția rămânea, promițând că toate datoriile aveau să fie plătite la întoarcerea acestuia și, între timp, furând de la restul chiriașilor până ce, într-o bună zi, dispărea și ea fără urmă. Per total, toată chestiunea pensiunilor a reprezentat un subiect de cercetare foarte interesant. Mi-ar fi plăcut să introduc în carte mai multe lucruri despre acest subiect, dar nu ținea strict de firul narativ, așa că a trebuit să mă înfrânez.

La final, câteva fapte diverse. Clubul YMCA din Twenty-Sixth Ward din Brooklyn nu și-a deschis porțile decât abia în noiembrie 1893, însă eu l-am prezentat pe Reeve mutându-se acolo în august. De asemenea, acest club nu avea și camere de închiriat, însă aveam nevoie ca Reeve să locuiască undeva în apropierea soților Gusman, așa că am spus că oferea și cazare. Tot restul, inclusiv ajutorul dat de Compania Femeilor-Pilot cu decorațiunile de Crăciun, se bazează pe adevăruri istorice. Baschetul era un sport foarte nou pe vremea respectivă, și versiunea în care a fost inventat este exact cea descrisă în carte. Ar trebui să subliniez totuși că Școala Internațională

de Educație Fizică YMCA făcea, de fapt, parte din Colegiul Springfield, nu din YMCA – ceea ce stă la baza a foarte multor confuzii în ceea ce privește locul unde a fost conceput jocul de baschet. Cât despre băieții de la clubul din Twenty-Sixth Ward, aceștia chiar erau nevoiți să ocolească stâlpii de susținere din sala lor de sport.

„Bădăranii de înghesuială" erau o adevărată problemă, însă abia în 1909 au fost înființate vagoane de tramvai numai pentru femei. Acestea au fost primite cu entuziasm de către femei, însă bărbații au făcut mare tam-tam pe tema asta, ba chiar au lansat o campanie de presă în care aceste vagoane erau ridiculizate. Reporterii numeau aceste vagoane „Trăsura lui Jane Crowe", „Cotețul de găini" și chiar „Plăcerea fetelor bătrâne". Unii bărbați urcau totuși în ele, văitându-se că erau discriminați. Compania de tramvaie a răspuns la aceste acuzații spunând că era asemănător cu crearea unui vagon pentru bărbații fumători, dar această reacție nu a fost primită prea bine, astfel că proiectul a fost anulat după trei luni.

Ca un detaliu interesant, trebuie să menționez că, în 2012, *New York Times* a publicat un articol prin care se spunea că în Cehia, precum și în Austria, Japonia, Egipt, Iran, Brazilia și India în trenuri există vagoane speciale numai pentru femei. Acestea au fost înființate în urma reclamațiilor că bărbații le pipăie, au un comportament indecent, le tâlhăresc și au existat chiar acuzații de tentativă de viol. În aceste vagoane, nu este interzis accesul bărbaților, însă femeile au prioritate la ocuparea locurilor.

Mulțumesc că ați parcurs cu mine acest drum. Mi-a plăcut foarte mult că am putut să-mi leg ultimele trei romane de Târgul Mondial de la Chicago. Pentru mine, acesta a reprezentat un loc interesant, distractiv și chiar fascinant, unde am putut să-mi așez tabăra în voie. Mă bucur că ați petrecut și voi ceva timp cu mine!

Că tot veni vorba, mi-ar plăcea să vă cunosc mai bine, așa că intrați pe site-ul meu *www.IWantHerBook.com* și lăsați-mi un mesaj. Dacă tot sunteți acolo, aveți grijă să vă înregistrați în lista celor care vor să primească buletine informative despre activitatea mea, pentru că aceia care se abonează la ele primesc oferte exclusive, informații din interior, pot participa la concursuri, se pot delecta cu fragmente pe care am fost nevoită să le elimin din cărți și chiar pot participa la tombole. De asemenea, mă puteți găsi și pe Facebook, la Facebook.com/DeesFriends.

Ne vedem acolo!

Mulțumiri

Am știut că vreau să scriu despre fetele de la Tiffany de când mi-a vorbit mama despre ele, în urmă cu patru ani. Când am aflat că exista un muzeu itinerant care avea o expoziție dedicată lor, am trimis-o pe sora și asistenta mea, Gayle Evers, în Florida să o vadă, căci eu eram presată de termenul de predare al uneia dintre celelalte cărți ale mele. Câteva luni mai târziu, Gayle s-a dus în nord-est pentru a scana miile de scrisori ale Clarei Driscoll, directoarea departamentului de femei de la Tiffany în ultimul deceniu al secolului al XIX-lea. Gayle a avut nevoie de o săptămână întreagă pentru asta, muncind din zori până în seară. Apoi și-a petrecut foarte multe luni pregătindu-le pentru mine. Aceste scrisori au fost cheia de boltă a muncii mele de cercetare și nu aș fi putut să scriu această carte fără ele. A fost o muncă titanică, și îi sunt extrem de recunoscătoare pentru toate eforturile depuse. Între timp, s-a pensionat și se bucură de o odihnă bine-meritată, precum și de un nepoțel nou-născut – al patrulea în familia ei. Mulțumesc mult, surioară! Ești cea mai tare!

Partenera mea de critică – talentata scriitoare Meg Moseley – s-a întrecut pe sine de data asta. E partenera mea de critică de zece ani și e singura persoană de pe lumea asta care-mi vede lucrările „în stare brută". Îi trimit tot ce scriu săptămânal – iar ea îmi trimite materialul la care lucrează ea. Ne criticăm reciproc scrierile și apoi le trimitem înapoi, după care săptămâna următoare o luăm de la capăt. Totuși, uneori viața se interpune peste această rutină. Exact asta s-a întâmplat anul acesta, și am scris mare parte din această carte cu puțin timp înainte de termenul de predare. Drept urmare, îi trimiteam lui Meg material zilnic, nu săptămânal. Iar ea îmi înapoia aproape de fiecare dată textul în douăzeci și patru de ore. După ce am primit corectura, a făcut din nou același lucru. Nici nu știu cum să exprim cât de mult înseamnă pentru mine aceste sacrificii pe care le-a făcut, atât la nivel profesional, cât și personal. Mulțumesc, draga mea prietenă! Dacă o să ai nevoie de ceva, poți să te bazezi pe mine.

Editorul meu, Beth Adams, mi-a oferit sugestii, a eliminat anumite elemente și a adăugat altele, îmbunătățind semnificativ manuscrisul. De asemenea, s-a dovedit foarte răbdătoare și înțelegătoare într-una dintre cele mai dificile perioade ale vieții mele. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

Noul meu agent literar, Lacy Lynch de la Dupree/Miller, a contribuit cu o energie covârșitoare, cu idei și cu o atitudine cuceritoare. Mulțumesc pentru tot ce ai făcut, Lacy! M-ai uimit.

De asemenea, pe parcursul scrierii acestei cărți, am beneficiat de ajutorul multor altora, care și-au adus contribuția oferind informații despre subiectul abordat: Lindsy Parrot, directoare/curator al Colecției Neustadt de obiecte din sticlă Tiffany din New York; Vincenzo Rutigliano de la clădirea Schwarzman a Bibliotecii Publice din New York, scriitorii Kellie Coates Gilbert, Kristan Higgins, Jenna Kernan, Jenny Gardiner, Miriam Berman și Richard Alvarez; Riccardo Gomes de la Proiectul East New York; Lauren Sodano de la Muzeul Național al Jocului din cadrul Muzeului Strong; Arlie Sulka de la Lillian Nassau LLC; Elisha Gist și Michael Gurrola. Mii de mulțumiri tuturor!

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică,*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon,*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Petitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucereste-ma din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

vor apărea:

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*